

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mistik ve Gezgin

ARTEMIS

SHARON SHINN

Mistik ve Gezgin

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2115

MİSTİK VE GEZGİN

Sharon Shinn

Orjinal Adı: Mystic and Rider

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan

Editor: Burcu Karatepe

Kapak Tasarım: Amin Ayşe Gündoğdu

Soylak Tasarım: Tülay Malkoc

1. Basım: Nisan 2020

ISBN: 978 - 605 - 304 - 559 - 5

Sertifika No: 43949

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akis Karasutü Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Akis Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

eposta: editor@artemisayinlari.com - www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhanızlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Akis Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Mistik ve Gezgin

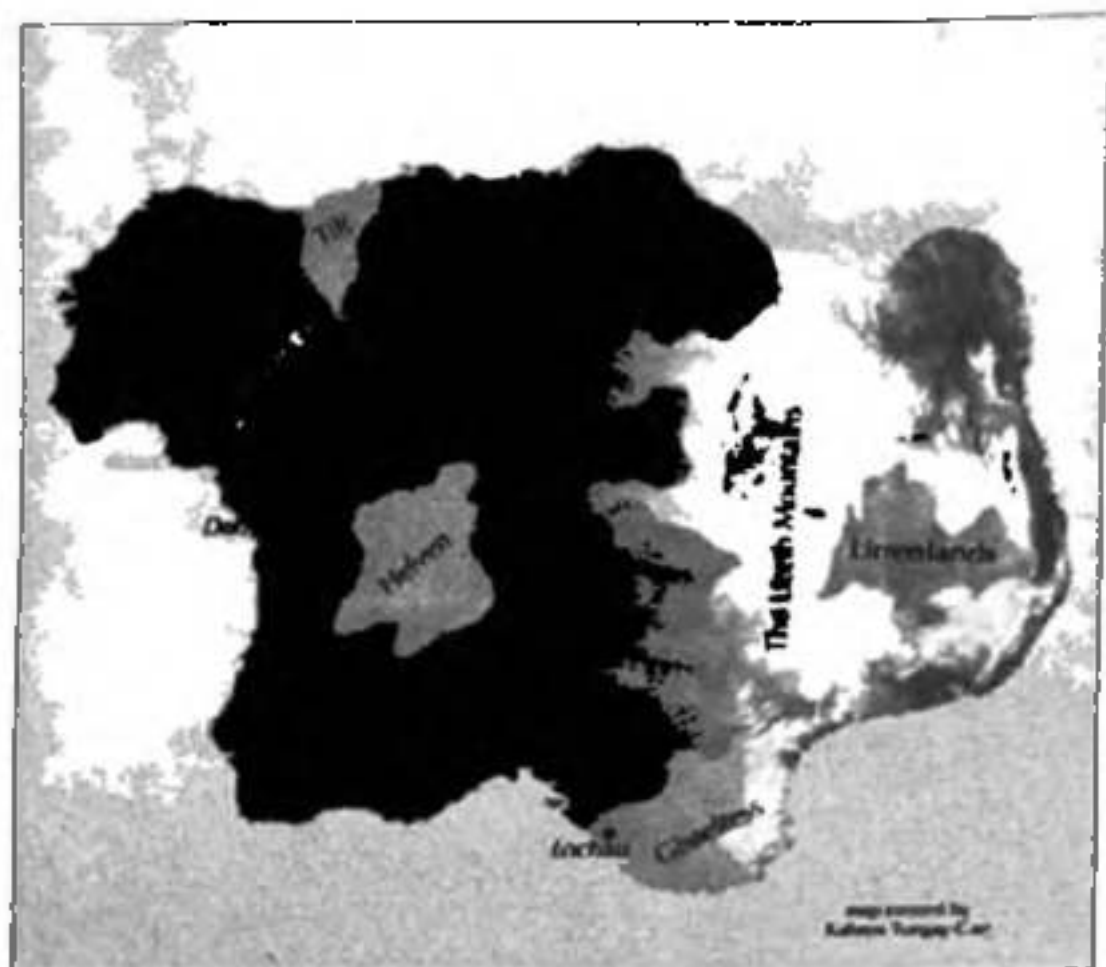
ARTEMİS YAYINLARI

*Birbirine kardeş gibi olan, hayatıma içten dokunan
iki kadın için:*

*Cissy, hâlâ benim en iyi öğretmenimsin ve
Mary Anne, evimden uzaktayken benimle çok ilgilenen.*

Hayatta her türlü büyü vardır.

GILLENGARIA

Kardon hanın arka tarafında ayakta dikiliyor, hanın gece müşterilerini süzüyor ve vahşi bir memnuniyetle gülümseyordu. Soğuk ve yağmurlu bir geceydi, bu yüzden aslında çok fazla müşteri beklemiyordu. Düzenli gelen müşterilerden birkaçı bir köşede satranç oynuyor veya barda içki içiyor, yeni gelen müşterileri ilgiyle inceliyorlardı. Kardon pek hayırsever biri değildi ama alçak, uzun kırıklı odanın dört bir yanına saçılmış dört yabancıya acımaya başladı. Bir veya birkaçı gece sona ermeden bütün parasını –veya hayatını– kaybedebilirdi.

Kardon'un düzenli müşterileri çok fazla vicdanı olduğu söylenemeyecek hırsızlar, haydutlar ve kiralık katillerdi. Kışın ortasında dürüst bir iş bulmak zordu. Talih karşılarına kolayca ele geçirilecek keseler ve tehlikenin farkında olmayan gezginler çıkarıyorsa bundan faydalandıkları için onları kim suçlayabilirdi?

Ahşap bara yaslanan Kardon odaya tekrar göz gezdirdi. Hayatı tehlikede gibi duran iki kişi vardı. Bir tanesi odanın en uzak köşesinde oturan zayıf, tedirgin bir genç erkekti, bir yandan yemeğini yerken bir yandan da ilk birasını içiyordu. On yedi yaşından daha büyük olamazdı ve çok zor bir hayat geçirmiş birine benzemiyordu. Kardon çocuğun babasıyla tartışan bir lord oğlu olduğunu düşündü, herhalde macera dolu bir hayata yelken açmaya karar vermişti. Fakat bu yeni hayatı bu akşam bu handa

veya ara sokaklardan birinde son bulacaktı. Nereye ait olduğunu bilmeyen genç ve apral asilzadelerin sonu böyle olurdu.

Diğer yalnız ziyaretçi de genç bir adamdı, muhtemelen yirmili yaşlarda, sarı saçlı, yapılı ve gösterişli bir havaya sahipti. Kardon bu çocuğun sokaklarda dövüşmek konusunda deneyimli olduğunu düşündü; bunu alt etmek o kadar kolay olmayacaktı, iki veya üç kişi üzerine yürüse bile. Yine de, sayıca üstün düşmanlar karşısında çok fazla şansı yoktu. Hayatını kurtarabilirdi ama cüzdanını veya üzerinde taşıdığı değerli şeyleri kaybedeceği kesindi. İçkisini yavaşça yudumluyor, tabağındaki bütün yemekleri silip süpürdükten sonra ikinci birasının keyfini çıkarıyordu. Aç, yorgun ve sert ama yalnız. Dormas şehrinin rıhtımında bir bar, yanınızda arkadaşlarınız olmadan gitmek isteyeceğiniz bir yer değildi.

Kardon düşünceli bir biçimde diğer iki yabancıyı inceledi; odanın ortasında yuvarlak bir masada oturuyor ve yakınlarında oturan müdavimlerle de ara sıra sohbet ediyorlardı. Kıyafetlerinden anladığı kadarıyla denizciydiler ve muhtemelen Kardon'un mekânına yakın bir yere demir atmış gemilerden birinden gelmişlerdi. İşleri iyi olmalıydı çünkü kıyafetleri kaliteliydi ve yemekleriyle içeceklerini getiren garsonlara veya Kardon'a bolca bahşış veriyorlardı. Bu akşam odanın en zengin avları ama aynı zamanda en zoruydular.

Öncelikle, iki kişiydiler. Yabancılardan siyah saçlı ve iri yarı olanın kasları, üzerindeki kat kat yün kıyafetlere ve derilere rağmen belli oluyordu. Kardon adamın belindeki kısa kılıcı fark etmişti ve muhtemelen üzerinde birkaç tane de gizli bıçak vardı. Adam rahatça yemeğini yese de kesinlikle bir savaşçıydı. Ön kapının çanı çalsa veya odanın bir köşesinde bir şey yere düşse elini kısa kılıcına atıp hemen ayağa kalkardı, tabii eğer Kardon adam hakkında yanılmıyorsa. Hayır, bu adam kolay kolay indirilemezdi ve Kardon'un arkadaşları da kılıcın adamın cüzdanının önüne geçtiğini düşünürdü.

Kardon'un en çok ilgisini çeken kişi ise bu adamın yanında-kiydi ve şimdi gözlerini son yabancıya odakladı. Solgun Anne'nin gümüş gözü adına, bir kadın. Bu kadına yanındaki adam *kaptan* diye hitap ediyordu. Kadının öyle asil bir havası vardı ki kadınlardan nefret eden Kardon bile bu adamın kadından neden emir aldığını anlayabiliyordu. Kadın şimdi oturuyordu ama onu içeriye girerken görmüştü. Adam kadar uzun boyluydu, deri pantolonu ve uzun botları ve örme bir yeleği vardı. Beyaz-sarı saçları o kadar kısa kesilmişti ki yüzünün etrafında özensiz bir hale gibiydi. Kadın içeriye girerken duruşunu görmüştü, ayakları yere çok hafif basıyordu, hareketleri çevik ve kendine güveni tamdı. O da bir savaşçıydı, kılıç kullanmayı biliyor ve bundan çekinmiyor olmalıydı ya da Kardon bir aptaldı. Kolay hedef gibi duruyor olabilirdi ama Kardon kadının içinde bulunduğu her ortamda başının çaresine bakabileceğinden emindi. Hele bir de yanında iri yarı savaşçı varsa. Açık denizde veya karada çok sayıda düşmanı saf dışı bırakmış olmalıydılar, bu yüzden şimdi biraz arbede onları rahatsız etmezdi.

Kardon'un beklediği gibi müşteriler barmen kadar dikkatli değildi. Bir deniz kaptanı gibi giyinmiş zengin kadını görünce Beyaz Leydi'nin kendilerine büyük bir hediye getirdiğini düşüneceklerdi.

"Biraz daha bira alabilir miyiz?" Kardon bunları düşünürken kadın bara doğru dönüp seslendi. "Dışarı çıkmak için kötü bir gece ve soğuğa karşı biraz daha güçlenmem gerek."

Yanındaki adam, "Dikkat et de içip içip kendinden geçme, Senneth," diye kükredi. Kadın bir kahkaha attı ve sol elinin parmaklarını şıklattı. Kardon, kadının bileğindeki bilezikte parıltıyan dumansı beyaz aytaşlarını gördü. Kadının Solgun Anne'nin amblemini taşıdığını fark edince bir anlığına kadından hoşlandı. Ama bu akşam ay tanrıçası bile kadını koruyamazdı.

Kadın, "Çok fazla endişeleniyorsun, Tayse," dedikten sonra sesini tekrar yükseltti. "Bir sürahi daha!"

Kardon başıyla onayladı. Mutfığa dönüp, "Cammon!" diye bağırdı. "Misafirlerimizle ilgilen."

Cammon bir saniye sonra içinde bira ve ekmek olan bir tepsiyle arka kapıdan odaya adım attı. Hemen denizcilerin masasına gitti, demek ki odayı mutfaktan zaten gözetliyordu. Şekilsiz kıyafetleri içerisinde her zamankinden daha zayıf görünüyor, sanki kendini aç bırakarak kendinden intikam alıyordu. Kardon içinden, kendine getirmek için birkaç gün içinde çocuğa temiz bir dayak atmaya söz verdi. Hava düzelince, müşteriler azalınca, bunun için zaman bulabilirdi.

Cammon tepsiyi denizcilerin masasına koydu. Yumuşak bir ses tonuyla, "Bira," dedi. "Ve istersiniz diye biraz da ekmek getirdim."

Senneth adındaki kadın yanındaki adamla kısık sesle bir şeyler tartışıyordu, Cammon'ın söylediklerini duyunca kafasını kaldırdı. "Sen," dedi. "Senin komik bir aksanın var. Nerelisin? Gillengaria'dan değilsin."

Cammon başını iki yana salladı, dağınık saçları gözlerinin önüne düştü. "Hayır, Kapran," dedi. "Bu ülkeye geleli sadece birkaç ay oldu."

"Öyle mi? Daha önce neredeydin?"

Cammon omzunu silkti, zayıf omuzları gömleğinin içinde kalkıp düştü. "Çoğunlukla Arberharst ve Sovenfeld. Ben çocukken çok seyahat ederdik."

Kadın, "Ederdik?" diye sordu. Kardon kadının bir hizmetçi çocuğun hayatıyla ilgilenmesine çok şaşırdı; hem de sözleşmeli bir çalışandı, kendisine özgür bir adam diyebilmesi için hâlâ birkaç senesi vardı. Ama en ufak detaylar bile kadının dikkatini çekiyor, herkesin unutacağı şeyleri bile hatırlayan biri olabilirdi. Kardon bir an için kadının yanındaki adama acıdı, kadından nefret ettiğine ve korktuğuna emindi. Kaprisli insanlar en zor patronlardı.

Cammon kadının merakını gidermesinin uygun olup olmadığını anlamak için bara doğru baktı ve Kardon omzunu silkti.

Şimdilik konuşması daha iyiydi. Çocuğu sorgulamaya devam etmeliydi. Kardon'un dostları işlerini bitirdiğinde sesi nasıl olsa kesilecekti. "Ailem ve ben, Babam bir gezgindi ve annem nereye gitse onu takip ederdi."

Kadın, "Ve nasıl oldu da kendini Dormas'ta bir bar hizmetkârı olarak bulup boğazına bir köle tasmacı taktın?" diye sordu. Cammon'ın boynundaki ince gümüş torku işaret etti. Kardon çocuğun bir elini kaldırıp tasmasının ortasındaki aytaşına dokunduğunu gördü. Kardon bu çocuğun sorun olacağını en başından beri biliyordu, bu yüzden işini şansa bırakmamıştı. Cammon'ı Solgun Anne'nin güçlü koruyucu mücevheri ile bağlamıştı.

Cammon sessizce, "Babam öldü," dedi. "Paramız bitene kadar Arberharst'ta kaldık. Annemin kökleri Gillengaria'daydı, bu yüzden birkaç ay önce buraya yelken açtık. Yolda hastalandı ve kendine gelemedi. Karaya indik ve ben... ben giriş için ücreti ödemek zorundaydım. Kaptan beni Kardon'a bağladı."

Kadın dönüp Kardon'a baktı, soğuk gözlerle barmeni süzdü. Kardon'un içinden bir anlığına bir açıklama yapmak geldi. *Onun için iyi para ödedim! Mutfakta bir çalışana daha ihtiyacım vardı! Ona her gün yemek veriyorum ama bazı günler hiçbir şey yemiyor çünkü tam bir baş belası.* Kadın bakışlarını Cammon'a odakladı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Acıyor mu?" diye sordu.

Çocuk elini tasmasına bir kez daha attı. "Çok sıkı değil," dedi. "Beni boğmuyor."

Senneth sağ elini kaldırdı, beklenmedik bir biçimde elinde bir hançer vardı. Bıçağın ucunu parıldayan taşa değdirdi. "Aytaşı," dedi. Sesi kısıktı ama kelimeyi üzerine basarak vurguladı. "Tenine değince canını yakıyor mu?"

Cammon elini indirdi ve kadına baktı. En yakındaki masada oturan haydutlar da kafalarını çevirip merakla kadına baktı. Şimdi bütün oda sessiz ve sakindi, herkes çocuğun cevabını bekliyordu.

Çocuk sonunda, "Evet," dedi. "Yakıyor."

Kadının kaşları hafifçe havaya kalktı. Bıçağın ucunu nazikçe kullanarak tasmayı araladı ve aytaşının altındaki kırmızı deriyi açığa çıkardı. "Duyduğuma göre," dedi. "Aytaşının dokunuşundan korkması gerekenler sadece mistiklerdir. Sen onlardan biri misin?"

Diğer müşteriler sözcüğü fısıldayarak tekrarlamaya başladı. *Mistik... mistik... mistik... sen onlardan biri misin?* Kardon biraz ürperdi. Sıradan bir adamdı, genelde dürüst bir insandı, çok kurnaz değildi ve büyülü yetenekleri olanlardan nefret eder ve korkardı. İki ay önce, pazar yerinde büyü yapmakla suçlanan bir kadını taşıyan kalabalığın arasındaydı, kadın taşlar yüzüne ve karnına çarparken masum olduğunu haykırıyordu. Deniz kapranı tarafından hana sokulduğu andan itibaren Cammon'dan şüphelenmişti çünkü çocuğun nazık yüz hatlarında bir farklılık vardı. İri ve benekli gözleri dünyevi olmayan bir bilgelige sahip gibiydi. Ama açgözlülük Kardon'un şüphelerinin önüne geçmişti -çok iyi fiyata satın alabileceği iyi bir hizmetkâr- ve Anne'nin yardımı ile, biraz da güç kullanarak, Cammon gibi kırılgan ve iğrenç bir yaratığı kontrol altında tutabileceğine inanıyordu. Bu yüzden anlamayı yapmış ve tasmayı hazırlamıştı, çocukla da şimdiye kadar bir sorunu olmamıştı.

Kardon, "O mistik değil," diye seslendi. Hâlâ barın arkasında dikiliyor ve olan biteni seyrediyordu. "Sadece bir hizmetkâr. Benim emitlerimi yerine getiriyor."

Senneth adındaki kadın dönüp Kardon'a baktı ve Kardon kadının rahatsız edici bakışlarına maruz kaldı. Kadının gözleri kristal grisiydi, fal taşı gibi açılmış gözleri düşünceliydi ve ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. İnsanların içindekini görmekte zorlanmıyor gibiydi. "Sadece bir mistik," dedi. "Solgun Anne'nin dokunuşuyla yanar."

Düzenli müşterilerden biri bir kahkaha attı. "Bu doğru mu, Kardon?" diye sordu. "Arka odada büyücüler mi çalıştırıyorsun?"

Onlar biralarımıza büyüler yapıp bizi bayıltınca sen de bizi soyacak mısın?"

Kardon ani bir öfke dalgasına kapıldı. "O sıradan bir çocuk. Bir mistik değil. Ve bunca zamandır size sunduğum hizmetleri hatırlattığın için teşekkürler."

Senneth bıçağın ucunu tasmanın altına biraz daha soktu, ucu şimdi çocuğun çenesinin altındaki yumuşak deriye dayanıyordu. Çocuk kadına bakıyordu, korkudan ne yapacağını bilemez durumda ya da kadının gözlerindeki gücün etkisindeydi. Kadın gülümserken yüzünde öfke ile neşe karışımı bir ifade vardı.

Kadın, "Merak ediyorum," dedi. "Ben bu bıçakla tasmanı kırsam ne yaparsın? Bize nasıl bir güç gösterirsin?"

Tam bu sırada biri çığlık attı.

Kardon'un dikkati dağıldı. Odadaki herkes deniz kaptanının çocuğu sorgulamasını seyrederken odanın arka tarafında başka bir drama yaşanıyordu. Kardon'un eski dostlarından iki tanesi genç asilzadeyi bir köşeye sıkıştırmıştı. Çocuk şimdi sırtını duvara yaslamıştı, kollarını önünde tutarak kendini korumaya çalışıyordu ama bu haliyle öncekinden daha savunmasız bir görünüüşü vardı. Çocuğun yüzü o kadar kusursuz ve o kadar beyazdı ki Kardon yağmurlu bir günde avluda antrenman yapmak bir kenara, çocuğun kırsal kesime bile nadiren indiğini düşündü. Muhtemelen hayatı boyunca hiç kılıç tutmamıştı.

"Lütfen," diyordu. Üzerine doğrultulan silahları savuşturmaya çalışıyordu. "Benim hiçbir şeyim yok... ama babam, o size öder... bana zarar vermezseniz... o çok zengindir..."

Saldırganlardan biri, "Burada senin gibi yakışıklı bir çocuk çok fazla para eder," dedi. Kılıcının ucuyla çocuğun omzuna ve boğazına dokundu. "Ucunda çok fazla para yoksa rehine olayından hoşlanmam ama bahse girerim üzerinde farkında olduğundan daha çok değerli eşya vardır. Ya şapkadaki iğne? Üzerindekiler yakut mu?" Ve kılıcın ucuyla şapkayı çocuğun kafasından aldı.

Genç adamın omuzlarına altın sarısı bukeler döküldü.

Kardon, genç kadının omuzlarına, diye düzeltti.

Şimdi odadaki herkes köşede olan bitene bakıyordu. Bir erkeğin kadife ceketini giyiyor olsa da köşeye sıkışan kesinlikle bir kadındı ve çok korkuyordu. Yüzü şimdi daha da beyazdı; kendini korumak istercesine kendisine sarıldı. Ama saldırganlar dizginlenmemiş bir neşeyle kahkaha atmaya başladı; ne büyük bir balık yakalamışlardı! Çok sayıda kullanım şekli olan bir hediyeydi! Ve silahlarını yanlarına düşürüp kızın üzerine yürüdüler. Bir tanesi uzanıp parmaklarıyla kızın beyaz yanağına dokundu.

Soğuk bir ses, "Ona dokunmayın," dedi. Odadaki oyuncuları sürekli takip edemediği için kendine kızan Kardon bakışlarını geriye kalan son yabancıya çevirdi. Sarı saçlı oğlan ayaktaydı, pelerininini sandalyenin üzerine atmıştı ve iki elinde birer bıçak vardı. Belinde açığa çıkan silah kemerinde çok sayıda bıçak göze çarpıyordu. Bir sokak dövüşçüsünden daha fazlasıydı, bir kiralık askerdi, tek bir şey için eğitilmişti. "Onu rahat bırakın," diye ekledi.

Saldırgan, "Başın daha fazla belaya girmeden burayı terk et-sen iyi olur," diye hırladı. "Bu senin dövüşün değil."

Kiralık asker sakince, "Artık benim," dedi. "Onu bırakın."

Haydut, "Onun için dövüş," dedi.

Sonra o kadar çok şey aynı anda oldu ki Kardon hepsini takip edemedi. Kiralık asker haydudun üzerine yürüdü. Diğer saldırgan kılıcını altın saçlı kıza doğru savurdu. Kız kendinden geçmiş gibi yere yığıldı, sonra saldırgan şaşkınlıkla haykırdı.

"Gitti! Nereye gitti?" diye bağırды. Sonra küçük ve yabani bir şey bacağını tırmalayınca bir çığlık attı.

Kardon barın kenarından dışarı çıktı, elinde bir bıçak vardı ve dövüşe katılmaya niyetliydi. Birkaç adım attıktan sonra yolu iri yarı siyah saçlı denizci tarafından kesildi.

Adam, "Senin çocuk bizimle geliyor," dedi. Barın üzerine bir avuç dolusu gümüş para bıraktı. "Bu, ona ödediğin parayı karşı-lar veya karşılamaz."

Kardon, "Ne?" diye haykırdı. Ama iri yarı adam kendisini öyle sert itti ki dengesini kaybetti ve kendini yerde buldu. Afalladı, yattığı yerden odadaki hareketliliği izledi. Deniz kaptanı ayağa kalkmıştı ve bıçağı hâlâ Cammon'ın tasmaşının altındaydı. Bıçağı sert bir biçimde çevirdi ve gümüş tasma ikiye ayrıldı, çocuğun ayakları dibine düştü. Çocuk şaşkınlıkla ellerini boğazına attı.

Senneth, "Dışarı çık," dedi. Çocuğu kapıya doğru itti. "Bizi bekle."

Çocuk kendini dışarı attı. Kadın bıçağı elinde tutmaya devam ederek yanında Tayse ile ilerledi. Oda şimdi karışmış, bütün müşteriler kiralık askerin işini bitirmek için kavgaya dahil olmuştu. Fakat uzun sürmeyecekti; deniz kaptanı ve yanındaki kaslı savaşçının gelmesiyle işler değişecekti, üç savaşçı muhtemelen sayısız savaşta dövüşmüş ve bundan çok daha zor şartlar altında savaşmıştı. Silahlarını savuruşları metodik ve kusursuzdu, sözde saldırganları kolaylıkla savuşturdular. Kardon'un arkadaşları birkaç dakika sonra ya yerde yatar ya da mutfığa kaçıyordu.

Altın saçlı kızdan eser yoktu, gerçi Kardon zeminde koşturan küçük beyaz bir kedinin az önce Cammon'ın çıktığı kapıdan barı terk ettiğini görmüştü.

Deniz kaptanı köşelerde gizlenen tehlikeler olup olmadığını anlamak istercesine etrafına bakındı, sonra kılıcını kınına soktu. Yanında dikilen adama, "Kirra dışarıda mı?" diye sordu. Erkeklerin silahları hâlâ ellerindeydi.

Sarı saçlı genç, "Kapıdan dışarı çıktığını gördüm," dedi.

"Güzel. O zaman gidebiliriz. Çocuk seninle at binecek Justin, tabii eğer Donnal bir at daha bulamadıysa."

Tayse, "Sen diğerlerini organize ederken benim gözüm bir süre daha bunun üzerinde olsun," dedi. Dikkatini Kardon'a odakladı. Kadın genç çocuğu dışarı çıkarırken güldü.

Barmen yerde kendini savunamayacak durumdaydı, teslim olduğunu gösterircesine ellerini iki yana açtı. "Ben bir şey yapmayacağım," dedi. "Sizin peşinizden gelmeyeceğim. Ne isterse-

niz alıp gidebilirsiniz.” Sonra kendine hâkim olamayıp mırıldandı. “Lanet olasıca kiralık askerler, siz en kötü hırsızlarsınız.”

Adam bunu komik bulmuş gibi gülümsedi. “Biz kiralık asker değiliz,” dedi. “Biz Kralın Gezginleriyiz.”

2

Şehrin ıslak ve karanlık ara sokaklarından geçmek yol boyunca üzerlerine düşen dondurucu yağmur yüzünden daha da zordu. Senneth, Kirra ve Cammon'ın çok kötü durumda olduğunu farkındaydı. Diğer üç kişi de iyi durumda değildi ama Justin ve Tayse bunu asla belli etmezdi, Donnal'ın da bu gibi şeylerle baş etmek için kendi yöntemleri vardı. Yağmur Senneth'i soğuktan biraz daha fazla rahatsız ediyordu; asla üşümezdi. Ve yağmur da çok önemli değildi çünkü barmen veya arkadaşlarının peşlerine düşme şansını azaltıyordu.

Donnal şehrin son ara sokaklarından çıktıklarında atını hızlandırdı, doğuya doğru uzanan ana ticaret yoluna girdi. Soğuktan uyuşan diğer grup üyeleri adamı güçlülükle de olsa takip etti, önden gidip kırsal kesimde at koşturmaya başlasa bile. Diğerleri Dormas'tayken, Donnal son birkaç gündür şehrin etrafını keşfe çıkıyordu; şehri hızla terk etmek zorunda kalabilirler diye kamp yerini bile seçmişti. Senneth kuru ve kapalı bir yer olmasını arzuladı. Donnal'ın kamp yerine önceden ateş yakmalarını sağlayacak malzemeler yığıldığına güvenmek istemiyordu.

Yirmi dakika kadar ancak vahşi hayvanların geçebileceği yollarda ilerledikten sonra Senneth de yorulmaya başladı. Kirra'nın tiz sesini duydu –“Bir yerde duracak mıyız?”– ve Donnal'ın rahatlatıcı cevabı geldi.

“Şu tepenin ardında. Eski bir mandıra. Yakınlarda bir yerde

bir çiftlik evi de olmalı ama onu bulamadım. Belki de yanıp kül olmuştur.”

Ve konuşması bitince tepeyi çıkmaya başladı. İşte karşılarında duruyor, ıslak karanlığın içinde koyu bir lekeye benziyor, bir eve çok fazla benzemiyordu. Herkes içeriye girdi; herkes hâlâ at üzerindeydi. Etraflarına bakmak için eyerlerden indiler.

İçerisi biraz karanlıktı ama Senneth'in ilk izlenimi içerisi küflü olduğu için su geçirmez olmadığıydı. Dışarıdan da daha sıcak değildi. “Ben bir ateş yakacağım,” dedi. Dizginleri Kirra'ya uzattı.

Donnal, “Köşede odunlar var,” dedi.

Kadın, “Aahhh,” dedi. Gölgelemin içinde güçlkle sezebildiği figüre gülümsedi. “Parlak Anne seni ömrün boyunca kutsasın.”

Cammon'in dua etmeye başladığını gördü ama çocukla konuşmak için durmadı. Kirra ve Donnal atları küçük yapının arka tarafına götürüyordu, o kısımda atlar için bölmeler veya kapalı bir yer olmalıydı. Justin ve Tayse eyer çantalarını indirip battaniyeleri ve yiyecekleri çıkarmaya başladı. Senneth'in işi her zaman ki gibi ateşi yakmaktır. Duman dışarıya çıkacağı için endişelenmeye gerek yoktu, bu yer zaten delik deşik olduğu için duman her yerden dışarı sızacaktı.

On beş dakika içerisinde küçük, kuru ve neşeli bir kamp yeri kurdular. Senneth morallerin düzeldiğini hissedebiliyordu.

Ateşin diğer tarafında oturan Justin ve Tayse'ye bakıp, “İyi iş çıkardınız,” dedi. “Bizden bunu beklemiyordu.”

Justin her zamanki gibi kaşlarını çattı ve Tayse düşüncelerini belli etmedi. Birlikte seyahat ettikleri bir hafta içerisinde Senneth bu ikilinin kendisinden hoşlanmadığını ve kendisine güvenmediğini öğrenmişti, bu yüzden övgüsünün boşa olduğunu biliyordu. Yine de gerekli olduğunda bunu yapmaya devam edecekti. Şimdiye kadar başarısız olmamışlardı; Justin'in gururunun ve Tayse'nin inatçılığının başarısızlığa asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Sonunda ısınan ve dinlenen ama hâlâ şaşkın olan genç

hizmetkâr etrafına bakındı. "Siz... neden... kimsiniz?" diye sordu. "Bilmiyorum... beni buraya neden getirdiniz?"

Senneth gülümseyerek çocuğa döndü. Cammon, Kirra ve Justin'in ortasında oturuyordu, ellerini kucagında birleştirmişti, gecenin neler getireceğini şaşkın bir sabırla bekliyordu. Senneth gecenin güzel bir yemek ve hak edilmiş bir uykuyu getireceğinden emindi ama çocuk muhtemelen başının bir beladan kurtulduğunu ama başka bir belaya bulaştığını düşünüyordu.

"Adım Senneth," dedi. "Şu güzel saçları olan kız da Kirra Danalustrous."

Kirra dostça gülümsedi. "Merhaba."

"Justin -Tayse- Donnal. Kral için çıktığım görevlerde bana eşlik ediyorlar. Senin adın da sanırım Cammon."

Çocuk başıyla onayladı ama dikkatini Kirra'ya odakladı. Muhtemelen bardaki arbededen bir sahneyi hatırlıyordu. "Sen... sen bir erkek gibi görünüyordun ama sonra birden gerçek yüzünü gösterdin ve sonra... şekil mi değiştirdin?" Sesinde hayranlık vardı. "Senin durduğun yerde bir kedi gördüm..."

Kirra sırıtıyordu. "Sahip olduğum bir yetenek. Ben bir şekil değiştirenim," dedi. "Donnal da öyle."

Cammon ateşin etrafındaki yüzleri inceledi ama Senneth'a göre korkmaktan çok, etkilenmiş gibiydi. "Beni bardan bu yüzden mi aldınız? Hepiniz mistik misiniz?"

Tayse burnundan soludu. Justin, "Hayır. Sadece o üçü," dedi.

Cammon, Senneth'a sorgularcasına bir bakış attı ve Senneth başıyla onayladı. "Ama ben şekil değiştiremiyorum. Ya da en azından diğerleri kadar iyi değilim. Ama evet, Kirra ve Donnal ve ben mistiğiz ve evet, seni bu yüzden kurtardık. Çünkü senin de bir mistik olduğunu düşünüyorum."

Cammon elini boğazına, aytaşının bıraktığı kırmızı izlerin hâlâ durduğu yere attı. Kısık sesle, "Bilemiyorum," dedi. "Arberharst'ta yaşarken hiçbir büyü gücüm yoktu."

Kirra başını bir yana yatırdı. Bu tarz hareketler görkemli

saçlarının ışıkla dalgalanmasına sebep oluyordu. Senneth dört adamın, istemdişi da olsa, manzarayı seyrettiğini fark edince gülmüştü. "Ama sen aslında Gillengaria'dansın, değil mi? Köken olarak?"

Cammon başıyla onayladı. "Annem öyleydi. Babam... bilmiyorum. Geçmişinden hiç bahsetmezdi, bu yüzden nereli olduğunu bilmiyorum."

Kirra başını iki yana salladı. "Fark etmez. Annenin veya babanın ailesinde bir yerde birisi mistik olmalı ve sen bu gücü ondan almışsın." Senneth'a baktı. "Ya da bazılarımız böyle düşünüyoruz."

Justin alaycı bir ses tonuyla, "Evet, seni barın arkasındaki sokakta çöpleri atarken görünce, *Bu çok özel biri*, demişti," dedi. Senneth, Justin'in planlardaki gecikme ve sapma yüzünden hâlâ öfkeli olduğunu anlayabiliyordu ama zaman çizelgesinden sorumlu olmadığı gibi görevin de başında değildi. Gerçi payına düşeni iyi yapıyordu. Justin'e birileriyle dövüşme şansını sunar-sanız isteklerinizi yerine getirmeye daha meyilli olurdu. "Bu yüzden durup seni kurtarmak zorunda kaldık ve şimdi seninle ne yapacağımızı bilmiyorum."

Cammon'ın kafası karışık gibiydi ama Senneth araya girdi. "Seni güvenli bir yere götüreceğiz. Endişelenme."

Tayse, "Yemek hazır," dedi. Yuvarlak tabakları dağıtmaya başladı. Tayse, Senneth, Kirra ve Justin hepsi handa bir şeyler yemişti ama Senneth bir şeyler yiyemeyecek kadar gergindi. Zaten uzun süren soğuk yolculuktan sonra herkesin karnı tekrar acıkmıştı.

Senneth, "Bunları yemekten sonra konuşuruz," dedi.

Yemek çok uzun sürmedi çünkü yiyecekler basit şeylerdi ve çok fazla sohbet eden olmadı. Donnal ve Kirra bir şeyler mırıldanıyordu, her zamanki gibi ve Justin gidip atları kontrol etti ama geriye kalanlar sessizce yemeklerini yiyip kendilerini yeniden iyi hissetmenin keyfini çıkardı. Sıcak, kuru, tok. Seyahat eden birinin isteyebileceği her şey.

Tabakları Donnal topladı. Tayse ve Justin yan yana oturup kılıçlarını yağlamaya başladı ve diğer silahlarını kontrol etti. Senneth bıçaklarıyla ilgilendi ama bu konuda diğerleri kadar obsesif değildi. Ama zaten şunu itiraf etmek zorundaydı: Tayse veya Justin kendisini teke tek dövüşte her zaman yenerdi. Bu Gezginler ile karşılaşana kadar aslında kendisini çok iyi bir savaşçı olarak görüyordu.

Kirra biraz daha yakına girdi, şimdi Cammon ve Senneth ile birlikte kamp battaniyelerinden birinin üzerinde üçgen oluştuyorlardı. Senneth, "Şimdi," dedi. "Senin hakkında biraz daha konuşalım."

Cammon omzunu silkti. "Dediğim gibi. Gillengaria'ya gelmeden önce büyülü yeteneklerim yoktu. Böyle güçlerim olduğumu bile bilmiyordum. Sadece, buraya geldiğimden beri kendimi garip hissediyorum. Sanki dört bir yandan her daim düşünceler ve fikirler üzerime akıyor. Birine bakınca yalan söyleyip söylemediğini anlıyorum. Bir gün bir kadın geldi ve ölmek üzere olduğunu anladım. Bunu hissettim, sanki dışarı bir siyahlık saçıyordu. Bir oda tuttu ve bir hafta sonra öldü. Kardon çok öfkelenmişti çünkü ona borcu vardı ve kadının üzerinden hiç para çıkmadı."

Senneth, Kirra ile göz göze geldi. Altın saçlı kız, "Hisseden," dedi.

Senneth, "Okuyan," diye ekledi. "Bara bir erkek gibi giyinip geldiğinde Kirra'nın erkek olmadığını anladın mı?"

Cammon kaşlarını çattı ve hatırlamaya çalıştı. "Ortalık karışmadan önce onu sadece bir kez gördüm," dedi. "Ama... evet, hissettim. Benim dışımda herkes kadın olduğunu görünce nefesini tuttu. Ama ben şaşırmadım."

Senneth, "Barmen... adı Kardon'du, değil mi? Senin bir mistik olduğunu nasıl anladı?" diye sordu.

Cammon başını iki yana salladı, "Bilmiyorum. Bana hep bela olmamamı söyleyip duruyor, sanırım türümü biliyordu. Sanırım genelde insanlara karşı şüpheliydi ve aklına gelebilecek en kötü

şey birinin mistik olmasıydı. Bu yüzden bana aytaştını verdi." Boynunu tekrar ovaladı. "Hiç böyle düşünmemiş, hiç böyle hissetmemiştim."

Kirra, "O şeyi yeterince uzun süre takarsan seni öldürebilir," dedi. "Kanını zehirler. Bizim gibiler için gerçek bir tehdittir."

Cammon'ın gözleri Senneth'in sol kolundaki bilezikteydi. "O zaman sen nasıl?.."

Senneth sırttı ve kolunu sallayınca taşlar tıngırdadı. "Güzel, değil mi?"

"Onlar sahte taşlar mı?"

Kirra aksi bir ses tonuyla, "Ah, gerçekler, onlara dokunursan anlarsın," dedi. "Aytaştına dokunabilen bildiğim tek mistiktir."

Çocuk, Senneth'a döndü. "Ama neden? Sana zarar vermiyor mu?"

Senneth omzunu silkti. "Hissedebiliyorum. Tenimin üzerinde küçük bir ateş gibi. Ama bileziği faydalı buluyorum. Yabancılar kimliğimi tahmin edemiyor. Ve ayrıca..." Tekrar omzunu silkti. "Gücümü bir şekilde kontrol etmemi sağlıyor. Ben çocukken gücümü her zaman kontrol edemezdim. Şimdi edebiliyorum ama yoğunluğu biraz azaltmak işime geliyor."

Cammon, "Senin gücün nedir?" diye sordu. Sonra bunu sormak kabalıkmış gibi utandı.

Binanın diğer tarafından Justin alaycı bir ses tonuyla cevap verdi. "Evet, Senneth, senin gücün tam olarak nedir? Donnal ve Kirra en azından neler yapabildiklerini gösterdi, her ne kadar ben yaratığa dönüşebilen insanlardan etkilenmesem de, ama sen neler yapabildiğin konusunda hiç açık olmadın."

Kirra omzu üzerinden yarı dönerek cevap verdi. "O gücün kendisi, seni aptal. Her şeyi yapabilir. Sıcaklık ve ışık ve ateş yaratabilir. Birini benden daha iyi iyileştirebilir. İsterse şekil değiştirebilir. Karanlık yaratabilir. O her şeyi yapabilir."

Cammon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Senneth gülmeye başladı. "Bir sürü şey yapabiliyorum," dedi.

Belirgin bir cevap vermedi. "Özellikle ateşte iyiyim. Ve yaralanırsan seni iyileştirebileceğim de doğru ama Kirra yakınlardayken benim iyileştirme gücüne kaldıysan gerçekten çaresiz durumdasın demektir. Kirra çok yetenekli bir iyileştiricidir."

Donnal yanlarına gelip gruba katıldı ve Kirra'nın yanına oturdu. Siyah saçlı, siyah gözlü, siyah sakallı bir adamdı. Köylü gibi görünen suskun ve huzursuz biriydi, Kirra'nın yanından asla çok fazla uzaklaşmıyordu. Cammon adama baktı.

"Sen de mi iyileştiricisin?"

Donnal sırtıttı. "Ben değil. Benim tek yeteneğim değişmek." Kırt formuna o kadar hızlı geçip insan formuna o kadar çabuk geri döndü ki bunu yaptığına inanmak çok zordu. "Ama seçim şansım olsa bu yeteneği seçerdim."

Cammon'ın kafası karıştı. "Senin... kıyafetlerin hayvan formuna geçtiğinde ne oluyor?"

Donnal sırtıttı. "Onları da derimle birlikte değiştirebiliyorum. Sen ne yapabiliyorsun?"

Kirra, "Cammon bir hisseden," dedi.

Donnal omzunu silkti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Cammon güldü. "Ben de bilmiyorum."

Senneth, "Bence yeteneklerini geliştirmek için önce biraz çalışman gerek," dedi. "Büyük bir kısmımız çocukluktan itibaren yetenekleri olduğunu bilir ve bunların üzerinde çalışır."

Kirra, "Ya da en azından güçlerimizi insanlardan gizlemek için çalışırız," dedi. "Evlerimizden atılmamak ve ölmek için."

Senneth'in gülümsemesi azaldı. "Baban seni reddetmedi."

"Hayır, ama bu da sıklıkla yaşanıyor."

Senneth, "Evet," diye onayladı. Cammon'a döndü. "Sen bilmiyor olabilirsin çünkü Gillengaria'yı çok küçükken terk etmişsin. Burada insanların büyük bir kısmı mistiklere şüpheyle yaklaşıyor. Ülkenin bazı yerleri büyü fikrine sıcak bakar ve kraliyet şehirlerinde mistikler kendilerini gizlemeden yaşayabilir. Ve On

İki Ev'den birkaçı onlara tolerans gösterir, kendi vârisleri arasında olsalar bile. Ama bir sürü yerde –özellikle de güneyde– bu durumun öğrenilmesi hayatına mal olabilir. Bu yüzden gücü olanlardan bazıları çok dikkatli davranmayı öğrenir.”

Cammon elini tekrar boğazına attı. “Bu durum beni şaşırtmıyor. Dormas'ta birkaç şey gördüm...” Başını iki yana salladı.

Senneth, “Bu yüzden, tahmin edeceğin gibi, büyük bir kısmımız gizlice de olsa eğitim alınız,” dedi. “Senin nerede deneyim kazanabileceğini merak ediyorum.”

Donnal, “Onu Ghosenhall'a gönderebiliriz,” dedi.

Senneth, “Kraliyet şehri,” diye açıkladı. “Yapabiliriz ama kendi başına oraya kadar gidemez.”

Kirra, “Kianlever'a doğru gitmiyor olmamız çok kötü,” dedi. “Ama Fortunalt veya Rappengrass'a gidiyorsak...” Omzunu silk-ti.

Senneth başıyla onayladı. “Evet. Orada onu emanet edebileceğimiz güvendiğim insanlar var.” Cammon'a baktı. “Ama oralar çok yakın değil ve bizim hızlı seyahat etmemiz gerekiyor. Yolculuk hoşuna gitmeyebilir.”

Cammon hemen, “Daha önce olduğum yer yerine sizin yanınızı yeğlerim,” dedi. “Beni istediğiniz yere götürebilirsiniz.”

Justin odanın diğer tarafından, “Bizi yavaşlatır,” dedi.

Senneth, “Yavaşlatmaz,” dedi. “Ve öyle olsa bile buna alışmak zorundasın.”

Justin tekrar inledi ve kılıcıyla ilgilenmeye devam etti. Kirra öne eğildi ve Cammon'ın yüzünü inceledi. “Bir şey denemek istiyorum,” dedi. “Gözlerini kapat. Hayır, emin olmak için, gözlerini bağlamama izin ver.”

Cammon tereddüt etmedi. Senneth çocuğun insanları okuma yeteneğinin onlara güvenip güvenemeyeceği anlamına da gelip gelmediğini merak etti. Kirra en azından kimseye zarar vermeyecek biriydi. Cammon, “Pekâlâ,” dedi. Gözlerini kapattı. Kirra hemen cebinden bir mendil çıkarıp çocuğun gözlerini bağladı.

“Ne zaman biri parmaklarını şıklatırsa, karşında duranın kim olduğunu söylemeni istiyorum,” dedi. “Erkek veya kadın. Mistik olsun veya olmasın. Bunu yapabilir misin?”

“Denerim,” dedi.

Herkes ayağa kalktı ve Kirra çocuğu ekseri etrafında birkaç kez döndürdü. Geriye kalanlar çocuğun hafızasında kalan yerleri kullanmaması için yer değiştirdi. Kirra, Justin’e işaret etti. Justin isteksizce oyuna katıldı.

Tayse, tabii ki, ne kafasını kaldırdı ne de bir yorum yaptı, içerde kendisiyle birlikte başka canlılar da olduğunu bile farkında değil gibiydi.

Kirra önce Justin’i Cammon’a doğru itti ve parmaklarını şıklatı. Gözleri bağlı bile olsa Cammon’ın önündeki insanı okumakta zorlandığını görebiliyordu.

Cammon sonunda, “Erkek,” dedi. “Mistik değil. Sanırım Justin.”

Justin burnundan soludu ve uzaklaştı. Yerini Donnal aldı.

Cammon, “Erkek. Mistik,” dedi. Şimdi kendine güveni biraz daha fazlaydı.

Bir sonraki kişi Senneth oldu. Cammon karşısındakini sezmeye çalışırken biraz sendeledi. Sessizce, “Senneth,” dedi.

Kirra, “Bunu neden yaptın?” diye sordu. “Neden geri çekildin?”

“Ben... vücudunun yaydığı sıcaklığı hissettim,” dedi. “Önce fark etmemiştim ve tam yanında oturuyordum. Ama şimdi bunu deneyince... çok güçlü bir histi...”

Senneth gülerken yana çekildi. “Bunu gizlemeyi öğrenmem gerek.”

Kirra, Cammon konuşurken yüz hatlarını değiştirdi ve şimdi bir erkeğe benziyordu, hissedenin tam karşısında durup parmaklarını şıklatı. Cammon hiç tereddüt etmeden, “Kadın,” dedi.

Kirra güldü, odaklandı ve kendini Tayse’nin kopyasına dönüştürdü. Sonra parmaklarını tekrar şıklatı.

Cammon, "Hâlâ Kirra," dedi.

Senneth merakla, "Şimdi sana farklı geliyor mu?" diye sordu.

Cammon, "Nasıl bir farklılık?" diye sordu. "Sadece kadın olduğunu ve sen olmadığını biliyorum. Bu yüzden Kirra olmalı."

Senneth, Donnal'a bakıp başıyla onayladı. Donnal ayı formuna geçti ve yüzünde hırlamaya hazır bir ifade belirdi. Ağır adımlarla Cammon'ın önüne geçti.

Cammon, "Donnal," dedi.

Kirra, "Emin misin?" diye sordu. "Gücü olan bir erkek değil de Donnal olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cammon bir süre düşündü. "Biz fark etmeden buraya sizden başka biri mi girdi?" diye sordu. Sorusunda biraz ironi vardı. "Hayır. Donnal olduğunu biliyorum, çok belirgin."

Kirra, "Bir bak," dedi. Göz bağını çözdü. Cammon karşısında duran vahşi ayıyı görünce afalladı ama hemen kendine geldi.

"Ben onu okumaya çalışırken de böyle mi görünüyordu?"

Kirra başıyla onayladı. "Görünüşe göre kılık değiştirseler bile karşındakilerin özünü tanımlayabiliyorsun," dedi. "Seni nasıl eğiteceklerini bilemem ama bence bu çok faydalı bir yetenek."

Senneth, "Belki de bizimle seyahat ederken üzerinde çalışabileceğin şeyler vardır," dedi. "Bir yalanı bir doğrudan ayırt etmek gibi. Yanımızdan geçen yabancıları okuyup onlar hakkında ne bildiğini söylemek gibi. Etrafındaki her şeye dikkat et, canlı veya cansız, hangileri seninle konuşuyor hangileri konuşmuyor anlamaya çalış. Kim bilir, belki de toprağa bakıp içinde bir elmas olup olmadığını söyleyebilen türden birisindir. Bu durumda kısa sürede zengin olursun."

Cammon ilgilenmiş gibiydi. "Taş toprak konusunda çok yetenekli olduğumu sanmıyorum," dedi. "Ama denerim."

Odanın diğer tarafında Tayse doğruldu. Senneth her zamanki gibi adamın ne kadar iri –uzun, evet, ama omuzları çok genişti ve bacakları çok kalındı– olduğunu düşündü. Dormas'ta geçirdikleri iki günde ıraş olmuştu ve yüzü şimdi kocaman görünüyör-

du. Elmacık kemikleri geniş ve çenesi sertti. Deri renginin koyu olması boyutuna eklenince daha tehditkâr bir görünüm kazanıyordu; siyah saçlar, siyah gözler, aşınmış ten. Karşısına çıkmak istemeyeceğiniz türden bir adamdı.

Tayse, "Geç oldu," dedi. Ateşin yanına geldi. "Sabah yola çıkarsak şimdi yatsak iyi olur."

Justin her zamanki gibi ekibin lideri Senneth olmasına rağmen adamın emrine itaat etti. "Nöbet tutacak mıyız?"

Tayse bir an için kararsız kaldı. Senneth, Storian diyarına bu kadar yakinken nöbet tutmaya gerek kalmaksızın kendini güvende hissettiğini biliyordu. Ama bir de Dormas'ta yaşanan arbede vardı.

Tayse başıyla onayladı. "Bu akşam tutsak iyi olur. Gerçi bu yağmurda kimsenin peşimize düşeceğini sanmıyorum."

Senneth, "İlk nöbeti ben tutarım," diye gönüllü oldu.

Diğerleri de nöbet saatlerini seçti ve ateşin yanında yerlerini aldı. Birkaç dakika içinde uykuya daldılar çünkü fırsatını bulunca dinlenmenin benzersiz bir nimet olduğunu çok iyi biliyorlardı. Uyanık kalamayacak kadar yorgun olan Cammon bile bunun bilincindeydi.

Senneth nefes alıp verme seslerini dinledi ve alevleri seyretti. Ateş kadar sevdiği bir şey yoktu, sonbahar gibi ebruli ve taşkın bir canlılığa sahip. Ateş Senneth için bütün güzelliklerin, bütün güçlerin, bütün yaratıcılığın, bütün yıkımların kaynağıydı. Ateş ile bir şehir kurabilir ama aynı zamanda yıkabilirdi. Elini alevlere uzattı ve sıcaklığı derisinde hissetti, gerçi kendi kanından daha sıcak değildi. Elini uzun süre önde tuttu, derisi bir fitile dönüşene kadar, kırmızı ve altın renginde alevler parmaklarının arasında dans edene kadar. Elini kaldırsaydı derisi yanmaya başlayacaktı.

Parmaklarını kapattı ve alevler söndü.

İki saat daha aynı yerde oturdu, hareketsizdi ve alevlere bakıyordu. Ateşe biraz odun ekledi ve alevler hiç azalmadı. Ortadaki kamp ateşinin sıcaklığı hiç kaybolmadı; içerisi şimdi çok sıcaktı.

Gece yarısına doğru dışarıdan bir ses duydu –uzun süren yağmurun ardından gelen sessizlikti– ve fırtınanın dindiğini anladı. Sabah soğuk olacak, her yer buzlanacaktı ama yine de hareket edeceklerdi. Güneye seyahat, yenilenmiş günde tazeleyici olacaktı.

Saatinin dolmasına yakın sonunda irkildi, biraz gerindi ve Tayse'nin uyuyan formuna baktı. Tayse tabii ki uyumuyordu; her zaman uyanıktı, nöbet saati geldiğinde kendiliğinden kalkardı. Birkaç metre ötede yatıyor ve Senneth'a bakıyordu, yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Senneth ateşin karanlık gözlerindeki parıltısına baktı ve kaçınıcı kez aynı şeyi merak ettiğini düşündü, kendisini seviyor muydu, yoksa nefret mi ediyordu?

Karanlık ve geçti, bütün dünya uyuyor gibiydi. Kafasının içindeki sesle konuştu, bu nadiren yaptığı bir şeydi. "Tayse," dedi. Diğerlerini uyandırmamak için sesini yükseltmedi. "Neden bana hiç güvenmiyorsun?"

Tayse çevik bir hareketle oturur pozisyona geçti. "Sen bir mistiksin," dedi. Sanki bu her şeyi açıklıyordu.

"Donnal ve Kirra da mistik ama onlara güveniyorsun," dedi. "Sadece onlardan hoşlanmıyorsun."

Adamın hafifçe gülümsediğini gördü. "Sen farklısın," dedi.

"Neden?"

Tayse başını iki yana salladı. "Sen uyu. Gün yakında ağaracak."

Senneth alevlerden uzaklaştı ve uzanıp battaniyesine sarıldı. Ama kafasını yana çevirince Tayse'nin kendisine hâlâ baktığını gördü. Gözü hep üzerindeydi.

Tekrar, "Neden?" diye sordu.

Tayse bakışlarını kaçırmadı. "Çok fazla sırrın var."

3

Soğuk ve berrak sabahta güneye doğru seyahat etmeye başladılar. Kirra çok neşeliydi ve Donnal'ın yanında at biniyor, adamla dalga geçiyordu. Altın renkli saçlarını örmüş ve bağlamıştı ama dişiliğini veya nezaketini gizlemeye çalışmıyordu. Senneth, Cammon'ın arada bir kıza baktığını görünce gülümsedi. Kirra'nın erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Fakat Cammon kısa süre sonra Senneth'in yanına geldi. Yol arkadaşı olarak çok fazla seçeneği yoktu. Tayse, alışkanlık olarak, en önden gider ve keşfe çıkardı. Justin geldikleri yolu gözetleyerek en geriden gelirdi. Donnal ve Kirra hep birlikte seyahat ederdi.

Cammon, "Gece senin hakkında hâlâ çok az şey bildiğimi fark ettim," dedi. "Diğerleri için de aynısı geçerli. Kral için bir görevde olduğunuzu söyledin."

Senneth başıyla onayladı. "Evet. Tayse ve Justin birer Gezgin. Ben tabii ki bir Gezgin değilim ama Kral Baryn bana güveniyor. Onun için daha önce de işler yaptım."

"Gezgin nedir?"

"Krala aşırı sadık, özel olarak seçilmiş askerlerdir," dedi. "Ghosenhall denilen özel bir yerde eğitim alırlar ve beni bile şaşırtan dövüş yeteneklerine sahiptirler. Kimse bir Gezgin tarafından önerilene ve kral tarafından kabul edilene kadar Gezgin ismini alamaz. Sonrasında bile aşırı zor bir eğitimden geçmesi

gerekir. Krala bağılılık yemini eder ama bu fanatikçe bir bağılılıktır, lorduna veya eşine veya kendine verdiği diğer bütün sözlerin önüne geçer. Şimdiye kadar hiçbir Gezgin kralını terk etmemiş veya ona ihanet etmemiştir, beş yüz yıldır. İhaneti hak eden kötü kralları bile. Ve Gillengaria'da krala zarar vermeye niyetli herkes onlardan korkar."

Cammon bütün bunları anlamaya çalıştı. "Öyleyse, Kral Baryn senden bir iyilik istedi ve seni korumak için yanına adamlarını verdi," dedi. "İyilik nedir? Yoksa bana söyleyemez misin? Kabalık etmek istemedim," diye tamamladı.

Senneth gülümsedi. "Kaba olduğunu düşünmüyorum. Sana anlatabildiğim kadarını anlatayım. Kral yaşılanıyor ve tek bir vârisi var, kızı Amalie. On sekiz yaşında. Birkaç yıl önce yeniden evlendi ama ikinci damat da ona bir çocuk veremedi. Gillengaria'nın On İki Ev'inden bazıları bunun monarşinin gücünü test etmek için uygun bir zaman olduğuna inanıyor. Kırsal kesimde seyahat etmemin sebebi hoşnutsuzluk alametlerini keşfetmek."

Cammon, "On İki Ev nedir?" diye sordu. "Özür dilerim, aptalca olduğunu biliyorum, sadece..."

Senneth, "Sen buraların yabancısıydın," dedi. "Bu çok garip çünkü kendini bir yabancı gibi hissetmiyorsun."

"Ever," diye itiraf etti. "Buraya aitmiş gibi hissediyorum. Sanki ait olmam gereken yer burası. Ve bugün, bu sabah, ilk kez boyunumda aytaşı olmadan uyanınca, kendimi çok güçlü hissettim. Yaşlı bir vücudun içinde uyanan yeni bir adam gibiyim."

Şimdi gülme sırası Senneth'teydi. "Yaşlı bir adam," diye tekrarladı. "Yirmiden fazla olamazsın."

"On dokuz."

"Yaşım senin iki katından fazla."

Cammon uzun süre takdir edercesine Senneth'a baktı. Altın benekli gözleri koyu kahverengiydi, dağınık saçları sarıydı; bu tezat, çocuğa çok ciddi bir görünüm kazandırıyordu. "Değilsin," dedi. "Otuzu biraz geçmiş olabilirsin, daha fazla değil."

Senneth bir kaşını havaya kaldırdı. "Güzel," dedi. "Bir yalanı sezdin ve doğruyu ortaya çıkardın. Aslında, otuz dördüme yeni bastım." Bir süre sessiz kaldı. "Doğruyu söylemek gerekirse kendimi çok daha yaşlı hissediyorum. Birkaç ömür geçirmiş gibi."

Cammon da sessiz kaldı ve sonra iç geçirdi. "Bunu henüz yapamam," dedi.

"Neyi?"

"Seri okumayı. *Sen, mistik Senneth, bir bahçıvanın kızıydın ve gençken resme meraklıydın,* gibi bir şey diyemem. Ama bir gün bunu yapabilirim, değil mi?"

Senneth bunu komik buldu. "Bence bir gün yapabileceksin. Ama belki de daha şeffaf bir konuyla başlamalısın. Ben, diğerlerinin de dediği gibi, okuması kolay biri değilim."

Çocuk, "Çok fazla sırrın var," dedi.

Senneth bunu duyunca ürperdi, aynı sözcükleri önceki akşam da Tayse kullanmıştı. *Çok fazla sır,* diye düşündü. *Çok fazla trajedi.* İşaret etti. "Kır'a'yı dene," dedi. "Onu okumak çok zor değildir."

Cammon ileri geri sallanan sarı saçlara bakarken odaklandıkça kaşları çatıldı. Sonunda, "Zengin," dedi. "Ayrıcalıklı. Biri tarafından çok sevilmiş. Belki de babası. Ve büyüyle parıldıyor." Biraz gülümsedi. "Mutlu. Ama bunları söylemek için onu taramama gerek yok."

Senneth, "Evet; tenine ve kıyafetlerine bakınca zengin ve ayrıcalıklı kısmını muhtemelen söyleyebilirsin," diye onayladı. "Yine de, gayet iyiydi. Malcolm Danalustrous'un en büyük kızı, ülkenin en güçlü asillerinden biri ve haklısın, kızını çok seviyor. Kızının bir mistik olduğunu öğrenince bir şeytanın babası olduğunu düşünecek diğer asilzadeler gibi onu malikânenen kovmadı. Bunun yerine öğretmenler tuttu ve onu Danalustrous'ta eğitti. Diğer asilleri ona saygı duymaya ve az sayıda insanın girebildiği sosyal çemberlerine kabul etmeye zorladı. Diğer evlerin babaları böyle değildir, büyülü çocukları olduğunu bilmediklerinde bile."

"Sen bu *On İki Ev*'den bahsedip duruyorsun. Bunun anlamı nedir?"

Kirra konuşulanları duymuyormuş rolündeydi ama son sözcükler dikkatini çekti. Atını biraz dizginledi ve Cammon'ın yanında yerini aldı. Donnal şimdi biraz önlerindeydi.

Mutlu bir ses tonuyla, "Tarih dersi zamanı," dedi. "Ama bir haritan veya not alabileceğin bir defterin olmayacak. Sadece bizim gibi ittifakları çalışarak büyüyenler sana kimin kiminle akraba olduğunu söyleyebilir ve Mettenslow'dan bir oğlan Gisseltess'den bir kızla evleniyorsa bunun neden çok şaşırtıcı olduğunu anlatabilir."

Senneth kızı umursamadı. "Gillengaria'nın on iki asil evi vardır: Yüzlerce yıldır var olan ve toprakları paylaşan soylar. Bu ailelerin aslında ülkenin bütün değerli topraklarının sahibi olduğu söylenebilir, bazılarının verimli çiftlikleri vardır, bazıları ise sahil kısımlara hükmeder, diğerleri de altın ve gümüş madenlerinin olduğu dağların sahibidir. Marlord'lar..."

Cammon, "Kimler?" diye araya girdi.

Senneth, "Marlord'lar," diye tekrarladı. "On İki Ev'in başındaki kişilere Marlord denir. Oğullarına *serramar* ve kızlarına *serramarra* adı verilir. Erkek ve kız kardeşleri de bu unvanları paylaşır çünkü onların da Marlord'lüğün vârisi olduğu düşünülür. Bu yüzden, kurallara uygun davranmak istiyorsan, Kirra'ya serra Kirra veya hatta serramarra Kirra demen gerekir. Gerçi ben hep bunun çok sevimli olduğunu düşünmüşümdür."

Serramarra sırtarak, "Kirra yeterli," dedi.

"Her neyse, Marlord'lar kendilerini krallığın en zarif, en sofistike ve en önemli erkekleri veya kadınları olarak görür. Krala bağlılık yemini etmiş gibi görünürler ve genelde sadıktırlar ama hepsi kendi ailesinin kraliyet ailesinden daha üstün olduğuna inanır, şansları olsa krallığı daha iyi yöneteceklerini düşünür."

Kirra'nın gülümsemesi genişledi. "Kraliyet ailesine yeni bir vâris gelince ne kadar sevindiklerini hayal edebilirsin. Prens veya

prensesle kim evlenecek? On İki Ev'den hangisi kraliyet sarayına yeniden adım atacak?"

Cammon, "Ya kral ve kraliçenin hiç çocuğu olmazsa?" diye sordu. "Bu hiç oldu mu?"

Kirra, "Birkaç kez," dedi. "Ama en az bir yüz yıldır böyle bir şey yaşanmadı. Bu olunca, türlü entrikalar döner, aileler ittifaklar yapar ve tüm evlerin kabul edebileceği vârisler üretir. Tabii ki, genelde herkes önce Brassenthwaite'e bakar."

Cammon, "Neden?" diye sordu.

Senneth gülümsedi. "Brassenthwaite evlerin birincisi olarak kabul edilir," dedi. "Toprakları bütün kuzey sahilini, zengin dağların bir kısmını ve ülkenin en verimli tarlalarının bazılarını barındırır; kısacası, her şeyleri vardır. Ve Brassenthwaite ailesi her daim krala aşırı sadıktır. Bu, onların mirasıdır, onları diğer evlerden ayıran özelliktir. Bu yüzden, kraliyet soyu ile Brassenthwaite arasında çok sayıda evlilik yapılmıştır. Ve vâris yoksa, Brassenthwaite tahta talip olacak ilk ailedir."

Senneth devam etmeden önce Kirra'ya baktı. "Şimdi, Danalustrous..."

Kirra, "Danalustrous da onlar kadar sadık, stratejik ve neredeyse onlar kadar zengindir," dedi. "Bu yüzden, Danalustrous ailesinden bir erkek veya kadın da hükümdar olarak seçilebilir."

Cammon, "O zaman Kral Baryn ve kızı birden ölürse," dedi. "Tahta kim geçer?"

Kirra, "Pekâlâ, muhtemelen Kiernan Brassenthwaite öne çıkar," dedi. "Ama bir sürü insan Marlord Kiernan'dan nefret eder."

Senneth, "Bunun için haklı sebepleri var," diye mırıldandı.

Kirra, "Ve Halchon Gisseltess'in tacı ona bırakacağını sanmıyorum," dedi. "Bence Ariane Rappengrass ve Martin Helven onun yerine tahta bir Danalustrous görmeyi tercih eder."

Cammon, "O zaman belki de cevap budur," dedi. "Danalustrous ve Brassenthwaite ittifak yapmalı. Uygun yaştaki vârisleri evlenmeli."

Kirra çocuğa baktı. Senneth kahkahayı bastı.

Senneth sonunda, "Evet, Kirra," dedi. "Baryn ölürse, sen Kiernan'ın kardeşi ile evlenmelisin. Böylece sen ve Nate Brassenthwaite ülkeyi birlikte yönetirsiniz."

Kirra soğuk bir ses tonuyla, "Halchon Gisseltess'in kral olmasını yeğlerim," dedi. Senneth daha fazla kahkaha attı.

Cammon, "Sanırım iyi bir fikir değildi," dedi.

Kirra, "Ah, aslında iyi bir fikirdi, tabii eğer Nate Brassenthwaite ukala, kendini beğenmiş domuzun teki olmasaydı," dedi.

Senneth, "Aynı zamanda aptal," dedi. Sonra tekrar gülmeye başladı.

"Kiernan onun kadar kötü değil ama evli."

Senneth, "Bence kardeşinden daha kötü," dedi. "Üstelik aynı zamanda çok kaba. Babası gibi."

Kirra, "Ama aptal değil," dedi.

Senneth bunu duyunca hemen kendine geldi. "Evet," diye onayladı. "Kiernan aptal değil. Ve, ben Kiernan Brassenthwaite olsaydım, şimdi Danalustrous'a bel bağlıyor olurdum. Kral bir yirmi sene daha yaşasa ve kızı harika bir kraliçe olsa da; kuzey ittifakını güçlendirmek her zaman işe yarar. Kiernan uzun vadeli planlar yapmayı sever ve bu planlar batıya, Danalustrous'a bağlı. Kız kardeşin ve Nate arasında bir evlilik planlamıyorsa çok şaşırıırım."

Kirra bir leydiye uygun olmayan bir ses çıkardı. "Kardeşim onu almaz."

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Baban ne der?" diye sordu.

Kirra bunu düşünürken birkaç dakika sessizce yollarına devam ettiler. Kirra sonunda, "Babam kabul edebilir," dedi. "Ama Casserah'ı hoşuna gitmeyecek bir evliliğe zorlamaz, kendi ailesine ne kadar faydası dokunursa dokunsun. Ve Casserah inatçı bir kızdır. Bir şeyi istemiyorsa onu ikna etmek hiç kolay değildir."

Cammon bunu ilgi çekici buldu. "Bu çok heyecan verici," dedi. "Bana biraz daha anlatın. Diğer evlerin liderleri kimler ve neye benziyorlar?"

Böylece Senneth ve Kirra bütün hikâyeyi anlattı, ağızlarından sürekli tımturaklı kelimeler çıktı: Brassenthwaite ve Danalustrous, minik Tilt, telaşlı Merrenstow, barışçıl ve müreffeh Storian. Kianlever ve Coravann doğuda, Helven ve Nocklyn güneydeki ovalardaydı. Ve güneydeki sahil şeridine ise zengin Fortunalt, zarif Rappengrass ve hırslı Gisseltess sahipti.

Cammon, "Ve kral şimdi evler arasında huzursuzluk olduğunu düşünüyor," dedi. "Sizce bu bir tür isyana dönüşebilir mi?"

Kirra ve Senneth birbirlerine baktı, Kirra başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır," dedi. "Ülkede çok uzun zamandır barış hâkim."

Senneth öne çıktı ve bir süre sessizce tek başına ar sürdü. Tayse geriye döndü ve gruba doğru geldi, öğle yemeği vaktinin yaklaştığını düşünüyor olmalıydı. Teker teker herkese baktı, sanki gruptaki insanları sayıyordu, sanki gözü üzerlerinde olmazsa sayılarının azalmasını bekliyordu. Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Biz de bunu öğrenmeye gidiyoruz."

Günün geri kalanında yolculuk olaysız geçti, ara sıra sohbetler edildi. Senneth, Cammon'ın bütün günü sorular sorarak ve cevaplar öğrenerek geçireceğini düşünmüştü ama sonunda yorulmaya başladı. Yalnız veya yabancılar arasında çok fazla zaman geçirmiş, sessiz kalmayı öğrenmişti. Arkadaşlarıyla birlikteyken bile hep ihtiyatlıydı.

Pekâlâ, en azından bazıları arkadaşydı. Kirra, tabii ki; Donnal, bundan neredeyse emindi, gerçi Donnal herkesten önce Kirra'ya, Danalustrous Evi'ne sadıktı. Cammon'ın güvenilir olup olmadığını zaman gösterecekti, gerçi Senneth çocuğu sevmeye başlamıştı. Taze ve genç bir zihindi, daha önce yaşadığı trajedilerin etkisinden çabuk kurtulmuştu. Yanlarında yansıtıcı bir havuz gibiydi, herkesin görüntüsü suyuna yansıyordu. Senneth kendi

yansımasına yakından bakmak istediğine emin değildi.

Güneye doğru gidiyor, Helven topraklarının ucunu bir veya iki gün içinde geçmeyi planlıyorlardı. Justin ve Tayse her zaman-ki gibi önü ve arkayı kolluyordu. Öğle yemeğinden birkaç saat sonra, Tayse birden durdu ve yolda diğerlerini bekledi.

"Önümüzde seyahat edenler var," dedi. Senneth başıyla onayladı ve atını öne çıkarıp Tayse ile keşfe çıktı.

Omzu üzerinden, "Donnal geride kal, Kirra ve Cammon ortada olun," diye seslendi. Donnal iyi bir dövüşçü değildi ama vahşi bir köylünün gücüne sahipti. Kirra silah kullanmak konusunda ümitsiz vakaydı ve Cammon henüz bir bilinmezdi.

Atlılar yolun kıvrıldığı yerde açığa çıktı. Dokuz kişiydiler, Storian kıyafetleri giyiyor ve dost görünüyorlardı. Grubun geçebilmesi için tek sıra oldular ve en öndeki atlı, "İleride bizi neler bekliyor?" diye sordu.

Tayse, "Biz geçtiğimizde boştu, gerçi biraz çamurlu," dedi. "Önceki gün çok yağmur yağdı, en azından sahil kısımlarına. Bela yok."

Storian başıyla onayladı. "Bizim geldiğimiz tarafta da fırtına vardı. Birkaç ağaç yola devrilmişti ama biz onları yoldan çektik, bu yüzden yolunuza rahatlıkla devam edebilirsiniz."

Tayse gülümsedi. "Teşekkürler. Bu yoldan süslü arabasıyla geçecek bir sonraki süslü kadın size minnettar kalacak."

Storian adamları gülerken Senneth düşünmeye başladı. *Görüyor musun? Adam sonuçta espri yapıp gülebiliyor.* Kendisinin çok fazla deneyimlediği bir şey değildi. Erkekler bir süre daha konuştuktan sonra yollar ayrıldı.

Senneth, adamlar konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Ve Justin?" diye sordu.

"Atların geldiğini duyunca yoldan çekilmiştir. Birkaç dakika sonra bizimle olur."

Gerçekten de Justin birkaç dakika sonra herkesin iyi olup olmadığına bakmaya geldi. Senneth sabırsızlanarak, "Ya Storian

askerleri bize saldırıyordu?" diye sordu. "Storian değil de kiralık asker veya haydut olsaydılar?"

Tayse sırıttı. "O zaman savaşa yeni bir kılıç olarak tam zamanında katılırdı ya da en azından cesetleri reşhis edip gömmeye gelirdi."

Justin kaşlarını çatarak, "Gerçi birkaç Storian atlısının Tayse için sorun olacağını hiç düşünmedim," dedi. Senneth'a bakarken isteksizce ekledi, "Ya da sana."

Senneth ironik bir bakışla karşılık verdi ama adamın iltifatı yine de uzun, soğuk seyahatin ardından içini ısıttı. Gece, kamp yaptıktan ve yemeklerini yedikten sonra, Senneth kalktı ve Justin'i ayağıyla dürttü.

"Haydi," dedi. "Biraz antrenman yapalım."

Adam önce izin alırcasına Tayse'ye baktı ama sonunda istekli bir biçimde ayağa kalktı. Diğerleri hemen uzaklaştı ve ateşin bir tarafını tamamen boşalttı.

Justin, "Kısa kılıç mı uzun kılıç mı?" diye sordu.

"Beni hangisiyle yenebileceğini düşünüyorsan," dedi. "Daha iyi olmak istiyorum."

Justin hançerini çekti ama Tayse ateşin diğer tarafından seslendi. Sert bir ses tonuyla, "Antrenman kılıçları," dedi.

Senneth sinirlendi. "Bence metal kullansak da kendimi öldürmemeyi başarırım."

Tayse tekrar, "Antrenman kılıçları," dedi. Üzerine basa basa söyledi. "İkiniz de bir eğitimde kaybedilemeyecek kadar önemlisiniz."

Senneth itiraz ederdi ama bir işe yaramazdı; Justin eninde sonunda Tayse'nin dediğini yapacaktı. Bu yüzden gerçek silahları bıraktılar ve ahşap kılıçlara geçtiler, gerçi bunlar bile sivriydi ve bir insana zarar verebilirdi. Saldır ve kenara çekil ve sahte saldırı yap ve öne atıl. Senneth hızlıydı ama Justin daha hızlıydı.

Bir ara kılıcın ucunu göğsüne bastırıp, "Öldün," dedi.

Senneth, "Yine," dedi.

Justin üç kez rakibini öldürme şansı yakaladı, ikisi kalbe saplanan kılıç darbesiydi ve üçüncüsü boğazı kesen bir vuruştı ama Senneth de hasar vermeyi başardı ya da en azından gerçek bir dövüş olsa verirdi. Justin rakibini iki kez durdurdu ve hareketleri detaylıca gösterdi, Senneth akışı ve dinamiği anlamak için Justin ile birlikte hareket etti. Aslında çok tedirgin olan Justin eğitimde aşırı sabırlıydı. Senneth antrenman sona erdiğinde Justin'i biraz daha sevmeye başladı.

Justin, "Güzel," dedi. Ahşap hançeri aldı ve kendisinininkinin yanına koydu. "Bir sene boyunca her gün antrenman yaparsan senden bir Gezgin yaratabiliriz."

Senneth elinde olmadan sırtıttı. "Beni Gezgin olarak görmek istemezsin."

Justin cevap olarak sırtıttı. "Böyle dövüşürsen, isterim."

Donnal'ın sesi ateşin diğer tarafından geldi. "Bu akşam ben de biraz antrenman yapabilir miyim? Ben de daha iyi olmak istiyorum."

Justin cevap için Tayse'ye baktı. İri yarı adam ateşin başında hareketsizdi, kafasını kaldırdı ve omzunu silkti. "Neden olmasın?" dedi. "Çocuk da istiyorsa yapabilir."

Cammon, "Ben mi?" diye sordu. "Evet! Daha önce hiç kılıç kullanmadım. Ya da bıçak!"

"Başlamak için iyi bir sebep."

Herkes Kirra'ya baktı ama kimse antrenman teklif etmedi. Kirra sohbetin kendisine geldiğini fark etmemiş gibiydi. "O zaman ben de yemek pişireyim, siz antrenman yaparken," dedi. "Bu küçük partiye kendi yetenekleriyle katkıda bulunduğum için memnunum."

Tayse kibarca, "Şekil değiştirme yeteneğinin yanında, tabii ki," dedi.

Kirra sırtıttı. "Bu yeteneğin ne kadar işe yaradığını göreceksin."

Tayse eğilip bir sopayla ateşi karıştırdı. "O günü dört gözle bekliyorum," dedi.

4

Ertesi gün öğlen ortasına kadar ilgi çekici bir şeyle karşılaşmadılar. Tayse bir kez daha ileride ve Justin arkadaydı; küçük grubun ortasında Kirra ile Donnal yan yanaydı, Cammon da Senneth'in yanında at biniyor, ardı ardına sorular soruyordu. Senneth sorulara eksiksiz ve sabırla cevap vermeye çalışıyordu ama Cammon birden sustu.

"Ne?" diye sordu Senneth.

Cammon atını durdurdu ve tam bir daire çizdirdi, arkalarındaki kırsal kesime doğru bakarken kaşlarını çattı. Sık olmayan bir ormandan geçiyorlardı, kırsal kesimin bu kısmı genelde çiftlikler ve ara sıra da küçük yerleşim birimlerinden oluşuyordu. Yoldan uzak düzinelerce kulübenin yanından geçmişlerdi ve yüzlerce tarla baharı bekliyordu.

Senneth tekrar, "Ne?" diye sordu.

Cammon başını iki yana salladı. "Ters giden bir şey var," dedi. Bir daire daha çizdi, sanki bir şey duymaya veya bir şeyin kokusunu almaya çalışıyordu.

Senneth sesini biraz yükseltti, "Tayse!"

Donnal ve Kirra atlarını durdurup geri döndü. Donnal, "Ne var?" diye sordu.

Senneth başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bence o da bilmiyor. Bir terslik olduğunu söyledi."

Donnal eyerinden indi ve eğilip yolun iki kenarındaki ölü

çimenleri inceledi. İnsan formunda bile kusursuz bir iz sürendi, çocukken Danalustrous topraklarında kaçak avcılık yapmak şimdi işine yarıyordu.

"Bir şey görmüyorum," dedi. "Kokuyu deneyeceğim."

Ve hemen kurt formuna geçip yolun kenarındaki izleri ve oyukları koklamaya başladı. Bu kadar çabuk değişebilmesi Senneth'i hep rahatsız ediyordu. Kurdun gözlerinde Donnal'ın kişiliğinden bir şey görememek ise sinir bozucuydu. Gözleri, siyah rüylerle çevrili beyaz bir yüzde duran kehribar mücevherlere benziyordu. Gece bu kılıkta üzerine gelse onu öldürmek için hançerini çekerti.

Donnal burnunu ormana sokmak üzereyken Tayse yanlarına geldi. "Ne oldu? Neden durduk?" diye sordu. Dört nala gelip dizginlere asıldı.

Senneth, "Bilmiyorum," dedi. "Cammon bir terslik olduğunu söyledi."

Tayse'nin yüz ifadesinin bu yorumla dalga geçercesine yumuşadığını gördü ama eğitilmiş bir savaşçının içine işleyen batıl inançları unutmuydu. Askerler içgüdüleriyle hayatta kalırdı ve Tayse buna silah kullanma yetenekleri kadar saygı duyardı. Donnal'a bakarken, "Şekil değiştiren ne görüyor?" diye sordu.

Senneth, "Pekâlâ..." diye başladı. Ama sonra Donnal birden ciyakladı ve öne atıldı, bir kokuyu veya sesi takip ediyordu.

Tayse, "Kırta, Cammon, siz burada kalın," diye emretti. "Justin gelince onu bizim peşimizden gönderin, sonra yoldan çıkıp biz geri dönene kadar gizlenin."

Tayse atını Donnal'ın peşinden ağaçların arasına soktu. Senneth de peşinden gitti. Takip edebilecekleri izler yoktu ama Donnal nereye gittiğini biliyor gibiydi. Önden koşuyor, sonra bekliyor, sessizce nefeslenip yetişmelerini bekliyordu. Sonra tekrar öne atılıyordu. Kurt için ağaçların arasından geçmek daha kolaydı ve Senneth atından inmeyi düşündü ama Tayse yapmadığı için bundan vazgeçti.

Bir kilometre kadar gittikten sonra çamurlu bir açıklıkta yalnız bir taş yapının önünde durdular. Senneth kulübeye ormanın içinden gelen bir yolla erişildiğini hemen gördü, muhtemelen sıklıkla kullanılmayan küçük bir patikaydı. Donnal daha düz bir yol izlemişti.

Tayse atından indi ve bir elinde kılıcı diğer elinde hançeriyle çömelerek kulübeye yaklaştı. Senneth da aynısını yaptı, tüm duyularını seferber edip bir tehlike aradı. Donnal kilitli olmayan kapıyı kokluyordu. Kapı başıyla itince açıldı ve kurt içeriye daldı.

Tayse, Senneth'a döndü. "Sanırım içeride kimse yok, yoksa daha tedbirli olurdu."

Senneth, "Ben de aynısını düşünüyorum," dedi. Kurdu takip etti.

Ve bir katliam manzarasıyla karşılaştılar.

Senneth kapının eşiğinden korku dolu gözlerle içeriye baktı. Üç... hayır, dört ceset taşların ve halının üzerindeydi. Duvarlara, mobilyalara kan sıçramıştı. Cesetlerin altında karanlık birikintiler vardı. Bir dövüş yaşandıysa bile çok fazla şey dağılmamıştı. Odaya bitişik mutfak masası akşam yemeği için hazırlanmıştı, bütün tabaklar ve kadehler yerli yerindeydi; duvarlardaki dolapların içindeki cam eşyalar raflarda sapaşmıştı.

Dört insan ölmüştü ama kim tarafından, ne tarafından?

Senneth, "Donnal," dedi. Kılıcını kınına soktu. "Burada kaç saldırgan olduğunu ve kim olabileceklerini görebiliyor musun? Nereden gelmişler, buradan çıkınca nereye gitmişler ve bunu ne kadar önce yapmışlar?" Kurt burnunu yere koydu ve koklamaya başladı, bir başka koku dikkatini çekince tüylü başını sağa sola sallamaya başladı.

Tayse de silahlarını kınlarına koydu ve ilk cesedin başına eğildi. "Öleli bir gün olmuş, tahminen," dedi. "Çok fazla olmamış. Ve bu bir kadın."

Odayı metodik bir biçimde taradıklarında cesetleri üçünün kadın ve bir tanesinin de on beş yaşlarında bir oğlana ait oldu-

gunu gördüler. Kadınlardan biri Senneth'in yaşlarındaydı, diğer ikisi yirmili yaşların başındaydı.

Tayse kısık sesle, "Bir anne, bir oğul, bir büyükanne ve belki de bir teyze," dedi. "Bana zararsız görünüyorlar."

Ama Senneth en genç kadının altında bir şey gördü, kadının yüzü şimdi halıdaydı. "Onları ters çevirin," dedi. "Görmek istiyorum."

Ölüm Tayse için ürkütücü bir şey değildi; kadını ters çeviren bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Kadının gırtlığı ve yüzü kesilmişti, yüzünün ve boynunun her yerinde kan vardı. Elleri önünde ince bir iple bağlanmıştı, ipe de aytaşlarıyla süslenmiş gümüş bir zincir sarılıydı.

Senneth hıçkırmamak için kendini zor tuttu. "Mistik oldukları için öldürülmüşler," dedi. Yere oturdu.

Tayse inledi. "Hepsi mi?"

Senneth başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Tayse bir ipucu bulmak için bir cesetten diğerine geçti. Dönüp Senneth'in yanına çömeldi, topukları üzerinde dengesini sağladı. "Cesetlerin üzerinde aytaşları var," diye rapor verdi. "Ellerinde veya boğazlarında. Zaten ölüyseler onları niye bağlamışlar? Ya da saldırganlar onları öldürmeden önce güçlerini kullanmasınlar diye mi aytaşlarını kullandı?"

Senneth, "Her mistiğin kılıçları durduracak gücü yoktur," dedi. "Mistiklerin büyük bir kısmının ufak refek yetenekleri vardır. Şekillerini değiştirebilirler veya birinin yaralarını iyileştirebilirler veya insanların duygularını okuyabilirler. Bütün mistikler güçleriyle savaşırlar. İnsanlara zarar veremez. Bu insanlar –bunlar– kimse için tehdit değildir."

Tayse, "Demek ki birileri öyle olduklarını düşünmüş," dedi. Çömeldiği yerden odaya göz gezdirdi. "Öyleyse, bir bakalım, burada bir süre yaşamışlar. Görünüşe göre perdeler eski ve mobilyalar rahat, yıllarca onları kimse rahatsız etmemiş. Ve sonra, bir gün, bir şey olmuş, birisi onlara güvenmemiş ve onlarla ilgi-

lenmesi için birilerini göndermiş." Senneth'a baktı. "Duyduğum kadarıyla bu gibi şeyler güneyde daha sık görülmeye başlanmış."

Senneth, "Ama biz güneyde değiliz," dedi. Dizlerini karnına çekmiş ve bacaklarına sarılmıştı. Kan kokusu ve yaşanan vahşet midesini bulandırıyordu ama Tayse'nin önünde kusacak değildi. "Storian ve Helven topraklarının ortasındayız! Bu evlerin mistiklere karşı bir garezi yok!"

Tayse, "Bugün var," dedi. Ayağa kalktı.

Dışarıdan bir ses geldi ve Tayse elinde bıçağıyla geriye döndü ama gelen Justin'di. Eşikte durdu. "Gümüş Leydi'nin eli adına," dedi. "Burada ne olmuş?"

Tayse, "Tahminimize göre bir mistik katliamı," diye özetledi. "Yolda bir şey gördün mü?"

Justin başını iki yana salladı. "İleriye de bakayım."

Donnal insan formunda içeriye girdi. "Buna gerek yok," dedi. "Kırta'nın bile takip edebileceği izler bırakmışlar."

Senneth bir avucunu yere koyup destek aldı ve Tayse'nin kendisine elini uzattığını görünce şaşırdı. Eli tuttu ve adamın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Sesini titretmeden konuşmak için çaba göstererek, "Ne buldun?" diye sordu.

Donnal, "Nallı atlar, on iki tane," dedi. "Askeri birim." Senneth'a baktı. "Sivil muhafızlar," diye açıkladı. "Gizlenmek için dağılmışlar, sonrasında birlikte ilerlemişler."

Tayse, "Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Donnal, "Var," dedi. Senneth'a bir şey fırlattı. "On İki Ev'den birinin kişisel korumaları."

Senneth kendisine fırlatılanı yakaladı ve çevirip inceledi. Bir eldivendi, ustaca yapılmış, ince yünün kenarında deriler vardı. Arkasına ise pençelerinde kırmızı bir çiçek taşıyan siyah bir şahin işlenmişti. Bu armayı tanıyordu.

"Gisseltess," diye fısıldadı. "Ama Halchon Gisseltess neden sınırından yüzlerce kilometre uzaktaki mistikleri katletsin?"

Donnal, "Herhangi bir yerde insanlar mistikleri neden öldürür?" diye karşılık verdi.

Justin cevap verdi. "Onları kimse sevmez. Bunu biliyorum. Onlardan herkes korkar."

Senneth, "Herkes değil," dedi. Zihni çok karışıkta, sanki kafarasının içinde onlarca düşünce ve resim dolaşıyordu. Kendini bunu düşünmeye, bunu anlamaya zorlayamıyordu. "Yine de, bir mistiği pazar yerinde taşlamakla evinden bu kadar uzakta bir kulübede öldürmek arasında fark var. Onları buraya ne getirmiş?"

Tayse yine etrafına baktı. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok," dedi. "Cesetleri yakalım. Senneth'a dönerek, "Burada senin için değeri olan bir şey varsa al," dedi.

Senneth başıyla onayladı, bunun adamın iyi niyetini gösterdiğini düşündü. "Donnal," dedi. "Diğerlerini getir. Bir süre buradayız."

Gece kamp yapmak için kulübeden mümkün olduğunca uzaklaşular. Senneth yine de diğerlerinin de kendisi gibi katliam görüntülerini zihinlerinde taşıdığına emindi. Perişan haldeki cesetler, yanan ateş, aytaşlarıyla süslü gümüş zincirler.

Kamp hızlı ve verimli geçti, herkes üzerine düşeni yaptı ve sessizce yemeğini yedi. Ortalığı temizledikten sonra hep birlikte oturdular, kimse uyku tulumunu açıp kâbuslara dalmaya hevesli değildi.

Cammon, "Sizce bilen birileri var mı?" diye sordu. Sessizliği ilk bozan o olmuştu. Senneth en genç olanın sessizliğe en zor katlanan olduğunu düşündü. "Onları sevenler öldüklerini biliyor mu?"

Tayse, "Gelen olursa da evdeki kan izlerini ve arkasındaki külleri bulacak," dedi. "Neler olduğunu anlarlar."

Cammon başını iki yana salladı. "Herkes için yas tutacak birileri olmalı," dedi. "Birisi ölünce birileri üzülmeli."

Senneth, *sen kimin yasını tutardın?* diye sormayı düşündü

ama bu sorunun cevabı muhtemelen çocuğu bu soruyu sormaya sevk eden şeydi.

Kirra ateşe doğru eğildi, her zaman takığı kolyeyle oynamaya başladı. Ateşin parlaklığında daha da muhteşem görünüyordu çünkü ışıktan daha çok sevdiği bir şey olmayan kusursuz, çok yüzlü bir yakuttu. "Bu yolda ölürsem," dedi. "Kolyemi alın ve Danalustrous'taki babama gönderin. Gerçi onu metalle kesmeniz gerekecek çünkü kaynakla tutturuldu."

Justin kıza baktı, tam hikâyeyi öğrenince asilzadeleri küçümsemeye hazırdı. "Boynuna kaynakla takılan bir kolyen mi var?"

Kirra ateşe bakarken başıyla onayladı. "On İki Ev'in kadınlarının büyük bir kısmında vardır. Tam buraya denk gelecek şekilde uzatılırlar" –göğüslerinin hemen üzerinde bir yere dokundu– "aile sembollerini gizleyecek şekilde."

Şimdi iki Gezgin de kıza bakıyordu. Justin, "Neyi?" diye sordu. "Aile sembolü mü?"

Kız tekrar başıyla onayladı. "On İki Ev'de meşru bir çocuk doğunca, kız veya erkek olması fark etmez, evinin sembolüyle işaretlenir. Danalustrous küçük bir D'dir. Çok zariftir. Gisseltess minik bir çiçektir. Merrenstow içinden bir çizgi geçen bir çemberdir, bir şeyi vurgular ama neydi unuttum. Soyaların karmaşık sembollerini hatırlamıyorum."

Tayse, "Doğumda tam olarak nasıl işaretlenirler?" diye sordu.

Kirra adama baktı. "Damgalanırlar. Derileri yakılarak."

Justin, "Ve benim barbar olduğumu düşünüyorsunuz," dedi.

Kirra biraz gülümsedi. "Biliyorum. Garip bir gelenek, değil mi? Ben bununla büyüdüm, bu yüzden bana ayın çok korkunç gelmedi, ta ki buna maruz kalan bir bebeği görene kadar. Üç gün boyunca ağladı."

Tayse, "Öyleyse doğuşta ailenizin sembolüyle mühürleniyorsunuz," dedi. "Neden ben bu işaretleri daha önce hiç görmedim?"

"Çünkü onları gizlemek için kolyeler takıyoruz. En azından kadınlar takıyor. Üst sınıfın toplantılarında dans ederken veya

hareket ederken kolyeniz kayar ve aile sembolünüz gözükürse bu büyük bir nezaketsizlik olarak görülür."

Justin, "Zenginleri asla anlayamayacağım," dedi.

Kirra şimdi alevlerin ardından Justin'e bakıyordu. Kasvetli bir biçimde, "Evet," dedi. "Muhtemelen asla."

Senneth, Tayse'nin kendisine baktığını görene kadar gülümseyordu. Tayse, "Ve sen," dedi. "Sen bu görevde ölürsen. Cesedini nasıl teşhis edeceğiz ve kanıtı kime göndereceğiz?"

Senneth bir kahkaha attı. "Ah, bende onunki kadar havalı bir mücevher yok," dedi. Elini yakasının içine sokup altın zincirini çıkardı. Ucunda aşınmış altın bir disk vardı, üstüne filigran desenler işlenmişti. "Ama bunu babaannem tarafından on yedi sene önce bana verildiğinden beri üzerimden çıkarmadım," dedi. Sesini yükseltmeden devam etti. "Babamın evinde cadılara tahammül edemediği için beni evimden kovduğu günden beri. Babaannem yanımda, birilerinin hâlâ beni sevdiğini bana hatırlatacak bir şey taşımam gerektiğini söyledi. Şimdi ölü." Artık kendisini seven hiç kimse kalmadığı düşüncesini kendine sakladı. "Bu yüzden, yolda ölürsem, bunu da Malcolm Danalustrous'a gönderin. Onun için işler yaptım ve bana hep çok nazik davrandı."

Donnal şimdi sırtıyordu. "Pekâlâ, benim ölüm haberimi de Danalustrous'a gönderin," dedi. "Bence bir kölenin ölümü kölenin ailesinden çok onun sahibi olan Marlordu ilgilendirir."

Kirra sert bir ses tonuyla, "Sen köle değilsin. Hiçbir zaman da olmadın," dedi.

Donnal kolları üzerinde geriye yaslandı. "Danalustrous topraklarında büyüüp Danalustrous hayırseverliğinden faydalandıysan bence bir farkı yok," dedi. İncinmiş gibi bir hali yoktu. "Ama baban büyük yaşlı bir adam. Onun topraklarında doğmamış olsam da onun için çalışır ve onun için dövüşürdüm."

Bu, eski bir tartışmaydı; kimse tekrar dinlemek istemiyordu. Senneth, Justin'e dönerek, "Ya sen?" diye sordu. "Sen ölürsen kime haber verelim?"

Justin bir elini omzuna attı ve ateşin üzerine doğru eğildi. "Tabii ki Kral Baryn'e, Gezginlerinden birinin Solgun Anne'nin kollarında olduğunu söyleyin. Ve silahlarımı Gezginlere dağıtın ki bir sonraki savaşta benden bir parça yanlarında olsun."

Senneth, Tayse'ye döndü. "Sanırım bu senin de isteğin."

Tayse, "Krala söyleyin, Gezginlere söyleyin," dedi. "Babam hâlâ bir Gezgin. Tek bir mesaj, arzu edeceğim herkesi haberdar eder."

Kirra kıpırdandı. "Bu çok kasvetli bir konu," dedi. "Başka bir şey konuşamaz mıyız?"

Tayse, "Konuyu seç," dedi.

Kirra, Senneth'a baktı. "Sen hiç merak etmiyor musun?" diye sordu. "Halchon Gisseltess, Helven diyarına bu kadar yakın bir yerde yaşayan insanları katlederken aklından ne geçiyordu? Martin Helven'in böyle bir şeye ne tepki vereceğini merak etmiyor musun?"

Senneth, "Evet," dedi. "Martin Halven'i ziyaret edersek sorularımızın bir kısmını cevaplayabiliriz."

Tayse, "Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu. Sesinde merak vardı. "Malikânesine gidip ona mı soracaksın?"

Kirra, "Ana malikânesi Helvenhall'da, buraya sadece birkaç gün uzakta," dedi. "Oldukça büyük bir şehirdir, karanın içlerindeki şehirlerle mukayese edilecek olursa. Şehrin en pahalı hanında odalar tutup malikâneye bir mesaj gönderebiliriz. Ben, her ne kadar siz bunu takdir etmeseniz de, oldukça zengin bir adamın en büyük kızıyım ve birçok elit çembere girebilirim. Bence bir öğleden sonra gelip beni ziyaret eder. Belki de bana bilmem gerekenleri söyler."

Senneth iç geçirdi. "Hoşuma gitti. Ama geriye kalanı çok eğlenceli olmayacak."

Tayse dikkatini Senneth'a odakladı. "Neden?"

Kirra gülümsüyordu. "Benim hizmetçim rolüne bürünmesini isteyeceğimi biliyor, çünkü Danalustrous'tan bir serramatta tek

başına seyahat etmez." Ateşe baktı, "Siz de saygın korumalar gibi duruyorsunuz. Gerçi kıyafetlerinizi elden geçirmemiz gerek. Uygun üniformalara ihtiyacınız var."

Justin, "Babanın evinden yüzlerce kilometre uzakta onları bulmak kolay olacaktır," dedi.

Kirra hâlâ gülümsüyordu. "Unutuyorsun," dedi. "Ben şekil değiştirenim. Herhangi bir şeyi başka bir şey gibi gösterebilirim. Bu seyahat pantolonlarını görkemli bir balo kıyafeti gibi gösterebilir ve sizi de Danalustrous renklerinde giydirebilirim."

Tayse, "Senneth'i de itaatkâr bir hizmetkâr gibi gösterebilir misin?" diye sordu. "Çünkü bence bunun için çok güçlü bir büyü gerek."

Ateşin başındakiler sessizce gülmeye başladı. Senneth çocukça kaşlarını çatıldığını hissetti.

Kirra, "Senneth vücudunun ve iradesinin gücünü gizleyebilecek kadar şekil değiştirme yeteneğine sahip," dedi. "Kendini sıradan biri gibi gösterebileceğinden eminim."

Tayse, "Ben asillerin korumaları gibi giyinmeye hevesliyim," dedi. "Bence öğreneceklerimiz ilgi çekici şeyler olacak."

Herkes mırıldanarak onayladı. Senneth tekrar iç geçirdi çünkü planın faydalı olabileceğini biliyordu. Rappengrass veya Gisseltess üzerinde işe yaramazdı ama Martin Helven her zaman sağduyulu bir adamdı ve gözlem yeteneği çok gelişmemişti. "Pekâlâ," dedi. "O zaman Halvenhall'a."

5

İki gün sonra ovanın ortasında kendini beğenmiş bir görkemle yükselen küçük şehre girdiler. Tayse merakla etrafına bakındı çünkü buraya daha önce hiç gelmemişti. Tayse için gördüklerini değerlendirip arşivlemek otomatik bir şeydi. Burası şehrin saldırılara karşı zayıf noktası, bunlar şehirden çabucak çıkmak isteyen biri için uygun ara sokaklar. Geçilmesi gereken kapılar yoktu ama şehre uzanan ana yolda muhafızlar vardı. Muhafızların üzerinde Helven'in yeşil ve altın renkleri vardı, iyi eğitilmiş savaşçılar gibi duruyorlardı ama aynı zamanda gerçek bir savaş görmemiş gibi bir halleri de olduğu söylenebilirdi. Tayse, Justin'le göz göze geldi, arkadaşının da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. *Beş tane siyle birden dövüşsek bile kazanırız.*

Yerel muhafızlar akıllarından geçenleri okuyamıyordu. Aslında, büyük bir kısmı yoldan gelen yeni grubun askerlerini dostça selamladı, çünkü Tayse ve diğer erkeklerin üzerinde Danalustrous'un altın ve kırmızı renkleri vardı. Böylesine saygı görerek selamlanmak ilgi çekiciydi. Gezginler, tabii ki tanınmak istediklerinde, üzerine kralın altın aslanının işlendiği siyah kıyafetler giyer ve bu giysiler korkunun sınırında dolaşan bir hayranlığa sebep olurdu. Tanınmak istemediklerinde ise genelde kiralık asker veya kanun kaçağı oldukları düşünülür, bu da insanların şüpheyle yaklaşmasına ve ihtiyatlı olmasına sebep olurdu. Muhafızlar tarafından nadiren birlikte birkaç kadeh

içki içebilecekleri meslektaşlar olarak görülürlerdi.

Kirra memnuniyetsiz bir kraliçe gibi önden gidiyordu. Seyahat kıyafetleri içinde bile, banyo yapmadan geçen dört günden sonra, güzel bir kadındı ama asilzade olarak giyindiğinde nefes kesiciydi. Senneth'la birlikte saçlarını mücevherler ve altın renkli kurdelelerle süslemek için saatlerce uğraşmışlardı. Şimdi üzerinde altın ve kırmızı renkte bir elbise vardı.

Tayse, "Sanırım bu kıyafeti meşe yapraklarından ve çimenlerden yaptın," dedi.

Kirra bunu duyunca sırttı. Şimdi yüzü bile daha iyi görünüyordu, sanki seyahat ederken biraz hoyratlık ve bıkkınlık kazanmıştı, duygularını gizlemeye artık gerek görmüyordu. "Güderi ve kirli ketenlerden," diye cevap verdi. "Sevdin mi? İçinden bana güvenmek geliyor, değil mi?"

Tayse de sırttı. "Güzel kıyafetlerin sen ne düşünürsen düşün beni etkileyeceğini sanmıyorum," dedi. "Ama bu Helven Lordu için durum farklı olabilir."

Senneth'ın dönüşümü Kirra'nınki kadar belirgin değildi ama Tayse için şok ediciydi. Kadın Kirra'nın gölgesinden çıkınca Tayse kadını süzdü. Beyaz-sarı saçları karartılınca çamurlu bir kahve rengi olmuştu, her daim tetikte olan gri gözleri yorgun ve bitkin görünüyordu. Hayatı yollarda geçen biri için çok pürüzsüz olan teni bile benekli ve hastalıklı gibiydi. En kötüsü ise yüz ifadesiydi: itaatkâr, boş ve dalgın. Saygılı bir ses tonuyla, "Marlord Martin'in serra Kirra'ya uygun şekilde cevap vereceğine eminim," dedi.

Kirra bir kahkaha attı ama Tayse gördüklerine ve duyduklarına hâlâ inanamıyordu. "Ona ne yaptın?" diye sordu. "Daha önce onu hiç böyle görmedim, artık onu tanıyamıyorum."

"Ben ona dokunmadım. Sana şekil değiştirme büyüsüyle görünümünü değiştirebileceğini söylemiştim."

Tayse dayanamayıp "Acı veriyor mu?" diye sordu.

Senneth soruyu duyunca gülümsemedi çünkü asillerin

hizmetkârlarının gülümsediğini sanmıyordu. "Ne acı veriyor mu? Böylesine değişmek mi? Hayır, ama biraz zahmetli bir iş ve arzu ettiğimden daha fazla odaklanmak gerekiyor."

"Demek istediğim... her şeyi içinde tutmak acı veriyor mu? Normalde yüzüne yansıyan enerjiyi ve zekâyı gizlemek?"

Senneth bir an için afalladı çünkü Tayse normalde böyle şeyler söylemezdi. "Hayır," dedi. "Ama arzu ettiğimden daha kötü görüldüğümü düşünmeye başladım."

Tayse başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman hizmetkâr olmadığın konusunda tüm Gezginlerin hayatı üzerine yemin edebilirdim ama şimdi bunu tekrar düşünmem gerek. Rolüne çok iyi bürünmüşsün."

Senneth duygusuzca, "Haklısın," dedi. "Hiçbir zaman hizmetkâr olmadım ama hayatım boyunca çok farklı rollere büründüm."

"Benim tahmin bile edemeyeceğim kadar çok sayıda role."

Senneth bunu duyunca hafifçe gülümsedi. "Ve yarısını bile bilmiyorsun."

Tayse, "Bu iyi bir şey değil," dedi. Bakışlarını kaçırdı.

Tayse, Senneth'in büründüğü rollerin birkaçını biliyordu ve grubu takip ederek şehirde ilerlerken bildiklerini gözden geçirdi. Sol bileğinde yarım düzine meslek loncasının dövmeleri vardı ama bunlar kısmen aytaşı bilekliği tarafından gizleniyordu. Bir altın madeninde çalışmış, bir yazı bir çiftlikte işçi olarak geçirmiş, at ticareti yapmış, balıkçı ve kiralık asker olmuştu. Malcolm Danalustrous'la nasıl tanıştığını bilmiyordu ama muhtemelen Kirra'nın mistik olduğu öğrenildikten sonra onu eğitmek için malikâneye çağrılan hocalardan biriydi. Ve belki de kadını kral ile tanıştıran Malcolm Danalustrous'un kendisiydi ama bundan da emin değildi; kadını Danalustrous ile tanıştıran kral da olabilirdi.

Tayse kralını seviyordu ve adam için ölürdü ama kraliyet ailesinin, bu ne yapacağı tahmin edilemeyen ipsis sapsız kadına

bu kadar güvenerek doğru şeyi yaptığını düşünmüyordu. Kadın sadece kendisine ve büyüüne sadıktı. Kadının bir kötülüğüne denk gelmemiştii ama ona inanmak için de geçerli bir sebebi yoktu.

Ama zaten kral ve Gezgin dostları dışında kimseye güvenmezdi, bu yüzden buna şaşırmamak gerekti.

Helvenhall'un geniş ana bulvarından geçerken Tayse etrafında gördüklerini zihnine kazıdı. Bir sürü han vardı ve hepsi iyi iş yapıyor gibiydi; zengin müşterilere hitap eden bir sürü dükkân gördü, sokaklarda az sayıda dilenci vardı. Helven'in ortasındaki bu yerleşim birimi iyi yönetilen ve ferah bir şehirdi.

Kirra nereye gittiğini iyi biliyormuş gibi sokakta yoluna devam etti ve birkaç saniye sonra çok havalı bir hanın avlusuna girdiler. Üç katlı ve taş bir yapıydı, Tayse'nin kaldığı hanlardan çok özel bir malikâneye benziyordu. Seyisler ahırlardan çıkıp atların dizginlerini tuttu, kanatlı kapılardan çıkan uşaklar müşterilerin bagajlarını almaya koştu. Zayıf ve dalkavukluk edecekmiş gibi duran bir adam –Tayse'nin tahminine göre mekânın sahibi– hemen Kirra'nın yanına gitti ve atından inmesine yardım etti.

"Sizi görmek ne kadar güzel, serra Kirra!" dedi. "Seyahat ettiğinizi bilmiyordum! Size nasıl yardımcı olabilirim? Ne kadar kalacaksınız? Neye ihtiyacınız varsa isteklerinizi yerine getireceğim..."

Kirra ağır ve kibirli bir ses tonuyla, "Teşekkürler," dedi. "Hizmetkârım ve kendim için bir oda istiyorum. Yandaki odaya da adamlarım yerleşsin. Sıradışı olduğunu biliyorum –adamların için ahırların yakınında çok daha uygun yerler olabilir– ama onlar çağırabileceğim mesafede olunca kendimi güvende hissediyorum. Anlarsınız. Babam güvenliğıme çok önem veriyor."

Adam, "Evet, kesinlikle, kesinlikle, müşterilerimin büyük bir kısmı aile korumalarını yanında tercih eder," dedi. "Size uygun odalarımız var, orada mutlu olacağınıza eminim. Yiyecek getir-

memi ister misiniz? Şarap? Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Ah, Marlord Helven, bir ulak ona notumu ilet sin. Sanırım malikânesindedir ama gece yarısından önce ondan bir cevap bekliyor olacağım."

"Tabii ki."

Mekânın sahibi ziyaretçileri merdivenlerden çıkarıp beyaz boyanmış oldukça geniş ve havadar bir salona soktu. Tayse kapıları ve koridorları saydı, böylece bir terslik olursa kaç kişiyle uğraşmak zorunda kalacaklarını tahmin edebilirdi. Justin'in de aynısını yaptığının farkındaydı. Cammon yüksek tavanlara ve boyalı süslere güçlkle kontrol altında tuttuğu bir hayranlıkla bakıyordu. Grubun içinde gördüklerinden en az etkilenen Donnal gibiydi. Ama zaten, Tayse'nin tahminine göre, Danalustrous malikânesinde çok daha görkemli şeyler görmüştü. Tayse'nin anladığı kadarıyla orada Kirra'nın oyun arkadaşı veya mistik sanatlar eğitimi alan sınıf arkadaşı olarak oldukça vakit geçirmiş olmalıydı.

Kadınlar devasa boyutlarda ve görkemli mobilyaları olan bir odaya sokuldu; erkekler dışarıda hazırolda bekledi. Tayse kapıya yakın olduğu için etrafına bakan Kirra'yı görebiliyordu. Kirra bıkkın bir ses tonuyla, "Evet, çok hoş," dedi. "Burada en az iki gece kalacağız. Lütfen iki kişilik akşam yemeğini hemen gönderin. Ah, ve adamlarım için de yiyecek bir şeyler hazırlayın."

Adam saygıyla selam verip odadan çıktı. "Hemen, serra Kirra. Hemen hazırlıyoruz."

Adam koridorda yürüyüp öncekinden daha küçük ama yine de çok çekici görünen başka bir odanın kilidini açtı. Bir duvarın dibinde üç ranza vardı. Tayse'nin gözleri hemen odanın içindeki diğer kapıya odaklandı, muhtemelen Kirra'nın odasına açılıyordu. Adama bir gümüş para verdi çünkü mekân sahibiyle arasının iyi olması her zaman işe yarardı ve adam parayı cebine atarken göz kırptı.

"Akşam yemeği ile biraz da bira gönderirim," dedi. "Güzeldir Oğlum yapıyor."

Tayse ciddi bir ses tonuyla, "Bu çok iyi olur," dedi. Diğerlerinin içeriye girmesini bekledi ve sonra kapıyı kapattı.

Kirra odaları birleştiren kapıyı çalıyordu. "Bunu açamıyorum!" diye seslendi. "Sizin tarafınızdan mı kilitlenmiş?" Birkaç saniye sonra iki kadın kapıdan geçti ve herkes erkeklerin odasında bir yere oturdu.

Tayse, "Ama özel korumalarıyla çok fazla sosyalleşmesen iyi olur yoksa insanların kaşları havaya kalkar," dedi. "En son isteyeceğimiz şey dikkatleri üzerimize çekmek."

Justin ranzalardan birinin üst katına çıktı ve ne yiyeceğini düşünen bir akbaba gibi tepeden diğerlerine baktı. "Rolünü gerçekten kusursuz oynuyorsun," dedi.

Senneth kafasını kaldırdı. "Rol yapmıyor," dedi. "Böyle doğdu."

Tayse, "O zaman yolda bize eşlik ederken mi rol yapıyor?" diye sordu.

Kirra bunu duyunca küstah bir bakış fırlattı. "Bunca zaman size ne kadar dostça yaklaştığım ve sizin bana ne kadar düşmanca davrandığınız düşünülecek olursa, içimden seni bir kurbağaya dönüştürecek bir büyü yapmak geliyor."

Cammon'un koyu renkli gözleri iyice açıldı. "Bunu yapabilir misin?"

Kirra iç geçirerek, "Hayır," dedi. "Başka şeylerin şeklini değiştirebilirim ama kendim hariç insanların şeklini değiştiremem. Çok kısıtlayıcı."

Yarı gülümseyen Tayse tepedeki Tayse'ye baktı. "Her halükârda, yapamıyormuş," diye mırıldandı.

Justin başıyla onayladı. "Ben tetikteyim."

Donna, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Akşam yemeği dışında."

Senneth, "Ve bir de banyo," dedi.

Justin, "Ve temiz çarşafılar üzerinde güzel bir uyku," dedi.

Kirra omzunu silkti. "Bence Martin Helven'den bir cevap gelene kadar bekleyeceğiz. O zamana kadar rahatlayabiliriz."

Yiyecekler çok lezzetliydi; erkeklerin alt karta hizmetkârların yıkandığı yerde yaptığı banyo sıcak ve hoştu. Rahatlamak, hayatını aksiyon üzerine kuran adamlar için biraz zordu. Tayse ve Justin kart oyunları oynadı, istemeden olsa da Senneth'in kendilerine katılmasına izin verdi, sonra Kirra da oyuna katılmak istedi.

Justin, "Nasıl oynanacağını bilmiyorsun," dedi.

Kirra, "En azından param var," dedi. "Ve kaybedersem zengin olursun."

Tayse, "Ona da dağıt," dedi.

Justin kartları dağıttı ama mutlu değildi. "Hile yapacaktır," dedi. "Hem o hem de Senneth."

Kirra, "Yapmam! Aptal bir kart oyunu için uğraşmaya değmez," dedi.

Senneth, Justin'i uzun süre süzdü. Tayse kadının gerçekten rahatsız olup olmadığını anlayamadı; kadının en şaşırtıcı özelliklerinden biri de sakinliğini hiçbir zaman kaybetmemesiydi. Sadece ölü mistikleri bulduklarında sarsıldığına şahit olmuştu ve o zaman bile birçok kadının yapacağı gibi kendini bırakıp ağlamamıştı. Birkaç dakika sonra gelen Kirra ağlamıştı. Ama Senneth değil.

Senneth düşünceli bir ses tonuyla, "Merak ediyorum," dedi. "Neden bir mistiğin her zaman diğer Gezgin dostlarından daha iyi değil de daha kötü olmasını bekliyorsun?"

Justin kendini savunurcasına çenesini havaya kaldırdı. "Neden daha iyi olduğunu düşüneyim?"

Tayse, "Justin'e göre herkes iyilikten çok kötülüğe meyillidir," diye açıkladı. "Ne kadar güçlüysen kötü biri olma olasılığın o kadar fazladır. Ve mistiklerin de belirgin bir gücü var. Bu yüzden..."

Justin, "Ben mışıl mışıl uyurken beni gecenin bir yarısı kolaylıkla öldürebilirsin," diye araya girdi.

Senneth omzunu silkti ve kartlarını aldı. "Senin aynısını yapmana engel olan şey nedir?"

Justin kaşlarını çatı. "Onur! Asla uyanmamış ve karşıma çıkmamış birini öldürmem."

"Ve mistiklerin neden onuru olmasın? Biz neden savunmasız ve tehlikenin farkında olmayan birini öldürelim?"

Justin, "Belki öldürmezsiniz," diye mırıldandı. "Ama bunu bana henüz kanıtlamadınız."

Tayse iki kadına bakarken sırtı. Kirra başını iki yana sallıyor, bu kadar çaresiz birine cevap bile vermeye gerek görmüyordu. Senneth ise sadece düşünceliydi. Tayse, "Aslında," dedi. "Justin sadece diğer Gezginlere güvenir. Siz de bu unvana ve statüye sahip olana kadar korkarım size hep şüpheyle yaklaşacak."

Senneth, "O zaman kendime yeni bir hayat amacı edindim demektir," dedi. "Kralın Gezginlerinden biri olup Justin'in kalbini kazanacak kadar iyi olmak."

Hep birlikte güldüler, hatta yataklarında yatan Cammon ve Donnal bile. Senneth bir kartı açtı ve oyun devam etti, sonrasında sohbet de kimsenin ilgisini çekmedi. Kirra gerçekten hile yapıyor olabilirdi çünkü eline gelen kartlarla çok fazla oyun kazandı ama aynısı Justin için de geçerliydi, bu yüzden itiraz etmedi. Tayse kötü bir oyun çıkardı ve Senneth hiçbir şey kazanamadı.

Tayse oyunun sona erdiğini duyurunca Senneth, "Umarım sahibem bana iyi maaş veriyordur," dedi. "Yoksa sizinle daha fazla kart oynayamayacağım."

Bunu duyan Tayse yeniden kadının yüzüne baktı; şimdi yine eski yüzüydü, canlı ve sıkıntısız. "Kılık değiştirmeyi bırakmışsın," dedi.

Kadın başıyla onayladı. "Martin Helven gelince tekrar rolüm bürünürüm ama muhtemelen fark etmez. Artık herkes bir hizmetkâr olduğumu düşündüğü için ben nasıl görünürsem gö-

rüneyim benimle çok fazla ilgilenmeyecekler. Ama her halükârda yarın maskemi tekrar takmam gerekebilir, tedbir olarak..." Omuzunu silktili.

Tayse, "Seni tanıyabilirler diye," dedi.

Senneth ve Kirra güldü. Senneth, "Evet," dedi. "Kesinlikle o yüzden."

Sabah geçmek bilmedi çünkü kimsenin yapacak bir işi yoktu. Tayse diğerlerine görevler verdi: yiyecek getirme, atların nallarını değiştirme ve Helven sokaklarında dolaşıp faydalı bilgiler öğrenme gibi. Tayse süitte kaldı, Martin Helven gelirse Kirra'nın yanında olmalıydı.

Adam öğleden sonra üçte geldi. Tayse odanın sokağa bakan penceresi önünde oturuyordu, bu yüzden yanında yeşil ve altın armaları olan pahalı bir araç gelince ilk fark eden o oldu. Odaları birleştiren kapıyı çaldı. "Adam geldi, sahte yüzlerini takınması gerekenler için söylüyorum," dedi. Sonra koridorda Kirra'nın odasının kapısı önünde yerini aldı.

Birkaç dakika sonra, dalkavuk mekân sahibi üst kata çıktı, Marlord Helven de hemen arkasındaydı. Tayse hemen kapıyı çaldı ve bu bilgiyi iletti. Han sahibi kısa süre sonra ortadan kayboldu ve Martin Helven de aşırı süslü koltuklardan birinde Kirra'nın karşısında yerini aldı. Tayse odanın içinde sırtı kapıya dönük dikiliyordu. Kirra, Tayse'ye Helven Marlordu geldikten sonra odada nöbet tutmaya devam etmesinin uygunsuz olmaya çağını söylemişti. Tayse de bu yüzden içerideydi ve belli etmeden konuşulanları dinliyordu. Senneth pencerenin önündeki koltukta, bir şeyler örüyor rolündeydi. Tayse kadının gerçekten bir şeyler örüp öremediğini merak etti, eğer gerçekse hangi desen üzerinde çalışıyordu? Senneth hizmetkâr kimliğini geri kazanmıştı, bir kadın ancak bu kadar basit ve önemsiz görünebilirdi.

Kirra sıcak bir ses tonuyla, "Marlord Martin. Bu kadar kısa süre içerisinde beni ziyarete gelmeniz ne güzel," dedi. "Biraz şa-

rap alır mısınız? Belki de çay? Han sahibi daha önce bu harika kekleri getirdi, gerçekten çok nazik bir adam.”

Asilzade bu övgüyü duyunca memnun oldu. “Burada rahat etmenize sevindim. Otel benimdir, biliyorsun ve adam benim için çalışıyor. İşini hep iyi yapmıştır ve sizi de memnun etmesine sevindim.”

Kirra, “Ah, buranın sizin olduğunu bilmiyordum!” dedi. Gerçi Tayse bunu gayet iyi bildiğini ve oteli özellikle seçtiğini düşünüyordu. “Çok harika bir iş çıkarmışsınız. Gerçekten iyi bir işadamsınız. Babam hep sizin girdiğiniz her işte çok başarılı olduğunuzu söylerdi.”

Marlord mütevazı bir ses tonuna bürünmeye çalışarak, “Helven’de bizim sadece ekinlerimiz ve ticaretimiz var, bu yüzden elimizden geleni yapıyoruz,” dedi. “Sizin sahil şeridinize ve balıkçılığınıza hep imrenmişimdir ama zaten Danalustrous ailesine imrenmek normal bir şeydir!”

Kirra neşeyle güldü. Tayse, Kirra’nın Marlord ile flört ettiğinden emindi, genç kızlar yağlı erkeklerle nasıl flört edeceklerini gayet iyi bilirdi. Hem bir şey belli etmez hem de kendi işlerini kolaylaştırırlardı. Tayse göz ucuyla birkaç kez Senneth’a baktı, sıkmaya başlayıp başlamadığını görmek istedi, ama kadın bütün dikkatini iğnesine ve ipliğine vermiş gibiydi. Tayse’nin ona göz attığı zamanlarda kafasını kaldırıp pencereden dışarı bile bakmadı.

Kirra, Tayse’nin düşündüğünden çok daha işinin ehliydi. Sohbette bir isim geçti ve Kirra bir an için tereddüt ettikten sonra kısık sesle ekledi. “Ama o, benim duyduğum kadarıyla, söylen-tiye göre mistik olma emareleri gösteriyormuş.”

Martin Helven etrafına bakındı ama içeride sadece bir koruma ve bir hizmetkâr olduğunu —daha doğrusu kimse olmadığını— gördükten sonra rahatlıkla konuşmaya başladı. “Evet ve babası önce hayal kırıklığına uğramış ama sonra katlanmaya çalışmış. Beni affet, sonra Kirra ama kimse bir kızı olacaksa böyle bir şey

için dua etmez, kızının büyüğü güçleri olmasını arzulamaz. Hem kız hem de ailesi için hayatı çok fazla zorlaştırır. Ve özellikle de bugünlerde..." Odaya tekrar göz gezdirirken sesi azalarak yok oldu.

Kirra dedikoduya meraklıymış gibi öne eğildi. "Evet, lütfen, bana güneyin bu konuya yaklaşımı hakkında ne söyleyebilirsiniz? Seyahatimi Fortunalt ve Rappengrass'a doğru devam ettirmek istiyorum ama sanırım buralarda hoş karşılanmadığımı hissetmeye başladım. Belki de hüsnü kuruntudur ya da eski dostlarımı bana düşman eden büyü gücümdür."

Marlord ciddi bir ses tonuyla, "Ben asla senin düşmanın olmam, serra Kirra," dedi. "Ama içgüdülerin doğruyu söylüyor. Nocklyn ve Gisseltess'ten gelen raporlara göre mistikler geceleri avlanıyor ve sokak ortasında öldürülüyormuş ve daha kötü şeyler de oluyormuş. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama evlerinde işkence gören mistiklere dair korkunç hikâyeler anlatılıyor, cinayetlerden ve ölümlerden bahsediliyor. Rappengrass'ta bile —orada bilirsin mistiklere tolerans gösterilir— birkaç kişinin çok korkunç şekilde öldüğünü duydum. Bunlar çok sinir bozucu olaylar."

Kirra bahsedilen katliamlardan birine birkaç gün önce bizzat şahit olmamış gibi gözlerini fal taşı gibi açtı. "Ama mistiklere karşı bu düşmanlığa sebep olan şey nedir?" diye sordu. "Bu insanlar bu nefreti hak edecek bir şey mi yaptı veya bir şey mi söyledi?"

Helven başını iki yana salladı. "Bence bütün bunlar Coralinda'nın işi. Bu kısımlarda çok fazla etkisi vardır, bilirsin."

Kirra afallayarak bir süre sessiz kaldı. Tayse odanın diğer tarafındaki Senneth'in bir an için kafasını kaldırıp çok kısa süreliğine Martin Helven'in yüzüne baktığını gördü.

Kirra, "Coralinda Gisseltess mi?" diye sordu. "Ama... ama ne... yirmi sene önce ağabeyinin Ev'ini terk edip Solgun Anne'ye hizmet etme yemini ettiğini sanıyordum."

Martin Helven başıyla onayladı. "Gerçekten de etti! O dü-

zene katılan en meşhur cemiyet üyesiydi ve bilirsin kendini beğenmişin tekidir. Coralinda düzene katıldıktan sonra güneyden genç kızların yüzlercesi aynısını yaptı. Sonra kendilerine Solgun Annenin Kızları demeye başladılar ve dini propagandaya başladılar. Ve Coralinda'nın kendisi düzenin lideri oldu. Kendine havalı bir unvan da buldu, Luster veya Lestra, onun gibi bir şeydi."

Kirra zayıf bir ses tonuyla, "Evet, Solgun Annenin Kızları. Dine dönenler kendilerine bu ismi veriyordu," dedi. Hâlâ sandalyesine yaslanıyordu ama güzel yüzünde flörte dair hiçbir şey yoktu. Düşünüyordu ve fazla odaklanmıştı. "Kuzeyde de manastırları var ama başvuranların sayısı az. Babam bir tanesini yıllar boyunca destekledi çünkü herkesin hayatında inanca ihtiyacı olduğunu söylerdi, her ne kadar takip etmeyi seçemedikleri bir şey olsa bile. Sadece varlığı bile yeter derdi. İnsanlar kendilerinden daha güçlü bir varlığın olduğuna inanmak ve yoldan çıkarlarsa cezalandırılacaklarına inanmak istermiş."

Helven Marlord'unun yüzünde ciddi bir gülümseme vardı. "Kulağa Malcolm gibi geliyor."

Kirra dikkatini yeniden adama odakladı. "Ama bana şunu açıklayın! Coralinda Gisseltess'in Solgun Annenin Kızları'nın lideri olduğunu söylediniz ve mistiklere karşı aniden ortaya çıkan nefretin sorumlusu olduğundan bahsettiniz. Bu nasıl olabilir?"

Helven biraz dindarca, "Ah, Solgun Anne büyü gücü olanlardan hoşnut değilmiş," dedi. "Coralinda büyü gücü olan herkesin içine karanlığın girdiğini söylüyor. Asil ailelerin mensuplarının günlük kıyafetlerinde bile aytaşı olmasının çok şık, hatta bir gereklilik olduğunu söylüyor. Bizzat içinde mistiklerin yaşadığı söylenen evlere girdiği ve onları mahalleden kovduğu söyleniyor. Onu bu korkunç cinayetleri işlerken görmedim ama şöyle diyebilirim, yaşananların dünyayı korkunç bir hastalıktan kurtulması için gerekli olduğunu düşünüyor olabilir. Aşırı radikal görüşleri var ama güney ailelerinden bazıları görüşlerini benimsiyor. Ben- ce daha güneye gidersen seyahatin zorlaşacaktır."

Kirra, "Evet! Bunu anlayabiliyorum!" dedi. "Bütün bunları bana anlattığınız için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Düşünsenize, bunları bilmeden Gisseltess şehrinin sokaklarında dolaşıyor olsam kim bilir başıma..."

Martin Helven başıyla onayladı. Ciddi bir ses tonuyla, "Bu çok tehlikeli. Gerçekten çok tehlikeli olur," dedi. "Sizi temin ederim, biz Helvenhall'da öyle değiliz ama... pekâlâ, belki bazılarımız Coralinda'nın görüşlerini paylaşıyor olabilir. Bu durum benim için de rahatsız edici. Bunların açıkça konuşulmasını engelledim ama insanların geceleri birbirine ne fısıldadığını kontrol edemem."

Kirra, "Gerçekten de edemezsiniz," dedi. "Tekrar, bunları bana anlattığınız için size teşekkür ederim. Helven her daim Danalustrous'un dostu olmuştur, bunu tekrar gösterdiniz."

Birkaç dakika daha konuştular ama Martin Helven bile Kirra için sohbetin anlamsız hale geldiğini anladı. Ertesi akşam yemeğe gelmesini teklif etti – "Eşim ve kızlarım seni gördüğüne çok sevinir" – ama Kirra gülümseyerek teklifi reddetti. Sabah yola çıkacağını, muhtemelen Danalustrous'a geri döneceğini söyledi. Ama babasına Helven ailesiyle ilgili güzel sözler söyleyeceğini ve onunla ailenin bütün kadınlarına sevgi göndereceğini de ekledi.

Tayse, Helven lordunu selamlayıp odadan dışarı çıkarıp kapıyı kapattığı anda, Kirra hemen yerinden kalktı ve Senneth'a döndü. Senneth olduğu yerde kaldı ama iğneyle ipliği bir kenara bıraktı, Kirra'ya baktı.

Kirra, "Coralinda Gisseltess mistiklerin öldürülmesini organize ediyor!" dedi. "Senneth, sen bunun hakkında bir şey biliyor muydun? Nasıl olur da ülkedeki bütün mistikler bu haberleri duyup isyan etmez?"

Senneth başını iki yana salladı. "Kral bana bununla ilgili bir şey söylemişti ama sadece laf arasında," dedi. "Onu esas ilgilendiren bu değildi."

Kirra lüks halıların üzerinde volta atmaya başladı. "Pekâlâ

krallığında yaşanan bu tarz trajediler onu da ilgilendirir!" dedi. "Kadın güneydeki asilleri bu şekilde etkileyebiliyorsa onların kullaklarına başka neler fısıldıyor olabilir?"

Senneth, "Kesinlikle," dedi. "Ve Coralinda Gisseltess çok ikna edici bir kadındır."

Kirra birden durdu ve Senneth'a döndü. Tayse, Martin Helven odadan çıkar çıkmaz, Senneth'ın yüzünün her zamanki hatlarına dönmesini ilgi çekici buldu, yine tetikteydi ve zekâsı yüzüne kazınmıştı. Saçları bile soluk bir hale gibi duruyordu.

Kirra sessizce, "Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "O, Kızlara katıldığında ben sadece bir çocuktum ve kimsenin ondan çok fazla bahsettiğini hatırlamıyorum."

Senneth, "O dönemin büyük skandallarından biriydi," dedi. "Yaşın yeterince büyük olduğu için sen de fark etmişsindir, insanlar yeniden Solgun Anne'ye inanmaya başladı ama bir zamanlar insanlar hiçbir tanrıyı umursamazdı. Ghosenhall'da bütün pan-teona adanmış bir sunak vardı -Parlak Anne, Solgun Anne, Yeşil Muhafız, Karanlık Gözetleyen- sayıları bir düzine olmalı ama isimlerini bile hatırlamıyorum. Ben çocukken tanrılar insanların gözünden düşmüştü."

Bir ses geldi ve Tayse hemen bıçağını çekti ama sadece odaları birleştiren kapı açılmıştı. Justin, "Ne oldu?" diye sordu. "İlgi çekici bir şey söyledi mi?"

Kirra içeriye Justin ile birlikte giren Donnal'a bakıyordu. En son Cammon geldi. Kirra, "Mistikler güney bölgelerinde öldürülüyor," dedi. "Adam bunun Coralinda Gisseltess'in işi olduğunu düşünüyor, yirmi sene önce Solgun Anne'nin düzenine katılmıştı ve şimdi de asilleri büyülü güçleri olanları dışlamaya veya yok etmeye ikna ediyor."

Donnal'ın yüzü bu kötü haberin ardından karardı ve ciddileşti. Cammon korkmuş gibiydi ve Justin duyduklarından etkilenmemişti. Justin, "Size söyledim," dedi. "İnsanlar mistikleri sevmez."

Donnal, "Bu onların evlerine girip onları öldürebilecekleri anlamına gelmez," dedi.

Justin kendini savunurcasına, "Evet," dedi. "Evet ve onları oradan kaldırmak için sistematik bir çalışma..." Tayse'ye döndü. "Bunun bizim için anlamı nedir?"

Tayse, "Biz de bunu tartışıyorduk," dedi. "Senneth bize din tarihi dersi veriyordu."

Justin duyduklarına inanamıyor gibiydi. Kirra kendini yavaşça divana bıraktı. "Hepiniz, oturun," dedi. "Hâlâ bir sürü yiyecek var. Bir şeyler yiyelim ve Justin'in dediği gibi bunun bizimle ve görevimizle bir ilgisi olup olmadığını tartışalım."

Birkaç dakika sonra herkes bir şeyler yiyordu ve rahatlamıştı. Tayse bile kilitli olduğundan emin olduktan sonra kapının önündeki yerini terk etti. Senneth, "Her neyse," diye devam etti. "On beş veya yirmi sene önce —Coralinda'nın düzene katıldığı dönemde— Solgun Annenin Kızları popüler olmaya başladı. Aytaşı kolyeler takan insanlar görebilir veya kendi mülklerinde sunaklar inşa edenlere denk gelebilirdiniz. Özellikle, güneyden gelenlerin bu tılsımları taşıdığına ve tanıdık olmadıkları şehirlerde ibadet yerlerini sorduklarına şahit olabiliydiniz. Mistikleri sevmeyen insanlar doğal olarak bu tarıkata yanaştı çünkü, tabii ki, mistikler aytaşının dokunuşuna dayanamazdı. Bazı insanlar Solgun Anne'nin, büyü ile yozlaşan insanlarını geri kazanmak için Gillengaria'ya geri döndüğünü söylemeye başladı." Senneth omzunu silkti. "İki erdemli ve acımasız felsefenin nerede kesişmeye başladığını görebilirsiniz. Ama bu inancın bu kadar güçlendiğini bilmiyordum."

Tayse minyatür bir elmadan bir ısırık alıp çiğnemeye başladı. Hayatı boyunca yediği en lezzetli meyvelerden biriydi. "Pekâlâ, mistikler ülkenin bu kısmında öldürülüyorsa ve biz de yanımızda mistikler ile seyahat ediyorsak, bu durum bizim kralın görevini yerine getirme şansımızı nasıl erkiler?"

Senneth bunu duyunca gülümsedi. Alaycı bir biçimde, "Ama

bizi Kralın Gezginlerinden iki tanesi koruyor," dedi. "Kim bize zarar vermeye cesaret edebilir ki?"

Justin bu çok mantıklıymış gibi, "Bu doğru," dedi.

Senneth, "Her neyse, bu işin sonu görevimizin neyle ilgili olduğuna bağlanabilir," dedi. "Kızların güney ailelerindeki huzursuzlukları ne kadar etkilediğini öğrenebiliriz."

Kirra, "Ayrıca, biz mistiğe benzemiyoruz, değil mi?" diye sordu. "Demek istediğim, yolda insanlarla karşılaşsak, büyülü olanların peşinde olsalar bile, mistik olan bizlere bakıp hemen şüphelenmezler, değil mi?"

Tayse, "Duruma göre değişir," dedi. "Şu arkadaş kendini bir kurda dönüştürürken veya sen deri pantolonları bir balo elbisesi gibi göstermeye başlarken gelirlerse..."

Herkes gülmeye başladı ama Cammon sessiz kaldı. "Garip olan benim," dedi. "İnsanlar bana bakıyor ve biliyorlar. Kardon beni yanına aldığı anda anladı. Senneth, sen hana girdiğin anda benim ne olduğumu anladın."

Senneth, "Evet, ama zaten büyü arıyordum," dedi. "Bence biz üçümüz senden çok daha güçlüyüz ve istediğimiz zaman kendimizi gizleyebiliyoruz. Bence bu numarayı sen de öğrenebilirsin."

Tayse, "Pekâlâ," dedi. "O zaman nereye gidiyoruz? Rappengrass mı Gisseltess mi?"

Senneth odanın diğer tarafından Tayse'ye bakıyordu. Tayse kadının gülümseyip gülümsemediğini anlayamadı ama yüzünde meydan okurcasına bir ifade olduğu belliydi. Senneth, "Tabii eğer bizimle seyahat etmeye korkmuyorsanız," dedi.

Tayse sağ elini sol omzuna, Gezgin üniforması üzerinde olsa kraliyet aslanının olması gereken yere attı. "Lordum sana hizmet etmemi istedi ve edeceğim," dedi. "Bir kadın tarikatından veya yaydıkları nefret mesajlarından korkacak değilim."

Senneth, "Ben korkuyorum ve sen de korkmalısın," dedi. "Ama yine de yolumuza devam edeceğiz."

6

Ertesi sabah şehri terk ettiler, Fortunalt'tan geçip ne durumda olduğuna bakmak için güneybatıya yöneldiler. Senneth, "Genelde kendi dünyasında yaşayan ve mantıklı bir Ev'dir, tahtta gözü yoktur ama son zamanlarda kimseden emin olamıyorum," dedi. Görevin başında Senneth vardı ve bu yüzden onun istediği yere gidiyorlardı.

Hava Tayse'ye göre Helvenhall'a girerken çok daha sıcaktı. Ama bunun iki gün konfor içinde yaşamamanın sonucu olabileceğinin de farkındaydı. Babası bazen bir hafta boyunca bir yatakta uyumaz veya sığınacak bir yer bulamazdı, özellikle de zorlu bir göreve çıkmıyorsa. Rahatsızlıkların dikkatini dağıtmasına izin vermediğini söylerdi, daha yola çıkmadan kendini her şeye hazırladığından bahsederdi.

İlk gün arzu ettikleri kadar yol kat edemediler, hâlâ güneş ışığı varken kamp yapmaya karar verdiler ve odun ile yiyecek bulmaya gittiler. Senneth, "Ben biraz su bulacağım," dedi. Ateş yakıldıktan sonra kampı terk etti. Tayse arkasından bakarken neler olduğunu merak etti. Kamp yerinden gelen gülüşmeleri ve sonra tartışmayı duydu. Dönüp bakınca Justin'in antrenman kılıçlarını çıkardığını gördü.

Justin, "Tamam," dedi. Bir kılıcı Donnal'a uzattı. "O zaman sana göstereyim."

Tayse, "Oyun oynarken gözünüz etrafta olsun," diye uyardı.

Cammon, "Ben nöbet tutarım," dedi. "Birisi kampa yaklaşırsa hissederim."

Tayse homurdandı çünkü sinir bozucu da olsa çocuğun söylediği doğruydı ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Senneth'in yoldan uzaklaştığı yere yöneldi ve cılız ağaçların arasına girdi. Senneth gittiği yeri gizlemeye gerek görmemişti ve kadını bulmak kolaydı. Tayse birkaç dakika sonra kadını buzlu bir derenin başında oturmuş çamurlu botlarına bakarken buldu.

Senneth kafasını kaldırmadan, "Mistikleri avlamaya mı geldin?" diye sordu.

"Bu seyahatte değil," diyen Tayse kadına biraz daha yaklaştı ve birkaç metre uzağına oturdu.

Senneth kafasını kaldırıp adama baktı. "Ama yapardın," dedi. "Kralın emretse."

Tayse, "Kralım ne derse yaparım," dedi.

Senneth, "Böylesine bir sadakat beni ürkütüyor," dedi. "Ya kralın sana söylediği şey yanlışsa?"

Tayse, "Ve beni korkutan şey de hiçbir şeye sadakati olmayanlar," dedi. "Sadece kendi sesine uyanlar. Böylesine birine nasıl güvenilebilir?"

Senneth bir süre adama baktı ama gri gözleri duygularını ele vermedi. "Sadece benden hoşlanmıyorsun," dedi. "Bu yüzden mistiklere güvenmediğini söyleme. Cammon ve Donnal seni çok rahatsız etmiyor, Kirra'ya gelince..." Omzunu silkti. "Bütün erkekler Kirra'yı sever."

Tayse'nin dudaklarının kenarı hafifçe büküldü. "Onları anlıyorum ve neye sadık olduklarını biliyorum," dedi. "Cammon hariç tabii ki, birine bağlılık gösteremeyecek kadar yeni ama kralın muhafızları arasına yeni katılmış çaylaklar gibi. Doğru yönlendirme ve doğru arkadaşlar ile düşünceli ve güçlü ve hatta yetenekli bile olabilir. Sadece özündeki malzemenin ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum ama yozlaşmamış olduğu kesin."

"Ya diğerleri?"

"Pekâlâ, Kirra sana sadık olduğunu söyleyebilir ama aslında kalbi hep Danalustrous ile. Senin görevin babasının diyarını tehlikeye atmadığı sürece seni takip eder."

Senneth, "Kirra senin düşündüğünden çok daha bağımsızdır," dedi. "Ve babasını da birçok kez sorgulamıştır."

Tayse, "Benim tavsiyem bağlılığını test etmemen yönünde," dedi.

"Ya diğerleri?"

"Ah, Justin bir Gezgin, kalben ve ruhen. Bunun senin görev olduğunu biliyor ama sen ona bir emir verirsen ve ben yapmamasını söylersem benim dediğimi yapar. Sorgulamaz. Donnal da Justin gibi, ama Danalustrous'a sadık. Kirra aksini söylemezse sana itaat etmez."

Senneth abartılı bir ses tonuyla, "Ben emretmeye ve sadakat beklemeye alışkın değilim," dedi. "Öyle bir bahsediyorsun ki sanki savaş alanındayız."

Tayse omzunu silkti. "Her tür görev bir savaşa dönüşebilir. Bir şekilde sizin mistik olduğunuzu bilen Gisseltess muhafızları ile karşılaşırsak savaş bizi bulmuş demektir. Ve savaşa girdiğin anda ekibinin hep birlikte hareket ettiğinden emin olmak istersin, sadakatlerinin bölünmesini istemezsin."

Senneth, "Saldırıya uğrarsak umarım sen ve Justin bizim tarafımızda savaşsınız," dedi.

Tayse yine hafifçe gülümsedi. "Bu, kimin saldırdığına bağlı."

Senneth başını iki yana salladı ve tekrar ayaklarına baktı. Saçlarının çok kısa kesilmiş olması yüzünden, yüz ifadesini bu haldeyken bile görmek mümkündü.

Tayse birden, "Yorgun görünüyorsun," dedi. "İki gün dinlendikten sonra yola geri dönmek zordur."

Senneth yavaşça, "Yorgunum," dedi. "Ama o yüzden değil. Geride bıraktıklarımızdan dolayı değil. Sadece..." Duraksadı, başını tekrar iki yana salladı. "Önümüzdeki günlerde bizi bekleyenlerden dolayı. Düşündüğümde daha zorlu olacak."

Tayse bir süre sessiz kaldı ama Senneth bir açıklama yapmadı. "Gördün mü?" diye sordu. "Sana güvenmeme sebeplerimden biri de bu. Ne görüyorsun veya ne planlıyorsun da bu kadar enerjini tüketiyor?"

Senneth hâlâ aynı yerde oturuyordu ama başını Tayse'ye yan gözle bakmasına yetecek kadar çevirdi. "Bunu gören tek kişi olduğuma inanamıyorum," dedi.

Arkalarındaki çimenler hışırdadı. Senneth gidip bakmaya gerek görmedi ama Tayse arkasına dönünce yaklaşan Justin'i gördü. Yüzünde meydan okurcasına bir ifade vardı.

"Kamp yetinde yardıma ihtiyaçları var," dedi. Tayse ayağa kalktı ama Justin başını iki yana salladı. "Sen değil, o."

Senneth sormayınca Tayse, "Ne oldu?" diye sordu.

"Dövüşürken bir kaza oldu. Benim hatamdı ama Donnal çok iyi iş çıkardığı için farklı bir vuruş denedim ve karşılayamadı. Yara derin," dedi. "Sağ omzunda," diye ekledi.

Tayse, Senneth'a baktı ama Senneth haberi alınca ayağa kalkmamıştı. "Ya Kirra? Yetenekli bir iyileştirici olduğunu sanıyordum."

Justin, "Bu tarz yaralarda onun daha iyi olduğunu söyledi," dedi. Ses tonuyla omzunu silker gibiydi. "Bilmiyorum. Daha önce birinin büyüyle iyileştirildiğini görmedim, bu yüzden birinin bu konudaki yeteneklerini yargılayamam."

Senneth sonunda arkasına dönmeden konuştu. "Justin," dedi. "Ben sana bir şey söylersem ve Tayse sana tam tersini söylerse, kimin emrine uyarsın?"

Justin, "Tayse'ninkine," diye cevap verdi.

"Kral bu ekibin başına beni koymuş olsa bile mi? Sen, Kralın Gezgini olarak, kralın emrettiklerini yapmak zorunda olsan bile mi?"

Justin, "Kral benim diğer Gezginlere sadık kalmamı ister," dedi.

Senneth omzu üzerinden geriye baktı. "Ve Tayse seni gecenin

bir yarısı uyandırıp beni öldürmeni isterse, bunu yapar mısın?"

Justin başıyla onayladı. "Sen veya başka biri. Ama sen veya Kirra yarasıyla ilgilenmezse Donnal zaten sabahı göremeyecek." Ve bu aşırı kayıtsız yorumunun ardından arkasına döndü ve kah-verengi yaprakları tekmeleyerek kampa geri döndü.

Senneth başını dizlerinin üzerine koydu. "Kendimi çok yaşlı hissediyorum," dedi.

Tayse gülüyordu. "O görüldüğünden de genç," dedi. "Ama bence kamp yerinde sana ihtiyaç var."

Ayağa kalkmasına yardımcı olmak için öne çıktı ama Senneth önceki yorumunu inkâr edercesine çevik bir hareketle ayağa kalktı. Tayse bir an için kadının kendisine dokunulmasını istemediğini düşündü. Ardından kadını kampa kadar takip etti. Ancak kampa ulaştıklarında kimsenin su bulmayı aklına getirmediğini fark ettiler.

Donnal ateşin önünde bir battaniyenin üzerinde yatıyordu. Hava kararıyordu, bu yüzden yüzündeki solgunluğu, ışığın azalması ile açıklamak mümkündü ama belki de değildi. Kirra veya bir başkası gömleğinin omuz kısmını kesmiş ve derin, uzun yarıyı açığa çıkarmıştı.

Kirra, Senneth'in geldiğini görünce hemen rahatladı. "Ben elimden geleni yaptım ama bence sen..." dedi. Duraksadı. Senneth başıyla onayladı ve yaralı adamın yanına çömeldi.

Kısık ama sert bir ses tonuyla, "Donnal," dedi. "Beni duyuyor musun? Konuşabilir misin?"

Donnal, "Evet," diye fısıldadı. "Ama ben... acıyor... bilemiyorum..."

"Tamam. Daha fazla kendini yorma. Sadece bilmeni istedim. Dokunuşum seni yakacak. Çok sabit durman gerek. Bir süre canın çok yanacak ama sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Anladın mı? Sabit durabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

Tayse, Justin'e işaret etti ve ikisi birlikte yaralı adamın yanına

diz çöktü. Tayse, "Biz her ihtimale karşı onu tutarız," dedi.

Senneth adamlara bakmadan başıyla onayladı. Donnal'ı sabitlediklerinde sağ elini yaranın birkaç santimetre üzerinde tuttu. Tayse kadının yüzüne bakıyordu. Her zamanki gibi duygularını belli etmiyordu ama daha fazlası vardı; sanki özel gücüne veya bilgisine ulaşmak için çok daha derinlere inmişti. Bir an için tereddüt etti ve sonra avucunu Donnal'ın kanlı yarasının üzerine koydu.

Donnal acıyla inledi ve çırpınmaya başladı, sanki çılgılık atmak ve mücadele etmemek için kendini zor tutuyordu. Tayse'nin bakışları Senneth'in elinin üzerindeydi ama görececek bir şey yoktu, parmaklarından çıkan garip bir parıltı görmedi, sadece deriye değen deri ve aralarındaki kan vardı. Kadının odaklanınca geri len yüzüne tekrar baktı. Ateşin ışığı yanaklarını aydınlatıyor ve beyaz saçlarında dans ediyordu. Tayse garip olduğunu bilse de kadına dokunursa kendisinin de yanacağı hissine kapıldı.

Donnal nefes nefeseydi, ellerinin altındaki kasları geriliyordu ama karanlık gözleri açıktı ve Senneth'a odaklanmıştı. Senneth, Donnal'a bakmıyor, aslında hiçbir yere odaklanmıyordu. Ne ateşe ne eline ne de karanlığa bakıyordu. Belki içinden bir şeyler görüyordu. Bu pozunu beş veya on dakika boyunca sürdürdüler—Tayse ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu—ve sonra Senneth birden nefesini tutup elini geri çekti. Dizleri üzerine oturdu ve Donnal'a odaklandı.

Gezginlerin elleri altındaki vücut hareketsiz ve adeta kemiksizdi. Tayse adama bakınca yüzündeki rahatlamayı gördü. Yarı hâlâ taze ve çirkindi ama en azından acı geçmiş gibiydi.

Tayse yaralı adamı bırakıp "Bitti mi?" diye sordu. Senneth başıyla onayladı.

"Tamamen iyileşmesi için bir veya iki güne ihtiyacı var. Ama yola devam edebilir."

"Sen ne yaptın?" Tayse bunu sormadan duramadı.

Senneth adama baktı, gri gözleri hiçbir şeyi belli etmiyordu.

"Açıklaması zor," dedi. "Bunu bütün kasları ve bütün damarları yakıp, ateş ile tekrar birbirine bağlamak gibi düşün."

Donnal nefesini tuttu. "Ben de öyle hissettim."

Tayse anlamasa da başıyla onayladı. Dikkatini Justin'e odakladı, hâlâ Donnal'ın diğer tarafında dizleri üzerindeydi. "Bu yara antrenman kılıçlarıyla olmamış."

Justin'in yüz ifadesi sertti. "Onları kullanmak istemedi."

Tayse, "Kampın kuralları," dedi. "Antrenman kılıçları. Tabii eğer benimle dövüşmek istemiyorsan."

Senneth'in merak dolu bakışını hemen yakaladı ama tekrar Justin'e odaklandı. Sesinde, kelimelerinde, yüz ifadesinde yeterince tehdit vardı. Justin geri adım atmak zorundaydı.

Justin bakışlarını önüne düşürerek, "Özür dilerim," dedi. "Bir dahaki sefere antrenman kılıçları."

Tayse yerinden kalktı ve Justin de aynısını yaptı. Tayse, "Ve bir dahaki sefer olacak," dedi. "Donnal, Cammon ve Senneth için. Düşman bölgesine giriyor olabiliriz. Hepimizin tetikte olması gerek."

Senneth da ayağa kalktı ve Kirra'ya yer açtı. Kirra losyonlarla geldi ve yarayı sarmaya başladı. Senneth şakalaşırçasına, "Ama saldırıya uğrarsak biz büyülü yetenekleri olanların da dövüşebileceğini göreceksiniz," dedi.

Tayse ironik bir biçimde başıyla onayladı. "Yeteneklerinizi kullandığınızı görmeyi isterim," dedi. "Neredeyse saldırıya uğramamızı arzulayacağım."

Ama hava şimdi soğuk ve karanlıktı, saat geç oluyordu. Diğerleri yemeği hazırlarken Tayse derenin kenarına gidip su getirdi. Sessizce yemeklerini yediler; Justin kara kara düşünüyor, Donnal'ın canı yanıyor, Kirra da Donnal ile ilgileniyordu. Tayse'nin gözleri Senneth'in üzerindeydi ama Senneth kendi düşüncelerine dalmıştı. Cammon diğerlerinin ruh halini sezebildiği için sessiz kalmayı tercih etti. Herkes uyku tulumuna uzanınca gergin hava dağıldı. Tayse bir süre etrafındaki nefes alıp verme

seslerini dinledi, sonra kendisi de uykuya daldı.

Tayse kendini eğittiği gibi birkaç saat sonra uyandı ve etrafı tekrar dinledi. Sadece birkaç farklı ses duydu: kuru dalların rüzgârla birbirine çarpması, avcılarının çağrıları ve ötüşleri, ortalıkta gezinen küçük yaratıkların hışırtısı. Daha yakından ise ateşin çatırtısı geliyordu, biri daha uyanmış ve ateşe odun eklemiş olmalıydı.

Tayse hemen botlarını giydi ve sessizce kampı terk etti. Ateşin soluk çemberinin dışına çıktığı anda öyle bir soğuğa maruz kaldı ki burnunun içindeki kılların bile donduğunu hissetti. Yine de kampın etrafında bir tur attı, ateşin elli metre uzağında kalarak çemberi tamamladı, ara sıra durup gecenin seslerini dinledi. Yakınlardaki tek yabancı varlık kendisi gibiydi; herhangi bir tehlike hissi veya kokusu almıyordu.

Kampı terk ettiği gibi sessizce geri döndü, alışkanlık olarak uyuyan vücutları saydı. Sonra Senneth'a odaklandı, kadın uyanıktı ve kendisine bakıyordu. İçgüdüsel olarak, diğer hareketsiz formların arasından geçip kadının yanına çömeldi.

Kısık sesle, "Neden uyanıksın?" diye sordu.

Senneth, "Sen neden uyanıksın?" diye karşılık verdi.

Tayse başıyla ormanı işaret etti. "Kampın etrafında bir tur attım."

"Bunu her gece yapıyor musun?"

"Hemen hemen."

"Fark etmemiştim."

"Uyuyordun. Bu akşam neden uyumadın?"

"Donna'ı kontrol etmek istedim," dedi. "Ama iyi gibi duruyor. Sanırım ormanda bizim için tehdit olabilecek bir şey bulamadın."

Tayse bunu duyunca hafifçe gülümsedi. "Soğuk," dedi. "Buradan çok daha soğuk. Neden böyle olduğunu merak ediyorum."

Senneth, "Burada ateş var," dedi.

Adam yavaşça başıyla onayladı. "Ve sen varsın."

Senneth'in yüzü gerçek bir gülümsemeyle aydınlandı. Mütevazı bir biçimde, "Bu doğru," dedi. "Vücudumun sınırlarını aşan bir sıcaklık yayabildiğim doğrudur."

Tayse birden, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. "Donnal'dan bahsediyorum. Dokunuşun nasıl olur da yarayı dağılayabilir?"

"Sen dikkat etmiyordun," dedi. "Bende ateşin hediyesi var. Ateşe sebep olabilir, ateşi körükleyebilir, onu kontrol edebilir ve onu başkasına verebilirim. Bir şehri yakabilirim."

Tayse düşündü. "Ne kadar büyük bir şehri?"

Kadın yine gülümsedi. "Ne kadar büyük bir şehrin yanmasını istersin?"

"Bunu hiç yaptın mı?"

Gülümsemesi genişledi. "Hayır."

"Bunu neden yapasın ki?"

Gülümseme kayboldu. "Sen neden savaşa gidiyorsun?"

Tayse şimdi gözlerini kıstı; kadın kadar ciddiye. "Bunu mu gördün? Yaklaşan savaşı mı?"

Senneth başını battaniyenin üzerinde huzursuzca hareket ettirdi. "Nereye baksam bu ihtimali görüyorum. İşler o noktaya gelecek mi bilmiyorum."

"Ya gelirse? Kiminle birlikte savaşacaksın? Nerede duracaksın?"

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Çizgilerin nerede çekildiğine bağlı," dedi. "Ama ben her zaman kralıma sadığım."

Tayse, "Ve o da sana güveniyor ya da öyle görünüyor," dedi. Çok yükseltmese bile sesinin sert çıktığının farkındaydı. "Belki de şehirleri ateşe verebilecek yeteneği kullanmaktan memnun olur."

"Ya da daha kötüsünü," dedi.

Tayse bir süre sessiz kalıp kadını inceledi, bununla ne demek istediğini merak etti, belki de kendisiyle oyun oynuyordu. Yine, kadının hikâyesinin ne olduğunu merak etti. Sormak zorundaydı. "Acıyor mu?"

"Ne acıyor mu?"

"Gücünü kullanmak. Donnal'ı iyileştirirken. Sen" —işaret etti— "Ateşe odun eklemekten tüm gece boyunca ateşi canlı tutarken."

Kadın yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Sıcaklık hep benimle, benden dışarı taşıyor."

Tayse merakla, "Derin her zaman sıcak mı?" diye sordu.

Kadın buna önce cevap vermedi. Sonra bir eliyle yumuşak gömleğinin yakasını araladı; diğer eliyle Tayse'nin dizinin üzerinde duran elini aldı. Tayse, kadın elini boynunun omuzlarıyla birleştiği yere götürürken buna itiraz etmemesine şaşırdı. Bir an için, kadının derisinin ne kadar pürüzsüz olduğunu hissetti —bir bebeğinki gibi narindi— sonra vücuttan yayılan sıcaklığı fark etti. Sıcaklık ile kuşatıldı, sıcaklığın içinde boğuldu, kokulu ve sıcak bir banyoya girmek gibiydi, hoş bir histi. Bir an için vücudunu kadının vücudu üzerine yatırmanın ve sıcaklığı derisinin her santimetrekaresinde hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Sonra elini geri çekti ve ayağa kalktı. Kadın battaniyeyi üzerine örterken gülümsüyordu. "İyi geceler, Tayse," dedi. "Bir daha üşüyeceğini sanmıyorum."

Tayse kendi uyku tulumunun yanına gitti, bir süre uykuya dalamadı. Ama bir askerdi; savaşın ortasında bile kendini uymaya zorlayabilirdi. Gözlerini kapattı ve kendini zorladı ve sabaha kadar bir daha uyanmadı. Sabah olduğunda gece deneyimlediği şey çok sürreal geliyordu, neredeyse kendini bunun bir rüya olduğuna inandıracaktı. Gerçi rüya gören bir adam değildi.

7

Forten Şehri'ne gidip bir parti vermek Kirra'nın fikriydi. Senneth kıza bakıp, "Seni bu seyahate neden davet ettim ki?" diye sordu.

Kirra, "Çünkü Gillengaria'nın bütün büyük evlerine giriş iznine ihtiyacın vardı ve benim bastırılmaz macera arzumu da istiyordun," dedi.

Fortunalt'ın ana şehrine bir gün uzakta kamp yapmışlardı ve Senneth bir otele yerleşmeyi veya birkaç gün dinlemeyi dört gözle bekliyordu. Deniz kenarındaki sokaklarda dolaşmayı ve son haberleri dinlemeyi de arzuluyordu. Ama bu ziyaret sırasında apaçık ortada olmayı planlamamıştı.

Tayse, "Bunu neden yapalım?" diye sordu. Doğrudan gerçeği dile getiren biriydi. "Ya da neden yapmayalım?"

Kirra adama döndü. "Dükkânlarda ve demircilerde dolaşarak asla öğrenemeyeceğimiz dedikoduları duyabileceğiz. Bu sefer Fortunalt Ailesi ile uğraşmayacağız, onlar kesinlikle On Üçüncü Ev olarak kalacak."

Justin ateşin başında kafasını kaldırdı. Sınıf ayrımlarıyla ilgili her yorum hemen ilgisini çekiyordu. "Ne?" diye sordu.

Kirra, "On Üçüncü Ev," dedi. Burnunu havaya kaldırıp aristokrat bir poz verdi. "En tepedeki ailelerin saf kanlarına sahip olmayan asiller ve seçkinlerden oluşuyor ama zenginler ve öyle böyle prestijli oldukları söylenebilir."

Senneth, "Seçkinlerin büyük bir kısmı On İki Ev ile ilişkilidir," diye açıkladı. "Marlord'lara bağlılık yemini ederler ve karşılığını iyilik veya koruma veya kızlarından biriyle evlenme şansı olarak alırlar. O anda hangisi daha değerliyse."

Kirra, "Ve bir parti verirsek," dedi. "Gelip bize Rayson Fortunalt'ın ne düşündüğünü ve ne yaptığını anlatırlar. Muhtemelen doğrudan malikâneye gidip ailenin kendisine sorsak bu kadarını öğrenemeyiz."

Tayse söylenenler üzerinde düşündü. "Ama sana neden anlatsınlar? Özellikle de ülkenin bu kısmında mistikler avlanıyorsa."

Kirra, "Ah, onları bizzat ben karşılamayacağım," dedi. "Ben babamın boşboğaz mütteliklerinden biri olarak partiye gideceğim."

Donnal gülerek, "Erin Sohta," dedi. Ateşin yakınındaydı ve yorgun görünüyordu ama son iki gündür gruba seyahatte eşlik etmeyi başarmıştı. Senneth yara düşündüğünden daha hızlı iyileştiği için mutluydu; Justin ile tekrar antrenman yapmaya bile başlamıştı.

Kirra, Donnal'a bakıp gülümsedi. "Ever, Erin Sohta. Danalustrous'un güneydoğu sınırında çok geniş toprakları vardır ve kendisini babama en yakın olan danışmanlardan biri olarak görür. Babam tabii ki ona katlanamıyor ama o bunu bilmiyor."

Senneth, "Ya Erin'in kendisi de şimdi Fortunalt'a geldiyse?" diye sordu. Fikirden hoşlanmamıştı. "Olamayacak bir şey değil."

Kirra, "Bu mümkün değil çünkü babam üç gün içinde geleneksel kuş partisini verecek ve dalkavukların hiçbirisi bu partiyi kaçırmak istemez," dedi. "Özellikle de Erin."

Senneth, "Ama yine de, neden Forten Şehri'ne gelip bir parti veriyor?" diye sordu.

Kirra, "Bir şey düşüneceğim," dedi. "Bu, iyi bir fikir. Göreceksiniz."

Fakat buna gerek kalmadı. Ertesi gün Forten Şehri'ne girdiler ve küçük ama şık bir hana yerleştiler, planladıkları partinin

ertesı akşam zaten verileceğini öğrendiler. İki genç asil evleniyor ve yüzlerce kilometrelik bir alandan seçkin insanlar partiye geliyordu.

Han'ın sahibi Kirra ve Senneth resepsiyona gelince, "Normalde sizin için bir odam yoktu çünkü hepsi tutulmuştu ama bu sabah müşterilerimden biri annesinin hasta olduğunu öğrenip çıkış yapmak zorunda kaldı," dedi. Çekici Leydi Erin'e ve onun kadar çekici olmayan ama yine de oldukça nazik görünen kuzenine baktı. "Pekâlâ, siz iki bayan için bir odam var. Adamlarınız, sizin için de uygunsa, ahırlarda uyumak zorunda."

Kirra hemen, "Onlar için sorun olmaz," dedi. Senneth gülmek için kendini zor tuttu. "Ama ya benim evcil kurdum? Bizimle odamda kalabilir mi? O yanımda olunca kendimi çok daha güvende hissediyorum."

Senneth, *evcil kurt mu?* diye düşündü ama han sahibi başıyla onayladı. "Ah ever, misafirlerimizin büyük bir kısmı evcil hayvanlarını da yanlarında getiriyor," dedi. "Biz burada köpekleri severiz."

Kirra giriş belgesini imzalamak ve altınları saymakla meşguldü. "Öyleyse, kim evleniyor?" diye sordu.

Han sahibi, "Katlin Dormer ve Edwin Seiles," dedi.

Kirra kafasını kaldırdı, kalem havada kaldı. "Hayır! Ama Katlin'i tanırım! Daha önce babamı ziyaret –ah, beş sene önce olmalı– ve biz iyi arkadaşız! Ah, bu harika! Annesinin odasına gidip aileyi tebrik etmem mümkün mü? Sindra," dedikten sonra Senneth'a döndü. "Senin bu öğleden sonrayı bana uygun bir hediye arayarak geçirmen gerek. Güzel bir şey olsun, neyin uygun olacağını sen bilirsin."

Senneth, "Tabii ki, kuzen," diye mırıldandı.

Kirra, "İşte!" dedi. İsmi havacı bir biçimde imzaladı. Senneth, el yazısı bile farklı görünüyor, diye düşündü. Keskin yüz hatları ve kıvrıkcık siyah bukleleriyle gerçek haline hiç ama hiç benzemiyordu. "Odamıza çıkalım mı?"

Birkaç saat sonra, eşyaları küçük bir odaya çıkarılmış ve iki kadın banyo yapıp üstlerini değiştirmişti. Kirra, Katlin Dormer'in annesini bulmaya gitti, Senneth de yandaki tavernada bira içen erkeklerin izini sürdü.

Senneth, "Sanırım senin evcil bir kurt olman gerekiyor," dedi. Donnal'ın yanına oturdu.

Donnal sırtıttı. Tayse bunu duyunca meraklandı. "Bu, iyi bir fikir," dedi. "Çünkü bizi ahırlara verdiler."

Senneth, "Endişeni anlıyorum," dedi. "Ama bence otelde yeterince güvendedyiz. Kilitler ve benim silahlarım var."

Donnal, "Ve ben de yanınızda olacağım," dedi.

Senneth, "Şimdiye kadar ne öğrendiniz?" diye sordu. Biralara özlemle baktı ama garson kız gelince şarap söyledi. Korumalarla birlikte görünmek yeterince kötüydü, bir de herkes ile birlikte bira içerek durumu daha da kötüleştiremezdi.

Tayse, "Şehir tıksa basa dolu," dedi. "Yarın akşam bir evlilik töreni veya öyle bir şey varmış. Her yerden insanlar geliyor."

Senneth başıyla onayladı. "Tahminimde yanılmıyorsam, Kirra bizi de davet etmelerini sağlayacak," dedi. "Bence bu onun fikrinden çok daha iyi."

"Öyleyse, partiye sen de mi gideceksin... ne olarak? Hizmetçisi olarak mı?"

Senneth alaycı bir biçimde oturduğu yerde reverans yaparken şarap kadehi hâlâ elindeydi. "Kuzeni Sindra, çok teşekkür ederim. Fakir ama saygın biriyim, zengin dostlarıma bana verdikleri hediyeler ve benim hakkımda ettikleri güzel sözler için minnettarım."

Justin, "Seçkinlerden nefret ederim," dedi.

Senneth, "Bunu hiç bilmiyordum," diye dalga geçti.

Cammon, "Bu sefer de yüzünü değiştirmek zorunda kalacak mısın?" diye sordu.

Senneth başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Kimse benimle ilgilenmez. Umutlu bir yüz ifadesi takınacağım ve kimse bana dönüp bir daha bakmayacak."

Donnal burnundan soludu ve sonra gülmeye başladı. "Bu insanları daha önce gördüm," dedi. "Tam söylediği gibiler."

Tayse, "Onursuz bir hayat," dedi. "Ne korkunç bir yaşam."

Senneth sessizce, "Daha kötü yaşamlar da var," dedi. Şarabından bir yudum aldı ve kendini daha kötülerini düşünmemeye zorladı.

Senneth öğleden sonranın tamamını Forten Şehri'nde alışveriş yaparak geçirdi. Tayse'nin kendisine eşlik etmesine şaşırdı ama Tayse diğer erkekleri başka işlere gönderdi. Senneth şehrin kalabalık sokaklarında yürürken Tayse'nin iki adım geriden gelmesini umursamadı. Forten Şehri aristokrat ve sefillerin garip bir karışımıydı; son moda ürünlerin satıldığı dükkânlar, barları, genelevleri ve çok fakir ailelerin evlerini barındıran köhne binalardan sadece iki sokak uzaktaydı. Denizciler de sokaklarda dolaşıyor ve aşk veya bela arıyordu. Şehrin göbeğinde ise çok farklı insanlar bir aradaydı: asiller, tüccarlar, çiftçiler, askerler, çamaşırcılar, aşçılar, fahişeler. Hiçbir genç kız yalnız yürümüyordu.

Senneth, *ben genç bir kız sayılmam*, diye düşündü. Gülümsememeye çalıştı.

Dormer gelinine vermek için el yapımı dantellerden almaya karar verdi; Katlin dantelleri masasının üzerine serebilir veya pencerelerine asabilir veya top yapıp dolabının arkasına tıkabilirdi. Senneth'in umurunda değildi. Ama mantıklı bir hediye idi ve gelinin hiçbir şeyine uyması gerekmiyordu.

Yine de önce şeker ve ayakkabı ve elbise dükkânlarını gezdi, faydalı bir şeyler öğrenebilir mi diye kulak kabarttı. Günün büyük bir kısmında işe yarar bir şey duymadı. Herkes hava için endişeliydi çünkü her an bozabilirdi, ayrıca mantıksız yeni vergiler vardı ve bu nikâh töreni görünüşe göre sezonun en büyük sosyal olayı olacaktı.

Kumaş mağazasında ipekleri inceleyen bir kadın yanındakine, "Gerçi çok güzel bir kız değil, biliyorsun," dedi. "Edwin

Seiles gibi birini bulmasına şaşırdım."

Diğer kadın, "Ben birinin onu alacak olmasına şaşırdım!" dedi. "Hakkında geçen sene söylenen şeylerden sonra..."

İlk kadın, "Hayır, karıştırıyorsun, o kız kardeşiydi," diye araya girdi. "Bu mistik değil. Tamamen normal bir kadın."

Senneth dantellerden birini eline alıp diğer elindeki deseniyle karşılaştırdı.

"Ah! Tamam o zaman! Ama ben merak ediyorum... yani böyle bir kızla nasıl evlenirler? Ama bu kız zehirli değilse, o zaman sorun yok. Ah, mavi olanı sevdim."

"Ama çok ince, sen ne düşünüyorsun? Özellikle de bu soğuk hava için."

"Benim tavsiyem bahara saklaman. Ona ne oldu? Diğer kıza?"

"Mistik olana mı? Bilmiyorum. Herhalde altı veya yedi aydır onunla ilgili herhangi bir şey duymadım. Muhtemelen Helven veya Kianlever'deki akrabalarının yanına gönderilmiştir. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsın."

İkinci kadın üzerine basa basa, "Gitmeleri gerektiğini bilirim," dedi. "İnsanlar çok yumuşak, bunu bilir bunu söylerim."

İlk kadın nazikçe, "Onların kızı," dedi. "Onlardan başka bir şey bekleyemezsin, ben beklemezdim. Ben kızımın güvende olacağı bir yer bulurdum."

İkinci kadın ses tonunu alçaltmamış olsa da bir şey fısılda-yacakmış gibi arkadaşının üzerine eğildi. "Mistikler, mistiklerle birlikte olan ailelerden doğar," dedi. "Büyülü bir çocuğu olanlar bence soylarına bakmalı, ben böyle olduğuna inanıyorum. Benim gelinim öyle bir çocuk doğursa, oğlumu aldattığını anlarım. Ve onunla çocuğunu evden atmak konusunda hiç tereddüt etmem."

Senneth dantelleri tezgâha bıraktı ve kapıya yöneldi. Tayse sırtını bir duvara yaslamıştı ama elleri kemerindeydi, bakışları sürekli huzursuz kalabalığın üzerindeydi.

"Bitti mi?" diye sordu. Sonra Senneth'in ellerinin boş olduğunu gördü. "Dantel alacağını sanıyordum."

Senneth, "Bir saat almaya karar verdim," dedi. Daha önce önünden geçtiği bir saatçiye gitmek için başka bir sokağa girdi.

Nikâh töreni aslında bir aşağılanma antrenmanı gibiydi ya da Senneth toplanan seçkinlerin iyiliğini düşünüyor olsaydı böyle düşünürdü. Seremoni kısa ve sıkıcıydı ama sonrasında gelen resepsiyon çok gösterişli ve müsrifti. Senneth'in tahminine göre yüz kişinin sığacağı bir salona iki yüz kişi gelmişti. Sıcaklık bunaltıcıydı –Senneth aslında bunu umursamazdı ama birkaç genç kızın sendelediğini ve neredeyse kendinden geçtiğini görmüştü –ve parfümlerle terin kokusu şarapla yiyeceklere karışınca hiç hoş olmuyordu.

Senneth bu yüzden insanların sahte bir eğlence içinde olduğunu düşündü, bu ikinci sınıf asiller ve entrikacı karıları sanki On İki Ev'den birinin balosundaymış gibi davranıyordu. Kadınlar üzerlerine şık elbiseler giymişti; erkekler daha çok kadifeyi ve özenle tabaklanmış derileri tercih ediyordu. Senneth'in ilgisini çeken şey ise az sayıda kadında elmas veya yakut veya geleneksel mücevherler görmesiydi. Neredeyse herkes –kadınların kolyeleriyle küpelerinden, erkeklerin yüzükleri ve kravat iğnelerine kadar– aksesuar olarak aytaşı kullanıyordu. Bu durum özellikle de On İki Ev'in serramattalarını taklit etmeye çalışan, açık yaka giyen ve kocaman kolyeler takan genç kızlarda belirgindi. Hırpani Sindra ise, zenginlik veya statü sahibi rolüne bürünmediği için, rahat ama uzun yakalı bir elbise giyyordu ve altın kolyesi dışında aksesuarı yoktu. Erin Sohta ise derin dekolte elbisesi içinde ortalıkta dolaşıyordu.

Senneth balo için giyinirlerken, "Aile sembolünü göstermeye özen göster," demişti.

Kirra ise kolyesini göstermişti, şekil değiştirirken kolyesini de değiştirmeye gerek görmemişti. Erin Sohta muhtemelen Danalustrious danışmanı rolünde yakut bir kolye takardı ama bu insanların içinde bu detayı kim fark edebilirdi? Kolyenin altında

sadece kusursuz teni vardı. "Erin Sohta'nın bir aile sembolü yok," diye karşılık vermişti. "Böylece bunun için endişelenmeme gerek kalmayacak."

Senneth'a göre Kirra hiçbir şey için endişelenmiyordu. Basit seremoni sona erince Kirra hemen yakınındaki asillerle sohbet etmeye, gülmeye ve flört etmeye başlamıştı. Senneth ise dikkat çekmeden salonda geziniyor, arada bir şarap veya bir parça peynir alıyor, yabancıların konuşmalarını dinlemeye ve şehrin nabzını tutmaya çalışıyordu.

Vergiler, hava durumu ve nikâh töreni. Yanında olduğu grup bunlardan bahsediyordu.

Senneth bir süre sonra pes etti ve loş bir köşedeki boş bir sandalyeye oturdu. Şarabını suyla değiştirmişti ve kalabalığı gözlemleyip dinlemeye devam ederken suyunu yudumluyordu ama bu akşam işe yarar bir şey öğrenebileceğinden şüpheliydi. Bu akşam bir şeyler öğrenebilecek biri varsa o da Kirra'ydı.

Yüzüne bir gölge düştü ve ardından biri yanındaki sandalyeye oturdu. Senneth kafasını çevirince, boynunda bir Fortunalt incisi taşıyan yakışıklı orta yaşlı bir adam gördü. Adamın sağ elinde ise bir ceviz büyüklüğünde bir ayağı vardı.

Hoş bir ses tonuyla, "Bu toplantılardan nefret ediyorum," dedi. Bira ve soğan kokuyordu; muhtemelen ev sahiplerinin cömertliğinden nasibini fazlasıyla almıştı.

Senneth çok fazla gülümsemeyen bir kadının hafif gülümsemesini gösterdi. "Ben bu tarz toplantılara çok fazla gitmem," dedi. "Yıllar oldu..." Cümlesini yarıda kesti ve başını iki yana salladı.

Adam, "Ah, zenginlerin ne kadar zengin ve güzellerin ne kadar güzel olduğunu göstermesi için iyi bir fırsat," dedi. "Kibarların kibarlıklarını ve iyi niyetlilerin cömertliklerini gösterebileceği toplantıların sayısı çok daha az."

Senneth zayıf bir ses tonuyla, "Kuzenim Erin bugün bana çok hoş davrandı," dedi. Bir yandan da, *neler oluyor? Neden benimle*

konusuyor? diye düşünüyordu. Adamın kıyafetleri kaliteli ve derisi kusursuzdu. Bu adam bir ailenin ikinci oğlu veya kendini lord gibi gösteren biri değildi. On İki Ev'den olamazdı çünkü burada onlardan yoktu ama On Üçüncü'nün üst sınıfından olmalıydı.

Adam kalabalığa göz gezdirdi ve Kirra'yı hemen buldu. "Erin Sohta? Kuzenin mi? Evet, etkileyici bir kadın. Gerçi arkadaşının adını söylemedi."

Senneth, "Adım Sindra," dedi.

Adam uzun süre çalıştıktan sonra dinlenen biri gibi bacaklarını öne uzatarak rahatladı. "Merhaba Sindra, ben de Coren Bauler," dedi.

Senneth aile ismini biliyordu, Fortunalt Aileleri içinde yüksek sınıftandı ama kendisi için bir şey ifade etmiyormuş gibi dudak büktü.

Adam, "Forten Şehri'nde ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Emin değilim. Seyahat kararlarını kuzenim veriyor."

"Ama burada kalıyorsun, değil mi? Bu handa mı?"

Senneth, *benimle bir randevu ayarlamaya mı çalışıyor?* diye merak etti. Hoş bir adamdı, gerçi saçlarında griler vardı ve yüzündeki kırışıklıklar Senneth'inkinden daha fazlaydı. Böylesine gösterişli partilere alışkın olmayan utangaç ve yalnız bir kadının biraz gönül eğlendirmeye uygun olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Bu fikri kendi lehine mi çevirmeli yoksa salondan koşarak çıkmalı mıydı, karar veremedi.

"Evet, bu handa," diye cevap verdi. "Bence çok hoş bir yer."

"Odaları küçük."

"Ah, ben çok fazla dert etmedim."

Adam gülümsedi. "Gerçekten de çok fazla şikâyet etmeden her şeye katlanan birinc benziyorsun."

Senneth gülümsemesinin genişlemesine izin verdi ama bakışları önündeydi. "Siz neden şikâyet ederdiniz, Coren Bauler?" diye sordu. "Bu akşam diğer erkeklerin sadece kıştan ve vergilerden bahsettiğini duydum."

Adam düşünceli bir biçimde, "Kış hakkında çok fazla şey yapabileceğimiz bir şey değil ama vergiler... pekâlâ, son dönemde çok can sıkılmaya başladı," dedi. "Rayson Fortunalt mevcut ordusunu bir buçuk katına çıkarmaya karar vermiş olabilir ama bunu ancak asil evlerin kasalarından gelecek altınlarla yapabileceğini düşünüyor." Omzunu silkti. "Belki de öyledir. Ama lordlarından çalmadan önce kendi hazine odasına biraz daha baksa iyi olur derim."

Senneth'in alarma geçmiş rolü yapmasına gerek yoktu. "Ordusunu büyütmek mi?" diye sordu. "Ama neden? Forten Şehri o kadar tehlikeli bir yer mi? İtiraf etmeliyim ki Erin ve ben yanımda çok az sayıda korumayla geziyoruz..."

Coren gülmeye başladı. Kayıtsızca, "Bütün güney Evleri ordularını büyütüyor," dedi. "Halchon Gisseltess'e göre iç savaş çok uzak değil ama adam her şeyi abartmaya meyillidir ve ayrıca dövüşmeyi sever." Bir süre sustu. "Gerçi sen bu gibi şeylerle ilgilenmezsin."

Senneth, *düşündüğünden çok daha fazla ilgileniyorum*, diye düşündü ama ufak bir kahkaha attı. "Ah, ben bu gibi şeyleri pek anlamam," dedi. "Erin aslında böyle şeylere daha çok önem vermem gerektiğini söyler."

Adam, "Hayır, senin gibi güzel kızların elbiselere ve mücevherlere ve balolara ve erkeklere önem vermesi gerekir," dedi. Ayaklarını çekti ve sandalyesinde sırtını dikleştirdi. Senneth'i takdir edercesine gülümsedi.

Senneth bir elini elbisesinin yüksek yakasına attı ve yüzü kızarmış rolüne büründü. "Ben güzel bir kız sayılmam," dedi. Hangi kelimeyi vurgulaması gerektiğinden emin değildi. Parlak Anne'nin gözleri adına, adam kendisiyle açık açık flört ediyordu.

"Bence yeterince güzelsin," dedi. "Dans etmek ister misin?"

Lanet olsun! diye düşündü. Böyle bir şeyin mümkün olacağı aklına bile gelmemiştir. "Ben... ben dansa pek iyi değilim," dedi. Bakışlarını tekrar önüne düşürdü. "Çok fazla fırsatım olmuyor, bilirsin..."

Adam ayağa kalktı ve Senneth'ı de ayağa kaldırdı. Senneth sol elinde keskin bir acı hissetti ve ne olduğunu fark etmeden önce eline baktı. Aytaşının derisine dokunmuşuydu. Adam kulağına, "Ben sana sarılırsam senin hataların çok fazla dikkat çekmez," diye fısıldadı. Ve gerçekten de Senneth'a sıkı sıkı sarıldı ve onu dans pistine götürdü.

Senneth ağır nefes alıp vermeye ve bir tepki göstermemeye özen gösterdi. Dans etmeyeli uzun zaman olmuştu ve eski anıları hoş değildi. Ama vücudu ritimleri hatırlıyordu ve her halükârda Coren Bauler'e uyum sağlamaktan başka şansı yoktu. Diğer çiftlerin arasından geçerken utanç verici bir manzara çıkarmadılar, müziğe öyle veya böyle ayak uydurdular, yavaşça pistre gezindiler.

Coren, "Elin çok sıcak," dedi. "Ateşin mi var? Yoksa sadece aşırı ısındın mı? Dışarı çıkmak ister misin?"

Kesinlikle olmazdı. Bu adamla yalnız kalmanın nereye gideceği belliydi, dışarısı ne kadar soğuk olursa olsun. "Ben sadece... sen... hayır, iyiyim," diye kekeledi. Bu cevaptan ne anlıyorsa onu çıkarabilirdi.

Adam, "Seninle dans etmek hoşuma gitti," dedi. "Beklediğimden çok daha yeteneklisin. Bu vahşi görünümün altında başka nasıl kadınsal yeteneklerin olduğunu merak ediyorum."

Senneth, "Ben... nakış işlerim ve çok iyi bir aşçıyım," diye cevap verdi.

Adam hafif bir kahkaha attı. "Ah, benim sorduğum yetenekler bunlar değildi."

Senneth bileğini burkmuş gibi yapmaya veya sıcaktan bayılmış rolüne bürünüp kendini yere bırakmaya hazırlanırken eller kolunu kavradı ve Coren Bauler'in kollarından alındı.

"Sinra! Ben de her yerde seni arıyordum!" Kirra hayal edilebilecek en hırçın ses tonuna büründü. "Eteğimi yırttım ve benim için hemen dikmen gerek!"

Coren insanları daha fazla rahatsız etmeden iki kadını dans pistinden uzaklaştırdı. "Sanırım kadınsal yeteneklerin işe yara-

yacağı türden bir kriz ile karşı karşıyasınız," dedi. Kadınlar ereği tamir etmeye hazırlanırken saygıyla selam verdi. "Benim şimdi girmem gerek. Ama umarım gece bitmeden seni tekrar görebilirim, Sindra."

Adam tekrar selam verip uzaklaşırken Senneth gözlerini adamın üzerinden ayırmadı. Yanındaki Kirra kendine hâkim olamayıp kıkırdadı. Senneth, "Gelecekte ihtiyacım olacağını düşünmem seni şuracıkta öldürürdüm," dedi. Kirra'ya hiç bakmadı.

Kirra kendine geldiğinde, "Ah, ama ben seni kurtardım!" dedi. "Bunun için bana minnettar olman gerek!"

Şimdi öfkeli bir bakış atma sırası Senneth'teydi. "Böyle şeyler seçkinler arasında sık mı yaşanır?" diye sordu. "Bunun gibi berbat organizasyonlarda kart horozlar kız kurullarıyla mı flört eder?"

Kirra, "Ah, ama kız kurulları gördükleri ilgiden çok memnundur!" dedi. "Ama senin yüz ifadenden anladığım kadarıyla Coren'in ümit ettiği tepkiyi vermemişsin; gerçi seni çok iyi okuyabildiğini de sanmıyorum ya..."

Senneth başını iki yana salladı. "Daha ne kadar kalmamız gerek? İşe yarar bir şey öğrendin mi?"

Kirra hemen ciddileşti. "Evet, ama burada konuşamayız," dedi. "Bana yarım saat daha ver, sonra gideriz. Konuşmak istediğim birkaç kişi daha var ve sonra..."

Senneth ayağa kalktı. "Pekâlâ, ama ben o adamın beni tekrar bulabileceği bir yerde olmayacağım," dedi.

Kirra da ayağa kalktı, eteklerini düzeltti ve Erin Sohta'nın siyah buklelerini geriye attı. "Kendini görünmez yapabilir misin?" diye sordu. "Kadınsal yeteneklerinden biri de bu mu?"

Senneth sırtıttı. "İstersem dikkatleri kendimden uzak tutabilirim," dedi. "Geçmişte çok işime yarayan bir yetenektir. Hazır olduğunda bana sinyal ver. Fark edilmek istemiyorsam senin de beni bulabileceğini sanmıyorum."

Kirra bunu duyunca kaşlarını havaya kaldırdı ama yorum

yapmadı. "Kadehimi yere düşürürüm," dedi. "Sen hemen yanıma gelir ve kıyafetlerimi değiştirmem için beni aceleyle salondan dışarı çıkarırsın. Böylece güvenli bir biçimde mekânı terk edebiliriz."

Senneth, "Çok güzel," dedi. "Yarım saat sonra."

8

Olaylar Kirra'nın söz verdiği gibi gelişti ve yarım saat sonra kendi odalarındaydılar. Kocaman ve tembel bir kurt da ateşin önünde yatıyordu. İçeriye girdiklerinde kurt kafasını kaldırdı ve kuyruğunu birkaç kez yere vurdu ama rahat yerinden kalkacakmış gibi durmuyordu. Kirra eğilip kurdun kulaklarının arkasını okşadı, sonra Senneth ile odadaki tek yatağın üzerine oturdu.

Senneth hemen konuya girerek, "Rayson Fortunalt sivil muhafızların sayısını iki misline çıkarıyor ve asillerin hepsi bunu desteklemiyor," dedi.

Kirra başıyla onayladı. "Çünkü onlara ne için olduğunu söylemiyor. Kralı tahttan indirmek için mi diğer On İki Ev ile işbirliği yapıyor yoksa bir iç savaş çıkarsa evlere karşı mı savaştacak, kimse bilmiyor."

Senneth, "Seçkinler hangisini yapmaya meyilli, anlayabildin mi?" diye sordu. "Gisseltess'i mi yoksa Ghosenhall'u mu destekliyorlar?"

Kirra, "Bu konuda kafalarının karışık olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Ama Gisseltess'i bir konuda destekliyorlar."

Senneth, "Mistikler," dedi. "Bu öğleden sonra sokaklarda dolaşırken de mistiklerle ilgili söylenenleri duydum."

Kirra tekrar başıyla onayladı. "Ve hepsi aytaşları takıyor. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Aslında hepsinin Fortunalt'ın incisini takıyor olması gerek."

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Rappengrass'ın ne durumunda olduğunu merak ediyorum," dedi. "Ariane Rappengrass her zaman ne yapacağı önceden tahmin edilemeyen bir kadındı."

Kirra esnedi ve gerindi. "Bir sonraki durağımız orası olsun," dedi. "Bakalım neler öğreneceğiz."

Gece kıyafetlerini giymeden önce ışığı kapattılar, ikisi de Donnal'ın nezaketine güvenmiyordu ve geniş yatağa birlikte uzandılar. Kirra, "Ah, bu akşam ısınacağım," diye mırıldandı. Siyah saçları yastığın üzerine saçıldı.

Senneth gülmeye başladı. "Özür dilerim, yerde Donnal ile birlikte uyumak istiyorsan söyleyebilirsin."

Kirra, "Hayır, sıcak yatak güzel bir değişiklik olacak," dedi. Tekrar esnedi.

Kirra hemen uykuya daldı. Senneth biraz daha uyanık kaldı. İçinden ahırlara gidip öğrendiklerini Tayse ile paylaşmak geliyordu ama kendilerini gören olursa bunun çok garip olduğunu düşünürdü. Haberlerin sabahı beklemesi gerekiyordu, böylece erkekler de kendi öğrendiklerini kadınlara anlatabilirdi.

Senneth hafif bir uykuya daldı, sanki zihni ve vücudu kendini kapatmak istemiyordu. Rüyalar gördü ve rüyalarından uyandı ve kendini tekrar karanlığa bıraktı.

Sonra odadan gelen yabancı bir ses ile birden uyandı. Bıçağı elindeydi ve sesin ne olduğunu teşhis etmeden ayağa kalktı: Donnal, dört ayak üzerinde, kapıya doğru dönmüş hırıliyordu.

Senneth, Kirra'yı sert bir biçimde dürttü ve diğer kadın da sessizce Senneth gibi ayağa kalktı. Oda etraflarını görebilecekleri kadar aydınlık değildi çünkü pencerelerin kepenkleri soğuk yüzünden kapalıydı ama Senneth'ın bir bakışıyla şöminedeki kömürler turuncu renkli bir parlaklığa büründü. Senneth kapıya doğru yürüdü, dışarıdan gelen metalik sürtünme sesini duyabiliyordu. Donnal ve Kirra içeriye çok sayıda saldırgan girerse saldırmaya hazırды.

Kilit açıldı; kol çevrildi ve bir gölge odaya girdi. Senneth ada-

min üzerine atladı ve adamı kendi etrafında döndürdü, bu sayede sol kolu adamın boynundayken sağ elindeki bıçağı da göğsündeydi. "Çok dikkatli ol yoksa bu bıçağı kalbine saplarım," dedi. "Kimsin ve ne istiyorsun?"

Adamın aniden oraya çıkan korkusuyla, alkol ve soğan kokusuna teri de eklendi. "Si-Sindra?" diyebildi.

Senneth, "Mum," dedi. Kirra elinde bir şamdan ile öne çıktı. Gerçekten de başına bela olan adamdı, gecenin bu saati kur yapmaya devam etmek için gelmişti. Senneth o kadar öfkelenmişti ki adama ders olsun diye bıçağı saplamayı düşündü.

"Coren Bauler!" Kirra bunu Erin Sohta ses tonuyla söyledi. Senneth'in aksine normal görünümüne geri dönmemiş ve rol yapması gerektiğini unutmamıştı. "Senin burada ne işin var? Neden gecenin bu saati bizim kapımızdasın?"

Adam, "Ben..." dedi. Senneth'in kollarında mücadele etti ama boşunaydı.

Kirra, "Sindra, tadım, lütfen adamı bırak. Bize zarar vermediğine eminim," dedi.

Senneth emre itaat etti, bıçağı yanına indirdi ve sonraki dakikalarda rolünü nasıl oynaması gerektiğini düşündü. Donnal arka bacakları üzerine oturdu ama nefes alıp veriş hâlâ hızlıydı, manzarayı vahşi bir ilgiyle seyrediyordu. Senneth köpekler gülebiliyor olsa Donnal'ın şimdi kahkaha atacağını düşündü.

Coren Bauler dönüp Sindra'ya baktı. "Sen... nasıl olur da bu kadar güçlü olabilirsin? Senin gibi bir kız?"

Senneth önceki itaatkâr hizmetkâr rolüne geri döndü, gerçi mevcut durumda bu role devam etmek kolay olmayacaktı. "Ben... kapı açılınca korktum! Kim olduğunu veya neden geldiğini bilmiyordum..."

Adam göğsünü ovalıyor ve Sindra'ya yüzünde çirkin bir ifade ile bakıyordu. "Beni öldürebilirdin. Senin gibi bir kadın nasıl olur da böyle numaralar bilebilir?"

Kirra birkaç adım öne çıkarak, "Korkarım bu benim hatam,"

dedi. "Ben her zaman kendi kişisel güvenliğim konusunda... aşırı önlemler alırım. Garip yerlere korunmasız gitmeyi sevmem." Sessizce kendilerini seyreden Donnal'ı işaret etti. "Kurdumu her yere götürürüm. Ama birkaç sene önce Sindradan silah ve savunma eğitimi almasını istedim. Tabii ki buna itiraz etti çünkü kadınların savaşçı olmaması gerekiyordu ama..."

Coren, "Derslerini iyi öğrenmiş gibi duruyor," dedi.

Kirra, "Söylesene," dedi. "Neden gecenin bu saatinde odamdasın? Handa bir sorun mu var? Bizi bir şey için uyarmaya mı geldin?"

Senneth, adam gerçek niyetinin baştan çıkarma veya tecavüz olduğunu söyleyemeyeceğine göre Kirra adama mantıklı bir açıklama şansı sunuyor, diye düşündü.

Adam, "Evet, uyarmak istedim... bilmeniz daha iyi olur," dedi. Konuşmakta zorlandı ve mantıklı bir kriz uydurmaya çalıştı. "Haydutlar... kuzey yolunda haydutlar var. Geç saatte yola çıkan biri görmüş. Emin değildim, Sindra sabah yola çıkacağını zı söylemişti. Sizi yolda bekleyen tehlikelerden haberdar etmek istedim."

Kirra, "Haydutlar!" dedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fortunalt topraklarında mı? Umarım biri Rayson Fortunalt'a haber vermiştir."

Coren Bauler, "Evet... sanırım birisi mutlaka haber vermiştir," dedi. "Ama ben düşündüm de, sizin ne kadar erken yola çıkacağınızı bilmiyorum. Haberi zamanında alamayabilirdiniz."

Kirra, "Evet, haklısınız. Bu, kesinlikle haberimiz olması gereken bir şeydi," dedi. "Kuzey yolunda haydutlar mı dediniz? O zaman belki de doğuya, Rappengrass'a doğru gitmeliyiz. Sindra, sen ne diyorsun?"

"Ben Rappengrass'ı tekrar görmeyi çok isterim, kuzen."

Kirra kararını vererek, "O zaman öyle yapacağız," dedi. "Coren, bizi uyardığın için çok teşekkür ederim. Senin yardımın olmasaydı biz ne yapardık bilmiyorum."

Ve Kirra uzanıp adamın ellerini sıktı. Ve sonra ani bir acıyla çığlık attı. Sohta görüntüsü bir anlığına titredi; saçları birkaç saniyelğine de olsa siyahtan sarıya döndü ve sonra tekrar sarardı. Elini hemen geri çekti ve göğsüne bastırdı.

Coren Bauler öne uzattığı eline baktı. "Leydi Erin," dedi. "Siz... ama ne..."

Senneth telaşla, "Leydim çok yorgun," dedi. "Erken kalkacağız, bu yüzden bizim hemen tekrar uykuya dalmamız..."

Adam önce parmağındaki kocaman beyaz mücevhere ve sonra tekrar Kirra'ya baktı. "Sen... saçların," diye fısıldadı. "Ve aytaşının derine dokunmasıyla..."

Senneth bir elini adamın omzuna koydu ve adamı kapıya doğru itti. "Uyarı için tekrar teşekkürler. Şimdi gitseniz iyi..."

Adam geri çekildi ve yüzünde karanlık bir öfke açığa çıktı. "Siz mistiksiniz," dedi. "İkiniz de."

Senneth öne atıldı ama adam bu sefer hazırды. Kendi bıçağını çekti ve Senneth'in bıçağını karşıladı, sonra silahını rakibinin boğazına doğru savurdu. Ama sarhoştı ve aptaldı, adamın vuruşundan kaçmak kolaydı. Senneth hemen savaş duruşuna geçti ve adamın yüzünü inceledi.

Adam tekrar, "Mistikler," dedi. "Seçkinlerin arasında casusluk yapan. İkinizi bu odadan dışarı adım atmadan öldüreceğim."

Tekrar saldırdı ama beceriksizdi ve Senneth vuruşu kolaylıkla karşıladı. Bu arada hep aynı şeyi merak ediyordu. *Adama Kirra'nın aslında kim olduğunu söylemek için iyi mi yoksa kötü bir zaman mı?* Çünkü kimse Malcolm Danalustrous'un kızını öldürmek istemezdi. Senneth öne çıktı, saldırdı, geri çekildi, adamı öldürmek istemiyordu ama tek yolu bu olabilirdi. Adamın bıçağı havada vahşi bir yay çizdi ve dengesini kaybedip kendini yerde bulurken yüzünde şaşkın bir korku vardı. Donnal şimdi adamın sırtındaydı ve kulağına hırıliyordu. Kirra hemen yanına koştu ve içinde kışkık yeşillikler olan bir vazoyu adamın kafasına geçirdi. Adam şimdi hareketsizdi.

Senneth, "Umarım ölmemiştir," dedi. Adamın yanına çömelip nabzını kontrol etti.

Kirra, "Bunu hak etti," dedi. "Ama ben de ölmesini istemiyorum."

İşte oradaydı, düzenli bir kalp atışı. Çok fazla vakit kazanmış olmayabilirlerdi. Senneth sırtını dikleştirdi.

"Eşyalarımızı toplayıp yolda haydutları aramaya gitmenin zamanı geldi," dedi.

Kirra, "Biz..." dedi.

Ve sonra kapı açıldı, başka bir adam odaya girdi. Senneth ve Kirra hemen kapıya döndü ama gelen Tayse'ydi, her iki eli de silahlıydı ve yüz ifadesi sertti. Yerde yatan adamı görünce hançerini kınına soktu. Ama kılıcı hâlâ elindeydi.

Errafına bakınarak, "Galiba geç kaldım," dedi. "Burada neler oldu?"

Kirra hemen eşyalarını toplamaya başladı ve açıklamayı Tayse'ye bıraktı. Senneth şimdi tamamen kendine geldiği için üzerinde uyku için giydiği ince yün elbisenin olduğunu fark etti. "Bu centilmenle nikâh töreninde tanıştım. Görünüşe göre benimle flört etmeye devam etmek istemiş," dedi. "Donnal kapının önüne geldiğini duyunca onu duydu ve bizi uyandırdı. Ortalık biraz karıştı ve sonra Kirra adamı yatıştırdı. Geceyi sorunsuz atlattığımızı düşünüyorduk ama..."

Kirra, "Aptalın tekiyim," dedi. Yatağın üzerine çıkmış eşyalarını çantalara dolduruyordu. "Oysa gece boyunca çok dikkatliydim."

Tayse hiçbir şey anlamamıştı. Senneth, "Aytaşı," dedi. "Parmagındaki. Kirra adamın elini sıktı ve taş canını yakınca çılgık attı..." Eliyle kendi saçlarını gösterdi. "Ve sonra saçları garip bir gökkuşağı gibi renk değiştirdi."

Tayse sonunda kılıcını da kınına soktu. "Sanırım mistiklere değer veren biri değil."

Senneth, "İkimizi de öldürebileceğini düşünüyordu," dedi.

Tayse eğildi, Senneth gibi adamın hâlâ hayatta olup olmadığı-

na baktı. "Bence çok uzun süre baygın kalmaz," dedi. "Gitmeden önce adamı bağlasak iyi olur."

Kirra, "Çünkü burayı hemen terk etmemiz gerek," dedi.

Tayse başıyla onayladı ve doğruldu. Senneth adama sorgularcasına bir bakış attı. "Ya sen?" diye sordu. "Her gece yaptığın gibi devriyeye mi çıkmıştın?"

Adam hafifçe gülümsedi. "Hayır, aslında beni Cammon uyandırdı. Başınızın belada olduğunu söyledi."

Senneth kafasını yana çevirince Kirra'nın yüzünde de kendi yüzündeki gibi bir şaşkınlık ifadesi olduğunu gördü. "Cammon," diye tekrarladı. "Görünüşe göre yeteneklerini geliştirmeye başladı."

Kirra, "Cammon ve Justin yola çıkmaya hazır mı?" diye sordu. Çantalarının kayışlarını bağladı.

Tayse başıyla onayladı. "Her şeye hazırlar."

Senneth gülümsedi. "Hepimiz hazır olmalıyız," dedi.

Sessizce handan çıktılar, Kirra bunu yapmadan önce resepsiyona bir altın kesesi bıraktı ve Senneth de paranın uygun kişi gelene kadar güvende olması için bir büyü mırıldandı.

Kirra, "Bu, işe yarayacak mı?" diye sordu.

Senneth gülmeye başladı. "Bilmiyorum. Söz konusu olan nesneler ise büyüler ve lanetler konusunda çok iyi değilim."

Kirra iç geçirdi. "Ben nesneleri değiştirebilirim ama onlara istediğimi yaptıramam."

Senneth, Tayse'nin yüzündeki ifadeyi gördü, şüpheli ve ihtiyatlıydı. Aslında aklından geçenleri yüksek sesle söylemeliydi: *Sıradan insanların mistiklerden korkmasının ve onlardan nefret etmesinin sebebi budur. Bunun gibi numaralar. Adamı nasıl rahatlatacağını bilmiyordu ve güçlerini inkâr edecek değildi. Omzunu silkti ve başka yorum yapmadı. Etrafına bakınıp Donna'l'ın yanlarında olduğundan emin olmak istedi ve insan formunda olduğunu gördü, patileri üzerinde olduğu gibi botları üzerinde de sessizce dolaşıyordu.*

“Sen iyi kulakları ve iyi bir burnu olan bir köpeksin,” dedi. “O küçük arbede çok daha kötü olabilirdi.”

Donnal başıyla onayladı. “Yoldayken de kurt veya köpek formuna bürünmeyi düşündüm,” dedi. “Ya da geceleri kamp yaptığımızda. O zaman daha tetikteyim ve hiçbir insanın fark edemeyeceği şeyleri fark ediyorum.”

Senneth kaşlarını havaya kaldırdı. “İyi fikir belki, ama sen de rahat edeceksen. Gücünü boşa harcamak istemeyiz.”

Karanlık yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Diğer formlarda da şimdiki kadar rahatım,” dedi. “Benim için hepsi aynı. Sadece farklı avantajları var.”

Ahırlarda, Cammon ve Justin’i giyinik ve hazır beklerken buldular. Atları henüz hazırlanmamışlardı, belki de kriz kaçmayı gerektirmeden çözülür diye düşünüyorlardı. Kadınları görünce Justin hemen eyerlerin yanına gitti. Cammon da yardıma koştu. Kısık sesle, “Siz iyi misiniz? Neler oldu?” diye sordu. Dört bir yanda askerler ve hizmetkârlar uyuyordu.

Kirra yanağına bir öpücük kondurunca Cammon’ın yüzü kızardı. “Bizi kurtardığın için teşekkürler.”

Tayse, “Bu sefer kendi başlarının çaresine bakmışlar ama yine de iyi iş çıkardın,” dedi. Atını ahırdan çıkardı.

Senneth dizginlerini Justin’in elinden aldı ve Tayse’yi takip etti. “Size hikâyeyi yolda anlatırız,” dedi.

Yola çıktıklarında hava karanlıktı; Senneth günün doğmasına üç saat kaldığını düşündü. Hikâyeyi tekrar anlatırken aralarda esnedi, gece uykusunu alamadığı için mutsuzdu. Tayse’nin uyumadan günlerce seyahat edebileceğini düşünüyordu, arada bir veya eyerinin üzerinde uyuklayarak idare edebilirdi ama kendisinin yorgun kemiklerini dinlendirmeye ve birkaç saatliğine de olsa gözlerini kapatmaya ihtiyacı vardı.

Kirra yanlarına geldi. “Bu gece yaşananların sonuçlarının ne olacağını konuşmadık,” dedi.

Senneth acı acı, “Ben düşündüm,” dedi. “Birisi Coren Bauler’i

bulacak, sonra bir grup mistiğin güney bölgesinde dolaşıp casusluk yaptığı haberi şehre yayılacak. Artık önceki akşamki gibi kandırmacaları eskisi kadar kolay yapamayız."

Tayse omzu üzerinden konuştu. En öndeydi, iki kadın arkasından geliyordu, bu akşam seyahat ederken gruptan çok fazla uzaklaşmamıştı. "Daha da kötüsü," dedi. "Haberin ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa yayıldığına göre, yolda bizim gibi küçük gruplar arayan sivil muhafızlar da görebiliriz. Küçük bir grup arıyorlar, içinde iki kadın olan."

Senneth dudak büktü, adam haklıydı. "O zaman şimdilik haberler yayılmadan mümkün olduğunca uzaklaşalım," dedi. "Her halükârda, Rappengrass ve Gisseltess'e çok yolumuz var. Ve duyduğum kadarıyla, esas huzursuzluğun yaşandığı yer Gisseltess'miş."

Tayse omzunu silkti. "Ben sadece risklerin arttığını söylüyorum," dedi. Aradaki mesafeyi açmak için atını hızlandırdı.

Senneth adamın duyamayacağını bilse de, "O zaman daha dikkatli olmalıyız," dedi.

Çok fazla seyahat edemediler, hepsi çok yorgundu ve gece nöbet tutulması gerektiği için herkes gece çok rahat uyuyamayacaklarını biliyordu. Bu yüzden gün batmadan kamp yaptılar ve sırayla uykuya daldılar.

Ertesi gün de olaysızdı ama ağır ağır ilerlediler. Cammon'ın atının nallarından biri düşmek üzereydi ve içinde bir demirci olacak kadar büyük bir yerleşim birimi görmediler. Doğuya doğru ilerliyor, Rappengrass bölgesinin kuzey sınırından geçiyorlardı. Yol boyunca sadece kışın ortasında izole edilmiş gibi duran küçük çiftlikler gördüler, terk edilmiş gibi duruyorlardı. Yavaş ilerlediler ve uzun molalar verdiler, silahlarını kontrol ederek bir demirci bulduklarında başka neye ihtiyaçları olduğunu anlamaya çalıştılar.

Hava erkenden karardı ve soğuktu, Senneth tüm gün at binmişler gibi durmalarına çok sevindi. Justin su bulmaya gitti ve

ölü bir tavşanla geri döndü. Kirra tavşanı kılıcıyla öldürüp öldürmediğini sorunca sırttı. Mistiklerin hiçbiri daha önce adamı avlanırken görmemişti. Senneth bunu yapabildiğini düşünüyordu çünkü Gezgînler kendi başlarının çaresine bakarak uzun mesafeler kat ederdi ama yine de etkilendi.

Donnal alaycı bir ses tonuyla, "Ben gidip bir şeyler avlamaya karar verirsem kampı terk etmeden önce size haber veririm," dedi. Bütün erkekler güldü ama Kirra'nın yüz ifadesi bunu komik bulmadığını belli ediyordu. Senneth sırttı ve ateşle ilgilendi.

İlk nöbet Senneth'indi ve ateşin başında oturup kara kara düşündü. Sonunda uyanma sırası Justin'deydi. Donnal gerçekten de kurt formuna bürünmüştü ama Kirra'nın yanında hareketsiz yatıyordu, bir insan gibi derin uykudaydı. Senneth battaniyesine sarınırken, vahşi bir hayvan olmadığı çok belli çünkü ateşten korkmuyor, diye düşündü. Zihnindeki düşünceleri dağıtıp uymaya çalıştı.

Ve yaklaşık bir saat sonra duyuları bir uyarıyla çılgılık atınca uyandı. Hemen ayağa kalktı, tehlikenin ne olduğunu anlamadan bıçağı elindeydi. Cammon da uyanmıştı ve neler olduğunu görmek için etrafına bakınıyordu. Cammon'ın gözlerinde korku ve kararlılık vardı. Tayse'yi ya Cammon ya da Justin uyandırmıştı çünkü iri yarı adam da ayaktaydı, kampın kenarında dolaşıyordu. Justin ise kampın diğer tarafındaydı. Kirra hâlâ uyuyordu. Donnal görünürde yoktu.

Tayse, Senneth'in uyandığını gördü ve başıyla ateşi işaret etti. Senneth elini alevlerin üzerinden geçirdi ve ateş hemen söndü. Ama görünüşe göre çok geçti çünkü birileri yerlerini belirlemişti. Senneth bir elini Kirra'nın koluna attı ve sıktı. Kirra da diğerleri gibi sessizce uyandı ve doğruldu.

Kirra, Senneth'in kulağına, "Ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Görünüşe göre bir şey Cammon'ı uyandırmış ve Donnal da araştırmaya gitmiş."

Kirra, "Forten Şehrinden dostlarımız mı?" diye sordu.

"Olabilir. Yolda oyalandık ve bizi yakalamaya kararlıysalar bu çok zor olmaz."

Kirra, "Bu durum her gün daha da ilginçleşiyor," dedi. Hemen ayağa kalktı.

Senneth, Cammon'ın yanına çömeldi. "Bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu. "Kaç kişiler? Neredeler?"

Karanlıkta çocuğun yüzünü görmek mümkün değildi ama başıyla onayladığını düşündü ve daha yakından bakmak için odaklandığını fark etti. Yavaşça, "Sanırım... sanırım beş kişiler," dedi. "Ve iki farklı yönden geliyorlar. Şuradan..." İşaret etti. "Ve şuradan. Çok yakındalar."

Tayse konuşulanları duyabilecek kadar yakındaydı. "Bizi mi arıyorlar? Anlayabiliyor musun? Mistikleri mi arıyorlar?"

Cammon bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yok. Ama şiddete meyilliler."

Tayse, "Biz de öyleyiz," dedi. "Eline bir silah al ama çok fazla karışma, dövüşün senin yeteneklerine ihtiyaç duyacağımız kadar zor geçeceğini sanmıyorum. Sen ve Kirra..." Durdu. "Kirra nerede?"

Senneth ateşin etrafında toplanan gölgelere baktı. Karanlıkta sırtımdan duramadı. "Sanırım bilgi toplamaya gitti."

Tayse sessizce küfretti. "İzinizi süremiyorsam sizi nasıl koruyacağım?"

Senneth, "Şuna ne dersin?" diye karşılık verdi. "Doğrudan ölümcül bir tehditle karşı karşıyaysak bizi koru. Çoğu zaman, kendi başımızın çaresine bakabiliyoruz."

Senneth adamın sesindeki öfkenin farkına vardı. "O zaman Justin ve ben bu gruba neden katıldık?"

Senneth sessizce güldü. "Bize yardım etmek için."

Cammon tısladı ve başını sola çevirdi. Tayse hemen o yöne döndü ve kılıcını çekti. Üç adam zifiri karanlığın içinden çıktı ve birden saldırıya geçti, vahşice silahlarını Tayse'ye savurdu. Tayse öfkeli bir bulanıklıktan ibaretti ve sanki on adamın kılıçları bir-

birine çarpıyormuş gibi sesler çıktı, belki de yirmi. Senneth kılıcını çekip adamın yanında yerini aldı ve saldırganlardan biriyle dövüşmeye başladı.

Senneth arkasından yeni gelenleri hissetti ve Justin'ın dövüş katıldığı seslerden belli oldu. Senneth'in arkasına dönecek ve neler olduğuna bakacak vakti yoktu. Saldırgan kendisinden daha güçlüydü ve aşırı kararlıydı. Kılıcıyla iki sert vuruşu karşıladı ve her bir vuruşun gücünü kemiklerinde hissetti. Kalbine doğru gelen bir vuruşu güçlkle karşıladı.

Sessizce, "Parlak Anne beni kör et," diye küfretti. Gururu yüzünden adamı kılıç dövüşünde yenmeye çalışmıştı ama bu mücadeleyi öyle veya böyle bitirmek zorundaydı. Birkaç sözcük mırıldandı ve adam birden çığlık atıp kılıcını düşürdü. Bir an için Senneth'a baktı ve sonra arkasına dönüp geldiği yöne kaçtı.

Senneth eksenini etrafında dönüp diğerlerinin ne durumda olduğuna baktı. Artık ateşi gizlemenin alemi yoktu, bu yüzden herkesin olan biteni görebilmesi için ateşi tekrar yaktı. Ortalık aydınlanınca, Tayse'yi ikinci saldırganı yere sererken gördü. Tayse de eksenini etrafında dönüp durumu gözden geçirdi. Justin saldırganlardan birinin işini bitirmişti ve kılıcını adamın karnından çekip aldı. İkinci bir adam yanında yerdeydi ama Donnal kurt formunda adamın sırtında duruyordu. Senneth iki adamın da ölü olduğunu düşündü.

Senneth nefes nefese, "Bir tanesi kaçtı," dedi. "Donnal'ı peşinden gönderelim mi?"

Tayse hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi. Ama sonra, gecenin sessizliğini insanın kanını donduran bir çığlık bozdu, kaçan adamın gittiği taraftan gelmişti.

Senneth hafifçe gülümseyerek, "Kirra," dedi. "Görünüşe göre onunla ilgilendi."

Tayse başıyla onayladı ve Senneth'in önünde yerde duran kılıcı işaret etti. "Ona ne yaptın da silahını bıraktı?"

"Kılıcın sapını kızarttım."

Tayse'nin yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Senneth gülümsedi. "Yeteneklerini göstermene izin vermediğim için bana kızacağını biliyordum. Ama dövüş arzu ettiğin gibi gitmiyorsa araya girerdim, sonrasında beni azarlayacağını bilsem de."

Tayse, "Bilmem iyi oldu," dedi. Sonra Justin ile konuşmak için kampın diğer tarafına gitti.

Senneth ortalığın biraz daha aydınlanması için alevleri biraz daha yükseltti. Donnal beyaz kurt kafasını kaldırdı ve ölen saldırırganın sırtından sırttı. Senneth kanlı kılıcıyla adamı selamladı, sonra Tayse'nin kurbanlarından birinin yanına çömeldi.

Tayse hemen yanına geldi ve adamın diğer tarafına çömeldi. Adamı teşhis edecek bir şey aradılar —arma, mücevher, kıyafet, para— ama çok fazla şey bulamadılar. Adamın arması veya parası yoktu. Silahları basit ama bakımlıydı. Boynunda ince gümüş bir zincir taşıyordu ama ucunda herhangi bir evin sembolü yoktu. On İki Ev ile bağlantısı olduğunu gösterecek herhangi bir mücevher taşııyordu.

Tayse, "Burada çok fazla şey yok," dedi. Diğer cesedin yanına gitti.

İşleri bitmeden Justin de yanlarına geldi. "Hiçbir şey," dedi. "Siz ne buldunuz?"

Tayse, "Hiçbir şey," dedi.

Senneth, "Merak ediyorum..." diye başladı. Ama dikkatini çalıların arasından üzerlerine doğru gelen form çekti. Tayse ve Justin az ileride ellerinde silahları ile ayaktaıdı ama gelen Kirra'ydı. Avlanmak için hangi formu seçtiğini bilmiyordu ama şimdi her zamanki formuna bürünmüştü. Donnal gelip başını kızın eline değdirdi ve Kirra etrafına bakınırken kurdun başını okşadı.

"Bir tanesini kaçarken yakaladım," dedi. "Bu adamların olay nedir?"

Tayse, "Geriye kalanlar öldü," dedi. "Kim olduklarını anlamak için bir ipucu arıyoruz."

Kirra, "Benim öldürdüğüm adamın basit kıyafetleri vardı ve mücevheri yoktu," dedi.

Senneth kıza baktı. *Öldürdüğüm adam...* Sanki çok kolay bir şeyden bahsediyordu. Sanki on sekiz yaşına bastıktan sonra kendini savaşa vermişti ve birilerini öldürmek her gün yaptığı bir şeydi. Senneth tam olarak emin değildi ama bunun Kirra'nın aldığı ilk can olduğunu düşünüyordu.

Senneth biraz ürperdi. Bunun dökülen kanların, kaybedilen hayatların, oynanan çaresiz oyunların sadece başlangıcı olduğunu biliyordu. Daha kötüler de yaşanacaktı.

Justin, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Bunlar sadece kiralık asker mi? Bizi yolda görüp gece peşimize düşmeye mi karar verdiler?"

Kirra, "Coren Bauler haydutlardan bahsetmişti," dedi. "Uydurduğunu sanmıştım ama belki de..."

Tayse, "Bunlar haydut değil. Kiralık asker de değil," dedi. "Cadı avcıları. Bizi arıyorlardı. Özellikle de seni."

Herkes Senneth'a döndü. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kıyafetlerinin kalitesinden. Sağlam deri botları var. Kaslarının ve derisinin durumundan. Tüm kiralık askerlerin silahları iyi durumdadır ama sadece bununla bir karar veremezsin. Bu adamlar bir kamp ateşinin başında açlıktan karınları guruldarken bir sonraki kurbanlarını bekleyen tiplere benzemiyor. Bu adamlara para ödeniyor. Ve anladığım kadarıyla, güney bölgesinde mistikleri avlamakla görevli bu tarz devriyeler dolaşıyor."

Kirra en yakındaki cesedi tekmeledi. "Belki de birkaç gün önce bulduğumuz aileyi katleden de bunlardır."

Tayse, "Belki," dedi. "Veya kırsal kesimde bunlar gibi devriye atan bir sürü grup vardır."

Senneth boğuk bir ses tonuyla, "Aynı adamlar değil," dedi. "Diğerleri Gisseltess renkleri taşıyordu."

Tayse kadına baktı, karmaşık düşüncelerini okumaya çalıştı. "Ama ellerinin kanlı olduğuna şüphem yok," dedi. "Bir kampa gece kalabalık bir grup olarak sessizce saldıran insanlar pazarlık yapmaya gelmemiştir. Katliam yapmaya geldiler."

Justin, "Kendileri katledildiler," dedi.

Kirra etrafına bakındı. "Cesetlere ne yapacağız? Burada mı bırakacağız? Söylemek zorundayım ama etrafımda cesetler varken bu akşam daha fazla uyumak çok zor olacak."

Tayse, "Onları gizlemeliyiz," dedi. "Üzerlerinden ihtiyacımız olabilecek şeyleri alın ve onları gömün."

Kirra, Senneth'a baktı. "Ya da onları yakabiliriz."

Şimdi bakışlar yine Senneth'ın üzerindeydi. Tayse, "Ne kadar az kanıt kalırsa o kadar iyi," dedi. Sesi nazikti. Senneth'ın huzursuzluğunu Kirra'nın değil de Tayse'nin fark etmesi garipti. "Bir mezar arayan varsa kolaylıkla bulunur."

Senneth başıyla onayladı. "Cesetlerle işiniz bitince bana söyleyin," dedi. Gidip ateşin başında Cammon'ın yanına oturdu.

Diğer dördü bir saat boyunca cesetlerle uğraştı, işe yarar bir bıçak veya hoşlarına giden deri bir kemer bulunca kendi aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı. Donnaî bile cesetleri aramak ve onları ateşten uzaklaştırmak için insan formuna geri dönmüştü.

Cammon önce sessizdi ama Senneth çocuğun aşırı sakin olduğunu hissedebiliyordu. Cammon, "Faydası olacaksa," dedi. "Bizi öldürmek istiyorlardı. Bundan hiç şüphem yok."

Senneth çocuğa bakmadan gülümsedi. Cammon aklından geçenleri okumuş gibiydi, Tayse ise okuyamamıştı. Senneth, "Daha önce de öldürdüm," dedi. "Bir zamanlar bu işte çok iyiydim. Bir zamanlar çok sayıda insanın öldüğünü görmek istiyordum. Ama bu akşam bunu yapamadım. Sanırım bu durum yola devam ettikçe bizim için bir yük olacak."

Cammon yumuşak bir ses tonuyla, "Çünkü daha kaç kişinin öleceğini bilmiyor ve bundan korkuyorsun," dedi.

Senneth bakışlarını çocuğa çevirdi. Hâlâ masum bir delikanlı

gibi duruyordu, dağınık saçları yolda geçen birkaç günden sonra daha da perişandı, üstü başı da berbatı. *Çocuğa giymesi için daha iyi kıyafetler almalıyız. Bir sonraki kasabada,* diye düşündü. Zihnini kısa süreliğine de olsa bu önemsiz detay ile meşgul etti. "Ah, evet," dedi. "Uzun ve kanlı bir yolculuğun başındayız."

"O zaman geri dön," dedi.

Senneth başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Senin oynadığın rol çok önemli."

Senneth bunu duyunca hafifçe gülümsedi. "Öyleyse, şimdi sadece bir hissedenden değil aynı zamanda da geleceği gören misin? Kalbim gibi geleceğimi de görebiliyor musun?"

"Sadece kalbini, göstermek istediğin birkaç parçasını. Bu işte önemli bir rolü olduğunu düşünen sensin."

Senneth iç geçirdi. "Yanılıyor olabilirim..." Sorunları bertaraf edercesine iki elinin parmaklarını şıklattı. "Rol yapıyor ve oyun oynuyor olabilirim, belki de yolumuz ölümle dolu değildir, belki de hiçbir şeydir. Ama bence..." Başını iki yana salladı ve ateşe biraz daha yaklaştı. Bu akşam yüksek vücut sıcaklığının ısınmaya yeteceğini sanmıyordu. "Bence kendimizi büyük bir yangının ortasında bulacağız."

Cammon hafifçe gülümsedi. "O zaman şanslıyız, çünkü sen ateşten anlıyorsun."

Tayse cesetlerle işleri bitince Senneth'ı çağırdı. Dört adamı yolun kenarında odunlar gibi üst üste yığmışlardı. Tayse, "Ne kadar az kanıt kalırsa," dedi. "O kadar iyi."

Justin, "Ya Kirra'nın yolda öldürdüğü adam?" diye sordu.

Kirra omzunu silkti. "Vahşi bir hayvanın saldırısına uğradı. Aksini kim iddia edebilir?"

Tayse, "Bence sorun yok," dedi.

Senneth cesetlere odaklandı, kıyafetlerinin malzemeleri ve derileri ateşi başlatmaya yeterdi. İçlerindeki canlı ateş, yaratılışın saf alevi yok olmuştu. Şimdi geriye kalanlar sönmüş bir kamp

ateşinden arda kalan kömür parçaları gibiydi. Bu vücutlar yanabilirdi ama bir daha asla eskisi gibi yanmayacaktı.

Senneth sessizce bir kelime mırıldandı ve dört ceset birden öylesine parlak bir sarı ışığa büründü ki izleyenler geri çekildi. Alevler hızlı ve aç ve eğitilmişti. Birkaç dakika içinde cesetleri yok ettiler ve hemen söndüler. Tayse az önce cesetlerin durduğu yere çömeldi, parmaklarını birbirine sürttü ve omzu üzerinden Senneth'a baktı.

"Buradaki siyah küller sabaha dağılmış olur," dedi. "Zemin hiç kararmamış."

Senneth, "Güzel," dedi. Ateşin yanına geri döndü. Tek bildiği şey bulundukları yeri terk etmeleri gerektiği idi ama herkes toplanıp yola çıkamayacak kadar yorgundu.

Justin, "Ben nöbet tutarım," dedi.

Donnal, "Ben yardım ederim," dedi. Kurt formuna geçti.

Tayse, "Sabah erkenden yola çıkacağız," dedi. "Ve birkaç gece dinlenmek için kapalı bir yer bulacağız. Sanırım hepimizin bölünmemiş temiz bir uykuya ihtiyacı var."

Senneth cevap vermeden başıyla onayladı çünkü Tayse'nin bunları kendisine söylediğini düşündü. Barraniyesine sarıldı ve ateşe biraz daha yaklaştı. Hâlâ ısınmamıştı, bu yüzden ateşe doğru sözcükler mırıldandı. Alevler şimdi daha sıcak, daha yüksek, daha güçlüydü. Cammon ve Kirra geri çekildi ama Senneth tehlikeyi göze alarak ateşin yanında kaldı.

9

Sabah Senneth için bile soğuktu ve kimse dinlenmiş gibi durmuyordu. Toplanıp yola çıkmak herkesi rahatlatacak gibiydi. Senneth etrafına bakındı ama yaşanan dövüşten iz kalmamıştı. Sadece çimenlerde biraz kan, toprağın üzerinde izler vardı. İyi bir iz süren muhtemelen hikâyeyi öğrenebilirdi ama tam bir hikâye olmazdı. Herhangi bir şeyi ispatlayabilecek bir kanıt yoktu. Senneth atının başını diğer tarafa çevirdi ve Tayse'yi takip ederek kamp yerinden uzaklaştı.

Birkaç gün önce güney Evlerine hizmet eden ana yolu terk etmişlerdi ama hâlâ küçük kasabaları birbirine bağlayan ve sıklıkla kullanılan yollardan geçiyorlardı. Etraflarında genelde açık araziler vardı, arada bir çimenlikler ve çalılar karşılına çıkıyor, bazen de sık korulara denk geliyorlardı. Yolda sadece birkaç kişi ile karşılaştılar, çiftçiler ve seyyar satıcılar ve seçkinler, bu insanlarla da birkaç kelimeden fazla konuşmadılar. Ne Cammon ne de Donnal bu insanları görünce alarma geçmedi. Senneth ipuçlarını bu ikiliden alıyordu.

Birkaç saat sonra Fortunalt ve Rappengrass arasında bağımsız bir bölgedeki küçük bir kasabaya ulaştılar. Yerel yolların kesiştiği bir yerdeydi, iki hanı ve çok sayıda barı vardı, kasabanın kıyısındaki ahırlar çok sayıda ata yetecek kadar büyüktü.

Tayse başıyla işaret ederek, "Demirci şu tarafta," dedi.

Senneth, "Görünüşe göre bir pazar yeri var," dedi.

Tayse, "Erzakımızı tazeleyebiliriz," dedi.

Kirra gülerek, "Ve Cammon için de giyecek bir şeyler bulabiliriz," dedi.

Justin, "Bu sefer kimiz?" diye sordu.

Kirra başını iki yana salladı. "Yeniden asil leydi olamam, Forten Şehri'ne bu kadar yakinken olmaz. On Üçüncü Ev'den bir leydi de olamam."

Senneth, "Ama Malcolm Danalustrous için ticaret yapan kişiler olabiliriz," dedi. "Bu, kulağa zararsız geliyor."

Kirra, "Babam son dönemde kendisinin ve seçkinlerin güney bölgesinde ne kadar iş yaptığını bilmek isteyecektir," dedi.

Senneth kıza baktı. "O zaman sence bu kötü bir fikir mi?"

Kirra güldü. "Pekâlâ, hoşuna gitmezse, öğrenince bizi azarlayabilir."

Senneth, "Ama insanlara çok fazla şey anlatmayalım ve belki de kimse soru sormaz," dedi. "Bu zamanda buradan insanlar hep geçer ve neden geçtiklerini anlatmayabilirler."

Cammon ilk kez konuştu. "Ama burası garip bir yer," dedi.

Herkes Cammon'a döndü. Tayse, "Garip olan nedir?" diye sordu.

"Sokaklarda daha fazla insan olması gerekmiyor mu? Günün bu saatinde? Sanki korku veya başka bir şey var. Evlerde, Sokaklarda."

Senneth, "Askerlerden mi korkuyorlar? Misillemenden mi korkuyorlar?" diye sordu. "Burada düzeni sağlayan Rappengrass muhafızları var mı?"

Çocuk başını iki yana salladı. "Bunu bilemem, sanmıyorum. Sadece... çok garip."

Tayse, "Çocuk haklı. Sokaklar fazla boş," dedi. Elini hemen kılıcının kabzasına attı. Justin'in ince hançeri avucundaydı. "Burayı bir tür bela ziyaret etmiş."

Kirra, "Yola devam mı edelim?" diye sordu.

Senneth etrafına bakındı. İki kadın binaların arasında koş-

kuruyordu, ısınmak veya birbirlerine destek olmak için kol kola girmişlerdi. Bir hanın dışında bir grup erkek vardı, kapıya çok yakın oldukları için gerekirse içeri kaçabilirlerdi. Sağda ve solda, dükkânların ve evlerin pencerelerinde, perdelerin arasından yüzler görünüyordu. Bir adam atının üzerindeydi ve normalden çok daha hızlı gidiyordu. Geride bıraktığı toz bulutu bile sanki yere çökmek için acele ediyordu.

Senneth yavaşça, "Ya da kalalım," dedi. "Ve sorunun ne olduğunu öğrenelim."

Ana sokaklardan ahırlara doğru ihtiyatla at bindiler, herkes bir saldırı için tetikteydi. Ahırın büyük kapısı kapalıydı, Tayse atından inip kapıyı açtı ve diğerleri de içeri girdi. Etraflarını hemen atların, gübrenin ve yağlı derilerin kokusu kuşattı, içirisi sıcaktı.

Tayse, "Bir veya iki geceliğine altı at için yeriniz var mı?" diye sordu.

Adamlardan biri dönüp yeni gelenlere baktı; diğerleri işlerine devam etti. Seyis, "Gerçekten kalmak istiyorsanız var," dedi.

Tayse, "Bilmemiz gereken bir şey mi var?" diye sordu. Sesi nazikti ama biraz tehditkâr bir ses tonuna bürünmeyi başardı.

Adam etrafına bakındı ama bu sefer ahırın içine odaklandı. İri yarı ve kaslı bir adamdı, kıyafetleri kaba ve pisti, tıpkı bir seyis gibi, ama yine de Senneth'a göre oldukça terbiyeli bir adama benziyordu.

Adam kısık sesle, "Son iki haftada birkaç saldırı oldu," dedi. "Önce bir kurt veya bir panter olduğunu düşündük. Bilirsiniz. Medeniyete çok fazla yaklaşan ve kolay ava alışan vahşi hayvanlar. Ama avcılar bir şey yakalayamadı. Genelde kullandığımız zehirleri yerleştirdik ve işe yaramadı. Arada bir birileri vahşi bir hayvan gördüğüne yemin ediyor ama o kadar hızlılar ki ne yüzlerini görebiliyorlar ne de tüylerinin rengini seçebiliyorlar. Ama sonra, sabah olduğunda, sokakta bir ceset bulunuyor."

Tayse, "İnsan cesedi mi?" diye sordu. Şok olmuş gibi değildi.

Seyis omzunu silkti. "İki kez oldu. Küçük kız sadece beş yaşındaydı ve sokaklarda yalnız dolaşmaması gerekirdi ama annesi uykusunda kalkıp dolaştığını söyledi. Ne yapabiliirdi, kızı yatağa mı zincirleyecekti? Ama şimdi zincirlemiş olmayı diliyordur. Sonra da yaşlı bir adam ölü bulundu, hep adi şaraplar ile sarhoş olurdu, sabah olduğunda onu bir ara sokakta bulurduk. Bir sabah uyumadığını fark ettik, ölmüştü. Ve bir de köpekler var, beş veya altı tanesi. Kimse bir sonraki saldırının kimin yapılacağını bilmiyor."

Tayse hemen Senneth'a baktı, sanki kadının bu gizemi çözebileceğini düşünüyordu. Senneth bir şey söylemedi.

Tayse, "Kimse ne olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu.

Adam başını iki yana salladı ve sesini alçalttı. "İnsanlar konuşuyor," dedi. "Mistik işi olabileceğini söylüyorlar."

Kirra sert bir ses tonuyla, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu nasıl olabilir?"

Adam dönüp Kirra'ya baktıktan sonra dikkatini yeniden Tayse'ye odakladı. "Bazı mistikler hayvan formuna bürünebilir, biliyorsunuz. Gerçek bir hayvandan çok daha hızlıdır ve daha sert darbeler indirirler. Belki de öldürmek için her defasında ayrı bir forma bürünüyordur ve insanlar bu yüzden neye benzediğini söyleyemiyordur."

Tayse, "Buralarda mistiklerle sorunlar mı yaşadınız?" diye sordu.

Adam omzunu silkti. "Pek sayılmaz. Demek istediğim... kayınvalidem biraz yetenekliydi, bilirsiniz, büyüler yapabilir ve bahçede harika işler çıkarırdı. Ve bu kasabadakiler mistiklerden büyük şehirlerdeki insanlar kadar rahatsız değildi. Ama bütün bunlar yaratık gelmeden önceydi. Şimdi, insanlar konuşuyor. Solgun Annenin Kızları ara sıra gelir ve bizi büyünün hayatlarımıza girmemesi gerektiği konusunda uyarırdı. Bu hayvan bir tür cadı yaratık çıkarsa, o zaman insanlar çok öfkelenecek. Doğruyu söylemek gerekirse ben kayınvalidem için biraz endişeleniyorum.

İnsanlar dönüp ona ters ters bakıyor, sanki bir şey biliyormuş da söylemiyormuş gibi."

Tayse gülümseyerek, "Herkesin bildiği ama söylemediği şeyler vardır," dedi. "Ama şunu söylemeliyim, sizin yaratığınız gerçek gibi. Ben olsam bu konuda büyüü suçlamak için acele etmezdim."

Adam, "Evet," dedi. "Ve ölen yaşlı adamın bir aytaşı kolyesi vardı. Mistik bir yaratığın üzerinde aytaşı olan birine dokunmayacağını düşünüyorum, siz ne dersiniz?"

Tayse, "Dokunmaz," dedi.

Adam, "Her halükârda," dedi. "Burada kaldığınız sürede kendinize dikkat edin."

Tayse, "Ederiz," dedi. "Birlikte kalırsak güvende olacağımıza inanıyorum. Geceyi geçirmemiz için tavsiye edebileceğin bir yer var mı?"

"Kardeşim Altın Kupa'nın sahibi, sokağın tam karşısında. Birkaç tane boş odası olduğuna eminim."

"Deneriz, teşekkürler."

Adama parasını önden verdiler, çer çantalarını indirdiler ve yan yana sıkı bir formasyona geçerek sokağa adım attılar. Kısa yürüyüş sırasında sadece iki kişiyle karşılaştılar ve ikisi de neredeyse koşuyordu.

Kırta, Senneth'a dönüp, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tayse, "Bu, benim de ilk soracağım soruydu," dedi.

Senneth öfkelenmeli mi yoksa gülmeli mi bilemiyordu. "Neden benim bir şey bildiğimi düşünüyorsunuz?"

Kırta, "Sen her şeyi bilirsin," dedi. "Ya da en azından kimse-nin bilmediği şeyleri bilirsin."

Senneth, "Pekâlâ, adam bize çok fazla şey anlatmadı," dedi. "Herhangi bir şey olabilir. Daha fazlasını öğrenmek zorundayız..." Omzunu silkti. "Nasıl öldürüyor, cesetler ne halde bulunuyor, geride nasıl izler bırakıyor. Ne kadar sık saldırıyor."

Cammon, "Ben büyülü olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ben-ce bu kasabada büyülü yetenekleri olan sadece biziz."

Senneth, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Akşam yemeğinde daha fazla şey öğreneceğimize eminim."

İki saat sonra, odalarına yerleşmiş, banyo yapmış ve kendilerine birkaç masa bulmak için aşağı kattaki salona inmişlerdi. Tayse ve Justin bara yakındı, böylece yerel halk ile sohbet edebilir veya konuşulanları duyabilirlerdi. Mistikler arkada bir yere geçti, kasabadan gelip geçenler genelde bunu yapar ve yolda karşılaştıklarını birbiri ile paylaşırdı.

Senneth, gerçi hanın çok fazla müşterisi yok, diye düşündü. İnsanlar gece sokaklarda yalnız dolaşmaya korkuyordu, özellikle de ev yapımı birkaç kadeh içkiyi içtikten sonra, çünkü dışarıda saldırmayı bekleyen bir yaratık olabilirdi. Ve kasabaya gelenler bir sorun olduğunu anlayınca kasabada çok uzun süre kalmıyordu. Bu avcı ile hemen ilgilenilmezse –veya insanlar doğaüstü özellikleri olduğuna inanmaya başlarsa– yolların kesiştiği bu küçük kasaba bürün ticaret gelirini ve çekiciliğini birkaç hafta içerisinde kaybedebilirdi.

Çok güzel ve çok genç bir garson kız yiyeceklerini getirince Senneth ödemeyi hemen yaptı. "İşler kesat gibi," dedi.

Kız asık suratla başını salladı. Kahverengi bukleleri ve dolgun dudakları vardı, muhtemelen çok fazla bahşiş alıyordu. "Burası birkaç haftadır böyle," dedi. "O şey –her ne ise– kasabaya dadandığından beri."

Donnal, "Seyis bize bir şeyler anlattı," dedi. "Her gece bir şey mi öldürüyor?"

Kız masaya göz gezdirdi, kadınlarla ilgilenmedi ve erkekler içerisinde en uygun seçeneğin Donnal olduğuna karar vermiş olmalıydı ki Donnal'a bakıp gülümsedi. "Her gece değil. İki veya üç gecede bir oluyor. Kız kardeşim bir defasında onu görmüş, ağzında kanlı bir el ile bir ara sokakta koşturuyormuş."

Donnal, "Ne renk olduğunu söyledi mi?" diye sordu. "Ya da ne kadar büyük olduğunu?"

Kız bu ilgiye şaşırdı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Donnal gülümsedi ama yüz ifadesi hâlâ ciddiydi. Senneth, hiçbir zaman çok ciddi görünmeyi başaramıyor, diye düşündü. Donnal, "Ben avlanmayı severim," dedi. "Düşündüm de, belki de daha önce karşılaştığım bir şey..."

Kız karamsarca, "Buraya avcılar hep gelir," dedi. "Bir tanesi Ariane Rappengrass'ın av arkadaşıdır. Bir diğeri Kral Baryn için kurtların izini sürer." Başını iki yana salladı. "Erkekleri bilirsin. Ama hiçbirisi bu şeyi öldüremez."

"Bir kurt olduğunu mu düşünüyorlar? Kız kardeşin kurda benzediğini mi söyledi?"

Kız omzunu silkti. "Renginin tilkiye benzediğini söyledi ama çok daha büyükmüş. Bir geyik kadar hızlıymış. Çok daha hızlı. Daha önce bu kadar hızlı koşan bir şey görmediğini söyledi."

Köşede oturan bir adam, "Kuzey hara kurdu, çok hızlıdır," dedi. Üzerinde yıpranmış seyahat giysileri vardı ve görünüşe göre gri saçlarını veya sakalını haftalardır yıkamamıştı. "Ben gençliğimde birkaç tane öldürmüştüm."

Güzel kız yaşlı adam ile Cammon ve kadınlardan daha az ilgilendi. Kibarca, "Öyle mi?" diye sordu.

Adam başıyla onayladı. "Bu yaratığı öldürene veya yakalayana bir ödül verilecek mi?" diye sordu. "Ödül büyükse belki de denemeye değer."

Kız, "Birkaç altın," dedi. "Han ve bar sahipleri biraz para biriktirdi. İşleri azalıyor."

Adam ilgilenmiş gibiydi. "Altın," dedi. "Kaç tane olduğunu öğrenmem gerek."

Kız Donnal'a bakıp gözlerini devirdi. "Yiyecek başka bir şey istiyor musunuz? Sen veya arkadaşların?"

Donnal, "Hayır, teşekkürler," dedi. Kız arkasına dönüp uzaklaştı.

Cammon, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Senneth gülümsedi. "Bence kimse neye benzediğini veya ne kadar hızlı olduğunu bilmiyor."

Cammon, "Sen biliyorsun," dedi.

Senneth, "Emin değilim," diye cevap verdi.

Barda bir saat daha oturdular ama işe yarar bir şey öğrenemediler. Dördü hesaplarını ödeyip odalarına çıktı. Cammon ve Donnal koridorun sonunda Tayse ve Justin ile bir odayı paylaşıyordu ama odaları kadınların odasının tam karşısındaydı. Gezgînler birkaç dakika sonra geri döndü.

Tayse, "Bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu. Odada yatak dışında tek mobilya olan çekmecelere yaslandı. Senneth adam çok büyük ve çok ağır olduğu için tahtaların kırılacağını düşündü ama çekmeceler dayandı.

Senneth, "Geyik kadar hızlı, tilki gibi kırmızı, her akşam öldürmüyor," dedi. "Sen?"

Tayse, "Sadece sakatat yiyormuş," dedi. "Vücudun geri kalanını bırakıyormuş. Bu yüzden sık öldürüyormuş."

Senneth, "Aahhh," dedi. Yatağın üzerinde Kirra'nın yanında yerini aldı. Birbirlerine baktılar.

Kirra, "Demek biliyorsun," dedi.

Senneth kaşlarını kaldırdı. "Aslında çok olası değil. Bu kadar uzakta. Ama kulağa bir *raelynx* gibi geliyor."

Justin ve Tayse birbirlerine baktı, şaşkındılar. Cammon, "O nedir?" diye sordu.

Senneth, "Buranın doğusundaki Lirrenlands'te yaşayan bir tür vahşi kedidir," dedi. "Ama Lirrens ile aramızda dağlar var ve bir *raelynx*'in dağları aştığını daha önce hiç duymadım."

Cammon, "Ben de Lirrenlands'i daha önce hiç duymadım!" dedi.

Diğerleri güldü. Kirra, "Kimse orası hakkında çok fazla şey bilmez," dedi. "Kral, Lirrenlands'in kendi toprağı olduğunu iddia eder ve sanırım ona vergi veriyorlar. Son savaşta Gillengaria'nın yanında savaşmışlar ama garip insanların yaşadığı garip bir yerdir."

Justin, "Ve görünüşe göre garip hayvanları da var," dedi. Senneth'a döndü. "Sen sadece orada bulunan bir yaratık hakkını da bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Senneth gülümsedi. "Birkaç sene Lirrens'te yaşadım."

Tayse kıpırdandı ve çekmeceler isyan etti. Kibar bir ses tonuyla, "Tabii ki," dedi.

Justin, "Öyleyse –ne yani– bu *raelynx* denilen şeyler Lirrenlands'te dolaşıp birkaç günde bir insanları mı öldürüyor? O zaman şimdi orada yaşayanların sayısı çok fazla değildir," dedi. Sesinde alaycı bir ton vardı.

Senneth ellerini iki yana açtı. "Lirren halkı... ben hepsinin büyü gücüne sahip olduğuna inanıyorum," dedi. Gülümseyerek Cammon'a baktı. "Bir ara seni oraya götürmeliyim ve belki sen bana gerçeği söyleyebilirsin. Ben şahsen onlarda büyü sezmedim ama yeteneklerini başka bir şey ile açıklamak mümkün değil. Bazıları inanılmaz yetenekli iyileştiricilerdir. Bazıları ot bile bitmeyecek yerlerde ekin yetiştirir. Ve büyük bir kısmının hayvanlarla, özellikle de avcılarla bağı vardır. Vahşi hayvanlarla. Her neyse, ben *raelynx* denilen yaratığın orada bir Lirren'liye saldırdığını görmedim. Yaratıkları kontrol etme, daha doğrusu uzaklaştırma yetenekleri vardı. Her halükârda, benim yaşadığım yerde yerleşim birimlerine hiç saldırmadılar."

Tayse ipeksi bir ses tonuyla, "Ve sanırım sen Lirrens'te yaşarken onlardan bu vahşi hayvanları kontrol etme yeteneğini de öğrendin," dedi.

Senneth tarafsız bir yüz ifadesiyle Tayse'ye baktı. "Biraz yetenek kazandığımı söyleyebiliriz."

Kirra sahte bir heyecanla ellerini çırpı. "Ah, güzel! Garson kız hayvan için bir ödül koyulduğunu söylemişti. Belki de birkaç bakır kazanırız."

Senneth'ın gülümsemesi yüzünde dans etti. "Ben altın dedi diye hatırlıyorum."

"Daha iyi ya."

Donnal, "Ciddi misin?" diye sordu. "Onu öldürebileceğini mi düşünüyorsun?"

Senneth, "Bence onu öldürmek çok zor olacaktır," dedi. Tayse'ye baktı.

Tayse homurdandı. "Bir defasında kuzeyde bir *raelyn* görüldü. Ghosenhall'un birkaç kilometre yakınında. Bunun gibi bir durumdu, küçük bir kasabada terör estiriyordu. Kral onu avlaması için birkaç Gezgin gönderdi." Başını iki yana salladı. "Asla yeterince hızlı değildik. Ben kötü bir iz sürücü değilim ve ormanda hiç aç kalmam ama bu şeyi nasıl yakalayacağımız konusunda hiçbir fikrim yok. Biz ona yaklaşamadık bile."

Cammon, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Tayse, "Bir gün ortadan kayboldu," dedi. "Sanırım yer değiştirdi veya doğal yoldan öldü. Biz de bir süre sonra peşini bıraktık."

Cammon, "Belki bu da aynıdır," dedi. "Eğer dağları hiç geçmiyorlarsa."

Senneth yavaşça, "Benim tahminime göre," dedi. "Bu şey hâlâ genç. Hâlâ büyüyor, bu yüzden sıklıkla besleniyor. Ve bir yerde çok uzun süre kalmaması gerektiğini bilecek kadar deneyimli değil."

Justin, "Bebek bir kedinin bunca şeyi yapıyor olması daha da mantıksız," dedi.

Senneth başıyla onayladı. "Bence buraya kendisi gelmedi. Bence birkaç günlükken ailesini kaybetti ve avcılar onu yanına aldı. Muhtemelen bir gemiyle onu batıya getirip satacaklardı. Belki de Forten Şehri'ne gidiyorlardı. Egzotik yaratıklar yabancı pazarlarda çok para eder."

Tayse, "Mantıklı," dedi. "Avcılara ne oldu?"

Senneth gülümsedi. "Belki de yolda bir kaza geçirdiler ve kedi kaçtı. Önce adamların peşine düştü ve sonra dolaşmaya başladı."

Kirra, "Ve sen onu durdurabileceğini düşünüyorsun," dedi.

"Öyle bir şey demedim."

"Demiş kadar oldun."

Justin, "Kralın Gezgini bu şeyi öldüremiyorsa," dedi. "Senin öldürebileceğini sanmıyorum."

"Ben onu öldüreceğimi de söylemedim."

Kısa bir sessizlik oldu. Senneth, Tayse'ye bakıyor, adam da Senneth'ı süzüyordu. Tayse, "Halkının bu yaratık tarafından öldürüldüğünü düşünseydi," dedi. "Kral buna bir son vermemizi isterdi."

Senneth, "Ya böyle bir eylem bütün ilgiyi grubumuzun üzerine çekecekse?" diye sordu. "Çünkü öyle olacak."

Tayse, "Yine de," dedi. Omzunu silkti. "Nereye gidersek gidelim ilgiyi üzerimize çekeceğimizi düşünüyorum."

Senneth, "Muhtemelen doğruyu söylüyorsun," dedi.

Kirra dönüp Senneth'a baktı. "Sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

Senneth gülümsedi. "Bulunca sana da söylerim."

Senneth sabah kasabada gezindi, dedikodu yapmaya veya sokaklarda vakit geçirmeye meyilli insanlarla konuştu. Anlatılan hikâyelerin büyük bir kısmı teorisini destekliyordu ve faydalı birkaç şey de öğrenmişti, yaratığın saat kaçta nerede saldırdığı gibi.

Han sahiplerinden biri Senneth'ın sorularına maruz kalınca, "Neden?" diye sordu. "Onu avlayabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Avlayamamam için bir sebep var mı?"

Adam yüzünü buruşturdu ve bir şey söylemeden barı sildi ama yüz ifadesi ne düşündüğünü belli ediyordu. Senneth sırtıttı. "Sanırım buralarda kadın avcılara pek rastlanmıyor."

"Bak. Burada muhtemelen yirmi erkek var, yerel ve seyahat ederek buraya gelen, bu adamların hepsi o şeyin izini sürmeye çalışıyor. İki kişiyi kaybettik ve kaç hayvan kaybettiğimizi bilmiyorum. Onu yakalarsan mutlu olurum. Ama artık o şeyi kimsenin yakalayamayacağını düşünmeye başladım..." Durdu ve Senneth'a tiksinierek baktı. "Yakalanacak olsa bile, yayı bile olmayan bir kadın tarafından yakalanmayacaktır."

Senneth, "Ben bunu yaparsam kendime göre yöntemlerle yapacağım," dedi. "İnsanların araya girmesini istemiyorum."

Adam ellerini iki yana açtı, elindeki ıslak bez havada sallandı. "Şansını dene," dedi. "Kimse seni durdurmaz. Ama kimse sana yardım da etmez."

Senneth, "Bir ödül olduğumu duydum," dedi.

Adam başıyla onayladı. "On altın. Yüklü bir meblağ."

Senneth, "Umarım benim olur," dedi. Dışarı çıktı.

Bildiği kadarıyla, yaratık iki gündür saldırmamış ve son saldırdığında da çok fazla beslenmemişti. Bu yüzden bu gece veya bir sonrakinde tekrar gelecekti. Gece yarısı ile şafak vakti arasında avlanıyordu. Peşine düşmeden önce birkaç saat uyuyabilirdi.

Akşam yemeğinde bir araya geldiklerinde planı diğerlerine de anlattı. Diğerleri faydalı bir gün geçirmiş, Cammon'a kalın mavi bir pelerin ve sağlam botlar almışlar, atlardan iki tanesinin de nallarını yenilemişlerdi. Ayrıca, Kirra biraz erzak satın almış ve *raelynx* ile ilgili olabilecek dedikoduları dinlemişti. Gerçi yaratık hakkında çok fazla şey öğrenememişti.

Kirra, "Öyleyse, bu akşam mı dışarı çıkacaksın?" diye sordu. "Yardım ister misin?"

"Sanmıyorum."

Justin, "Yem olarak bir köpek veya keçi mi kullanacaksın?" diye sordu.

Senneth gülümsedi. "Yem benim."

Tayse kadına baktı. "Bence bunu yalnız yapmamalısın," dedi.

"Çok kalabalık olursak ortaya çıkmayabilir."

Tayse saymaya başladı. "Bu şey yüzünden iki insan, sekiz veya dokuz hayvan öldü."

"İki çaresiz insan öldü."

Tayse yine Senneth'a baktı. "Babam Kralın Gezginlerinin en yaşlılarından," dedi. "Bu kadar uzun süre nasıl yaşadığını merak ediyor musun, askerlerin büyük bir kısmı otuzunu bile göremezken?" Justin sırtımaya başladı. Tayse devam etti. "Çünkü

asla aptallık yapmaz. Asla yalnız göreve çıkmaz, tek bir adamın yapabileceği bir iş olsa bile.”

Senneth ciddi bir ses tonuyla, “O bilge ve yetenekli savaşçıyla tanışmayı çok isterim,” dedi. “Ama onun yeteneklerinin bile bu avda işe yarayacağını sanmıyorum.”

Kirra esneyerek, “Güzel,” dedi. “Çünkü şimdi yatıp sabaha kadar uyumak istiyorum.”

Aslında, Senneth odasında birkaç saat uyurken Kirra aşağı katta erkeklerle biraz daha vakit geçirdi. Senneth gece yarısı uyandı ve giyindi. Kirra yatağın diğer tarafındaydı ve saçları yastığın üzerine kehribar gibi saçılmıştı. Senneth odayı terk edip koridora adım atarken Kirra hiç kıpırdanmadı. Handa, hatta kasabada, neredeyse herkes uyuyordu.

Senneth yıldızların aydınlattığı geceye adım attı ve bir süre durup kendine gelmeye çalıştı. *Raelynx* sadece bir kez kasabanın sınırında saldırıya geçmişti; genelde daha çok doğu sınırında dolaşıyordu, orası ormana komşuydu. Ormanda bir yerde bir ini olduğuna şüphe yoktu ama yerel halk izini oraya kadar süremezdi.

Senneth sıcak vücudu kadar kokusunun da yaratığın ilgisini çekeceğini düşünüyordu.

Bu yüzden uygun bir yerde bir saat kadar hareketsiz kaldı, vahşi hayvanın kendisine saldırmasını beklerken rahatladı. Kirlenmemiş gecenin derin sakinliğini seviyordu, soğuk sanki maddesel bir forma bürünüyor ve ilgiye muhtaç bir çocuk gibi kendisine yaslanıyordu. Gökyüzünün karanlığını da çok seviyordu, yıldızlar süpürülmemiş bir zemine saçılan şeker taneleri gibiydi. Senneth yalnız olmayı seviyordu.

Senneth hareketsizdi ama yalnızlığı sona ererken tüm duyuları tetikteydi.

Cammon’ın sezgilerine sahip olmadığını biliyordu ama kendisine doğu ormanından yaklaşan yaratığın vahşi kalbini hissedebiliyordu. Hayvanın zihni içgüdüleri ve açlığıyla karmakarışık; anıları ve dürtüleri şiddetle ilgiliydi. Tek bir amacı vardı ve yıkıcı

bir güçtü, Senneth'a ateşi hatırlatıyordu ve bu yüzden çok güzeldi.

Saldırıya geçecek kadar yaklaştı ve Senneth'ın üzerine atlamaya hazırlandı.

Senneth kişiliğinin bütün gücünü dışarı çıkardı ve iradesini kedininkiyle savaştırdı.

Yaratığın kafası ânında karıştı ve beyninde anlaşmazlıklar açığa çıktı. Gecenin içinde vahşi hırlaması yankılandı, her insanı korkuracak türden bir sestir ve bir ağdan kurtulmaya çalışıyormuş gibi bütün vücudu titredi. Senneth dayandı. Zihnini yaratığın zihninin üzerine kapattı, seçimlerini kendi seçimlerine döndürdü, hayvanı itaat etmeye zorladı. Yaratık hırladı ve mücadele etti; geri çekilmeye çalışırken patilerini nasıl yere geçirdiğini hissedebiliyordu. Senneth yumruklarını sıkı ve zihinsel gücünü arttırdı. *Raelynx* olduğu yerde dondu kaldı. Senneth eliyle işaret etti ve hayvanı davet etti.

Raelynx yavaşça hareket edip karanlığın içinden çıktı, adımlarını nazikçe attı ve Senneth'ın tam karşısında durdu. Senneth karşısında duran vücudun şaşkınlığını ve huzursuzluğunu sezebiliyordu ama bütün bunların yanında merak da vardı. Tüm hayatı boyunca kendisinden daha güçlü tek bir kişilik tanımişti ve o da ölen annesiydi. Bu soğuk dünyada kendi gücüne veya zekâsına denk başka bir varlık daha olduğunu düşünmüyordu.

Senneth hareketsizdi, yaratığın kendisini incelemesine izin verdi ve bu arada Senneth da yaratığı inceledi. Garson kızın söylediği gibi kırmızı renkteydi, yer yer siyah benekleri ve beyaz yamaları vardı. Başı bir panterinkinden daha büyüktü, burnu daha uzun ve sivriydi, gözleri karanlık ve birbirinden ayırıyordu. Üçgen kulakları kafasına büyük gibiydi, hatta sivri uçlardan çıkan siyah rüyeler yüzünden kafasına çok büyüktü. Patileri devasaydı, bu yaratık büyüyünce çok büyük olacaktı ve ayrık parmaklarının arasında da rüyeler vardı. Senneth önce omurgasının zarif derisinden belli olduğunu düşündü ama sonra bunun uzun sırtı boyunca

uzanan tüylerden bir çizgi olduğunu fark etti. Kısa ve esnek kuyruğunu sağa sola sallıyordu, bu da kedinin tetikte olduğu ve bir sonraki hamlesini planladığını gösteriyordu. Senneth vahşi bir hamle yapacağından emindi.

Senneth içgüdüsel olarak gülümsedi. "Ama seni kontrol edebiliyorum," diye mırıldandı. Sessizce söyledi. "Sen bir ateş ve açlık yaratırsın ve ben bu elementleri kontrol altına alabiliyorum. Bir daha ben emretmedikçe öldürmeyeceksin."

Senneth doğruldu ve kedi kadını seyretti, kuyruğunu şimdi daha hızlı sallıyor ve karanlık gözleri kontrol altında tutulan bir öfke ile parıltıyordu. "Muhtemelen bu akşam yola çıksak daha iyi olacak ama benim yanımda güvendesin," dedi. "Bu yüzden hana geri dönelim."

Senneth hana doğru birkaç adım attı, yaratığın kendisini takip edip etmediğini dinledi. Kedi ukladı, öfkeden çok huzursuzlukla dolu bir ses gibiydi, sonra Senneth'ın yanına koştu ve kadını takip etmeye başladı.

Yirmi adım attıklarında hanın karanlık kapısından çıkan biri üzerlerine gelmeye başladı.

Raelynx tükürdü ve olduğu yere sindi ama Senneth yaratığın yanından ayrılmadı. Bıçağını eline aldı ama birkaç saniye sonra buna ihtiyacı olmadığını anladı.

"Tayse," dedi. "Sonunda beni korumaya gelmişsin."

Tayse ay ışığının altında yaratığa bakıyordu ama Senneth'ın gücünden veya cesaretinden etkilenmiş gibi durmuyordu. Sadece, daha önce görmediği bir sahneydi ve fırsatı varken bütün detaylarını zihnine kazıyordu. "Buna inanamıyorum," dedi. "Ama sanırım biz yolculuğuma devam ederken bu yaratık da bizimle gelecek."

Senneth kendine hâkim olamayıp gülümsedi. "Yine etrafa zarar verebilir diye onu serbest bırakamam."

Tayse, "Senin yanında duracakmış gibi görünüyor," dedi. "Ben boğazını keserken yanında sabit durmasını sağlayabilirsin."

Senneth, "Ölmesi için bir sebep yok," dedi. "Yaşamaya çalışmaktan başka bir şey yapmadı, sadece doğuştan sahip olduğu yetenekleri kullandı."

Tayse bakışlarını Senneth'a odaklayıp yüzünü inceledi. "Sen hiçbir şeyi öldürmek konusunda hevesli değilsin."

"Değilim. Sen bunun bir zayıflık olduğunu düşünüyorsun."

"Ben senin zayıflığın olduğunu sanmıyorum."

Senneth tekrar gülümsedi. "Bu yaratık senin olsaydı ne yapardın?"

Tayse dikkatini yeniden yaratığa odakladı. "Muhtemelen onu yok ederdim. Tabii eğer işime yaramayacaksa. Onu yok ederdim çünkü üzerindeki kontrolümün sonsuza kadar süreceğini düşünmezdim."

"Benden kurtulmasından mı korkuyorsun?"

Tekrar Senneth'a baktı. "Ah hayır," dedi. "Bundan kesinlikle korkmuyorum."

"Bence köylüler onu canlı yakalamama ve onu yanımda görmeme sevinmez," dedi. "Sabah yeniden yola çıkalım."

"Gece nerede duracak?"

Şimdi Senneth'ın gülümsemesi daha da genişti. "Handaki yatağım çok uygun. Bence orası gayet güvenli."

Tayse bunu duyunca gülmeye başladı, sessiz ama rahatlatıcı bir kahkahaydı. Senneth adamın daha önce böyle güldüğünü duymadığını düşündü. Hayatta hiçbir şeyi komik bulmayacağına inanıyordu. Tayse, "Çok enteresan bir gün olacak," dedi. Dönüp otele doğru yürüdü.

10

Senneth sabah Kirra'nın çığlığıyla uyandı. Aynı ses koridorun yarısını da uyandırdı, bu yüzden birkaç dakika boyunca kapılar çalındı ve koridordan sesler geldi. İnsanlar herkesin iyi ve kimsenin başının belada olmadığından emin olmak istiyordu.

Tüm bunlar olurken *raelyn*x köşeye sindi, dişlerini gösterdi, kızıl tüyleri kabardı, kuyruğunu ileri geri salladı, etrafına kısık sesli ama tehditkâr bir biçimde hırladı.

Kirra kendine gelip hanın diğer müşterileri kapıyı çalmayı bırakınca, "En azından beni uyarabilirdin!" dedi. "O şeyi buraya getireceğini bilseydim... gerçi, nasıl tahmin edemem? Sana çok uygun! Solgun Anne'nin ihtiyatlı bakışları altında gezinen tüm yaratıkları korursun!"

Senneth gülümsedi. "Onu kontrol edebileceğimden emin değildim. Ama dün akşam yanıma gelince anladım. Onu öldüremedim."

"Ve gece? Sen uyurken de mi? Onu o zaman da kontrol edebiliyor musun?"

Senneth gülümsedi. "Sen uyurken bile kılık değiştirmeye devam ediyorsun, değil mi?"

Kirra, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bizimle birlikte gelecek ve sonra karar vereceğiz."

Kirra, hiçbir şeyden korkmazdı ama yaratığa doğru bir adım attığında yaratık hırlamaya başlayınca geri çekildi. "Bir erkek mi?"

"Sanırım. Karanlık ve odaklanmam gerekiyordu, bu yüzden iyice inceleyemedim."

Kirra dönüp Senneth'a baktı, aristokrat ve güzel yüzünde bir gülümseme vardı. "Ona bir isim verdin mi? Çünkü seni tanıyorum, Senneth! Bu senin evcil hayvanın, senin yardımcın olacak. Şimdi, bir fırsatını bulursam dağları geçip onu güvende olacağı Lirrens'e götürürüm diye düşünüyorsun ama ona içten içe bağlanmaya başlıyorsun, değil mi? Onu bırakmak istemiyorsun."

Senneth gülümseyerek karşılık verdi. "Zamanı gelince onun için en iyisini yapacağım," dedi. "Ama şimdi yola çıkmamız gerek. Burada hoş karşılanmıyor ve bu konuda haklılar, ben yanımda *raelyn* ile dışarı çıkınca beni de hoş karşılamayacaklar."

Kirra düşünceliydi. "Ben gidip kahvaltı getirsem iyi olacak, böylece yola çıkmadan önce odada yiyebilirsin."

"İyi fikir. Ve... mümkünse onun için de bir şeyler getir. Dün akşam beslenmedi ve aç. Beslenince daha hoş olacaktır."

Kirra sırttı. "Aradaki farkı anlayabilecek tek kişi sensin. Ama mutfakta bir şeyler bulmaya çalışırım." Şüpheyle hırslayan kediye baktı. "Ama... sadece sakatat yiyorsa..."

Senneth, "O kendi yiyeceklerini seçebildiği zamandı," dedi. "Artık çok seçici olmayacaktır."

Yarım saat sonra yola çıktılar ve artık yola ilk çıktıklarından daha garip bir grup oldukları söylenebilirdi. Justin tabii ki gruba yeni katılardan rahatsız olmuştu ama Tayse'nin itiraz etmediğini görünce dilini tutmayı tercih etmişti. Donnal yarattığı ilgi çekici buluyordu ve gözlerini kısıp takdir ederek yaratığa baktı. Senneth kısa süre sonra Donnal'ın bu formu bürünebilecek kadar ezberleyeceğinden emindi. Cammon vahşi yaratıktan büyülenmişti ve arada bir eyerinde geriye dönüp yaratığa bakıyordu.

Senneth odadan çıkıp yanında *raelyn* ile koridorda yürümeye başlayınca ortalık karışmıştı. Yaratık ile alt kata inmiş ama yaratığın zihinsel tasmaını çok sıkı tutmuştu çünkü gündüz vakı

etrafında çok fazla insan varken çok tedirgindi. Neredeyse diğer insanlar kadar tedirgindi.

Birinin, "Solgun Anne, Parlak Anne'ye göz kırpsın!" diye küfrettiğini duydu. Ama diğer herkesin dili şaşkınlıktan tutuldu. Senneth ağır adımlarla ilerledi, salondaki insanlara çok fazla bakmadı ama hepsinin farkındaydı. İnsanlar yaratığa bakıyor ve işaret ediyordu, öfkeleri körüklenmek üzereydi.

Hancı, "Sen... sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. Senneth kapıya ulaştı. "O yaratığı –o katili– yanında mı götüreceksin?"

Justin ve Donnal, Senneth'ın iki yanında yerlerini aldı. Justin'in bir eli silahındaydı. Diğerleri dışarıda atlarına binmişti. Senneth kısa süreliğine bakışlarını hancıya çevirdi.

"Evet," dedi. "Benim işime yarayacak."

Birisi, "Ama o –ama biz– öldürülmesi gerek," dedi.

Senneth, "O artık benim," dedi. "Ne istersem onu yaparım." Bir elini kapıya attı, sonra dönüp şüpheli yüzleri inceledi. "Artık sizi rahatsız etmeyecek olmasına sevinin."

Hancı, "Ama sen –sen nasıl olur da– onun sana böyle itaat etmesini sağlayabilirsin?" diye sordu.

Senneth, "Hayvanlar konusunda iyiyimdir," dedi. Kapıyı açtı.

Donnal önden çıktı; Justin ise Senneth ve yaratığın dışarı çıkmasını bekledi. Senneth dışarı adım atarken içeriden birinin, "Mistik," diye mırıldandığını duydu.

Bir diğeri sesini yükseltti. "Cadı."

"Büyücü."

Justin atına binemedi Senneth atına atlayıp yola çıktı. Tayse'ye, "Bence burayı hemen terk etmeliyiz," dedi. Adam başıyla onayladı.

Kirra, tabii ki, gülüyordu. "Sanırım ödülünü istemeyi unutun," dedi.

Senneth gülümsedi. "Bence altından çok daha değerli bir ödül aldım."

En başlarda hızlı ilerlediler, Justin biraz geride kalıp takip edilmediklerinden emin oldu. Bir süre sonra, kimsenin peşlerinden gelmediği kesinleşince, atlarını yavaşlattılar. Senneth çoğunlukla yaratığa odaklanıyordu, bu yüzden gruptaki diğer insanların hayal meyal farkındaydı. Elleri dizginlerini çok sıkı tutmuyordu, atının diğerlerine eşlik edeceğine güvenirken bütün odağı genç kedideydi.

Raelynx yanlarından geliyor ve yoldan biraz uzak duruyordu, öylesine seri bir biçimde koşuyordu ki Senneth bir an için Donnal ve Kirra'yı, öylesine vahşi ve harika yaratıklara dönüşebilme yeteneklerini kaskandı. Enerjisi sınırsızdı; dikkati her yerdeydi, yolculuk boyunca her yeni sesin ve görüntünün farkındaydı. Arada bir çalıkların arasında bir tavşanı veya kuşu kovalıyor ama Senneth tasmaını sıkıca çekince hayal kırıklığıyla tıslıyordu. Daha sonra, Senneth yaratığın üzerindeki kontrolünü artırıncı, avlanmasına izin verecekti. Şimdilik, adrenalinin etkisine girmesini istemiyordu çünkü bu nedenle istenmeyen kontrolün etkisinden çıkabilirdi.

Öğle yemeği için durduklarında *raelynx* yanlarındaydı, diğerlerinden beş metre ötede oturuyordu ve bakışları küçük insan çemberinin üzerindeydi. Justin yaratığa tedirgin gözlerle bakıyordu ama kimse yaratığın içlerinden birini öğlen yemeği olarak mideye indirmesinden korkmuyordu.

Senneth pişirilmiş geyik etinin bir kısmını yaratığa fırlattı, *raelynx* bir başkasının verdiği yemeği yemeyecek kadar gururluymuş gibi ilgilenmedi. Ama birkaç dakika sonra ete dokunmaya başladı, bir süre et parçası ile oynadı, sonunda keskin dişlerini geçirip bir ısırtık aldı.

Senneth sırttı. Kafasını kaldırıncı Kirra ve Donnal'ın de sırttığını gördü. Tayse düşünceliydi. "Nihayetinde onu vahşi doğaya geri bırakmayı düşünüyorsan onu uzun süre besleyemezsin," dedi.

Kirra, "Bence bu şey avlanmayı kısa sürede unutmaz," dedi.

Senneth, "Sadece birkaç günlüğüne," dedi. "Bana alışana kadar."

Justin, "Sence bu sadece birkaç gün mü sürecektir?" diye sordu.

Senneth duygusuz bir ses tonuyla cevap verdi. "Bana güvenmemek için bir sebebi yok."

Tayse yerinden kalktı. "Yola çıkalım," dedi. "Köyle aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açmamız gerek."

Justin hemen ayaklandı. "Peşimizden birilerini göndereceklerini sanmıyorum."

"Hayır, ama haber yayılacak. Altı kişi, erkekleri ve kadınları olan bir grup, bazıları mistik. Ve bir de *raelyn*. Bizi takip etmek isteyenler çok fazla zorlanmayacak."

Senneth, "Tayse ile aynı fikirdeyim," dedi. "Gidelim."

Günün geri kalanı olaysız geçti, gerçi Senneth peşlerinde bir tehlike olsa bile fark edebileceğini sanmıyordu çünkü dikkati kedinin üzerindeydi. Geceyi seven bir yaratıktı, bu yüzden hava kararıp karanlık çökünce muhtemelen daha sevimli olacaktı. Aralarındaki bağı fiziksel bir kordon gibi hissedebiliyordu, kendi vücudundan kediye kadar uzanan gergin bir ipti. Biraz daha odaklandı ve etrafına olan ilgisini biraz daha kaybetti. Kedi ipi çekti ve test etti ama serbest kalmadı.

Gece olduğunda Senneth korkunç bir baş ağrısına maruz kaldı. Boynundaki kasların gerildiğini hissedebiliyordu; ağır kan, zehirle dolu, kafatasının arkasında zonkluyordu. Diğerlerinin yoldan çıkıp çalılarının arasında bir kamp yeri aramaya başladığını görünce afalladı. Kör kör grubu takip etti ve diğerleri ayaktayken kendini yere bıraktı. Cammon hemen yanına gelip atını aldı. Diğerleri işlerine başladı.

Senneth'ın ateşi yakması çok fazla enerji gerektirmiyordu, bu yüzden dalgın bir biçimde ateşi yaktı ve sonra akşam yemeği hazırlıkları başladı. Senneth etrafındaki seslerin ve hareketlerin farkındaydı ama bunlar önemsizdi ve sanki çok uzaktaydı.

Raelynx birkaç metre ötede karnını yere yapıştırdı ve uçuşan kuşlarla çalıların arasında gezinen farelere odaklanmamak için bütün dikkatini kamp yerindeki insanlara odakladı.

Senneth bunun öncekinden çok daha uzun bir gece olacağını düşündü.

Donnal yanına oturdu, elindeki kaptaki temiz su vardı. Sessizce, "*Raelynx* herhangi bir şeyden korkuyor mu?" diye sordu.

Senneth soruyu anlayana kadar boş gözlerle Donnal'a baktı. "Doğal düşmanlarından mı bahsediyorsun? Emin değilim. Bir kurttan veya ayıdan daha hızlı, gerçi ikisi de yaralıysa yetişkin bir *raelynx* için tehdit oluşturur. Ama bütün gün zihnimi zihnini kuşatıyordu ve korktuğunu hissetmedim. Korkunun, doğasının bir parçası olduğunu sanmıyorum."

Karanlık ve ciddi yüz küçük bir gülümseme ile aydınlandı. Donnal, "Belki de bir dost ihtiyacı vardır," dedi. "Akşam yemeğinden sonra denerim. Onu kontrol edebileceğimi sanmıyorum ama sanırım yükün bir kısmını omuzlarından alabilirim."

Senneth hafifçe gülümsedi. "Bu çok iyi olur."

Her zamanki gibi hemen yemeklerini yediler ve ortalığı topladılar. Justin, "Ben son bir kez etrafa bakayım," dedi. Kampın etrafında bir çember çizmeye başladı.

Kirra esnedi ve gerindi. "Bu akşam nöbet tutsak iyi olur," dedi. "Artık peşimizde kimin olacağını bilmek bile zor."

Tayse, "Senneth olmaz," dedi. "Önceki gecenin sadece yarısında uyudu."

Cammon, "Ve başı ağrıyor," dedi.

Senneth çocuğa baktı ama şaşırmamıştı. "Sabaha iyileşirim," dedi.

Tayse konuşmasını bekliyormuş gibi Kirra'ya baktı. Kız konuşmayınca, "Neden mistik iyileştirme yeteneklerini kullanarak baş ağrısını tedavi etmiyorsun?" diye sordu.

Kirra üzgün bir ses tonuyla, "Keşke edebilseydim," dedi. "Ama bunun sebebi büyü ve büyü ile iyileştirilemez."

Tayse bunu duyunca dönüp Senneth'a baktı. "Bu doğru mu?"

Senneth başıyla onayladı ama dikkatliydi çünkü kafasının içinde asitle karışık kan dolaşıyordu. "Bu şekilde uzun süre çaba sarf etmek –yaratığı kontrol altında tutmak gibi– çok kötü baş ağrılarına sebep olabilir."

Tayse kaşlarını havaya kaldırdı. "Pekâlâ, sonraki haftalarda yarattığı bizim peşimizden sürükleyeceksen, sürekli başın mı ağrıyacak? Yoksa baş ağrın daha da kötüye mi gidecek?"

Senneth hafifçe gülümseyerek, "Umarım daha kötüye gitmez," dedi. "Genelde birkaç gün içinde kaybolur. Sadece..." Omzunu silkti, açıklama yapacak durumda değildi.

Kirra, "Kılıcını eline alıp yeni bir vuruşu gün boyunca çalışmak gibi," dedi. "Günün sonunda kasların ağrır. Ve sonraki gün antrenman yapmaya devam edersin. Ama bir süre sonra alışırsın ve kasların normale döner. Onun gibi bir şey."

Donnal tabakları önüne koydu ve ayağa kalktı. "Bakalım neler yapabileceğim," dedi. Vücudu fırl fırl dönen renklerin arasında gözden kayboldu. Kısa sürede formunu değiştirdi, şimdi zarif ve güçlü ölümcül kırmızı bir şeydi.

Tayse tıslayarak tepki gösterdi. "Bu şeylerin Lireth Dağları'nın öbür tarafında olması çok iyi bir şey."

Senneth başıyla onayladı. Yetişkin bir *raetynx* olarak Donnal çok daha ağır ve büyüktü, tüylerinde yer yer yamalar olsa da gözleri aynı siyah gözlerdi ve burnu aynı sivri burundu. Bebek *raetynx* insanların yakalayamayacağı kadar hızlı ve güçlüydü, bunun gibi bir yetişkin kırsal kesimde serbest kalsa kesinlikle dehşet saçardı.

Senneth yavaşça, "Seni görünce aklıma geldi," dedi. "Biraz daha büyüdükten sonra karşılaşmış olsaydık onu kontrol edemeyebilirdim." Uzanıp Donnal'a dokundu, Donnal da eli burnuyla bir kenara itti ve sonra oyun oynarcasına parmakları ağzına aldı. Senneth keskin dişleri ve güçlü çeneyi hissedebiliyordu.

Tayse, "Bu yeteneği Lirrens'te edindiğini söylediğini sanıyordum," dedi.

Senneth hafifçe gülümsedi, "İyi olduğumu söylemedim. Yavaş yavaş öğreniyorum."

Donnal, Senneth'i bıraktı ve ağır adımlarla bebek kedinin yanına yürüdü. Senneth görmek için başını yana çevirdi, karşılaşmayı gözleri kadar zihin gözüyle de takip ediyordu. Donnal'ın yaklaştığını gören yaratık hemen yerinden kalktı, bir ev kedisi gibi mırladı. Geri çekildi, bütün kasları gergindi, karşısında duran yeni tehdidi değerlendiriyordu. Donnal etrafında bir daire çizdi, havayı kokladı ama aradaki mesafeyi azaltmadı. Sonra arka bacakları üzerine oturdu ve yaratığa bakmaya başladı.

Kirra, "Bu, uzun sürecektir," dedi. Ayağa kalkıp uyku tulumunu silkeledi.

Tayse, "Bu şeyler sürü halinde dolaşmıyorsa ters de tepebilir," dedi.

Senneth, "Biliyorum," dedi. "Kontrolü bırakmıyorum."

Senneth sonraki otuz dakika boyunca oturup zihnini bu karşılaşma ile meşgul etti, Donnal ve *raelyn*x arasındaki dostluk ayinini yarı seyretti yarı hissetti. Justin'in kamp yerine döndüğünü bile fark etmedi, adam çok sessiz adım atıyordu ve Tayse ile sohbet ettiğini duyunca geri döndüğünü anladı. Cammon ve Kirra'nın kamp yerinde gece için ne hazırlık yaptığını söyleyemiyordu. Yaratığın kasları gevşeyince bunu hissetti, vücudunu yere yatıran *raelyn*x başını patilerinin üzerine koydu. Senneth yaratığa ve duyularına yakından bağlıydı, bu yüzden nasıl bir koku aldığını anlayabiliyordu, Donnal'ın rahatlatıcı ve tanıdık kokusuydu. Donnal büyük vücudunu küçük vücudun yatırıırken *raelyn*x neredeyse içgüdüsel olarak yerinden kalkacaktı.

*Raelyn*x mırlamaya başlayınca kemiklerinin titreştiğini hissetti.

Yavaşça, kısmen, büyüsunü yaratığın bilincinden çekti, bunu fark edip etmeyeceğini, hemen kaçmaya çalışıp çalışmayacağını merak etti. Donnal yaratığı kendisi gibi saf iradeyle kontrol edemezdi ama küçük kedi bağımlılığının bir kısmını Donnal'a

aktarmış gibi duruyordu, sanki büyük kedinin kılavuzluğunu kabullenmeye hazırdı. Senneth bu sayede rahatladı, fanatik seviyedeki ilgisini biraz azalttı, büyü'nün vücudunu kasan gücünü rahatlattı.

Sıradan dünyanın canlı görüntülerinin ve seslerinin bir anda geri dönmesi çok garip bir histi. Senneth birden yerde bağdaş kurduğunu, bacaklarına taşların ve sopaların battığını, ağzının kurduğunu, kamp ateşinin dumanının yanağının yanından geçip gittiğini hissetti. Dünya yanan odun, çürüyen yapraklar ve kış kokuyordu. Ve tüm baş ağrılarından daha kötü bir ağrısı vardı.

Şakaklarını ovmaya başladı, sonra kulaklarının arkasına ve omuzlarının tepesine masaj yaptı, ama işe yaramayacağını biliyordu. Uzanamadığı yerlere basınç uygulaması gerekti, acı ancak böyle giderdi. Baş zehirle doluydu; omurgası bir acı iletkeniydi. Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve uyuyup uyuyamayacağını merak etti.

Gözlerini tekrar açtığında Tayse karşısında duruyordu.

"Kirra'nın neden yardım edemediğini anlamıyorum," dedi.

Senneth, Kirra çoktan uyuduğu içindir, diye düşündü. Senneth ateşin yanındaki hareketsiz üç vücudun farkındaydı. Görünüşe göre ilk nöbeti Tayse almıştı. "Yarın daha iyi olmazsam ondan yardım isterim," dedi. "Ama dediği gibi, büyüyle rahatlatılabilecek bir sıkıntıdan bahsetmiyoruz."

"Omuzlarını ovalıyordun. Bunun yardımı olur mu? Bunu birisi senin için yapsa yardımı olur mu?"

Senneth o kadar şaşkındı ki cevap veremedi. "Evet, belki. Gerçekten yardımı olacak şey sırtındaki birkaç noktaya birçok insanın dayanamayacağı kadar basınç uygulamak."

"Anlat," dedi.

Senneth şüpheyle adama baktı. Bütün seyahat boyunca, Tayse ve Justin her gün tıraş oluyordu, özellikle de bir handa kalabiliyseler ve bu sabah da tıraş olmuştu, bu yüzden yüzü berrak

bir biçimde ortadaydı. Yine de, alevlerin titreyen ışığında ve yüzünden hiç eksik olmayan ihtiyat ile, okunması imkânsız bir ifadeydi. Güçlü kemikler, inatçı bir çene, gözleyen siyah gözler. Zekiydi, neredeyse vahşi bir zekâyâ sahipti, hiçbir şeye güvenme ve dövüşme gibi hayatta kalma yetenekleriyle bilenmiş bir zekâydı. Adamdan şefkat beklemeye alışmamıştı. Ya da buna bel bağlamak istemiyordu. Arada bir sevecen davrandığı oluyordu ama bunu bile gönülsüzce yapıyor gibiydi. Senneth adamın isterse inanılmaz kaba olabileceğinden emindi.

"Arkama otur," dedi. Tayse arkasına geçti. Ellerini kürek kemiklerinin üzerinde hissetti, talimat bekliyordu.

"Aslında üç yer birden," dedi. "Boynumun arkasında iki nokta, kulaklarımın biraz arkasında ve sonra da omurgamın ortasında bir yer var."

Ellerin omurgasından aşağıya yavaşça indiğini hissetti, bir omurdan diğerine geçiyordu. Tayse yeri bulunca, "İşte orası," dedi. Tayse emin olmak için baskı uyguladı. Senneth gülerek cevap verdi. "Evet, tam orası."

Elleri yukarı çıktı ve boynunun arkasında kenetlendi. Adamın elleri o kadar büyüktü ki isterse parmaklarıyla boynunu sarabilirdi; Senneth'in arzu ettiği iki noktayı bulup basınç uygulamakta zorlanmadı.

"Evet—bu güzel— tam orası," dedi. Senneth dizleri üzerindeydi ve topuklarından destek alıyordu; şimdi ellerini de bacaklarının üzerine koydu. "Şimdi üç yere birden uygulayabildiğin kadar basınç uygula," dedi. "Bana zarar vermekten korkacaksın ama korkma. Ben çılgın atmadıysam veya bir tepki göstermediysem her şey yolunda demektir," diye ekledi. "Ama insanların büyük bir kısmı bir fark yaratacak kadar basınç uygulayamaz."

"Ben muhtemelen uygulayabilirim," dedi. Gülümseyip gülümsemediğini anlayamadı. "Tamam. Sabit dur."

Ve başka bir uyarı gelmedi, parmakları acının merkezi olan yerlere baskı uygulamaya başladı.

Adam basınç uygularken Senneth şok ile nefesini tutmamak için kendini zor tuttu. Bu numarayı daha önce birkaç kez denemiş, Kirra ve güvendiği diğer mistiklerden aynısını yapmasını istemişti. Genelde birkaç saniyeliğine rahatlamış ama acı sonra geri dönmüştü. Nasıl işe yaradığını bilmiyordu. Sanki kaslar veya damarlar veya sinirler boynuyla omurgasına giderken belirli yollarda toplanıyor, bu yolların üzerinden de vücuduna acı veren işkenceciler ordusu geçiyordu. Bu yolların kısa süreliğine bile olsa kapatılması orduları başka yöne yönlendiriyor, birkaç dakika boyunca ne yapacaklarını bilemiyorlar, sonra yollar tekrar açılınca geri dönüyorlardı.

Tayse'nin elleri barajlar ve duvarlar kurdu; ordular bir anlığına durdu ve dağıldı. Senneth iki derin nefes aldı, acı kesilince bunun keyfini çıkardı. Adamın ellerinin baskısı yüzünden öne eğilmek zorunda kalmıştı ve neredeyse iki büklümdü. Bütün gücüyle karşı koyuyor ama yine de sırtını dikleştiremiyordu. Adamın parmaklarının deştiği yerlerde oluşmaya başlayan morlukları hissedebiliyordu.

Tayse'nin ellerini kaldırmasını istemiyordu.

Tayse, "Bu, iyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi. Kelimeyi güçlkle ağzından çıkardı. "Harika."

Tayse, "Sana zarar veriyorum," dedi. "Bir ağrıyı diğeriyle değiştiriyorsun."

Senneth, "Farklı bir ağrı," dedi. "Daha iyi."

Tayse başka bir şey söylemedi, sadece ellerini oldukları yerde tutup orduları savuşturdu. Senneth orduların ne kadar süre sonra pes edip dağılacağını merak etmeye başladı. Daha önce kimse kendisini bu şekilde rahatlatamamıştı.

Senneth sonunda, "Bence ne kadar etkili olduğuna bir bakalım," dedi. Vücudu uygulanan basınçtan ağrımaya başlamıştı, ayrıca Tayse'nin elleri de ağrıyor olmalıydı. Tayse parmaklarını yavaşça çekti, sanki yeniden kanamaya başlayacak bir yaranın üzerinden ellerini çekiyordu. Kollarını göğsünde birleştirdiğini duydu.

Senneth doğruldu ama başka bir hareket yapmadı, başını sabit tuttu, acının geri dönmesini bekledi. Kendini garip hissediyordu, sanki ateşin içine sokulmuş ve taşlarla dövülmüştü, sanki vücudu yakın zamanda maruz kaldığı bu acılardan sonra yeni bir acıyı davet etmek istemiyordu. Ve aslında canı çok fazla dayanmıyordu. Sadece yandığını hatırlıyordu ve şimdi acı gittiği için minnettardı.

Senneth dizleri üzerinde yavaşça geriye döndü, bunu yaparken yere koyduğu ellerinden destek aldı. "Teşekkürler," dedi. Kendi sesini kendisi bile zor duyuyordu. "Daha önce kimse bunu başaramamıştı."

Tayse, "Güçlü ellerim var," dedi. "Ne zaman böyle bir şeye ihtiyacın olursa söyleyebilirsin."

"Bunu bilmek gerçekten çok güzel," dedi.

Tayse bir süre kadına baktı, Senneth'in sırtı ateşe dönük olduğu için yüzü tamamen karanlıkta olmalıydı. Tayse'nin yüzünde yumuşak bir ifade yoktu. "Biraz uyu," dedi. "Hepimizden daha yorgun olmalısın."

Senneth tekrar, "Teşekkürler," dedi. Bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. Bu hareket bile ağrılarını geri getirmedi; beyni sanki hafıflemişti. *Raelynx* üzerindeki kontrolünü test etmek için enerjisini çağırdı ama yaratık şimdi Donnal'ın yanında huzur içinde uyuyordu ve kaçmak gibi bir niyeti yoktu. Dikkatlice ateşin etrafındaki üç kişinin arasından geçen Senneth kendi uyku tulumunu buldu ve bitkin bir halde yere uzandı.

11

Tayse sabah önden giderken kendilerine doğru gelen atlıları gördü. Ülkenin bu kısmında, yollar küçük tepelerin etrafında kavisler çiziyordu; atılardan birkaç tanesini gördükten sonra grup gözden kayboldu. Bir veya iki tanesi göğüslerinde veya atlarının eyerlerinde kestane renginde kuşaklar gördü. Hepsi iyi giyinmiş ve iyi beslenmiş gibiydi.

Tayse bir kilometre gerideki arkadaşlarının yanına geri dönmeliydi. Haftalardır aynı grup ile seyahat etmesine rağmen ne zaman onlara katılsa kısa süreliğine de olsa aynı tepkiyi gösteriyordu: *Ben daha fazlası var sanıyordum*. Bu çok saçmaydı. Altı kişiydiler –Cammon katılana kadar beştiler– ve küçük bir partiydiler. Yine de o kadar farklı ve güçlü iradeli insanlar bir araya gelmişti ki sanki iki veya üç katı insanla birlikte seyahat ediyordu.

Ama belki bu sefer aklına gelen ilk düşünce farklı olurdu. Altı kişilik bir grup olarak seyahat ediyor olabilirlerdi ama geri döndüğünde üç kişiyle karşılaştı. Justin geride bir yerdeydi, Donnal herhalde hâlâ *raelynx* formundaydı ve yolun kenarından geliyordu. Fazladan atı Cammon kontrol ediyordu.

Tayse önlerinde durup, "Bir grup atlı yaklaşıyor," dedi. "Belki on dakika uzaktalar. Sayıları yirmi kadar olabilir."

Senneth, "Askerler mi?" diye sordu.

Tayse başını iki yana salladı. "Grupta birkaç koruma var ama asker değiller. Belki de yanında birkaç savaşçıyla seyahat eden bir

lord çocuğudur." Kirra'ya baktı, aristokrasiyi en iyi bilen oydu. "Üzerlerinde Rappengrass renkleri var."

Kirra başını bir yana yatırdı ve saçları omuzlarında dalgalandı. Tayse onun yolda nasıl bu kadar bakımlı olabildiğine hâlâ şaşıırıyordu. Kızın saçları her daim temiz ve altın rengindeydi, yüzü tazeydi. Belki de büyüydü. Senneth ise enerjisini zaruri şeylere harcıyor gibiydi.

Kirra, "Grupta kimin olduğuna göre bu iyi bir şey olabilir," dedi. "Politik rüzgârların Rappengrass'ta nasıl estiğini öğrenmek istiyoruz ama bunu malikânenin kapısına gidip Ariane'ye sormak istemiyorum."

"Mistikler hakkındaki düşünceleri nelerdir?" diye sordu.

Kirra gülümsedi. "Son zamanlarda kimseden emin değilim. Hiç kimseden. Ama beni bir şekilde severdi."

Senneth, "Öyleyse bu grubun karşısına Danalustrous grubu olarak çıkacağız," dedi.

Tayse başıyla onayladı. "Öyleyse biraz daha saygın görünmeye çalışalım."

"Donnal!" Senneth seslendiği sırada Justin yanlarına geldi.

Birkaç dakika içinde çok daha etkileyici bir görüntüye büründüler. Serramarra Kirra Danalustrous önden yanında kadın hizmetkârıyla birlikte ilerliyor, arkasından da dört silahlı muhafızı geliyordu. Herkesin üzerinde Danalustrous'un kırmızı ve altın renkleri vardı.

Tayse bir an için Senneth'in yarattığı kontrol etmek için fazladan önlem alıp almadığını merak etti çünkü *raelyn*x yabancıların gelmesinden huzursuz olabilirdi.

Birkaç dakika sonra yolun kıvrıldığı yeri döndüler ve ağır adımlarla kendilerine doğru gelen grubu gördüler. Tayse hemen adamları saydı; evet, yirmi kadar adam vardı, üçte biri bir tür savaşçıydı, birkaç tanesi de hizmetkâra benziyordu. Geriye kalanlar seçkinler veya seçkin olmaya aday zenginlerdi, üzerlerine pahalı kıyafetler giymişlerdi ve kaliteli silahlar taşıyorlardı.

Tayse kendi grubundaki altı asker ve şekil değiştiren ile hepsini alt edebileceklerini düşündü, tabii eğer iş bu noktaya gelirse.

Ama görünüşe göre saldırgan değillerdi. Yaklaşan grubun en önündeki atlı bir elini havaya kaldırdı ve diğerlerini durdurdu, iki asil yoldan gelenlerin kim olduğunu anlamak için öne çıktı. Tayse ve grubu da durmuştu, yolun kenarında dikiliyorlardı. Daha küçük grup oldukları için doğal olarak diğer gruba yol veriyorlardı.

Ama atlılar yanlarından geçip gitmedi.

Asillerden biri nazik bir ses tonuyla, "Bir Danalustrous kuşağının bu kadar güneyde ne işi var?" diye sordu. Yirmili yaşlardaydı, hoş kahverengi saçları ve gülümseyen bir yüzü vardı.

Kirra, "Doğal havayı ciğerlerine çekmek için," diye cevap verdi. Atını öne çıkardı, Tayse ve Justin'in yanından geçti.

Genç adam atını dizginledi ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Kirra Danalustrous! Solgun Anne'nin gözü adına! Evin-den bu kadar uzakta ne işin var?"

Kirra güldü ve atının tepesindeki adamın elini sıkınak için biraz daha yaklaştı. Tayse saçlarının arasında parıltıyan yakutlar olduğuna yemin edebilirdi. "Çoğunlukla, soğukta titriyorum. Darryn, seni görmek ne güzel! Bir Merrenstow evlilik töreninde dans etmemizin üzerinden çok uzun zaman geçti."

Asillerden birkaç tanesi daha öne çıktı ve kızı selamladı. Kirra hepsine gülümsedi ve hepsiyle birkaç kelime konuştu ama Tayse aristokrasinin dilini duyarsa da anlamaya başlamıştı. Bu adamlar bir lordun oğulları veya uzak akrabalarıydı, Kirra'nın vakit geçireceği rürden adamlar değillerdi. Adı Darryn olan On İkinci Ev'den olmalıydı, muhtemelen Ariane Rappengrass'ın oğlu veya kardeşiydi.

Tanımayaya değer bir adam gibi duruyordu.

"Öğle yemeğini yediniz mi? Bir mola verip birlikte yemeğe ne dersiniz?" Darryn hevesliydi. "Yola erken çıktık, grubumun açlıktan ölmek üzere olduğuna eminim. Şimdi bir mola vermek size çok fazla zaman kaybettirir mi?"

Kirra, "Hayır, ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi.

Birkaç dakika sonra yolun kenarında yarım yamalak bir kamp kurdular, hizmetkârlar yemekleri hazırlarken herkesin oturabileceği kadar açıklık bir yerdi. Tayse, Senneth'in çekici Lord Darryn'e ihtiyatlı yaklaştığını fark etti. Yüzünü hep diğer tarafa çeviriyor, ses tonunu değiştirmiş olsa bile adamın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuyordu. Tayse az da olsa bunun sebebini merak etti. Senneth'in aristokrasiyi anlayabildiğini biliyordu, enerjisini ya onları gözlemleyerek ya da onlara hizmet ederek harcamıştı, Tayse kadının Malcolm Danalustrous dışında asiller için de görevler yaptığını düşünüyordu. Bu genç Rappengrass lordu, Tayse'ye çok farklı gelmemişti ama Senneth'in adamı ne kadar iyi tanıdığını bilmiyordu ve Senneth hiçbir zaman risk almayı sevmezdi.

Tayse'nin aklına *raelynx* geldi, muhtemelen hayal kırıklığı ve özlemle kampın etrafında dolaşıyordu. *Pekâlâ, bunu hak etti,* diye düşündü. Yine, Senneth'in vahşi hayvan üzerindeki kontrolünün inandığı kadar kusursuz olmasını ümit etti.

Darryn, "Ama soruma hâlâ cevap vermedin, serra," dedi. Kirra ve diğer asiller yemeklerini yiyordu. "Sen neden buradasın? Havamızın kuzeydekinden daha iyi olduğunu sanmıyorum, gerçi sizin oralarda birkaç kış geçirme talihsizliğini yaşamıştım."

Kirra arkadaşlarının önünde ne kadarını söyleyebileceğinden emin değilmiş gibi etrafına bakındı. "Ah, babam," dedi. Hafifçe güldü. "Tartıştık, her zaman olduğu gibi ve yanında kalıp bir dakika daha hakaretlerine maruz kalamayacağımı söyledim ve yola çıktım."

Darryn, "Ah, demek tartıştınız," dedi. Her şeyi çözmüş gibiydi. "Baban yüzünden buradasın."

Kirra adamın zekâsına hayran kalmış gibi gülümsedi. "Evet. Ama şunu söylemeliyim ki böyle hoş karşılanmayacağımı bilmiyordum."

"Seni hoş karşılamayan hava mıydı yoksa insanlar mı?"

Kirra yine etrafına bakındı, sanki kararsızdı ve bir karar vermeye çalışıyordu. Sonunda, "Güneye geldiğimden beri garip hikâyeler duyuyorum," dedi. "Mistiklere saldıran insanlar, Solgun Annenin Kızları'nın artan gücü. Kuzeyde de anlaşmazlıklarımız vardır, bilirsin. Danalustrous ve Tilt ve Brassenthwaite'de mistikleri umursamayan insanların sayısı çoktur ama daha önce gittiğim hiçbir yerde böylesine bir düşmanlığa denk gelmedim."

Darryn iç geçirdi. "Evet, annem de işlerin bu hale gelmesinden endişeleniyor. Rappengrass'ın büyüden nefret etmek için bir sebebi yok, biz hiçbir zaman mistikleri Nocklyn ve Gisseltess gibi kontrol altında tutmadık. Ama şimdi, Helven ve Fortunalt'ten garip hikâyeler geliyor. Söylendiğine göre Kızlar'ın güneydeki etkisi artıyor. Bu durum annemi huzursuz ediyor."

"Bir sorun olursa diye önlem aldı mı?"

Darryn ciddi bir bakış attı. "Baban arka bahçesinde bir tehlike görse hazırlık yapmaz mı?"

Kirra gülümsedi. "Yapar."

"Annem ve bana çok farklı değiller."

Kirra, "Zaten bu yüzden birkaç kez gırtlak gırtlığa geldiler," dedi. "Ama babam Ariane'ye saygı duyar."

Darryn, "Marlord'a söyle -aranızı düzelttiğinde ve Danalustrous'a geri döndüğünde- şimdi müttefik bulmak için uygun bir zaman değil," dedi.

Kirra, "Babam savaşa karşıdır," dedi. "Prensip olarak."

Darryn acı acı, "Etrafındaki insanlar aynı görüşü paylaştığı sürece çok hoş bir prensip," dedi. "Ama Halchon Gisseltess komşunsa strateji yapman gerekiyor."

Kirra, "Öyleyse, Nocklyn'in bu işteki rolü nedir?" diye sordu. Bir meyve parçasını elinde evirdi çevirdi. "Els Nocklyn mantıklı ve zeki bir adamdır."

Darryn, "Els hasta ve malikâneleri kızı yönetiyor," dedi. "Onu iyi tanımıyorum ama kocası..."

Kirra, "Halchon'un kuzeni," diye tamamladı. "Sanırım cevabımı aldım."

Darryn bıçağıyla etten bir parça kesti ama ağzına atmadı. "Artık kimseden emin değilim," dedi. "Babanın onur anlayışı efsanevidir –böyle aptalca bir isyana karışacağına ihtimal vermiyorum– bu yüzden olur da savaşa gidersek onun sağduyunun tarafında olacağını düşünüyorum. Ve Kiernan Brassenthwaite..."

Kirra, "Brassenthwaite her zaman tacın tarafını tutar," dedi. "Brassenthwaite hep öyledir."

Darryn, "Evet ve Kiernan'ın Halchon Gisseltess'ten nefret etmek için sebepleri var," dedi. "Kız kardeşiyle on beş sene önceki olaydan bahsediyorum."

Kirra şaşkındı. "Kız kardeşi mi?"

Darryn elini havada salladı. "Sen muhtemelen hikâyeyi duyamayacak kadar küçüktün. Bir nişan oldu, bir skandal ve nişan bozuldu. Ve bir kız öldü, biliyorsun. Kiernan'ın her şey için Halchon'u suçladığına eminim. Her ne kadar üzerinden on beş sene geçse de Brassenthwaite zamanı on değil yüz yıllarla sayar. Bu yüzden Kiernan'ın yaşananları unuttuğunu sanmıyorum."

Kirra dudak büzerek, "Kiernan veya Nate'i hiç sevemedim," dedi. Tayse konuyu değiştirmeye çalıştığını düşündü, herhalde kişisel bir konuyu açacaktı. "Onlar... çok zor insanlar. Gözükaralar."

Darryn bunu duyunca gülümsedi. Konunun kişiselleşmesini umursamadı. "Güney evlerinin genç ve dost oğulları gibi değiller."

Kirra bir kahkaha attı. "Pekâlâ, Brassan Sarayı yerine Rappen Malikânesi'nde vakit geçirmeyi yeğlerim."

Darryn, "Kiernan'ı severim. Her halükârda, ona güvenirim," dedi. "Onu düşmanım olarak görmek istemem. Halchon Gisseltess'in de düşmanım olmasını istemem ama bu konuda seçim şansım yok. Babanın da listeleri gözden geçirip kime güvenip kime güvenemeyeceğine bakması gerekiyor."

Kirra ciddi bir ses tonuyla, "Babama söylerim," dedi.

Darryn kadehindeki mideye indirdi. Tayse, şarap, diye düşündü. Çocuğun ruh halini değiştirmeye gerçekten ihtiyacı vardı. "Ve babana seninle yolda karşılaşınca sana ne kadar iyi davrandığımı da söyle," dedi. Sesinde yaramaz bir ton vardı. "Seni beslediğimi, seni eğlendirdiğimi ve benimle birlikte seyahat etmeyi kabul edersen seni koruyacağımı da söyle."

"Öyle bir şey teklif etmedin!"

"Şimdi teklif ediyorum. Bizimle seyahat edersen çok mutlu olurum."

Kirra bunu bir süre düşündü. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Helven, sonra Coravann, son olarak da Ghosenhall. O zaman Danalustrous'a yaklaşmış olacaksın ve buradan evine kadar güvenle seyahat edeceksin."

Kirra, "Teklifin için çok teşekkür ederim," dedi. "Ama ben zaten kendimi güvende hissediyorum."

Darryn kafasını kaldırıp az sayıdaki adama baktı. Bakışları hemen Tayse'ye odaklandı ama bir insan değil bir vücut görüyordu. Tayse, her ne kadar On İkinci Ev'den olsa da, adamın kısa sürede herkesi tartıp biçebildiğini fark etti. Darryn, "Dört asker ve bir hizmetkâr mı?" diye sordu. "Normal bir günde yeterli olabilir. Ama sıradışı zamanlardayız."

Kirra en geniş gülümsemesini gösterdi. "Benim de kendimi korumak için güçlerim var," dedi. "Endişeni anlayabiliyorum ve teklifin içimi ısıttı." Bir elini melodramatik bir biçimde kalbinin üzerine koydu ve Darryn'e bakıp gülmeye başladı.

Adam gülümsemedi. "Güney bölgelerinde seni riske atan şeylerden biri de güçlerin," dedi. "Kendine dikkat et, Kirra. Ortadan kaybolursan yas tutacak tek kişi baban değil."

"Ah, Darryn, bu çok dokunaklıydı."

Flörtleşmek adamın moralini biraz yerine getirdi. "Ama sormayı unuttum," dedi. "Seninle tartışmış olmasının dışında, baban nasıl?"

"Her zamanki gibi. İnatçı, her zamanki gibi. Hiçbir şey Malcolm Danalustrous'u yenemez."

"Ve kardeşin?"

Kirra gülmeye başladı. "Ghosenhall'dan sonra Danalustrous'a uğraman gerekli. Casserah eskisinden bile daha güzel."

"Baban şimdiye kadar onu neden evlendirmediydi?"

Kirra yine gülmeye başladı. "Beni neden evlendirmediydi? Çünkü biz de onun kadar inatçıyız. Bence bizde en çok nefret ettiği ama aynı zamanda en hoşlandığı özellik. Ama aynıısını senin için de sorabiliriz, Rappengrass'tan Ser Darryn. Sen neden kendine bir gelin bulmadın?"

Darryn uzanıp Kirra'nın elini tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Belki de bulmuşumdur."

Flörtleşme birkaç dakika daha devam etti, sonra herkes ayağa kalktı ve toplanmaya başladı. Darryn birlikte seyahat etme teklifini yineledi ama Kirra yine gülümseyerek teklifi reddetti. Darryn, Kirra'yı atına bindirdikten sonra kendi atına bindi.

"Kendine dikkat et," dedi. "Sanırım, başın belaya girerse, anemden yardım isteyebilirsin."

Kirra, "Bunu aklında tutmaya çalışırım," dedi. "Umarım yakında yine görüşürüz."

Darryn, "Bundan emin olabilirsin," dedi. Atlılara ilerlemelelerini emretti.

Küçük grup tam ters yöne gitti, doğuya ilerledi ve sonra biraz güneye döndü. Beş dakika sessizce yol aldıktan sonra Senneth atını Kirra'nınkinin yanına sürdü. Tayse birkaç metre ileride olmasına rağmen konuşulanları duyacak kadar yakındı.

Senneth, "Sanırım biri sana çok saygı duyuyor," dedi.

Kirra'nın sesinde neşe vardı. "Darryn Rappengrass tüm kadınlarla flört eder, yaşlı ve çirkin olanlarla bile. Etkileyicidir ama dönektir."

Senneth sert bir ses tonuyla, "Umarım diğerleri kadar dönecek değildir," dedi. "Rappengrass şimdiye kadar denk geldiğimiz ev-

ler içerisinde sadık olan tek ev gibi duruyor.”

Kirra iç geçirdi. “Ve Ariane adına konuştuğundan emin olmayız. Beş kardeşin en küçüğü ve onun gözdesidir ama vâris olarak açıklanmadı.”

“O zaman Rappen Malikânesi'ne gidip kimin sadık olduğunu kendisine sormalıyız.”

Kirra, “Evet,” dedi. “Korkarım öyle olacak.”

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Tayse yolu gözetlemek için atını hızlandırmaya hazırlanırken Kirra tekrar konuştu.

“Ne dediğini duydun mu? Halchon Gisseltess ve Brassenthwaite kızıyla ilgili? Sen bundan ne anladın?”

Senneth, “Gisseltess'in arası evlerin yarısıyla iyi değildir,” dedi.

Kirra, “Ama ben bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım, ya sen?” diye sordu.

Senneth duygusuz bir ses tonuyla, “İtiraf etmeliyim ki ben aristokrasi ile ilgili dedikodular konusunda uzman değilim,” dedi.

“Ama Gisseltess ve Brassenthwaite arasında bir nişan mı yapılmış? Ve kız ölmüş mü? Sen bile böyle bir hikâyeyi duymuşsundur.”

Senneth, “Ben Darryn Rappengrass'ın hikâyeyi tam olarak bildiğini hiç sanmıyorum,” dedi. “Daha önceden ölen bir Brassenthwaite kızıyla ilgili bir şey duymadım.”

Kirra, “Bana hikâyeyi anlatmak istemiyorsun,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Tayse, Senneth'in bakışlarını bir süre üzerinde hissetti, konuşulanları dinlediğini biliyordu.

Senneth sonunda, “Kimsenin hikâyeyi doğru düzgün bildiğini sanmıyorum,” dedi. “Eve geri dönünce babana sor. O her şeyi hatırlıyordur.”

Kirra, “Ama şimdi evli,” dedi. “Halchon. Ama karısının soyunu hatırlamıyorum.”

Senneth, “Gisseltess'in küçük evlerinden birinden geliyor,” dedi.

Kirra derin düşüncelere dalarak, "Kendi tebaasından biriyle," dedi. "Öyleyse gücü ele geçirmeye çalışacak olursa kızın ailesinden bu duruma itiraz eden çıkmayacak."

Senneth, "Brassenthwaite'den çok Halchon'a uygun bir seçim, sen ne dersin?" diye sordu. "Eğer aile bağlarında rahatlığın peşindeyse."

Tayse, Kirra'nın iç geçirdiğini duydu. "Yine de bütün bunları söylentilere dayanarak kendimiz uyduruyor da olabiliriz. Tek bildiğimiz şey Halchon Gisseltess'in kardeşinin tavsiyesiyle mistikleri avladığı ve kardeşinin de Solgun Annenin Kızları'nın lideri olduğu. Bütün bunlar huzursuzluk verici ama bir savaşa işaret etmeleri gerekmiyor."

Senneth nazik bir ses tonuyla, "Ama alarına geçen sadece biz değiliz," dedi. "Ve işte buradayız, olası bir isyanla ilgili bilgi topluyoruz. Bence bütün bunların bir anlamı olmalı."

Kirra, "O zaman Rappen Malikânesi'ne," dedi.

Darryn Rappengrass ile karşılaştıktan iki saat sonra kar yağmaya başladı. Tayse, şimdi gruptan yüz metre ilerideydi ve ilk kar taneleri düşmeye başlayınca yavaşladı. Bir süre eyerince oturdu ve kafasını gökyüzüne kaldırdı, karın ne kadar uzun süre ve ne kadar yoğun yağacağını tahmin etmeye çalıştı. Gökyüzü sonsuz bir beyazlıktan ibaretti, dağ gibi bulutlar omuzlarında biriktirdiklerini döküyordu. Atını dizginledi ve geri döndü.

Kirra kristalleri eldiveniyle yakalamak için elini göğe uzattı. Mutlu bir ses tonuyla, "Şuna bakın," dedi. Yukarı bakarken kirpiklerine karlar düştü. "Danalustrous'ta yılın ilk karını kaçırdım. Hiçbir şey bu kadar güzel olamaz."

Tayse, "Güzel ve ölümcül," dedi. "Justin bize yetişene kadar bekleyelim. Ayrılmak istemeyiz."

Senneth meraklı bir bakış attı. "Yol henüz kapanmadı."

Tayse omzunu silktri. "İşimi şansa bırakmayı sevmediğim şeylerden biri de kardır. Önemli olmayabilir ama her şeyi de

değiştirebilir. Bir arada kalalım.”

Justin yanlarına gelince yolun ortasında durduklarını gördüğüne hiç şaşırmadı. “Hatırlamaya çalışıyordum,” dedi. “Önümüzde çok fazla kasaba olduğunu sanmıyorum. Geceyi geçirebileceğimiz bir yer yok.”

Kirra, “Sadece birazcık kar,” dedi. “Siz korkak çocuklar nerede büyüdünüz?”

Tayse, “Kar olunca işimi şansa bırakmam,” diye tekrarladı. “Dikkat edin, durum kötüleşirse sığınacak bir yer arayacağız.”

Donnal’a baktı, kuzeyli adamın da aşırı ihtiyatlı davranmasını Kirra gibi hafife alacağını düşündü. Fakat Donnal gökyüzüne bakıyor, durumu değerlendiriyordu.

Sessizce, “Bence durmayacak,” dedi. “Ve batıdan esen rüzgârı hissedebiliyorum, soğuyor. Önümüzde bizi bekleyen zor bir yol var.”

Tayse, “Bir süre daha devam edelim,” dedi. “Bakalım ne olacak.”

Altı kişilik parti yoluna devam etti. Tayse önde ve Justin en arkadaydı çünkü Tayse’nin doğanın güzelliklerine kapılıp yoldan çıkmayacağından emin olduğu tek kişi Justin’di. Kar yağışı artarak devam etti, hava da öyle yoğunlaştı ki nefes almak bile zorlaştı. Tayse bu kadar hızlı olacağını sanmıyordu ama yol kapandı. Atlar ilk karın üzerinde tedirgin bir adım atıyor, sonra bacaklarını havaya kaldırıp tekrar buzlu ve beyaz dünyaya basıyordu.

Tayse, “Kar fırtınasına dönüşmek üzere,” dedi. Herkesi bir araya topladı ve grubu durdurdu. Yağan beyaz perdenin içinden Kirra’nın saçlarını görebiliyordu, bir kış kamp ateşinin sarı alevleri gibi parıldıyorlardı. Kızın yüz ifadesini görmek mümkün değildi ama en azından endişeli gibi duruyordu. “Birbirimizden ayrılmak istemeyiz.”

Senneth, “Yoldan çıksak daha iyi olmaz mı?” diye sordu. “Kenarda bir yere geçip bekleysek?”

Tayse, “Bunu yapmak zorunda kalabiliriz,” dedi. “Ama sığınacak bir yer bulmayı tercih ederim. Donnal haklı. Hava soğu-

yacak. Ateş yakabileceğimiz kapalı bir yer bulmazsak çok soğuk bir gece geçireceğiz.”

Kirra cesaret vermek istercesine, “Belki de yakınlarda bir çiftlik evi veya başka bir şey vardır,” dedi. “Belki de bir han. Burası sıklıkla seyahat edilen bir yol.”

Justin, “Ama son birkaç saattir yanımızdan kimsenin geçmediğini fark etmişsinizdir,” dedi. “Bu yüzden de en kötüsünü beklemeliyiz.”

Tayse her daim eyerinde taşıdığı ipi çıkardı. “Teker teker bunu kendinize bağlayın,” dedi. “Bir şekilde gruptan ayrılır veya kaybolursanız, yardım isteyin.”

İpi bileklerine bağlayıp yola devam etmeleri birkaç dakikalarını aldı ama hava soğuyordu. Bir süre yola devam etmeden eyerlerin üzerinde dikilmek herkese durumun ciddiyetini belli etmişti. Tayse en önde başını eğmiş fırtınanın içinde ilerliyordu. Derisinin kızardığını ve uyuduğunu hissetti. Parmakları eldivenleri olmasına rağmen buz kesti ve ayak parmaklarını uzun süredir hissetmiyordu. Senneth haklı olabilirdi, yoldan çıkmak daha iyi bir seçenek olabilirdi, atlarla bir çember yapar ve ortasında bir araya gelip ısınabilirlerdi.

Arkasından gelen sessiz küfrü duydu ve hemen arkasına döndü. “Ne? Ne oldu?” diye sordu.

Donnal, “Özür dilerim. Ellerim... dizgini düşürdüm ve atım yoldan çıkıyordu,” dedi. Sesinde yorgunluk vardı. Tayse adamı güçlkle görüyordu, dört atının arkasında beyaz bir hayalete benziyordu.

Senneth sert bir ses tonuyla, “Ellerin dondu mu?” diye sordu. “Gel, onları bana ver.”

Grubu birbirine bağlayan ip yüzünden Senneth’ın atıyla Donnal’ın atının yan yana gelmesi biraz manevra yapmalarını gerektirdi. Senneth eldivenini çıkardı ve ellerini Donnal’a uzattı.

“Korkma,” dedi. Sesinde neşe vardı. “Sadece eldivenlerini çıkar ve ellerini bana ver.”

Donnal söyleneni yaptı ama ne olacağını anladığı için değil parmaklarına hükmedemediği içindi. Ellerine kramp girmiş gibiydi ve Senneth'a doğru uzattığı parmakları bembeyazdı. Senneth adamın ellerini ellerine aldı ve bir süre bırakmadı.

Donnal'ın yüzünde garip bir ifade belirdi, hem şaşkınlık hem de hayranlık içeren bir şeydi. Gülümsemesi o kadar genişledi ki kar fırtınasına rağmen bile uzaktan gözükte. "Bu, inanılmaz," dedi.

Diğerleri de yakına girdi. Kirra, "Ne? Ona ne yaptın?" diye sordu. "Ellerini mi ısıttı?"

Hâlâ gülümseyen Donnal, "İçimi ısıttı," dedi. "Parmaklarıma kadar. Anlatamam."

Kirra hemen eldivenlerini çıkardı. "Pekâlâ, biraz sıcaklık bana da iyi gelir," dedi. "Kısa süre sonra durmayacaksak."

Senneth gülümseyerek Kirra'nın ellerini tuttu ve güç transferi yine gerçekleşti. Kirra gülmeye başladı. "Sen harikasin," dedi. "Seni ne kadar tanıdığımı düşünürsem düşüneyim... sen harikasin."

Cammon zayıf bir ses tonuyla, "Benim için enerjin var mı?" diye sordu. Senneth, Cammon'a uzandı.

"Her zaman," dedi. "Keşke bunu daha önce yapsaydım."

Tayse'nin gözleri Justin'i aradı. Justin eyerinin üzerinde gururla oturuyor ve kıskanmamaya çalışıyordu. Tayse daha ne kadar kara maruz kalacaklarını bilmiyordu. "Justin. Sıra sende," diye emretti.

Justin dudak büktü. "Ben iyiyim."

Tayse, "Emrediyorum," dedi. Justin omzunu silkti.

Genç Gezgini, "Ah, tamam," dedi. Minnetten yoksun bir hareketle eldivenini çıkardı ve Tayse kadının parmaklarını tutarken bakışlarını Justin'in yüzünden ayırmadı. Justin şaşkınlığını ve rahatlığını gizlemeye çalışıyor gibiydi. Görünüşe göre bir ateşten veya bir duble viskiden bile iyiydi. Sıcak bir vücudun yanında battaniyenin altında geçirilen bir geceden bile iyi olabilirdi.

Senneth, Justin'ın işini bitirdikten sonra Tayse'ye döndü. Gü-lümsüyordu. "Ya sen, Kralın Gezgini?" diye sordu. "Kışın içini ısıtmak için bir mistiğin dokunuşuna ne dersin?"

Tayse ters bir cevap vermemek için kendini zor tuttu. Eldi-venlerini çoktan çıkarmıştı. Elleri o kadar soğuktu ki hiçbir şey hissetmiyordu. "Böyle bir günde her neyin yardımı olacaksa," dedi. Ellerini uzattı.

Senneth'in elini tutan parmakları sıcaktı ve sadece bu bile minnet duymasına yeterdi. Ama sonra ellerini tutarken garip bir şey oldu, kadın parmaklarını sıkıyordu ve ellerinde sıcaklığın arttığını hissetmedi. Damarlarındaki buz erimeye başladı, eri-me bileğine doğru ilerleyip dirseğine indi, sıcaklık bir yandan da omuzlarına ve omurgasına yayıldı. Sanki birisi yeni yanmış kömürleri derisine değdiriyor, bir tanesiyle yukarı çıkarken bir tanesiyle aşağı iniyordu. Ardından dizleri, ayak bilekleri ve ayak parmakları da ısındı. Yavaş yavaş ilerleyen ama cömert bir sı-caklıktı, rahatsızlık vermiyor veya yakmıyordu. Tayse soğukluk kaybolunca hem vücudunun yenilendiğini hem de moralinin düzeldiğini hissetti.

Yüzünde diğerleri gibi etkilenmiş ama şapşal bir ifadeyle, "Pekâlâ," dedi. "Böyle bir gün için gerçekten etkileyici bir yete-nekmiş."

Kirra neşeyle, "Sanırım dört saat daha at sürebilirim," dedi.

Tayse gökyüzüne baktı, göklerin fermanını tahmin etmeye çalıştı, ama sonra Senneth'in ellerini bırakmadığı aklına geldi ve kadının ellerini bıraktı. "Dört saat daha dayanabileceğimizi san-mıyorum," dedi. "Bu şey sabaha kadar devam edebilir."

Justin, "Karı da durduramaz mı?" diye sordu.

Herkes adama baktı. Senneth, "Benim karı durdurup durdu-ramayacağımı mı soruyorsun?" dedi. "Bu nereden aklına geldi?"

Justin ısınmış ellerini iki yana açtı. "Bir ateş yak. Sıcaklığı gökyüzüne yükselt. Bütün dünyayı ısıt."

Senneth neşesiz bir kahkaha attı. "Gücümün bulutlara uza-

nacak kadar çok olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Yolda önümüzdeki karı eritebilirim ama o zaman da çamurlu suyun içinde yola devam etmek zorunda kalırız. Gece için mola verirse sizi sıcak tutmaya çalışırım ama karı durduramam. Kafamıza düşmeden yağmura dönüştürebilirim ama bunun bir faydası olacağını sanmıyorum.”

Tayse başıyla onayladı. “İyi bir seçenek değil,” dedi. “Yola devam edelim.”

12

Bir saat geçtikten sonra Senneth'in küçük büyüünün etkisi geçmeye başladı. Yine de, Tayse'ye göre elleri ve ayakları daha önceki kadar kötü durumda değildi. Ama soğuğu vücudunda hissetmeye başladı, sırtından ciğerlerine işliyordu ve vücudu bu kadar dayanıklıyken kendisi yorulmaya başladıysa diğerlerinin eyerlerinden düşecek durumda olduğunun farkındaydı. Hiçliğin ortasında mola vermek zorundaydılar ve birbirlerine yakın kalıp sıcak kalmalıydılar. Senneth'in gücünün Solgun Anne'nin nefesi kadar soğuk geçceği belli olan gecede herkesi ısıtabilmesini ümit ediyordu.

Herkesin durması için elini havaya kaldırırken Cammon konuştu, nefes nefeseydi ve sesi çok zayıftı. "Şu nedir? Soldaki? Bina mı?"

Tayse gözlerini kıstı ama beyazlığın içinde hiçbir şey görmüyordu ve yer yer katın içinden çıkan tek tük dallar yardım istemek için el sallayan insanlara benziyordu. "Ben bir şey göremiyorum," dedi. Diğerleri de mırıldanarak onayladı.

Cammon inatla, "İşte orada," dedi. "Bir bina. Orada olduğunu biliyorum."

Senneth dönüp Cammon'a baktı. Nazik bir ses tonuyla, "İçinde insanlar var mı?" diye sordu. "Cansız nesneleri hissedebileceğini düşünmüyordum."

Cammon başını iki yana salladı. "Ben... hayır, sanmıyorum. Belki de eskiden içinde insanlar yaşıyordu." Etrafına bakındı,

kaşlarını çatan Tayse'ye baktı. "Bana inanmıyorsun."

Tayse bakışlarını Senneth'a çevirdi, sanki bu konuda kararı kadına bırakıyordu. Cammon gruba yeni katılmıştı; ona ne kadar güvenebileceğine onu gruba alan karar vermeliydi. Senneth bir süre Tayse'ye baktıktan sonra başıyla onayladı.

"Bir bakalım," dedi. "Bizi oraya götürebilir misin?"

İp yüzünden bunu yapması çok zordu ama yumuşak ses tonuyla Tayse'ye talimatlar verdi. Tam sol, hayır, biraz daha sağa, evet, iki ağacın arasından, biraz daha var, tepeyi aşınca...

Ve işte, Anne'ye lanetler olsun ki, karşılarında taştan ve ağaçtan yapılmış köhne bir bina vardı. Kapının yarısı çürümüşü ama duvarlar ve çatı sağlamdı, pencerelere çok uzun zaman önce tah-talar çakılmıştı. Atlarını hızlandırdılar, birbirlerine cesaret verici sözler söylediler, Cammon'ı övdüler. Karların içinden atları yapıya doğru yönlendirmek yine de zor oldu ama sonunda içerideydiler. En azından artık sığınacak bir yerleri vardı.

Tayse dizginlere asıldı ve belindeki ipi çözdü. "Justin," dedi. Ama Justin ipini çoktan çözmüştü ve elinde hançeriyle kapıya doğru yürüyordu.

Kirra, "Sen ne..." diye cümleye başladı. Ama Tayse araya girdi.

"İçeride kim veya ne var tahmin edemeyiz," dedi. "Önce bizim gireceğiz. Ben seslenene kadar gelmeyin."

Kirra gözlerini devirdi ama eyerinde kaldı. Diğerleri itiraz edecek durumda değildi. Tayse silahını çekti, sonra Justin'e bakıp başıyla onayladı ve ikisi birden kapıdan içeriye daldı.

Kendilerini loş bir odada buldular; içerisi belki yedi metreye on metreydi, toz ve kar ve terk edilmişlik kokuyordu. Pencerelerden içeriye süzülen zayıf ışıktaki bir şey görmek mümkün değildi ama birkaç parça mobilya ve öğleden sonra gölgeleri dışında içeride hiçbir şey yok gibiydi. Tayse yine de Justin'e bakıp başıyla işaret etti. Tayse bir yöne giderken, genç Gezgin diğer yöne gitti, odanın her yerini dolaştılar. Eldivenli parmaklarının altında duvarların çatlamış sıvalarını hissettiler. Zemin bir zamanlar çok

hoş olmalıydı, ahşap paneller kusursuz bir biçimde birbirinin içine geçiyordu. İçeride ters dönmüş bir sandalye vardı, oymalı ve bir taht olabilecek kadar büyüktü. Duvarlardan birinin önünde bir kapağı açık bir dolap duruyordu. Tayse içinde tehlikeli bir şey olup olmadığına baktı. Bir farenin sesini duyduğunu düşündü ama daha tehlikeli bir şey yoktu.

Justin karşı duvarın dibinden odanın ortasına yürüdü. "Boş," dedi. "Bu yeri bulduğumuz için çok şanslıyız."

Tayse homurdandı. "Şans veya büyü," dedi. "Görünüşe göre ikisinin de iyi ve kötü türüne maruz kaldık."

Tayse diğerlerine seslendi ve tökezleyerek içeriye girdiler, beraberlerinde karı ve gölgeleri de getirdiler. Birkaç dakika sonra birisi meşaleler yaktı ve artık içeriyi nasıl bir yerde olduklarını anlayacak kadar iyi görebiliyorlardı. Justin atlarla ilgilendi ve hayvanları odanın arka tarafına götürdü, geceyi içeride geçireceklerdi. Cammon ve Kirra ve Donnal içeriyi dolaştı, ışıkla birlikte açığa çıkan duvarlardaki hiyerogliflere baktı.

Senneth eşikte dikiliyordu, sonunda *raelynx* de içeriye girdi.

Tayse bir an için nefesini tutup yaratığa baktı, öğleden sonra karların içinde dövüşürken yaratık tamamen aklından çıkmıştı. *Raelynx* vahşi doğanın kişilik bulmuş hali gibiydi, ölüm ve güzellik ve acımasızlığı kusursuz bir biçimde bir aradaydı. Yaratık kapının hemen içine çöktü ve yakın bir dikkatle içerideki insanları inceledi.

Tayse ihtiyatlı adımlarla Senneth'in yanına gitti. Kısık sesle, "Hayvanın bizimle birlikte içeride olması güvenli mi?" diye sordu. Görünüşe göre yeterince kısık sesle konuşmamıştı. *Raelynx* karanlık gözlerini Tayse'ye çevirdi ve sanki bir an için lezzetli olup olmadığını düşündü.

Senneth gülümseyerek, "Bütün sabah yanımızda olması kadar güvenli," dedi. "Son akşam da yakınımızda uyudu. Şimdi öncekinden daha tehlikeli değil."

Tayse, "Çok rahatlatıcı bir açıklama olmadı," dedi. "Ama bü-

yünün sınırlarını bileceğin konusunda sana güveniyorum.”

Senneth, “Teşekkürler,” dedi. “En azından güvendiğin bir şeyim varmış.”

Tayse başını geriye yatırdı. Senneth uzun bir kadındı ve kadına tepeden bakıyor olmak Tayse’nin hoşuna gidiyordu. “Baş ağrın ne durumda?” diye sordu.

“Tamamen gitti, teşekkürler,” dedi. “Aslında kendimi çok iyi hissediyorum.”

Justin yanlarına geldi, yaratığı hoş karşılamadığını belli eden bir bakış attı. “Kuru odun bulabilir miyim bilmiyorum,” dedi. “Ama bir ateş yakmamız gerek.”

Senneth gülümseyerek Justin’e döndü. Alaycı bir ses tonuyla, “Justin,” dedi. “Yolda birlikte geçirdiğimiz süre içerisinde hiçbir şeye dikkat etmedin mi?”

Tayse kadına bakarken ve Justin kaşlarını çatarken, Senneth odanın ortasına yürüyüp durdu ve düşünmeye başladı. Ellerini dramatik bir hareketle havaya kaldırmadı veya sihirli sözcükleri mırıldanmadı, sadece yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bu, eğer büyüye kadını çok fazla zorlamadan geldi. Ama odanın sıcaklığı birden artmaya başladı. Birkaç saniye sonra oda artık soğuk değildi, artık herkesin rahat edeceği kadar sıcaktı.

Tayse ceketinin düğmelerini çözdü. Justin’e, “Pekâlâ,” dedi. “Sanırım bir ateşe ihtiyacımız yok.”

Justin, “Ya yemek pişirmek veya su ısıtmak istersek?” diye sordu. Tayse adama bir bakış attı ve anlamı gayet açıktı, *nankörlük yapma*.

Senneth görünüşe göre Justin’i duymuştu. “Bu konuya kafanı taktığına göre bir ateşimiz olacak,” dedi. Errafına bakındı, uygun bir yer seçti ve tozlu zemine çömeldi. Ateşe yakıt olsun diye değil ateşin yerini işaretlemek için de olsa birkaç dalı ve yaprağı bir araya getirdi, sonra parmak uçlarıyla yığına dokundu. Hemen parlak altın renginde bir alev yükseldi ve dans etmeye başladı. “Bunun üzerinde pişirebilir, parmaklarını ısıtabilir veya alevleri seyredebilirsin,” dedi. Doğrudu. “Bütün gece yanacaktır.”

Justin sadece kaşlarını çattı, çünkü minnettar kalmak doğasında yoktu. Tayse sırtıyordu ama bir şey söyleyemeden Kirra araya girdi.

"Sen. Gelip şuna bak." Diğerleriyle birlikte duvarlardan birinin dibinde dikiliyor, duvardaki sembolleri inceliyordu.

Senneth, "Neye bakmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Ne olduklarını ben de bilmiyorum."

Tayse, Senneth ile birlikte odanın diğer tarafına yürüdü ve beş kişi birlikte duvarlardaki resimlerden arta kalanları inceledi. Çemberler ve çizgiler Tayse'ye bir şey ifade etmiyor, renklerin arasında herhangi bir desen göremiyordu ama ufalanmaya başlayan sıvanın üzerinde belli belirsiz şekiller vardı. Bunların Senneth için bir anlamı olduğunu düşündü. Kadın parmaklarını neredeyse saygıyla karanlık figürlerin üzerinde duran dairesel bir desenin üzerine koydu.

"Ah," dedi. Sonra geri çekildi ve küçük salonun geri kalanına baktı, sanki bir şeyi onaylamaya çalışıyordu.

Kirra, "Nedir?" diye sordu. "Ne oldu?"

Senneth başıyla onayladı ve garip bir biçimde durumdan memnundu. "Galiba Parlak Anne'ye adanmış eski bir tapınak bulduk," dedi.

Cammon, "Parlak Anne mi?" diye tekrarladı.

Senneth, "Güneş tanrıçası," diye açıkladı. "Artık kimse ondan veya diğer tanrılardan bahsetmez ama çok uzun zaman önce bugünkü Solgun Anne gibi ona da tapanlar vardı. Pekâlâ, bu tam olarak gerçeği yansıtmıyor olabilir. Brassenthwaite ve Tilt ve Kianlever'de Parlak Anne'ye adanmış sunakları hâlâ görebilirsiniz. Bu dinin bu kadar güneye indiğini bilmiyordum." Duvara tekrar dokundu, yüzünde mutlu bir ifade vardı. "Gerçi Güney evleri içinde hâlâ birkaç inanan vardır."

Kirra, "Babamın evine yakın bir yerde bir tapınak var," dedi. "Ben oraya birkaç kez gittim çünkü..." Yüzünü buruşturdu. "Çünkü babam, tabii ki, herkesin her türlü şeyi deneyimlemesi

gerektiğine inanır. Ama buradakinden daha iyi durumdaydı.

Senneth, "Evet, pekâlâ, dediğim gibi, bu din çok uzun zaman önce gözden düştü," dedi. "Şimdi, insanlar Solgun Anne'ye, ay tanrıçasına tapıyor. Diğer bütün tanrıları neredeyse tamamen unuttular."

Justin, "Sen unutmadın," dedi. Ağır adımlarla kadının yanına yürüdü, ilgisini çekmiyormuş gibi davrandı. "Sürekli Parlak Anne'nin ismini ağzına alarak küfür ediyorsun."

Senneth hafifçe gülümsedi. "Evet. Büyükanнем Kianlever'dendi. Güneş tanrıçasını severdi ve bana ona saygı duymayı öğretti." Gömleğinin yakası içinden tanrıçanın dairesel altın kolyesini çıkardı. "Bunu görüyor musunuz? Diskin etrafındaki süslemeleri? Bu bir güneş tılsımı. Parlak Anne nereye gitsem beni korur."

Tayse pratik bir biçimde, "Pekâlâ, bu akşam da seni korumanın bir yolunu bulmuş gibi duruyor," dedi. "Hepimiz yorgunluktan bayılmadan bir şeyler yemeliyiz."

Karları Senneth'ın büyüğü ateşi üzerinde erittiler ve sıcak çay yaptılar. Yemek hazırlanırken çaylarını yudumladılar. Zorlu seyahat veya beklenmedik sığınak veya karın dışarıdaki varlığı herkesi garip bir ruh haline sokmuştu; yemek festival havasında geçti. Kadınlar gülüyor, Kirra flörtleşiyor, her daim asık suratlı olan Donnal bile espriler yapıyor, Justin de gülümsüyordu. Tayse de kendini rahatlamış ve neşeli hissediyordu, dostluğun etkisiyle keyfi yerine gelmiş gibiydi. Benzer duyguları güvendiği Gezgînler ile zorlu bir maceraya çıktığı zaman da hissedirdi. Ama bu akşam yanında olanların sadece bir tanesi Gezgîn'di ve diğerlerine güvenmiyordu.

Diğerleri ateşin başında neşeli hikâyeler anlatmaya başladığında çoğunlukla sessiz kaldı.

Donnal, "Babam göçebe ruhluydu," dedi. Tayse soruyu kaçırmıştı ama birisi babasını sormuş olmalıydı. "İki gömleği ve iki pantolonu dışında hiçbir şeyi yoktu. Bir yaz Danalustrous

topraklarında çiftçilik yapan amcamın yanında gelmiş, hayatı boyunca birkaç yedek kıyafetten başka bir şeye sahip olmamış. O gidince, annem hamile kaldığını öğrenmiş. Ben onun üçüncü çocuğuyum. Annemin hayatındaki hiçbir erkek onun yanında birkaç aydan daha fazla kalmadı."

Durup çayından bir yudum aldı. Donnal çok fazla konuşmazdı ama konuşmaya başladığı zaman da iyi bir hikâye anlatıcıydı.

Donnal, "Şekil değiştiremediğim bir zaman hatırlamıyorum," diye devam etti. "Beşikte bile bunu yapıyor olabilirim; düşünsenize, bebeğinize bakmak istiyorsunuz ve beşiğin içinde bir kedi veya bir tavşan veya bir kuş görüyorsunuz. Bunun ne kadar garip bir yetenek olduğunu anlayacak kadar büyüdüğümde, ailemin geri kalanı benim bu yeteneğimden hoşnuttu. Amcam bazen beni bir köstebek olarak toprağın altındaki su seviyesine bakmaya veya bir şahin olarak Danalustrous topraklarında seyahat etmenin güvenli olup olmadığını anlamaya gönderirdi.

Kirra'ya bakıp gülümsedi. Kirra başını iki yana salladı ve gülümseyerek karşılık verdi. Donnal devam etti. "Ama üzerinde çok fazla düşünmedim," dedi. "Yeteneğimin ne anlama geldiğini veya onunla ne yapacağımı. Sadece yetenekliydim. Hayatımın bir parçasıydı. Ta ki genç bir kız amcamın evine gelip benimle tanışmak istediğini söyleyene kadar.

"Pekâlâ, tahmin edersiniz ki, ortalık birden karıştı. Annem ve ben içerideydik, kirli pencerelerden dışarı bakıyor, tutuklanacak mıyız yoksa mistik olduğumuz için yakılacak mıyız diye merak ediyorduk. Gerçi böyle şeyler Danalustrous topraklarında olmazdı ama amcamın çiftliğine gelen tek kişi babam değildi. Dünyanın geri kalanında neler olduğunu biliyorduk. Büyülü güçlere sahip olmak her yerde kabul gören bir şey değildi."

"Amcam dışarıya çıkıp kızla tartıştı, üzerindeki pahalı kıyafetlerden ve kendini beğenmiş konuşmasından anladığımız kadarıyla aristokrattı. Annem, kardeşlerim ve kuzenlerim ile içerideydik, bir fareye dönüşüp çiftliği terk etmeyi ve bir daha geri

dönmemeyi düşünüyordum. Ama sonunda bu korkakça hareketin ailemize daha çok zarar vereceğini düşündük, tabii eğer başımız beladaysa. Bu yüzden cesurca ayağa kalktım ve gömleğimi düzeltip dışarıya çıktım, amcamın yanında dikildim.”

Donnal durup yutkundu. Tayse hikâye ilgisini çektiği için huzursuzdu, çünkü adamın ses tonu etkileyiciydi ve hikâyeye ara vereceği yerleri özenle seçiyordu. “Bizi çağıran asil ile yüz yüze gelince çok şaşırdım çünkü benden sadece birkaç yaş büyüktü ama yine de içeriden görüldüğü kadar kendini beğenmişti. Ona, *Şekil değiştirebilen benim*, dedim. *Beni al ve ailemi rahat bırak*.”

“Kız atından indi ve ellerini kalçasına koydu. *Doğruyu söylediğini nereden bileceğim? Bir şeye dönüş. Benim için bir köpeğe dönüş*, dedi. İlk geldiğinde çok korkmuştum ama bunu duyunca çılgına döndüm, kızı korkutmak için bir kurda dönüştüm. Büyük bir kurttum, siyah gözleri ve şeytani bir yüzü olan. İrkilerek geri çekildi ve korumaları arbaletlerini kaldırdı. Muhtemelen ölüm ile burun buruna geldiğim ilk andı. Pekâlâ, bu gruba katılana kadar diyelim,” diye ekledi. Dinleyenler gülmeye başladı.

“Ama kimse beni vurmadı ve leydi bana yaklaştı ve sonra birden ortadan kaybolunca afalladım. Eriyip kayboldu, tek açıklaması buydu. Kız da kurt formuna geçmişti. Ben hayatım boyunca şekil değiştiriyordum ama daha önce başkasının şekil değiştirdiğini görmemiştim ve neredeyse korkudan kaçacaktım. Ama yerimden kıpırdayamayacak kadar şaşkındım ve kız insan formuna geri dönünce yanına gittim. Ve sadece ona baktım.

“Kız kendinden çok memnun duruyordu. *Pekâlâ, gelip benimle çalışabilirsin*, dedi. *Babam zaten yeteneklerimi geliştirmem için bir öğretmen tutmuştu ama beni zorlayacak başka öğrenciler de olursa bunun faydası olacağına inanıyor. Şimdiye kadar büyümlü yetenekleri olan birini bulamamıştık ama sonra çiftçilerin senden bahsettiğini duyduk*. Küçük bir kasabaya on beş kilometre uzakta yaşıyorduk ve tahmin edersiniz ki, seksen kilometrelik bir alanda

bizi duymayan kalmamıştı. Sadece bunu asillere de anlatacaklarını düşünmemiştim.

"Atını çevirdi ve atına bindi. Sonra Danalustrous'un en aptal adamıymışım gibi bana baktı. *Pekâlâ? Sana gelip benimle çalışabileceğini söyledim, dedi. Ve yine çılgına döndüm. Leydim, köyün valisinin kızı bile olanız sizinle büyü çalışmaya gelmem, dedim. Ben Malcolm Danalustrous'un kızayım ve bence ne dersem onu yapmalısın, dedi. Ve o günden sonra...*" Donnal üzgün bir ses tonuna bürününce diğerleri gülmeye başladı. "Hayatım bu şekilde geçti. O emirleri veriyor ve ben de ne derse yapıyorum."

Cammon, "Ve gerçekten onunla büyü çalıştın mı?" diye sordu.

Donnal, "On yıl boyunca ara ara," diye cevap verdi. "Resmi bir şey değildi, bilirsin. Lord Malcolm topraklarından bir mistiğin geçtiğini öğrenirse zavallı adama haber gönderir ve kızıyla kızının perişan haldeki arkadaşına bir şeyler öğretmesi için ona büyük ödüller vaat ederdi. Ya da kim bilir, belki de teklifi reddederse onu türlü şekillerde cezalandıracağını söylüyordur."

Cammon, Senneth'a baktı. "Sen de öğretmenlerden biri miydin?"

Senneth başıyla onayladı, beyaz-sarı saçları alevlerin yumuşak ışığında çok canlı görünüyordu. "İlk öğretmenlerden biriydim. Benden bu kadar çok şey öğreneceklerini bilmiyordum çünkü ders verecek kadar sabırlı değildim. Ve o dönemde başka yeteneklerimi satıyordum."

Bunu duyan Justin kafasını kaldırdı. "Ah? Onlar hangi yetenekler?"

Senneth sırtıttı. "O zamanlar kiralık asker olarak hayatımı kazanabileceğimi düşünüyordum. Lordun sivil muhafızlarından biri olarak kiralandım. İşimde çok kötü değildim, bunu söyleyebilirim, komutanın gözetimi altında bir sürü yeni şey öğrendim ama sonunda bu hayatın beni kısıtladığına karar verdim. Emirlerle uymak konusunda da başkalarına bir şeyler öğretmek konusundaki gibi çok iyi değildim."

Justin ironik bir ses tonuyla, "Bak buna çok şaşırdım," dedi. Senneth sadece gülmekle yetindi.

Cammon dikkatini Kirra'ya odakladı. "Ya sen?" diye sordu. "Baban mistik olduğunu öğrenince ne yaptı?"

Kirra yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, önce babamı anlamam gerek. O, Danalustrous'un çobanı olduğuna inanır, kendisinden önceki Danalustrous nesillerinin canlı temsilcisi olduğunun farkındadır. Yüzlerce yıllık Danalustrous gururunun ağırlığını omuzlarında taşır ve onun için Danalustrous dünyanın en güçlü, en önemli ve en değerli yeridir. Bir şekilde Danalustrous'a ait olmak neredeyse kutsal bir şeydir, insanlar bu şekilde ölümüne korunmayı hak eder. Ben bir mistiktim ama Danalustrouştum. Bu yüzden, ne kadar garip veya tehlikeli olursam olayım, benimle gurur duyması gerekiyordu."

Kirra bir süre düşündü. "Babamın üç eşi oldu," dedi. "İlk ikisi çok mutlu değildi. Babam güçlü, kararlı ve zor bir adamdı. İlk eşi evliliğinden on sene sonra öldü ve herkes babamın ilgisini çekmek için yapabileceği bir şey olmadığını anlayınca öldüğünü söyler. Bu yetmezmiş gibi altı ay sonra yine evlendi. İlk eşi Tilt'tendi, saygın bir evin kızıydı. Babam ikinci eşinde beklentiyi daha düşük tutmaya karar verdi, bu yüzden saygın ama konumu daha düşük bir kadını..."

Cammon, "On Üçüncü Ev," dedi. Tayse çocuğun bunu söylemekten hoşlandığını fark etti.

Kirra gülümsedi. "Kesinlikle. Danalustrous topraklarındaki daha düşük seviyeli bir malikânedendi ve asil bir kadının içgüdüsel olarak bileceği konularda eğitilmemişti. Aslında, onu tanıyan herkes oldukça vahşi bir kadın olduğunu söyler. Babamın kendisini onurlandırdığını, takdir ettiğini sanmıyorum. Muhteşem evin, zengin toprakların ve yakışıklı kocanın keyfini çıkarmıyordu. Ben doğduktan iki sene sonra evi terk etti."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Cammon, "Terk mi etti?" diye sordu. "Ve hiç geri dönmedi mi?"

Kirra, "Ve hiç geri dönmedi," dedi. "Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Senneth, "Ben bunu bilmiyordum," dedi. "Baban hep ondan ölmüş gibi bahsederdi."

Kirra bir kahkaha attı. "Üçüncü kez evlenebilmek için ikinci karısının öldüğünü duyurdu. Neyse ki, üçüncü eşi tam ihtiyacı olan şeydi: Zeki, kendine yetebilen, yetenekli ve kendini Danalustrous'a adayan biri. Kardeşim Casserah'ın annesi ve benim de üvey annem." Kirra gülümsedi. "Büyülü güçlerimin olduğunu öğrenince bunu çok hoş karşılamadı ama bayılmadı veya çılgılık atmadı veya babamdan beni evden atmasını istemedi. Bir süre gözünü Casserah'ın üzerinden ayırmadı çünkü bu illerin babamın soyundan gelmesinden korkuyordu ama Casserah normal biri olmaya kararlıydı."

Cammon, "İlk ne zaman ortaya çıktı?" diye sordu. "Gizemli yeteneklerin."

"On yaşındaydım. Üvey annem bana reverans yapmayı öğretmeye çalışıyordu. *Kraliçenin önünde olduğunu ve onu selamladığını düşün*, dedi. Ben de kraliçe olarak nasıl görüneceğimi hayal ettim ve sonra bir kraliçeye ya da on yaşındaki bir çocuğun kraliçesine dönüştüm. İlk defasında bunun üvey annem için ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin edebilirsiniz. Ama dediğim gibi, oldukça soğukkanlıydı. Ve babam bana tepki göstermeyi bile düşünmedi. On İki Ev'in asil kızlarından biri olarak yerimi almanın konusunda kararlıydı. Tiltleri ve Storianları ve Gisseltessleri ve herkesi beni olduğum gibi kabul etmeye zorladı. Büyü gücüm yüzünden hiçbir zaman kınanmadım. Ve bilirsiniz, aristokrasi içinde benim kadar şanslı olmayan bir sürü çocuk var."

Senneth, "Evet, diğerlerinin hikâyelerinin bir kısmını duyduk," dedi. Gerçi Tayse bu hikâyeleri duymamıştı ve diğerlerinin duyup duymadığını merak etti. "Kardeşin büyü gücüne nasıl yaklaştı? Ben hep onun okunması zor bir kız olduğunu düşünmüşümdür."

Kirra gülmeye başladı, bunu komik buluyor gibiydi. "Cassarah, doğrudan kendisini etkilemeyen hiçbir şeyden etkilenmez. Ben onu bir örümceğe dönüştürmediğim veya içinde uyuduğu evi yakıp kül etmediğim sürece benimle derdi olmaz, benim kim veya ne olduğumu kafasına takmaz. Aslında çok yakınız ama açıklaması zor bir ilişki."

Senneth, "Ve sanırım baban ve üvey annen ve herkes sendeki illetin gerçek annenden geldiğini anladı," dedi.

Cammon, "Her zaman bir yerden gelmek zorunda mıdır?" diye sordu. "İnsanlar hiç kendi kendine büyü gücü geliştiremez mi?"

Tayse bunu duyunca kafasını kaldırdı. Bu konuda çok fazla düşünmemişti ama aslında bu sorunun cevabını çok merak ediyordu. Büyü nereden geliyordu? Birden mistik yetenekler geliştirmek mümkün müydü yoksa bunun bir nesilden diğerine mi aktarılması gerekti?

Senneth ve Kirra göz göze geldi. Senneth, "Bu konuda kimse emin değil," dedi. "Ama görünüşe göre nesilden nesile aktarılıyor. Donnal'ın göçebe babası bir mistik olmayabilir ama onun babası veya büyükbabası mistik olmalı. Aristokrasi içinde bir seramarın özel yetenekleri olduğu anlaşıncı skandallar çok yaşanmıştır. Genelde, anne babayı biriyle aldatıldığını itiraf eder çünkü tabii ki ne anne ne de baba soylarında büyü gücü olduğunu itiraf etmez! Ama Kirra burada sana On İki Ev'in içinde nesiller boyunca doğan mistikleri sayabilir. Bence büyü onların soylarında inandıklarından çok daha derinlere iniyor."

Cammon, "Bence benim ailemde mistik olan babam," dedi. "Çünkü annemin hiçbir zaman bir gücü olmadı. Herhangi bir gücü. Olsa herhalde bir ara kullanırdı." Yüzünde üzgün bir gülümseme vardı. "Her neyse, senin söylediklerine bakarak, tüm mistiklerin huzursuz bir yapısı olduğunu anladım ve babamda bu vardı. Ve dördümüze bir baksanıza, sürekli yollardayız. Belki de kanımızda olan bir şeydir."

Kirra, "Sen mistik olduğunu ilk ne zaman anladın, Cammon?" diye sordu.

Cammon güldü. "Beni tutup Kardon'un hanından çıkardığınızda! Ama daha öncesinde... garip olduğumu biliyordum. Bende bir terslik olduğunun farkındaydım ve bana yalan söylendiğinde bunu hep anlardım. Bence babam da hissedendi. İnsanlar ile imkânsız anlaşmalar yapardı –hayal edebileceğiniz en güvenilmez adama güvenirdi– ama planı ne kadar çılgınsa getirisi de o kadar fazla olurdu. Bence parasını nasıl elinde tutacağını öğtenseydi gerçekten çok zengin bir adam olabilirdi."

Senneth, "Nasıl öldü?" diye sordu.

Cammon yüzünü buruşturdu. Tayse çocuğun ateşin ışığında yaşsız görüldüğünü düşündü. Yüzü yuvarlak ve hoştu, deneyimlerinin izlerini taşımıyordu, sadece benekli gözleri yaşını ve bilgeliğini belli ediyordu. Özel bir bilgelige sahip olduğunu düşünmek çok zor değildi çünkü insanlara bakıp ruhlarını görüyor ve sırlarını okuyabiliyordu. Tayse bartaniyesinin altında kıpırdandı ve bakışlarını önüne indirdi.

"Arberharst'taydık. Sovenfeld'e geçebilmek için biriktirdiğimiz bütün parayı vermek zorunda kalmıştık. Babamın Arberharst'ta buluşacağı bir adam vardı, onu bir tür işe sokacak biriydi," –Cammon omzunu silkti– "Ben hep anlaşmada bir terslik olduğunu düşünmüştümdür. Belki de hayatında ilk kez, karşısındaki insanı yanlış değerlendirdi ve anlaşma yaptığı adam yalancı çıktı. Belki de adamla konuşurken yanlarında babamın tanımadığı insanlar vardı ve babam yüksek sesle onlara güvenmediğini söyledi. Her halükârda, o akşam eve geri dönmedi. Ertesi sabah cesedi rıhtıma yakın bir yerde bulundu. Annem hanı terk etmeyecek kadar krize girdiği için onu teşhis etmemiz için hana getirdiler. Üç hafta sonra Gillengaria'ya geri dönüş biletlerimiz için satıldık."

Senneth çocuğu seyrediyordu. "Bu, çok uzun zaman önce değil," dedi. "Baban Arberharst'ta ölmüş ve sonra annen yolda ha-

yatını kaybetmiş, sonra sen köle olarak satılmışsın ve şimdi sana hâlâ yabancı olan insanlarla sana tanıdık olmayan bir dünyada seyahat ediyorsun. Yine de, durumu iyi idare ediyorsun ve olması gerektiği kadar hüznünlü değilsin."

Gülümsemesinde hüznün vardı. "Belki de duygularım hâlâ uyuşuktur. Burada güvenli bir liman olmadığına inanmaya başlamıştım. Şimdi kafamın tepesinde öfkeli bir fırtına olmadığı için minnettarım."

Tayse çatıya baktı, sayısız delikten çatıda biriken karları görebiliyordu. "Ama bu akşam da bir tür fırtına var," dedi.

Cammon, "Beni rahatsız eden o tür bir fırtına değil," dedi.

Kirra uzandı ve Cammon'ı kucakladı. "Artık senin ailen biz olacağız," dedi. "Bu yolculuk sona erince, sana Ghosenhall'da bir yer bulamazsak, seni Danalustrous'a götüreceğim, orada babamın danışmanı olabilirsin. Yanında kimin doğruyu söylediğini anlayabilecek bir sağ kolu olması çok hoşuna gidecektir."

Cammon'ın yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "Baban biraz ürkütücü birine benziyor."

Senneth güldü. "Malcolm Danalustrous için biraz ürkütücü demek hafif kalır ama Kirra haklı. Orası senin için çok iyi bir yer olabilir, büyük bir lorda hizmet edersin."

Justin, "Ya da krala," dedi. Her zamanki gibi asilleri kışkandı.

Senneth, "Ya da krala," diye onayladı.

Cammon alarına geçti. "O kadar yükseklerde gözüm yok!"

Justin gururla, "Senin işine yarayacağını düşünürse," dedi. "Ona hizmet eder ve bundan mutlu olursun."

Kirra bir merak ile Gezgîn'e baktı. Bu küçük grubun içinde gerginlikler eksik olmuyordu ama Tayse hep bu ikisi arasındaki gerginliğin en büyüğü olduğunu düşünmüştü. Justin üyesi olduğu ayrıcalıklı sınıftan gelen rütbesi ve gücü yüzünden Kirra'dan nefret ediyordu ve Kirra da bazen Justin'in yanında ve hayatta olduğunu bile unutuyordu.

Ama bu akşam, kısa süreliğine de olsa, Justin'in farkında gi-

biydi. "Senin hikâyen nedir, Justin?" diye sordu. "Sen kendini kralın elit birliğinde nasıl buldun?"

Justin hemen Tayse'ye baktı ve Tayse başıyla onayladı. Justin kayıtsızca omzunu silkti, bu hiç anlatmadığı bir hikâyeydi. Hikâyenin büyük bir kısmını es geçti. "Ghosenhall'da, saraydan birkaç kilometre uzakta büyüdüm. Hırsızlar mahallesinde. Annemin dört çocuğu vardı, hiçbirinin babası bilinmiyordu. O kadar pis bir yerde yaşıyorduk ki anlatamam." Başıyla Kirra'nın yanında oturan karanlık saçlı adamı işaret etti. "Belki Donnal öyle bir yerde yaşamamanın ve hiçbir şeyinin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilebilir, ama geriye kalanlar ben hikâyemi ne kadar uzatsam da beni anlayamaz.

"Üç kız kardeşim ben on yaşına basana kadar evi terk etti. Nereye gittiklerini veya hâlâ hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum. Annem bacaklarının arasında başlayan ve bütün vücudunu çürüten bir hastalık yüzünden öldü. Ben hayatımı dışarıda geçiriyor, diğer çocuklar gibi ara sokaklarda yaşıyordum." Şeytani bir anıyı hatırlayınca yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Çok zenginlerin kraliyet şehrinin bazı sokaklarına korumasız girmemesinin bir sebebi vardır. Benim gibi çocuklar gecenin karanlığında veya gündüz ortasında para keselerini çalabilir ve onları öldürmekle tehdit edebiliriz. Bazılarımız sivil muhafızlar ve paralı askerler ile dövüşürken öldürdük. Bazılarımız ise açlıktan ve hastalıktan. Geriye kalanlar, çok ama çok tehlikeliydi. Benimle dövüşmeye karar veren olursa onu yirmi saniyede silahsız bırakabilirdim. Aynı anda üç kişiyle birden dövüşebilirdim. On iki yaşına bastıktan sonra hiçbir gün karnımı doyuramayacak kadar fakir değildim, bazen kalacağım bir yer bile oluyordu. Arkadaşlarımdan hiçbiri de aç değildi."

Kısa bir sessizlik oldu. Cammon, "Hiç kimseyi öldürdün mü?" diye sordu.

Justin karamsar bir bakış attı. "Bilmiyorum. Dövüştüğüm herkes ben sokağın ortasında bıraktığımda hayattaydı. Yaraları-

nın tamamen iyileşip iyileşmediğini bilmiyorum.”

Kirra, “Geçişi duymak için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Ama Senneth’in bakışları Justin ve Tayse arasında gidip geliyordu. Tayse neler olduğunu çok uzun zaman önce fark ettiğini düşündü. Senneth tabii ki bir şey söylemedi ve Justin hikâyesine devam etti. “Bir gün bir adamın cüzdanını çalmaya karar verdim ve sokakta onunla dövüştüm. Benden çok daha iyiydi, o kadar iyiydi ki beni şaşırttı çünkü kimse benim karşımda birkaç dakikadan daha fazla dayanamazdı. Ama benim gibi bir hançer kullandı ve benimle dövüştü, yorulmadı ve pes etmedi, kesesini alamadım. Aslında, kayıp başını kaldırım taşlarına vuran ben oldum. Bıçağın tepeme inip hayatımı sonlandırmasını bekliyordum. Ama bıçak inmedi. Adam yanıma çömelip *Senin gibi biri işime yarayabilir. Benimle saraya gel, dedi.*”

Kirra, “Saraya?” diye tekrarladı.

Justin başıyla onayladı. “Tayse’ydi. Beni kralın sarayına götürdü ve sivil muhafızlarla birlikte eğitti. Kralın Gezginini olabilecek kadar iyi olmam beş senemi aldı. Yedi senedir de Gezgin’im.”

Cammon, “Ben Gezginlerin kralın askerlerinin en iyileri ve en sadıkları arasından seçildiğini sanıyordum,” dedi.

Tayse, “Öyleler,” dedi.

Kirra, “Öyleyse, Kral Baryn senin kötü geçmişini görmezden geldi ve seni kendi askerlerinden biri olarak kabul etti,” dedi. “Bu, gerçekten etkileyici bir hikâye. Ve sana inanıyorum. Babamın en iyi av köpeği bir gün malikânemizin önünde yaralı olarak bulduğumuz kötü muamele görmüş bir köpekti. Öyle kötü durumdaydı ki baş seyis gırtlığını kesmeyi düşündü. Ama babam onun yaşamasını istedi. Onu kendi elleriyle besledi ve sargılarını değiştirdi, yeterince güçlenince köpeğin kendi odasında uyumasına izin verdi. Köpek bir süre sonra babama aşırı bağlandı. Nereye gitse onu takip eder ve sanırım onu canı pahasına korur. Ama ilk geldiğinde hiçbir şeydi.”

Justin hem kızmış hem de neşelenmiş gibiydi. “Evet,” dedi.

"Hakaret kısmını çıkarırsak hikâyeler benziyor."

Kirra şaşırmış gibiydi. "Hakaret etmek gibi bir niyetim yoktu."

Senneth gülüyordu. "Asiller için köpekleri vârislerinden bile değerlidir," dedi. "Bu ancak büyük bir iltifat olabilir."

Tayse, "Her neyse," dedi. "Kral, Justin'i Gezgin olarak yanına alarak çok yerinde bir karar verdi."

Şimdi Kirra'nın merakı körüklenmişti. Tayse'ye anlamlı bir bakış attı. "Ya sen? Sen kendini büyük sarayda nasıl buldun?"

Tayse gülümsedi. "Ah, benim hikâyem çok kısa. Babam bir Gezgin'di, büyükbabam bir Gezgin'di, ben böyle doğdum. Değersiz bulunsam bu benim kalbimi çok kırardı, bu yüzden yaptığım her şey –ilk antrenman kılıcımı tutacak kadar büyüdüğüm-den beri– yerimi kazanmak içindi. Başka biri olmak istemedim, başka yapabileceğim bir şey yoktu. Gezgin olmak benim kadrimdi."

Senneth adama bakıyor, alevlerin sarı ışığı yüzüne vurdukça gözleri karanlık ve gri arasında gidip geliyordu. "Rüyana ulaşmasaydın ne olacağını görmek çok enteresan olurdu," dedi. "Amacından bir şekilde uzaklaşıydın ve her şeyi boş verip kendine yeni bir kader çizmeye karar verseydin."

Tayse kibarca, "Senin gibi mi?" diye sordu.

Senneth'i huzursuz etmek istemişti ama kadın gülümsedi. "Bu, bir parça da olsa, benim hikâyem."

Tayse, "O zaman bize hikâyeni anlat," dedi. "Geriye kalan herkes kalbini açtı."

Senneth, "Bazılarınız açtı," dedi. "Bazılarınız ise sadece bir hikâye anlattı."

Şimdi sıratma sırası Tayse'deydi çünkü eleştirildiğini anladı. "O zaman sen de bize bir hikâye anlat," dedi. "Bize hayat hikâyeni anlat."

13

Senneth konuşmaya başlamadan önce biraz düşündü. Tayse gerçeğin ne kadarını öğreneceklerini, Senneth'in ne kadarını gizleyeceğini merak ediyordu. Senneth sonunda, "Babamın benden hiç ümidi yoktu çünkü kızlarıyla ilgilenmiyordu," dedi. "Sayısız erkek kardeşimle daha ilgiliydi. Anneme de ilgi göstermiyordu, her ne kadar annem iyi bir eş olmak ve onu memnun etmek için elinden geleni yapsa da. Bildiğim kadarıyla, annem iki kez başarısız oldu. Birincisi, beni doğurduğunda. İkincisi, mistik olduğum açığa çıktığında."

Yine bir duraksama. Acı acı, "O günleri sıklıkla düşünmem," dedi. "Garip yeteneklerim olduğu ortaya çıkınca babamın ne kadar öfkeli olduğunu hatırlamamaya çalışıyorum. Aslında, çok küçükken de güçlerim vardı ama babam benimle çok az vakit geçirdiği için farkında değildi. Ateşle ufak tefek kazalarımı, mumları nasıl yakıp söndürebildiğimi, dokunuşumun bazen annemi veya bakıcıyı yaktuğunu bilmiyordu. Ben bu gariplikleri çoğunlukla kontrol altında tutabildiğimi sanıyordum ama on yedi yaşındayken birden güçlendiler ve daha etkili hale geldiler. Artık onları nasıl yönlendireceğimi bilemiyordum."

Kirra başıyla onayladı. "Bu bazen olur. Genelde on iki ve on sekiz yaşları arasında mistiğin gücü doruğa ulaşır. On sekiz yaşına geldiğinde herhangi bir güç işareti görmediysen bir daha görmeyeceğin söylenir."

Justin, "O zaman güvendedim!" dedi. Herkes güldü.

Senneth gülümsedi ama gülmedi. "Pekâlâ. Babam korkunç sırtımı öğrendi ve beni evden attı. Yanıma para veya yiyecek vermiyordu ama iki küçük erkek kardeşim peşimden koştu, ağlayarak bana para ve yiyecek bir şeyler verdiler. Büyük kardeşlerim ben gecenin karanlığında gözden kaybolurken candan bakıyordu. Annem odasında ağlıyordu. Büyükannem..." Senneth tekrar gülümsedi. "Büyükannem koridorda babamın karşısına dikilip yüzüne küfürler savurmuş. Üç sene içinde kendi içindeki ateşlerle öleceğini söylemiş, kanı kaynayacak, karaciğeri pişecek, kalbi alev alacakmış. Bunun gibi korkunç şeyler. Sonra koşarak peşimden geldi ve bana bu tılsımı verdi." Senneth her zaman takuğu altın tılsımı yakasının içinden çıkardı. "Ve ben de gittim."

Cammon büyülenmiş gibiydi. "Ve oldu mu? Öldü mü? Baban?"

Senneth başıyla onayladı. "Neredeyse tam üç sene sonra. Evet, öldü. Kalbi mi alev aldı yoksa diğer korkunç şeyleri mi yaşadı bilmiyorum ama bir hastalık onu içten içe yedi bitirdi. Bir at tarafından ezilmedi veya bir kavgada ölmedi. Vücudu ona ihanet etti."

Cammon, "Sana ne oldu? Sen hiç eve geri döndün mü?" diye sordu.

Senneth başını iki yana salladı. "Hayır. O günden sonra geri dönmedim. Yola koyuldum ve dolaşmaya başladım." Hafifçe gülümsedi. "Bulabildiğim bütün işlerde çalıştım, eğer iş dürüst bir işse ve patronum bir kadını işe almaya niyetliyse. Güçlüydüm, bilirsiniz, hep öyleydim. Demircide çalışmayı seviyordum çünkü ateş hep beni kendine çekerdi ve sıcak metallerin veya alevlerin yanında hiç rahatsız olmazdım. Demirci ile de çok iyi anlaştık, birkaç sene yanında kaldım. Ama öldü ve oğlu beni sevmiyordu—ben zaten huzursuzdum—ve yollara düştüm."

Omzunu silkti. "Askerliği denedim, Malcolm Danalustrous ile anlaşmadan önce birkaç iş yaptım. Çiftçiliği denedim ama

çok sıkıcıydı. Bir süre bir tüccar gemisinde çalıştım ve o işim de fena değildi. Kaptan ve mürettebatın yarısı kadındı, hiçbiri de zayıf kadınlar değildi. Ama evimden çok uzak kalmayı sevmedim. Gillengaria'dan ne kadar uzaklaşırsam o kadar zayıf düştüğümü fark ettim.”

Justin, “Zayıf derken neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Senneth, Cammon'a baktı. “Benim bir teorim var, bence biz mistik olarak doğanların gerçek büyü gücü sadece Gillengaria'da olduğumuz sürece işe yarıyor. Bir şekilde buranın toprağına bağlıyız. Bu yüzden, Sen Cammon, Sovenfeld gibi yerlerde yaşarken çok az bir güce sahiptin. Her halükârda, ben bu diyardan uzaklaşıkça büyü gücüm soluyordu. Kendi içimdeki sıcaklığı çağırımıyordum. Yeteneklerimden kaçmak istiyor olsaydım hâlâ o gemide olurdum veya Arberharst'ta gemiden inip hayatımın geri kalanını orada geçirirdim. Ama ben güçlerimi özlüyordum. Sıradan olmamayı özlüyordum. Bu yüzden geri döndüm.

“O günden beri de dolaşıyorum,” diye devam etti. “Daha önce bahsettiğim gibi birkaç sene Lirrens'te yaşadım ve bir süre oraya yerleşebileceğimi düşündüm. Orada her şey garipti—insanların hepsi garipti—ama ben onlar gibi değildim ve onları anlamıyordum. Yine de, onlarla kolaylıkla bir arada yaşırdım.”

Justin'e bakıp gülümsedi. “Sen oradaki insanlarla iyi anlaşır-sın. Çok vahşiler. Karmaşık bir akraba ve dostluk ağıları var, bu şekilde neredeyse bölgedeki bütün ailelere bağlanıyorlar. Ama dışarıdan gelenlerden nefret ediyorlar. Topluluklarına girmeye çalışan ve orali olmayan herkese karşı çok acımasızlar. Tıpkı senin Gezgin dostların gibi.”

Justin, “O zaman seni neden kabul ettiler?” diye sordu.

“Ailelerden birindeki bir adama yardım ettim ve bir nevi beni evlat edindi. Ve ailesinin bir parçası olunca, oradaki bütün ailelerin bir parçası oldum. Yarın oraya gidip birkaç ismi fısıldasam beni yine aralarına alırlar. Ama siz böyle bir şey yaparsanız...” Elleriyle bir yarım daire çizdi, kaosun bir sembolünü taklit etti.

“Muhtemelen gece olmadan yok edilirsiniz.”

Biraz daha öne eğildi ve Tayse şimdi kadının alevlerin ışığıyla aydınlanan yüzünü görebiliyordu. “En kötü senaryo bir Gillengaria erkeğinin bir Lirrens kızına âşık olmasıdır. Kız evlenmeyi kabul ederse —asla etmez— ailesinden biriyle dövüşerek kendinizi ispatlamanız gerekir, ölümüne. Bu doğru, babasını veya kardeşini veya amcasını veya kuzenini öldürmek zorunda kalırsınız yoksa onunla evlenemezsiniz. Tahmin ettiğiniz gibi çok az sayıda Lirrens kızı ailesinin öldürülüşünü seyretmek ister ve birini gerçekten sevdiyse de onun ölümünü de görmek istemezler. Bu yüzden ailesinin onaylamadığı bir erkekle kaçan bir Lirrens kızının hikâyesini asla duyamazsınız. Şarkılar vardır —kadınların erkekler yanlarında değilken söylediği— ve dinlemesi bile acı verir. Çok büyük olduğu için unutulması gereken aşkların şarkıları.”

Kirra, “Bence, ben bir Lirrens kızı olsaydım, muhtemelen on altı yaşına basmadan Gillengaria’ya kaçırdım,” dedi.

Senneth gülümsedi. “Belki. Ama seni çok sevdikleri için seni bırakmayacak bir aileyle kuşatılmak da harika bir şey olmalı. Ben oraya gerçekten ait değildim ve yine de orada sonsuza kadar kalabileceğimi düşündüğüm anlar oldu, sadece kuşatılmak ve sevilmek için. Çok erken kaybettiğim veya hiç sahip olmadığım bir şeydi.”

Cammon, “Geçen gün bir şeyden bahsettin,” dedi. “Farklı bir tanrıya taptıklarını söyledin, herkesin bahsettiği Solgun Anne veya güneş tanrıçası değil miydi?”

Senneth başıyla onayladı. “Ah, evet. Lirrens’de insanlar Karanlık Gözetleyen’e tapıyor: Siyah Anne. Gecenin annesi,” diye açıkladı. Yüzlerdeki şaşkınlığı hemen fark etti.

Tayse, “Ben böyle bir tanrıçayı hiç duymadım,” dedi.

Senneth, “Öyle mi? Büyükannem Gillengaria’nın bazı yerlerinde ona adanmış sunakların bulunduğunu söylardı,” dedi. “Tıpkı Rüzgâr Yapan ve Yeşil Koruyucu ve diğerlerinin tapınaklarını bulabileceğiniz gibi. Ben Lirrens toprakları dışında etkisinin

hiçbir zaman çok fazla olduğunu sanmıyorum. Oradakiler boyunlarına siyah opal takar ve tanrıçaya her gün dua ederdi. Gece yaşanan birçok şeyin kutsal olduğuna inanırlardı çünkü tanrıça yaşananları gözetlerdi. Tanrıçayla doğrudan bağlantısı olduğunu söyleyen birkaç kişi vardı —onunla konuşanlar veya onunla konuşanların soyundan gelenler— ve bu insanlara çok saygı duyulur, bu insanlar neredeyse kutsal görülürdü. İtiraf etmeliyim ki, bir veya iki tanesinin harikulade yetenekleri vardı.”

Kirra, “Ne gibi?” diye sordu.

Senneth kıza döndü. “Sen harika bir iyileştiricisin ama bu kadınlar... onların erkekleri ölümün eşiğinden geri getirdiğini gördüm. Birden fazla kez. Ve bir şeyleri gizleyebiliyorlardı. Evleri, insanları. Bir defasında on kişilik bir grupla seyahat eden bir kadın vardı. Bu insanlar kendilerini arayanlara görünmek istemiyordu, sanırım aileler arası bir kan davasıydı. Bir akşam kamp yapmak için yolun kenarında durduk ama karanlığın içinden gelen atlıların seslerini duyduk. Ve bu kadın bizi karanlıkta gizledi. Kimse bizi göremedi, köpekler kokumuzu alamadı. Sanki gecenin sonsuz karanlığında gözden kaybolmuştuk. Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve bir de *raehynx*’ler konusu vardı, bu insanların bazıları gecenin yaratıkları üzerinde güç sahibiydi. Sıradan bir şeymiş gibi, hiç çaba sarf etmeden, bir köpeği çağırır veya bir güveyi savuştururcasına.”

Kirra, “Bahsettiğin şeylerin hepsi kulağa büyü gibi geliyor,” dedi.

Senneth başıyla onayladı. “Evet, geçen gün Cammon’a da bunu söyledim. Onu bir ara Lirrens’e götürmeyi ve oradaki insanları okutmayı çok isterim. Bana hepsinin mistik olduğunu söyleyebilir.”

Senneth sustu ama kimse konuşmadı; hikâyesinin başka bir kısmını düşündüğü ve devam edip etmemek konusunda kararsız kaldığı belliydi. Bakışları ateşin üzerindeydi. Tayse alevlerde kimse-
nin göremediği şeyler görüp görmediğini merak etti.

Senneth yavaşça, "Aslında," dedi. "Bazen merak ediyorum..." Kafasını kaldırıp önce etraflarını kuşatan duvarlara, sonra tekrar ateşe baktı. "Lirrens gücünü Karanlık Gözerleyen'den alıyorsa ve onlar mistikse, hepimiz öyle veya böyle gücümüzü bir tanrıdan alıyor olmayalım? Şunu söyleyebilmek için çok büyük bir hayal gücüne ihtiyaç yok. *Sen Parlak Anne'nin bir çocuğusun, güneş tanrıçasının soyundan geliyorsun. Parlak Anne ateşten yapıldığı için de alevleri kontrol edebiliyorsun. Bir odayı sıcaklıkla doldurabiliyor, kendi vücudunun soğuk kemiklerinden sıcaklığı çağırabiliyorsun çünkü gücünü aynı ilkel kaynaktan alıyorsun. Ateş veya yıkım veya hatta yaratılış ile ilgili her şey, söz konusu olan güneşin yaşam veren gücü olunca, bunları ellerinle çağırabiliyor veya şekillendirebiliyorsun.*" Kafasını kısa süreliğine kaldırdı, etrafındaki yüzlere baktı ve sonra yeniden ateşe odaklandı. "Ben buna neredeyse inanıyorum," dedi.

Tayse ateşe baktı ve şok olmayı ve huzursuz olmayı bekledi ama ne şaşkın ne de huzursuzdu. Bu konudaki diğer açıklamalar kadar mantıklıydı ve bir şeyin mümkün olabilmesi için önce açıklanması gerektiğine inanan adamlardandı. Bir tanrıçanın soyundan geliyorsa, neden olmasın? Sıradan bir kadın olmadığı belliydi.

Tayse'nin tanrılarla çok işi olmazdı. Ghosenhall, Tayse doğduğundan beri agnostik bir şehirdi ve kralın adamları kraliyet ailesini diğer bütün bağların üzerinde tutardı. Tanrılar olabilir ve diğer insanlar onlara inanabilirdi ama Tayse veya diğer Gezginler için bunun bir anlamı yoktu. Doğruyu söylemek gerekirse, tanrılar Gillengaria'da yaşayan insanlar için çok önemli değildi. Solgun Annenin Kızları cadılarla ilgili hikâyeler fısıldamaya başlayana dek.

Sessiz odada Kirra'nın sesi de kısık çıktı. "Mistikler güçlerini gerçekten tanrılardan alıyorsa bana hangi tanrı dokundu?"

Senneth kıza baktı. "Sanırım sana ve Donnal'a ve diğer şekil değiştirenlere Vahşi Anne göz kulak oluyor. Vahşi Anne tüm

canlılara değer verir, öküzleri güçlü ve menengiçleri hızlı yapan odur. Büyükanнем ona çok fazla saygı duyulmadığını çünkü insanların onu anlamadığını söylerdi. İnsanlar kendilerine ne gibi bir güç vereceğini bilemezmiş çünkü insanlar zaten hayvanlardan üstünmüş, bu yüzden de onu onurlandırmak gibi bir derdleri yokmuş.”

Kirra, “Aynı zamanda bir iyileştirici mi?” diye sordu.

Senneth gülümsedi. “Ah, pekâlâ... bence senin karışık bir soyun var. Belki atalarından biri Vahşi Anne'nin soyundan geliyor-du, bir diğeri de Karanlık Gözetleyen'in soyundan. Kutsanmış birisin çünkü iki farklı yeteneğin var ve iki tanrıça sana göz kulak oluyor.”

Cammon, “Ya ben?” diye sordu.

Senneth düşünceli gözlerle Cammon'a baktı. “Senin hakkın-da çok emin değilim. Belki de tüm tanrıları çok iyi tanımadığımı içindir. Ama bence sen gücünü Suların Leydisi'nden alıyor olabilirsin, o nehir yataklarında ve okyanusların derinliklerinde yaşar. Su rüzgârlara ve mevsimlere cevap verir; kışın donar, baharda serbest kalır. Suyun yüzeyine üflersen üzerinde dalgalanmalara sebep olursun. Bu yüzden hassas bir ortam olduğunu söyleyebilirsin. Ama dediğim gibi, tam olarak emin değilim.”

Justin küçümseyen bir ses tonuyla, “Bu çok saçma,” dedi. Ama Tayse adamı susturmak için elini havaya kaldırdı ve Justin başka bir şey söylemedi.

Cammon, “Başka tanrılar var mı? Ve başka güçleri olan mistikler?” diye sordu.

Senneth, “Olabilir. Bilmiyorum,” dedi. “Ben sadece büyükanнемin bana anlattığı hikâyelerdeki parçaları birleştiriyorum. Ve dediğim gibi, tamamen yanılıyor da olabilirim, ama bana mantıklı gelen bir teori.”

Kirra, “Ama o zaman... nasıl... neden... tanrılar niye bazı insanları güçleriyle kutsarken bazılarına hiçbir şey vermiyor?” diye sordu.

Senneth gülümsedi. "Bu sorunun cevabını ben de bilmiyorum! Benim tahminime göre... ah, uzun zaman önce, yüzlerce yıl önce, tanrılar insanların inancının azaldığını gördü. Ve Gillengaria'da dolaşmaya karar verdiler, hep birlikte ya da ayrı ayrı, insanların inancını yenilemek için. Kendilerini sadece inanana mı gösterdiler bilmiyorum ya da belki de çıplak ve korkunç bir surette yerleşim birimlerini dolaşıp insanlara kendilerini göstermişlerdir. Kasabalardan birkaç kişiyi seçip seçilmiş olanlara dokundular mı ya da güçlerini onlara mı aktardılar bilemiyorum. Ya da insan sevgilileri oldu, belki yarı tanrı yarı ölümlü çocuklar yaptılar. Bütün su süreç hangi tanrının veya tanrıçanın daha çok inanana sahip olacağını görmek için yapılan kışkanç bir yarışma bile olabilir. Bunların yaşanıp yaşanmadığını bile bilmiyorum. Sadece, Gillengaria'da bir avuç insanın açıklanamayan bir güç ile kutsandığını biliyorum ve tanrılar diyarımızdan neredeyse tamamen yok oldu. Arada bir bağlantı olup olmadığını çok merak ediyorum."

Cammon, "Tanrıların ortadan kaybolduğunu söyledin," dedi. "Ama Solgun Anne her yerde, en azından güneyde. Bu, bir yarışma varsa onu kazandığı anlamına mı geliyor? Bu, onun çocuklarının gizemli güçleri olduğunu mu gösteriyor?"

Senneth, "Bunu da bilmiyorum," diye itiraf etti. "Kızların herhangi bir özel gücü olduğuna dair bir şey duymadım. Belki de ay tanrıçasının gücü yoktur ve bu yüzden de en kışkanç tanrıdır. Belki de kardeşlerinin güçleri olan çocuklarından bu yüzden nefret ediyordur; bu yüzden onların yok edilmesini veya öldürülmesini istiyordur çünkü güçleri olduğunu biliyor ve onun gücü yok. Ya da belki hiç tanrı yoktur ve Gillengaria'ya hiç gelmemişlerdir. Bilmiyorum. Bunlar sadece merak ettiğim şeyler."

Cammon'a baktı. "Ama bazı şeyleri açıklayabilir. Mesela, sen bu binayı nasıl sezdin? Sen büyüye duyarlısın veya ilâhi güçlere duyarlısın. Burası kutsal bir yer ve sen varlığını hissedebiliyorsun."

Justin, "Evet, her zaman bir tesadüf e ip büküp bir teoriye uydurabilirsin," dedi. Kendine daha fazla hâkim olamadı. "Ama senin ve arkadaşlarının tanrı olduğunu düşünmek, senin bunları söylediğini duymak..."

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Tanrı olduğumuzu söylemedim," dedi. "Gillengaria'daki tanrıların bile gerçekten tanrı olduklarını sanmıyorum. Bence biz sadece geride bıraktıkları izleriz."

Donnal sessizce, "Ben inanıyorum," dedi. Diğerleri adama baktı. Uzun zamandır sessizce oturuyordu, her zamanki gibi Kirra'nın yanındaydı ve *raetynx* gibi odada olduğunu unutmak çok kolaydı. Tayse, hiçbirini hafife almamak lazım, diye düşündü.

Donnal devam etti. "Danalustrous topraklarında bir Vah i Anne tapınağı vardı, bir gün kazayla buldum. Küçük bir yerdi, yıllardır kimse u ramadı ı için çok kötü durumdaydı. İlk buldu umda ne olduğunu bile anlamadım. Ama" -eliyle havada bir yarım daire çizdi- "bir mozaik bütün bir duvarı kaplıyordu. Kırılmış ve bazı parçaları d  m  t , tabii ki, ama hâlâ çok güzel görünüyordu. Gillengaria'da ko an veya uçan bütün yaratıklar resmedilmi ti - ahin, av k pe i, tilki, balık, kedi- hepsinden birer tane vardı. Sanki orası bütün bu hayvanların güvende olabileceği tek yerdi.

"Orayı bir kış günü avlanırken buldum ve yaralıydım, geceyi bir yerde geçirmem gerekiyordu. I eriye girip sırtımı bir duvara yasladı ımda, bir şey hissettim ama açıklayamıyorum. Ama oranın g  le dolu olduğunu biliyordum. Ve içeride mümkün olanlardan daha hızlı iyile tim. Sabah uyandı ımda yaram yoktu. Kutsal bir yer olduğunu biliyordum ve oraya sıklıkla geri döndüm. Nasıl sunular götürmem gerektiğini veya oranın hangi tanrıya adandı ını bilmiyordum ama gidip meditasyon yapıyor ve kendimi daha güçlü hissediyordum."

Kirra, "Beni oraya hiç g t rmedin," dedi.

Donnal gülümsedi. "Bir dahaki sefere babanın topraklarındayken götürürüm."

Justin ellerini iki yana açtı ve çantalarına yaslandı. "Büyü ve batıl inançlar!" dedi. "Eski hikâyeler ve soğuk bir kış gecesi ateşin yüksekken ortaya atılan çılgın teoriler."

Donnal adama baktı, karanlık yüzü ne düşündüğünü belli etmiyordu. "Pekâlâ, o zaman sen nasıl açıklıyorsun?" diye sordu. "Çünkü hepimizin neler yapabildiğini gördün. Yakıt olmadan yanan ateşler, ben de istediğim forma girebiliyorum. Bize tanrılar dokunmadıysa, tanrılar hâlâ bu dünyada varlığını devam ettirmiyorsa, bizim yapabildiklerimizi nasıl açıklıyorsun?"

Justin duygusuz bir ses tonuyla, "Büyü olabilir ama ilâhi değil," dedi. "Farkı açıklayamıyorum ama bir fark olduğunu biliyorum."

Tayse elini havaya kaldırdı, bir tartışma başlamadan araya girmeye kararlıydı. Justin'e sessizce, "Fark etmez," dedi. "Teorileri ne ispatlayabilirsiniz ne de doğru olmadığını kanıtlayabilirsiniz, çünkü bizden onları bir yere kapatmamız veya içlerindeki şeytanı çıkarmamız istenmedi, biz onların nasıl yaratıldığı ile ilgilenmiyoruz. Ben şahsen, anlatılan her hikâyeyi mantıklı buluyorum –doğru olsun veya olmasın– ama fark etmez. Önemli olan kralın onlara güvenmesi ve onları bize emanet etmesi. Görevlerini yerine getirdikleri ve krala ihanet etmedikleri sürece, istediklerini düşünebilirler ve biz de düşüncelerimizi kendimize saklamalıyız."

Justin, "Evet, ama kral bu tanrıların çocuğu olma teorisini biliyor mu?" diye sordu.

Tayse düşünceli bakışlarını Senneth'a çevirdi. "Bilmiyorum. Kralın bu insanlar hakkında ne bildiğini veya Senneth'ı bu görev için nasıl seçtiğini bilmiyorum."

Senneth sınıttı. "Hayır, teorilerimi siz beşinizden başkasıyla paylaşmadım," dedi. "Bizimle ilgili görüşünü değiştireceğini düşünüyorsan hikâyemi Kral Baryn'e de anlatabilirsin."

Justin, "Ben şimdi sizi nasıl tanıdığınızı daha çok merak ediyorum," dedi.

Senneth, "Babam yıllar boyunca ona hizmet etti," dedi. "Ben saraya kaç kez girdim çıktım hatırlamıyorum ama sadece bir çocuktum. Kral, sizin de bildiğiniz gibi, mistiklere kötü gözle bakmıyor. Babamın evini böyle bir şey yüzünden terk ettiğimi öğrenince bu durum ilgisini çekti."

Tayse, "Ve bunu nasıl öğrendi?" diye sordu.

Senneth dönüp Kirra'ya baktı. "Malcolm Danalustrous ona söyledi, ben kızına dersler verdikten sonra. Aslında, kral beni huzuruna on yıl önce çağırdı ve yeteneklerimi onun için kullanıp kullanmayacağımı sordu." Omzunu silkti. "O günden beri de, senede birkaç kez, seyahatlerim izin veriyorsa, kralı sarayında ziyaret ettim. Bence bildiği ve tanıdığı bir mistiğin emrinde çalışması onun için çok da kötü bir şey değil. Anlaşma ikimiz için de uygundu."

Kabul edilebilir bir açıklamaydı ama Tayse'ye göre biraz yüzeyseldi. Babası krala ne tür hizmetler sunmuştu? Askeri bir şey olamazdı yoksa Tayse adamı tanırdı. Belki de bir çiftçi veya tüccardı, belki de kadife ve ipek ticareti yapıyor veya Arberharst'tan kraliyet sarayı dışında her yer için çok pahalı olan şaraplar getiriyordu. Bu konuyu açıklamamak kadının hakkıydı, tabii ki —herkes hikâyelerinde bazı şeylerden bahsetmemişti— ama yine de, yapılan açıklama gerçeğin etrafından dolaşıyor gibiydi.

Justin şüpheyle, "Ben seni daha önce hiç görmedim, kralı her sene ziyaret ediyorsan," dedi.

Senneth, "Evet ve ben de seni görmedim," dedi. "Bence kraliyet sarayına gelen her ziyaretçiye muhafızların yanına indirip oradakilerle tanıştırmıyorlardır."

Kirra kıkırdadı; Justin öfkeliydi. Tayse, "Bu kadar yeter," dedi. "Bu konuda tartışmak çok anlamsız."

Kirra, "Pekâlâ, bizden nefret ettiğini ve hiçbirimize güvenmediğini daha iyi anlatamazdı," dedi. "En azından kralı bizi değerli

bulduğu için bize saygı duyuyormuş gibi yapması gerekir.”

Justin cevap veremeyecek kadar kızgındı ama Tayse adama tepeden baktı. “Bence hepimiz birbirimize saygı duyuyormuş gibi yaparsak daha iyi olur,” dedi. Bu sefer gülmemek için kendini zor tutan Senneth’ti. “Ama şimdilik sohbeti bitirebiliriz. Geceyi dinlenerek geçirin, sabah yapılacak çok işimiz var.”

Genç adam soğuk ve profesyonel bir ses tonuyla, “Nöbet tutacak mıyız?” diye sordu. “Ben ilk nöbeti alabilirim.”

Tayse kendine hâkim olamayıp gülümsedi. “Yarın sabah güneşin bile bizi bulabileceğini sanmıyorum,” dedi. “Bence bu akşam hepimiz korku duymadan uyuyabiliriz.”

Senneth adama baktı ve gülümsemesinin anlamı açtı. *Güneş bizi kolaylıkla bulacak çünkü beni arıyor olacak,* diyordu. Tayse omzunu silkti ve gülümseyerek karşılık verdi, sonra uyku tulumunu açtı ve dinlenmek için içine uzandı.

14

Sabah kar fırtınasının ortasında mahsur kaldıklarını öğrendiler. Fırtına gece boyunca sessizce ama amansızca devam etmişti ve şimdi küçük tapınağın etrafında iki metreye yakın kalınlıkta bir kar tabakası vardı.

Tayse, "İyi ki dışarıda kamp yapmaya çalışmamışız," dedi. Kapıdan dışarıya baktı ve kar yığınlarını süzdü. "Karın altında kalırdık."

Senneth, "Bence bir gün daha buradayız," dedi. Tayse'nin yanında araziye bakıyordu ve konuştuğunda sesi çok neşeli değildi. "Veya iki gün."

Tayse başıyla onayladı. "Pekâlâ, güvendeyiz, sıcaktayız, susamak gibi bir derdimiz de yok. Gerçi yiyecek stokumuzun ne kadar yeteceğini bilemiyorum."

Senneth, "Kırra ve Donna! avlanabilir," dedi. Bunu öyle sıradan bir şeymiş gibi söyledi ki Tayse ellerinde kapanlar ve yaylar ile ava çıkacaklarını düşündü. Sonra ne demek istediğini anladı ve tüyleri diken diken oldu.

Tepkisini gizlemek için, "Ya senin evcil hayvanın?" diye sordu.

Senneth gülümsedi. "Ben henüz ona avlanmaya gönderecek kadar güvenmiyorum," dedi. "Vahşi içgüdülerini ne kadar uzun süre kontrol edersem, yanımda kalmaya o kadar hevesli olacaktır. Sanırım."

Tayse odaya geri döndü. "Neyin doğru olduğunu düşünüyorsan," dedi. Bunun çok da iyi bir cevap olmadığıнын farkındaydı.

Erzak şimdilik yeterliydi ve dışarısı o kadar soğuktu ki ne Kirra ne de Donnal avcı formun bürünüp avlanmaya çok hevesli değildi. Bu durumda küçük tapınakta yapacak işi olmayan altı kişi vardı.

Tayse, Justin'e, "Antrenman kılıçlarını çıkar," dedi. "Biraz çalışalım."

Kirra kılıç kullanmayı öğrenmek yerine Gisseltess adamları tarafından parçalara ayrılmayı yeğleyeceğini söyledi, şimdi geriye antrenman yapacak beş kişi kalıyordu. Yeterli sayıda antrenman kılıcı yoktu ve Tayse gerçek silahları kullanmalarına izin verecek kadar sadece Gezgincilere güveniyordu. Bu yüzden Tayse ve Justin kendi kılıçlarını ve hançerlerini kullanırken, diğerleri de ahşap kılıçlar ile vuruşları karşılamaya ve saldırmaya çalıştı. Cammon, Tayse'nin düşündüğü kadar ümitsiz bir vaka değildi. Tayse bir süre durup duvarın önünde Senneth ile antrenman yapan çocuğu seyretti. Senneth tabii ki daha iyiydi —Senneth çok iyiydi, doğuştan gelen bir gücü vardı ve rakibinin tekniğini çok iyi sezebiliyordu— ama Cammon'un da üzerine gelen vuruştan son anda kaçmak gibi bir yeteneği vardı. Sahip olduğu gizemli yeteneğin bir parçası olmalıydı; etrafındaki insanların düşüncelerini ve arzularını ve planlarını okuyabiliyor, bir şekilde bunları kendi lehine çevirebiliyordu.

Tayse için bu düşünce hiç de rahatlatıcı değildi.

Gün boyunca partner değiştirdiler, farklı güçleri ve farklı zayıflıkları olanlarla çalıştılar. Justin günün bir kısmını aynı anda Cammon ve Donnal ile dövüşerek geçirdi, vahşi enerjisini ikiliyi kendisine saldırmaya cesaretlendirerek harcadı, birlikte saldırırsanız belki bir şansınız olur, diye dalga geçip duruyordu! Ama Justin çok iyiydi. İkili birlikte saldırıya geçtiğinde bile, beceriksiz saldırıları ile, Justin'i alt etmeleri mümkün değildi.

Tayse, "O zaman sana ben kalıyorum," dedi. Senneth'i işaret etti ve kadın kılıcı hevesle eline aldı.

Senneth, "Gerçi bütün vücudumun ağrımaya başladığını söylemeliyim," dedi. "Gün doğumundan gün batımına kadar dövüşeceğim gün hiç de eğlenceli bir gün olmayacak. Sanırım biri beni dilimlemeden önce kolum kendiliğinden düşecek."

Tayse, "Ne kadar çok eğitim alırsan savaş alanında o kadar uzun süre dövüşebilirsin," dedi. Konuşurken kadını test etti; öne atıldı, sahte bir saldırı yaptı, geri çekildi, etrafında döndü, saldırıya geçti. Senneth hızlıydı; saldırmak için çok fazla çaba sarf etmese de kılıcı her daim Tayse'nin kılıcının önündeydi.

Senneth nefes nefese, "Senin kadar iyi olacak kadar çok eğitim aldığımı hayal bile edemiyorum," dedi.

Tayse sıırıttı. "Başka yeteneklerin de var," dedi. "Bunları kılıç ustalığınla birleştirebilirsin."

Senneth, "Yapabilirim," dedi. "Amacım kazanırsa. Şimdi amacım daha iyi olmak."

Tayse'nin kılıcının ucu yere bakıyordu. "Belki de senin beni eğitmen gerek," dedi. "Büyüyle nasıl savaşacağım konusunda."

Senneth de silahını indirdi, bir bastonmuş gibi ahşap kılıcından destek aldı. Düşünceli bir biçimde, "Enteresan bir fikir," dedi. "Ama ben sadece kendi büyülerimi biliyorum."

Tayse, "Yolda saldırıya uğradığımızda," dedi. "Diğerlerinin kılıcına bir şey yaprın, kılıçlar ellerinde tutamayacakları kadar ısındı. Buna karşı kendimi nasıl savunabilirim?"

Senneth düşündü. "Isıya dayanabilecek bir eldiven taşı," dedi. "Aşçıların mutfakta kullandığı türden bir şey. O zaman kılıcını hâlâ elinde tutabilirsin. Hatta o zaman kılıcın çok daha tehlikeli olur."

Tayse, "Bekle," dedi. Gidip çantasını karıştırdı. Eski bir çift deri eldiven çıkardı, kalın ve hantal duruyorlardı; bunları yanan binaların duvarlarını yıkmak için kullanıyordu. Daha önce bunları kılıç kullanırken takmayı hiç denememişti.

Eldivenleri beline soktuktan sonra Senneth'in yanına geri

döndü. “Şimdi,” dedi. “Ben senin rakibinim ve beni silahsız bırakmak istiyorsun, nasıl dövüşürdün?”

Kılıçlarını kaldırdılar ve metal ile tahta buluştu. Tayse elindeki kabzanın ısınmaya başladığını hissetti, kılıç o kadar sıcaktı ki metalden hafif bir ışık geliyordu. Numara buydu; kılıcı sol eline fırlattı, bu arada sağ eliyle eldiveni belinden alıp taktı, bütün bunları yaparken sol elinin avucunun kavrulduğunu ve derisinin soyulduğunu hissetti. Senneth’in vuruşlarını da karşılamaya devam etti. Mümkün olduğunca hızlıydı ama Senneth’in gerçekten zarar vermek istiyor olsa bu süre içerisinde kendisini yaralayabileceğinin farkındaydı.

Eldiveni taktı –kılıcı sağ eline aldı– bu şekilde kılıcı tutmak imkânsız değil ama zordu ve kılıcını savurdu. Senneth gülmeye başladı ve dönerek uzaklaştı, Tayse eldivene alışmakta zorluk çektiği için bundan keyif alıyor gibiydi. Tayse hâlâ kadından daha güçlüydü ve üzerine gelen vuruşları karşıladı. Tayse kendine güvenini geri kazanırken karnında bir kıvılcımın çıktığını hissetti ve bacağındaki acıyı hissedince çığlık atmamak için kendini zor tutup aşağıya baktı.

Kemerinin tokası kömür gibi parılıyordu, kınındaki hançeri sıcaktan kızarmıştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı. Hâlâ Senneth’in vuruşlarını karşılamaya devam ederken ikinci eldiveni taktı ve kemerini çözüp yere düşmesine izin verdi. “Bu durumda üzerimde herhangi bir metal ile dövüşe girmemem mi gerekiyor?”

Senneth neşeyle, “Benimle dövüşüyorsan evet,” dedi. “Ama benim başka numaralarım da var.”

Tayse, “Göster bakalım,” dedi. Kılıcını öne doğru uzattı.

Sonra bir alev duvarı ile karşılaştı.

Bu sefer ciyaktı ve geriye sıçradı. Aralarında ince bir alev duvarı vardı ve parılayan kırmızı duvarın arkasında Senneth’in volta atarak bir sonraki saldırıyı beklediğini görebiliyordu. Önceki akşamki alevler kadar geçektir, sıcaklığı yüzünde ve boğazında

hissedebiliyordu. Arkasında dövüşün sesleri kesildi. Şimdi herkes kendisine bakıyor olmalıydı.

"Bu varken dövüşmeye nasıl devam ederim?" diye sordu.

Senneth, "Ateşten ne kadar korktuğuna bağlı," dedi.

"Sana erişmek için içinden geçmeye çalışırsam ne olur?"

Senneth bir kahkaha attı. "O zaman bir sürü şey olur. Senden gerçekten korkuyorsam ve seni gerçekten durdurmak istiyorsam, seni yakarım."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Senneth başıyla onayladı ya da Tayse onayladığını düşündü çünkü alevler yüzünden kadını net bir biçimde göremiyordu. Senneth kasvetli bir ses tonuyla, "Ölü veya diri, herhangi birini yakabilirim," dedi.

Bir eliyle kılıcın kabzasını tutarken diğer eliyle ucunu kavıyordu. "Her yeteneği öğrenmek istiyorum," dedi. "Kendimi savunmama yardımcı olabilecek her şeyi. Belki düşmanım bir mistik olacak, alevlerimi ortaya çıktıkları anda söndürecek. Büyüsü benden daha güçlü olacak ve büyü gücüne bel bağlayamayacağım. O zaman üzerine yürüyüp hançerimi göğsüne saplayabilmem gerekir." Gülümsedi, sözcüklerini yumuşatmaya çalıştı. Ama Tayse kadının çok ciddi olduğunu düşündü. "Her tür silahı kullanabilmek istiyorum."

Kirra yakına geldi; Tayse göz ucuyla diğerlerinin de yaklaştığını gördü. Kirra, "Dünya üzerinde senin sahip olduğun güçlere sahip bir mistik daha olduğunu sanmıyorum," dedi.

Senneth kıza baktı. "Sadece bir tanesi yeter."

Tayse, "Ve senin düşmanın olması gerek," dedi.

Senneth adama döndü. "Ya öyleyse?"

Justin, "Her yerde düşmanlar görüyorsun," dedi.

Senneth, Justin'e baktı. "Ve Kralın Gezginleri görmüyor mu?" diye sordu. "O zaman neden kıtadaki en eğitimli askerlersiniz? Ben Kralın Mistiğiyim. En iyi olmalıyım."

Tayse kadını selamlamak için kılıcını havaya kaldırdı. Ucu-

nun altına değdiğini hissetti, sıcaktı ama soğuyordu. "Bu yolda emin adımlarla ilerliyorsun," dedi.

Öğle yemeği için mola verdiler ve Kirra yapacak başka işi olmadığı için yemeği hazırladı. Tayse tüm egzersizlere rağmen grubun huzursuz olduğunun farkındaydı. Cammon ve Donnal biraz güreşti -bu konuda Donnal herkesten daha yetenekliydi- ve kadınlar da bir köşede toplanıp kıkırdamaya başladı.

Kirra, "Bir lavabomuz yok," dedi. "Ve ben bunun için bir kova kullanmayı..."

Senneth, "Şuralarda bir yerde eski bir maşrapa gördüm, sanırım sunağın arkasındaydı," dedi. Bakmaya gitti.

Tayse, Donnal'a bakıp bir kaşını havaya kaldırdı. Donnal, "Banyo," dedi. "Kart eritip temizlenmek istiyorlar."

Justin sırtıttı. Eşyalarının yanında dikiliyor, antrenman kılıçlarını kontrol ederek çizilen veya hasar gören olup olmadığına bakıyordu. "Kampta çıplak kadınlar," dedi. "Karda mahsur kalmaya değecek bir manzara."

Donnal o kadar hızlı hareket etti ki Tayse adamı güçlükle takip edebildi. Donnal, Justin'i vahşice itti. "Ona dokunursan, ona bakarsan, seni öldürürüm," dedi.

Justin'in hançeri elindeydi, Donnal'ın gırtladığından yarım santimetre uzakta duruyordu. Donnal korkmadı ve yerinden kıpırdamadı, adama baktı. Tayse arkasındaki Kirra'nın nefesini tuttuğunu ve Senneth'in yumuşak adımlarını duydu. *Raelynx* soğuk sessizliği miyavlayarak bozdu.

Justin, "Durma dene," dedi. "Yapabileceğini düşünüyorsan."

Donnal'ın yüzü insandan ayıya ve sonra ayıdan insana geçti. Donnal yumuşak bir ses tonuyla, "Ölmeni isteseydim," dedi. "Çoktan ölmüştün."

Tayse ancak kendine geldi ve ikilinin arasına girdi, Justin'i bir tarafa Donnal'ı diğer tarafa itti. Donnal'ın şekil değiştirdiğini görmedi ama pençelerin havada çıkardığı ıslık sesini duydu, istemsiz bir tepki veya bir uyarıydı, emin değildi. Sonra Senneth

yanlarına geldi, kolunu Donnal'ın boynuna attı, adamı sert bir biçimde geriye çekti. Tayse dikkatini Justin'e odakladı. Justin çok öfkeliydi ve Tayse adamı bir kez daha iterek üzerine yürüdü.

Justin öfkeyle, "Ben başlatmadım," dedi. Tayse ile dövüşecekmiş gibi ellerini havaya kaldırdı ya da en azından suçlamalara karşı kendini koruyacaktı.

Tayse kabaca, "İkiniz de hatalısınız. İkiniz de aptalsınız," dedi. "Küçük bir grubuz ve birbirimizden nefret etmek gibi bir lüksümüz yok."

Justin hevesle, "Ben onlardan nefret ediyorum," dedi.

Tayse cevap vermedi, sadece soğuk ve sert bakışlarını adamın üzerine dikti. Justin bir süre sonra bakışlarını önüne indirdi.

Justin, "Tamam," dedi. "Onu sinirlendirmem." Kafasını kaldırdı. "Ama özür de dilemem."

Tayse hiç sebebi yokken kendini on veya on iki gün önce Donnal'ın antrenman yaparken yaralandığı ve Senneth'in onu dokunuşuyla iyileştirdiği günü hatırladı. Senneth kendisiyle konuşurken, "Kendimi çok yaşlı hissediyorum," demişti. O zaman kadına gülmüştü. Şimdi ise aynı cümleyi dile getirmek istiyordu. Çok fazla gençlik ve gösteriş ve boşaltılacak yeri olmayan enerji küçük bir yere sıkışmıştı. Bir an için uğrunda dövüşülecek daha iyi şeyler olduğunu düşündü; gücünü ve nefretini kontrol altında tutmaya alışmış bir adamdı.

Sonunda, "Donnal'ın da özür dileyeceğini sanmıyorum," dedi. "Ama onun üzerine gitme ve dikkatini görevine ver."

Justin, "Bu her zaman o kadar kolay olmuyor," dedi.

Tayse buzlu bir bakış daha attı ve Justin teslim oldu. Tayse, "Senin görevin," dedi. "Krala hizmet etmek."

Justin omzunu silkti ve bakışlarını önüne indirdi. Tayse dönüp odaya göz gezdirdi. Son baktığında içerisi bu kadar boş değildi. Cammon atlarla ilgileniyor, onları besliyordu. Senneth kapının yanına çömelmişti, *raelyn* ile burun burunaydı; yarattığı iradesine itaat etmeye zorluyor olmalıydı, tıpkı kendisinin

Justin'e yaptığı gibi. Kirra ve Donnal gitmişti.

Tayse, kadını rahatsız etmemek için, ağır adımlarla yanına gitti. Senneth adam yaklaşıncı doğruldu. Raeynx, Tayse'ye zalim bir bakış attı ve sivri burnunu kırmızı patilerinin üzerine koydu.

Tayse, "Evcil hayvanının şiddete güçlü tepkiler verdiğini görüyorum," dedi.

Kadının yüzünde bir gülümseme dans etti. "Cammon gibi ruh hallerine duyarlı," dedi. "Gerçi ondan daha tehlikeli."

"Onu sakinleştirdin mi?"

"Sanırım."

"Diğerleri nerede?"

"Onları dışarı gönderdim. İstedikleri formda avlanabilir veya keşfe çıkabilir veya sadece karda oyun oynayabilirler, fark etmez."

Tayse, "Bence yarın yola çıkmamız gerek," dedi. "Yollar açıl-sın veya açılmasın."

Senneth başıyla onayladı. "Sanırım haklısın."

Diğerleri birkaç saat sonra geri döndü ama sadece Kirra insan formundaydı. Donnal kapıdan içeriye kırmızı bir *raeynx* olarak girdi ve gerçek dostuymuş gibi Senneth'in evcil hayvanının yanına uzandı. Kirra'nın elinde tavşanlar vardı ve kız her zamanki gibi neşeliydi.

"Akşam yemeği," dedi. "Kim pişirmek ister?"

Justin yemekte ve sonrasında sessizdi ama diğerleri sosyalleşmeye çalıştı. Gece geç saatlerde Senneth iskambil kartları çıkardı ve birkaç numara gösterdi, asları ve dokuzları eline çağırabiliyor gibiydi.

Kirra tiksinierek, "Onları işaretledin," dedi.

Senneth, "İşaretlemedim," dedi. Kartları bir profesyonel gibi kardı. "Ama bir gemide veya bir kışlada yapacak hiçbir işin olmadan uzun süre oturmak insana kendini bu gibi şeylerde geliştirme motivasyonunu sağlıyor."

Kirra, Tayse'ye, "Sen de numaralar yapabiliyor musun?" diye sordu.

Tayse başını iki yana salladı. "Bütün kumar oyunlarını bilir ve birkaçını kazanabilirim ama desteden istediğim kartı çekemem."

Senneth kartları düzeltti ve Cammon'a uzattı. "Al. Bakalım sen neler yapabileceksin."

Cammon kartları biraz daha karıştırdı ama bu işte çok iyi değildi. "Ne demek istiyorsun?"

Senneth, "Kupa yedilisini çek," dedi.

Cammon odaklandı, kartları kapalı olarak önüne açtı ama sadece omzunu silkti. "Bilemiyorum. Hepsi birbirine benziyor."

Kirra, "Biliyorum," dedi. "Her birimize bir kart ver."

Cammon kartları biraz daha kardı ve desteyi önüne yayıp herkesin bir kart çekmesine izin verdi. Justin bile, ya meraklanmıştı ya da canı sıkındı, bir kart aldı.

Kirra, "Elimizde ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

Cammon sırtını dikleştirdi, biraz heyecanlı gibiydi. "Pekâlâ, biraz odaklanayım," dedi.

Kirra karta bakarken yüzünü buruşturdu. Cammon, "Karo Kraliçesi," dedi.

Kirra güldü ve kartı herkesin görmesi için açtı. Gerçekten de Karo Kraliçesi'ydi.

Cammon, Senneth'a baktı ve Senneth de kartına odaklandı. "Maça altılısı," dedi. Senneth kartı Cammon'a fırlattı, ayağının yanına düşen kart maça altılısıydı.

Cammon sırtarak, "Bakalım inanmayanlar üzerinde işe yarayacak mı?" diye sordu. Gezgincilere döndü.

Tayse sırttı. "Hey, ben inanıyorum," dedi. Elindeki maça üçlüsüne odaklandı. Cammon kartını söyleyince de çok şaşırmadı.

Cammon, Justin'de biraz zorlandı ama Tayse bunun ikisi için de iyi olduğunu düşündü. Justin bu durumdan memnun oldu ve Cammon elinde kupa kralı olduğunu söyledi ama kupa valesi çıktı.

Senneth, "Yeterince pratik mi yapmadın yoksa Justin'i okumak daha mı zor?" diye sordu. "Tekrar dene."

Sonraki yarım saati Cammon'ın zihnine farklı kartların görünüşünü göndermek ve onu şaşırtmak için harcadılar. Tayse bunun saçma olduğunu düşünüyordu, çocuğun zihinleri gerçekten okuyabildiğine neredeyse inanacaktı. Böyle bir yeteneği cesaretlendirmeli mi yoksa acımasız bir biçimde yok mu etmeli, emin değildi.

Ama oyunu yine de oynadı ve Justin de aynısını yaptı.

Herkes kartlardan sıkılmaya başladığında Kirra'nın aklına yeni bir fikir geldi. "Cammon, sen git şuraya otur," dedi. "Birimiz seçtiği kişiye bir şey yapacak, ona acı verecek, biraz. Kimin acı çektiğini anlamaya çalış."

Cammon'ın kaşları havaya kalktı. "Ve sonra hançeri kimin çektiğini ve karşılık olarak kimi bıçakladığını mı söyleyeceğim?"

Kirra kıkırdadı. "O noktaya gelmeyecek. Haydi. Dene."

Cammon atların yanına gidip oturdu ve sırtı şimdi ateşin yanındaki dörtlüye dönüktü. Senneth kolunu uzattı ve Kirra tırnaklarını kadının koluna geçirdi. Tayse, kolunu ovalamadan önce Senneth'in ağzının bir o şeklini aldığını gördü.

Cammon, "Senneth," dedi. "Ve ona zarar veren Kirra."

Tayse, "Bak bu etkileyiciydi," dedi. "Böyle bir yetenek işe yarayabilir, özellikle de uzaktan çalışıyorsa."

Senneth, "Bence bu akşam uzağı deneyemeyiz," dedi. Kolunu Tayse'ye uzattı.

Tayse kadına zarar vermek konusunda isteksizdi ama işaret parmağını tutup kadının gözleri açılana kadar geriye büktü.

Cammon, "Yine Senneth," dedi. "Ama bu sefer zarar veren Tayse."

Senneth bunu duyunca sırtı ve sonra hiçbir uyarıda bulunmaksızın sessizce Justin'in üzerine atladı. Tayse, Justin'in karşı koymamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu, Senneth'in parmakları adamın boğazını sıkmaya başladı.

Cammon, "Justin," dedi. "Ama bunun için Senneth'ı öldürebilir." Herkes güldü.

Bu oyunu on dakika kadar oynadılar ama sonra oyuna yeni bir oyuncu dahil oldu. Tayse yanağında sıcak nefesi hissedince hançerini çekip yana döndü, *raelyn*x ile yüz yüze geldi. Bir an için ilkel bir korkuyla donup kaldı ama sonra bunun hayvan formuna girmiş bir insan olduğunu fark etti. Donnal bir süre karanlık ve dipsiz birer kuyuya benzeyen gözlerle Tayse'ye baktı, sonra ağzını açıp hırladı.

Cammon, "Sırada ne var?" diye sordu.

Kirra, "Üzerinde çalışıyoruz," dedi. Donnal'ın aniden ortaya çıkışından hiç etkilenmemişti, gidip Tayse ile yeni dostunun yanına oturdu. Bir şey düşünüyor gibiydi, kararını verince ortadan kayboldu.

Şimdi Tayse'nin bacağıının yanında titreyen beyaz bir tavşan vardı.

*Raelyn*x tekrar hırladı, o kadar vahşi bir ses çıkardı ki Tayse bir an için bunun vahşi bir yaratık olduğuna inandı. *Raelyn*x başını öne uzattı ve dişlerini tavşanın boğazına geçirdi. Tayse bir tavşanın böyle bir ses çıkarabileceğini bilmiyordu –herhangi bir ses çıkarabileceğini sanmıyordu– ama Kirra kaçmaya çalıştı ve *raelyn*x arka bacakları üzerine oturup tavşanı bıraktı. Tayse tavşanın kar beyazı kürkünde kan görmüyordu.

Senneth'a bakan Tayse kadının da kendisi gibi şokta olduğunu gördü. Bir şekilde, kendini daha iyi hissetti.

Cammon sakın bir ses tonuyla, "Bu sefer Kirra'ya Donnal saldırdı," dedi. "Donnal'ın oyunda olduğunu bilmiyordum."

Senneth, "Ve bence oyunu yeterince oynadık," dedi. "Kirra, yaralı mısın?"

Kirra her zamankinden daha yavaş bir biçimde altın saçlı güzel kız formuna geri döndü. "Hayır," dedi. Donnal'a kısa bir bakış attı. Donnal kedi formunda insanları incelemeye devam ediyordu. "Ama bence içgüdüler bizim üzerimizde biraz fazla işe yarıyor."

Cammon sırtıtarak odanın diğer tarafından yanlarına geldi. "Bu, eğlenceliydi," dedi. "Sırada ne var?"

Senneth, "Sabah karları aşıp buradan gidebilmek için gücümü müzüm toplamamız gerek, sırada uyku var," dedi.

Kirra doğruldu, esnedi ve gerindi. Ölümle neredeyse burun buruna gelmekten şikâyetçi değildi, belki de böyle bir ihtimal yoktu. Sadece bir güç gösterisiydi. Sadece bir hatırlatmaydı, grubun en sessizi ne kadar tehlikeli olabileceğini göstermek istemişti.

Tayse, herkes tehlikeli, diye düşündü. Gezgînler, mistikler, farklı şekillerde de olsa tehlikeliydi. Ve ayrışan sadakatleri yüzünden birbirlerine karşı tam olarak güvende değildiler. Ama şimdi yolda düşmanlar ile karşılaşmak konusunda kendini biraz daha iyi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı.

Kirra, Senneth'a döndü. "Ya banyo? Çok mu geç?"

Senneth gülümseyerek ayağa kalktı. "Ah, hayır. Gece yarısı olabilir ama bu akşam temizleneceğim."

Justin silah kemerini kontrol ediyor, daha önce tartışmayı başlatan konuyla ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu. Donnal yerinden kalktı, tüylü kuyruğunu salladı ve sessizce diğer *raelynx*'in uyuduğu yere gitti.

Tayse yatma zamanının geldiğine karar verdi.

Cammon kazandığı zaferden dolayı çok heyecanlıydı, iki kadın atlara yakın bir köşeye çekilirken genelde sessiz kalmayı tercih eden Justin ile sohbet etti. Kadınlar bu işi nasıl yapacaklarını önceden planlamış olmalıydı çünkü hemen birkaç pelerini perde olarak asıp arkasına geçtiler. Tayse her şeyi görmek istemiyordu ama gölgeli ve mahrem bir yer seçmişlerdi. Arada bir gelen su şapırtısına sessiz gülüşmeler ekleniyordu. Tayse, Senneth'ın su dolu maşrapayı ısıttığını ve bu deneyimin iki kadın için de çok hoş olduğunu tahmin etti.

Tayse de temizlenmeyi çok isterdi ama şimdilik buna değmezdi. Battaniyenin altına girdi, doğaçlama banyoya sırtını döndü ve gözlerini kapattı. Diğerleri uyku tulumlarının içine girmeden de uykuya daldı.

15

Sabah tek çıkış yolunun karların içinden geçmek olduğunu keşfettiler.

Tapınakta kaldıkları süre içerisinde karlar erimemiş ve rüzgâr bazı yerlere Tayse'nin boyu yüksekliğinde kar yığmıştı.

Herkes şüpheli gözlerle dışarıya bakarken Senneth, "Sanırım, karları eriterek bir yol açabilirim," dedi. "Ama çamurda boğulabiliriz."

Justin, "Yola çıktığımızda daha iyi durumda mı olacağız?" diye sordu.

Kirra karamsar bir biçimde, "Yola çıkabilirsek," dedi.

Tayse omzunu silkti. "Bence şimdiye kadar kasabalar arasında seyahat edenler olmuştur. Ya da olmamıştır. Bir gün daha kalabilir ve durumun iyiye gitmesini bekleyebilir veya..." Omzunu tekrar silkti.

Senneth, "Ben mümkünse yola çıkmayı yeğlerim," dedi. "Bir yerde kapalı kalmak kimseye iyi gelmiyor."

Donnal en öne geçti. Gece bir şey yüzünden insan formuna geri dönmek zorunda kalmıştı. Tayse sabah uyandığında Donnal insan formunda Kirra'nın yanında yatıyordu. "Ben bir yol açabilirim," dedi.

Tayse, "O zaman atlarımıza binelim," dedi. Ahıra doğru yürüdü.

Tayse ellerinde dizginlerle geri döndüğünde Donnal yolu açmaya başlamıştı. Ya da en azından süt renginde kürkü olan bir öküz ağır ama kararlı adımlarla karın içinde ilerliyordu. Tayse bir süre durdu ve Donnal'ı seyretti, bu şekilde ilerlemenin ne kadar hızlı olacağını düşündü, sonra atına bindi.

Kirra, "Ben Donnal'ın atını getiririm," dedi.

Tayse başıyla onayladı, gözleri hâlâ yoldaydı. "Justin," dedi. "Bizimle kal. Bence bugün birbirimizden ayrılmasak daha iyi olacak."

Gerçekten de sıradan bir gün değildi; ağır, yorucu ve soğuk bir gündü. Ana yola çıkmaları çok zor oldu ama tapınakta kaldıkları süre içerisinde yoldan birilerinin geçtiğini anladılar. Gerçi bu durum sadece yolun ortasında tek sıra halinde ilerleyebilecekleri ezilmiş karlardan dar bir alan anlamına geliyordu. Donnal normal formuna geri döndü ve Tayse en öne geçti, diğerleri beyazlığın içinde dikkatlice Tayse'yi takip etti. Gün içinde iki kez farklı yönere giden gruplarla karşılaştılar; Tayse her defasında grubu yolun kenarına çekip gelenlerin geçmesine izin verdi. Kendilerini gözlemleyen gözlerin önünden tek sıra halinde geçmektense böylesi daha güvenliydi.

Öğle yemeği için mola verdiklerinde, "Nereye gittiğimizi bilen var mı?" diye sordu. Yolun kenarına çekilmişlerdi ve yemeklerini sessizce yiyorlardı.

Kirra ve Senneth birbirlerine baktı. Kirra, "Rappen Malikânesi?" diye sordu.

Senneth omzunu silkti, bu durumdan çok hoşnut değildi. "Oraya gidebiliriz. Ariane Rappengrass eğer Gisseltess ile birlikteyse, bu durumda bir isyan için endişelenmemize gerek kalmaz. Bir savaş için endişelenmeye başlarız."

Justin, "Ne kadar uzak?" diye sordu.

Senneth, "Bir veya iki gün," dedi. "Pekâlâ, bu yolda daha uzun da sürebilir."

Tayse, "Geceyi nerede geçireceğiz?" diye sordu.

Kirra üzerine basa basa, "Bir handa," diye cevap verdi.

Senneth başıyla onayladı. "Bir süre dışarıda kamp yapmasak iyi olur, hiç eğlenceli değil. Karanlık çökmeden bir han bulabilirsek, bence oda turalım. Tabii eğer odaları kar yüzünden mahsur kalmış yabancılarla dolu değilse."

Tayse'nin gözleri birkaç metre ötede oturan ve canı sıkkan gibi duran *raelyn*'e odaklandı. "Onu ne yapacağız?" diye sordu. "Onu herhangi bir hana sokmamıza izin verirler mi bilemiyorum."

Senneth, "Bu konu beni de endişelendiriyor," dedi. "Ama onu içeriye gizlice sokabileceğimi düşünüyorum, odayı bir başkası tutarsa ve bir arka kapısı varsa. Ben bir şekilde dikkatleri dağıtabilirim."

Kirra, "Görünmez olurum demek istiyorsun," dedi.

Senneth gülümsedi. "Sana söyledim, o konuda hâlâ yeterince iyi değilim. Ama yolda üzerinde çalışmaya devam edebilirim çünkü düşünecek başka şeyim yok."

Tayse, "Görünmezlik nasıl oluyor da güneş tanrıçasından gelen bir hediye oluyor?" diye sordu. "Çünkü bence eğer ateşte ve sıcaklıkta ve yaşam enerjisinde iyiyse..."

Senneth, "Biliyorum," dedi. "Diğer yeteneklerimle çelişiyor. Ama bence işin aslında" –havadaki bozuk yerleri düzeltiyormuş gibi bir işaret yaptı– "insanların dikkatini yaşam enerjisinden uzak tutmaya yarıyor. Örneğin, Kirra'ya bakıyorsan ve ben bir şekilde düşüncelerini Kirra'nın sıcaklığından ve enerjisinden uzak tutabilirsem, o zaman ona bakar ve bir şey görmezsin. Çünkü yaşam enerjisi orada değildir."

Tayse başını iki yana salladı. "Ben bir askerim," dedi. "Bunların hepsi benim için bir gizem."

Justin, Kirra'ya döndü. "Sen neden *raelyn*'i başka bir şeye dönüştürmüyorsun?" diye sordu. "Bir kediye veya bir fareye."

Kirra soyunup karların üzerinde dans etmesini istemiş gibi şaşkın bir bakış attı. "Bunu yapamam!" dedi. "Sen –bu yasaktır–

bir yaratığı başka bir yaratığa dönüştürmek imkânsızdır!”

Justin hem afallamış hem de öfkelenmişti. “Sen kendini kurtlara ve kedilere ve daha bilmediğim bir sürü şeye dönüştürüyorsun,” dedi. “Her gün.”

Kirra sabırla, “Evet, kendimi, kendi isteğimle,” diye açıkladı. “Ve bir kılıcı kahvaltı bıçağına veya ağaçları çalılara dönüştürebilirim. Ama bir başka yaratığı alıp bambaşka bir şeye dönüştüremem. Bunu... yapamam.”

Konu Tayse'nin de ilgisini çekti. “Yapamaz mısın, yapmaz mısın?” diye sordu. “Yeteneğin buna izin mi vermiyor yoksa bu yasak mı?”

Kirra, Senneth'a baktı ama kadın sadece gülümsedi. “Şekil değiştirme gücü olan bütün mistikler bu gücü sadece kendileri üzerinde kullanmayı kabul ederler,” dedi. “Benim öğretmenlerim –konuştuğum bütün mistikler– hepsi, her biri, bunun büyüün temel kurallarından biri olduğuna inanır. Aslında, seni bir kurbağaya veya başka bir şeye dönüştürüp dönüştüremeyeceğimi bilmiyorum, bunu yapmayı istesem bile, ama bir insanı başka bir yaratığa dönüştürecek büyüye sahip olmadığımı biliyorum. Ve sahip olsam bile bunu yapmazdım. Bu sadece, çok yanlış.”

Tayse, Senneth'a döndü. “Yine onura geri döndük,” dedi. “Justin'e gecenin bir yarısı güçlerini üzerinde kullanmayacağını söylemiştin.”

Senneth, “Böylece artık huzur içinde uyuyabilirsin,” dedi. “Çünkü artık saha uyandığında tanıdık formunda olacağını biliyorsun.”

Tayse, “Ama bütün bunlar *raelynx* sorununu çözümüyor,” dedi. “Bir arka kapıdan yaratığı gizlice içeriye sokmayı başarsan bile, Rappen Malikânesi'ni çevreleyen şehrin sokaklarında onunla yürümen lazım.”

Senneth, “Biliyorum,” dedi. “Bunu da düşünüyordum.”

Senneth çözüm ile ilgili bir şey söylemedi. Tayse ellerindeki kar tanelerini silkeledi, eldivenlerini taktı ve atını yola çıkardı.

“Gece yarısına kadar bir han bulmak istiyorsak,” dedi. “Yola koyulmalıyız.”

Üç saat sessizce ilerlediler. Tayse arkasından gelenleri ne kadar sık kontrol ederse etsin onları bazen görüp bazen görememekten rahatsızdı. Donnal’ın birden ortaya çıkmasına ve birden ortadan kaybolmasına alışkındı ama bugün Kirra da kayıptı, Senneth ve Cammon birer atı daha yürütüyordu. Ortadan kayboluşlar ile ilgili bir şey söylemeyi düşünmüyordu ama öğleden sonra geç saatte Senneth durmaları gerektiğini söyledi.

Tayse arkasına döndü ve bir sorun olduğunu düşündü ama ekibin her zamanki garipliklerinden biriydi. Kirra ve Donnal birden ortaya çıktı, gözlerinde vahşi bir parıltı ve ellerinde kan vardı, karın üzerine çömeldiler ve birkaç tavşan ile *raelyn*’i beslediler. Genç kedi kanlı kürkü yırtıp çığ etten parçalar koparttı, bunu yaparken de arada bir durup etrafındaki insanlara tehditkâr bakışlar attı. Kirra ellerini karlara sildi, doğruldu ve atının yanına gitti.

Senneth, Tayse’nin yüz ifadesinden tiksindiğini anlamış olmalıydı. “Onu kasabaya sokmadan önce karnını iyice doyurursak daha kolay kontrol edebileceğimi düşündüm,” diye açıkladı. “Böylece evcil köpekleri ve küçük çocukları yemeye çalışmaz.”

Tayse, “Bu yolculuğun bir yerinde onu bırakmak zorunda kalacaksın,” dedi.

Senneth sakın bir bakışla karşılık verdi. “Onu bırakabileceğim güvenli bir yer bulunca, bunu yapacağım.”

Doğal olarak, sonraki birkaç kilometre böyle bir yer karşılığına çıkmadı ama yarım saat sonra yolun kıvrıldığı yerde çok daha hoş bir manzara ile karşılaştılar. Yolların kesiştiği yerde yakın zamandaki kar fırtınasına rağmen insanlarla dolu bir kasaba açığa çıktı ve bembeyaz karların içerisinde resim gibi bir görüntüsü vardı. Sokaklar kısmen temizlenmişti ve kasabanın ortasında yürüyen veya at binen insanlar vardı.

Kirra, “Solgun Leydi bize geceyi geçirebileceğimiz odalar

versin," diye dua etti. Yan gözle Senneth'a baktı. "Ya da Parlak Anne."

Senneth başıyla onayladı. "Dost canlısı olmayan evcil hayvanım ve ben kasabanın dışında bekleyeceğiz, siz gidip bir bakın. Arka girişi olan küçük bir yer bizim için en iyisi ama yine de, bunu başarabileceğimizden emin değilim. Bizi kasabadan kovarlarsa, ben ormanda geceyi geçiririm ve siz de medeniyetin keyfini çıkarırsınız."

Tayse kaşlarını çattı. "Ya hep birlikte güvende oluruz ya da olmayız."

Senneth bir kahkaha attı. "Güven bana, bana bir şey olmaz."

Ama sonunda, sağlam bir çatısı olan küçük ve hoş bir handa geceyi geçirebilecekleri iki oda buldular. Tayse ve Justin koridorları kontrol ederken Senneth ve *raelynx* arka kapıdan içeriye girdi. Senneth'ı hayvanın yanında uyuklamaya bırakıp geriye kalanlar akşam yemeği için salona indi.

Handa çok lezzetli olmasa da sağlıklı yemekler vardı, odalar güzel bir uyku çekebilecekleri kadar rahattı ve sabah hanı gece girdikleri gibi olaysız terk ettiler. Dışarı çıktıkları anda önemli bir şeyin farkına vardılar: Sıcaklık son birkaç günden daha fazlaydı ve karlar erimeye başlamıştı. Bazı açılardan iyi, bazı açılardan kötü bir durumdu. Yerel teşebbüslerce veya kraliyet hükümleri ile yapılan yollarda seyahat etmek daha kolay olacaktı. Yolun toprak olduğu yerlerde ise çamur düşmanları olacaktı. Tayse zihninin bir köşesine bir daha asla kışın bu kadar uzun bir yolculuğa çıkmamayı not etti ve grubun başına geçti.

Tayse grubun birkaç kilometre önünden gidiyor, yolda herhangi bir tehlike olup olmadığına bakıyor, sonra geriye dönüp gözetimindeki insanların iyi olup olmadığına bakıyordu. Justin de arkalarından bir tehdit gelmediğinden emin olmak için geride kalıyordu. Gün boyunca seyahat eden birkaç kişi ile karşılaştılar, düşündüklerinden daha uzun süre seyahatlerine mola vermek zorunda kalan ve yollarına devam etmeye hevesli insanlardı. Tayse

önden gidişlerinden birinde yolun kenarında öğle yemeği yiyen küçük bir grup asker ile karşılaştı. Adamları saydı ve hemen grubun yanına geri döndü.

Bu sefer, grubun önünde durduğunda, üç binicisiz at ve hayvayla konuşan Cammon'ı buldu.

"Senneth nerede?" diye sordu. "Diğerleri nerede?"

Cammon şaşkın bir bakış attı ve yanında duran binicisiz ata baktı. Senneth birden açığa çıktı, eyerinde rahat bir biçimde oturuyordu. Hem şaşırmış hem de kendinden memnun bir hali vardı.

"Öyleyse, beni göremedin mi?" diye sordu. "Yoldan gelirken?"

Tayse, "Hayır," dedi.

Senneth yarındaki çocuğa baktı. "Ama Cammon görebiliyordu. Ben büyümün işe yaramadığını düşünüyordum çünkü hep yanımdaymışım gibi benimle konuşmaya devam ediyordu."

Cammon, "Bu gibi yetenekleri birinin üzerinde deneyeceksen en iyi seçim ben değilim," dedi.

Senneth, "Evet, seni büyüyle şaşırtmak neredeyse imkânsız," diye cevap verdi.

Tayse şaşkınlığını üzerinden atmaya çalıştı. "Ya Kirra ile Donnal? Yolun ilerisinde bu tarafa gelen birkaç asker var."

Senneth'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Kimin askerleri olduğunu anlayabildin mi?"

"Kestane renginde kuşakları var, bu yüzden Rappengrass diye düşünüyorum. On iki kişi kadarlar."

Senneth, "Ariane'nin adamlarıysa muhtemelen güvendedeyiz," dedi. "Gerçi çok sayıda boş eyerimizin olması iyi görünmez."

Tayse aksi bir ses tonuyla, "Bence de," dedi.

Senneth gülümsedi. "Çok uzağa gittiklerini sanmıyorum. Justin de buralarda bir yerdedir."

Tayse, Justin'in grupla birlikte olmamasının başka türlü bir şey olduğunu söylemek istiyordu ama belki de kadın için farkı yoktu. Askerler mistikleri koruyabileceğini, mistikler ise iste-

dikleri zaman keşfe çıkabileceklerini düşünüyordu. Kaçınıcı kez bunu düşündüğünü bilmiyordu ama kralın bu seyahatte mistiklerin yanına Gezinleri neden verdiğini merak etti. Senneth ve arkadaşları kendi başlarının çaresine gayet güzel bakabiliyordu.

"Belki de bir süre yoldan çıkıp grubu toplamalıyız," dedi.

Ama Justin'in yanlarına gelmesi uzun sürmedi ve Kirra ile Donnal da birkaç dakika sonra her nereye gittiyse geri döndü. Tayse, "İleride askerler var," diye özetledi. "Rappengrass gibi duruyorlar. Senneth sorun olmayacaklarını düşünüyor ama ben birlikte yola devam etmemiz gerektiğine inanıyorum."

Kirra eyerinin üzerinde yana döndü ve Senneth'a baktı. "Yanlarından geçerken olmamızı istediğin birileri var mı?"

Senneth başını iki yana salladı. "Sadece bu bölgeden seyahat edenler olsak yeterli olacaktır."

Gerçekten de, birkaç dakika sonra Rappengrass askerlerinin yanından geçerlerken daha sıradan bir görüntü veremezlerdi. Grubun en önündeki asker Tayse'nin silahlı bir koruma olduğunu görünce selam verdi ve grubun korunması gereken zengin üyesinin Kirra olduğunu hemen anladı. Ama bu otomatik bir şeydi; iyi bir asker çok fazla zorlanmadan bu tespiti yapabiliirdi. Tayse de selam verdi ve yoluna devam etti.

Öğleden sonra, nüfusun daha fazla olduğu kırsal kesimden geçmeye başladılar; yer yer çiftlikler, bir araya toplanmış evler vardı ve sonra bir hanı, bir barı ve birkaç dükkânı olan bir kasaba gördüler. Ortasında büyük bir malikâne olan ve adı Rappen Malikânesi olan şehre yaklaşmaya başladıkları belliydi. Tayse, Senneth'ın doğrudan malikânenin kapısına dayanma fikrinin işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu.

Öğleden sonra bir mola vermek için durduklarında bunu Senneth'a sordu. Senneth, "Hayır," dedi. "Geceyi bir dostumda geçirmeyi ümit ediyorum. Şehrin kıyısında bir yerde yaşar ama henüz evini tanıyamadım. Taşınmış olması da muhtemel."

Tayse afallayarak, "Evi hâlâ aynı yerde de olabilir," dedi.

Senneth sırtı ve Cammon'a baktı. "Yanlış ifade ettim," dedi. "Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum. Cammon'ın büyü gücünü hissedebileceğini düşünüyordum."

Tayse duyduklarına inanamayarak gözlerini devirmeyi düşündü ama çocuğun zihinsel yeteneklerini bildiği için bundan vazgeçti. Yine de bu durum rahatsız ediciydi.

"Ve onu bulamazsak?"

"O zaman yol üzerindeki hanlardan birini dener ve son kasabadaki taktiğin aynısını uygularız. Ama ben Aleatha'nın yerini belirlemeyi ümit ediyorum. Yakında."

Tayse saatlerce kırsal kesimde dolaşıp gizemli bir mistiği bulmaya çalışmayı kabullendi çünkü sonrasında bir handa dinlenebileceklerdi. Ama aslında, yirmi dakika geçtikten sonra, Cammon eyerinde birden irkildi.

"Ah!" dedi. Yolun sağ tarafında bir yeri işaret etti. "Şu tarafta. Yüz metre veya daha fazla."

Tayse, "Başka bir büyücü," dedi. "Dört gözle bekliyordum."

Adı Aleatha olan kadın eski dostu Senneth'i gördüğüne çok sevindi. Diğerleri saygıyla dışarıda beklerken Senneth eve yaklaştı ve kadına seslendi. Tayse kapı açılmadan bakımlı araziye göz gezdirdi; şimdi her yer kış kahverengisiydi ama toprağın özenle bakıldığı her halinden belliydi. Kulübe içinde en fazla üç odayı barındıracak kadar büyüktü ama arkada sağlam bir ahır ve yan tarafında bir bahçesi vardı. Bir mistiğin avcıları ve seraserileri evinden uzak tutabildiğini hayal etti, ilk kez büyüünün faydalı bir yetenek olabileceğini düşündü.

Sonra kapı açıldı ve beyaz saçlı yaşlı bir kadın Senneth'i kucakladı. Kadının sıcaklığını Tayse bile uzaktan hissedebiliyordu.

Yarım saat sonra, atlar ahırdaydı ve *raelynx* bir barakaya kilitlenmişti. Altı kişi küçük bir odada bir araya toplanmış harika bir yemeğin keyfini çıkarıyordu.

Aleatha, "Hayır, Ariane halkın önünde Halchon Gisseltess'in ve mistikleri cezalandırmasının aleyhine konuştu," dedi. Fırında pişirilmiş tavuk ve tereyağlı ekmek yiyorlardı. "Ben şimdilik kendimi güvende hissediyorum. Ama Gisseltess adamları gecenin karanlığında güney bölgelerinde dolaşıyor ve sınırları ihlal ediyor. Rappengrass'ta yaşayan birinin evinde saldırıya uğradığını duymadım. Ama ara sıra Rappengrass yollarında seyahat eden mistiklere karşı işlenen suçlarla ilgili hikâyeler anlatıldığını duyuyorum. Mistikler iyi korunmuyor. Bazıları ortadan kayboldu."

Kirra, "Saldırı rapor edildi mi?" diye sordu.

Aleatha, "Benim tarafımdan değil. Ve rapor edilseler bile ne olacak? Ariane birkaç mistik için Halchon Gisseltess ile bir sınır savaşına girer mi sanıyorsunuz? O kadar pervasız değildir. Justin, değil mi? Biraz daha patates ister misin?"

Justin, "Lütfen," dedi. Ağzı dolu olduğu için sesi boğuk çıktı. Tayse gülmek için kendini zor tuttu. Justin içgüdüsel olarak mistiklere güvenmezdi ama ev sahibinin misafirperverliği ve harika yiyecekleri adamı yumuşatmış gibiydi.

Kirra, "Kral Baryn'e söyleyebilir," dedi.

"Söyleyebilir. Ama kral büyü için savaşa girmeye hazır mı?"

Senneth, "Olabilir," dedi. "Ama savaş büyüden fazlasıyla ilgilirse. Güç ile ilgisi varsa."

Aleatha, "Bildğim kadarıyla siz de bu bölgede bunun için dolaşıyorsunuz," dedi. "Tayse? Biraz daha patates? Belki biraz daha ekmek? Beklerseniz, fırında turtam var."

Tayse, "Ekmek," dedi. "Ve turta."

Senneth, "Rappengrass topraklarında bile mistiklerin güvende olmaması beni rahatsız ediyor," dedi.

Aleatha seksen yaşlarında olsa da rengi hiç solmamış mavi gözleriyle sert bir bakış attı. "Mistikler hiçbir zaman tamamen güvende değildi," dedi. "Ne Ghosenhall'da ne de Brassenthwaite'de. Hatta, genç Kirra doğana kadar Danalustrous'ta bile. Ve ben Malcolm Danalustrous'un bile kendi kızı dışında biri için kan

dökmek isteyeceğini sanmıyorum. İşin gerçeği bu.”

Senneth, “Ya Coralinda Gisseltess?” diye sordu. “Onun hakkında ne biliyoruz?”

Aleatha bir parça ekmeği bala batırdı ve Cammon’a uzattı. “Herkesin bildiklerini. Düzenine katılması için genç kızları topluyor. Solgun Anne’nin doktrini ve büyüye olan nefretini bütün evlerde yayıyor. Kişiliğinin gücünden hiçbir şey kaybetmedi. Ondan çok korktuğumu itiraf etmeliyim.”

Senneth, “Yeni evangelizm akımının üssü neresi?” diye sordu. “Gissel Ovası’nda mı yaşıyor?”

“Ah, hayır. Buranın birkaç kilometre doğusundaki Lumanen Manastırı’nda –neden bahsettiğimi biliyor olmalısın– yüzlerce yıldır harap durumdaydı ama çok büyük bir yerdir. Orayı birkaç sene önce yeniledi ve şimdi çok güzel olduğunu söylüyorlar. Ayın gümüş ışığını yansıtan beyaz pürüzsüz taşlar. Orada beş yüzden fazla oda olmalı ve hepsinin yakın zamanda düzene katılan Solgun Annenin Kızları ile dolu olduğu söyleniyor. Kızlarla dolu. Ve onun koruyucuları.”

Tayse kafasını saldırdı. “Sivil korumaları mı var?”

Aleatha başıyla onayladı. “Duyduğum kadarıyla hepsini ağabeyi göndermemiş. Erkekler düzene katılmıyor, biliyorsunuz, ama bu durum erkeklerin davaya hizmet edemeyeceği anlamına gelmiyor. Kendilerini tanrıçanın ordusu olarak gören askerlerle dolu barakalar olduğu söyleniyor. Gümüş ve siyah üniformalar giyiyorlar, boyunlarına aytaşı kolyeleri takıyorlar.”

Senneth, “Ve belki de Halchon Gisseltess’in askerlerinin yaptığı düşünülen eylemleri bu askerler yapmıştır,” dedi.

Aleatha kaşlarını havaya kaldırdı. “Bunu düşünmemiştim. Ama haklı olabilirsin.”

Kirra kasvetli bir ses tonuyla, “Ve şimdi Ariane Rappengrass’a sormam gereken bir sürü soru var,” dedi.

Aleatha kıza baktı. “Şanslısın. Şimdi malikânesinde. Ama belki de bunun şansla ilgisi yoktur...” Bu konuda kararsızmış gibi

ellerini iki yana açtı. "Belki de bu günlerin evinden uzaklaşmak için uygun günler olmadığını düşünüyordur."

Senneth, "Senden iki iyilik isteyeceğim," dedi. "Ben ve Kirra gidip Ariane Rappengrass'a sorular sorarken *raelyn* senin yanında kalabilir mi? Ben yokken onu kontrol etmeni beklemiyorum ama bence sağlam bir kapı ve güçlü bir kilit işimizi görecektir."

"Sevgili Senneth, ona senin için tabii ki bakarım! Onu beslemek veya kucaklamak zorunda kalmadığım sürece."

Senneth sırıttı. "Hayır. Sadece burada kalması yeterli. İkinci olarak..." Cammon'a baktı. "Bu arkadaş kısa süre önce koruma aldım ve onu hak ettiği gibi eğitecek zamanım olmadı. Yarın için planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama zamanın varsa, birkaç saatliğine de olsa..."

Aleatha, "Evet, kesinlikle! Bir günde kazandırabildiğim kadar bilgi ve yetenek kazandırmaya çalışırım," dedi. "Bir okuyan, değil mi?"

Cammon şaşkındı. "Bunu nereden bildin?"

Kadın gülümsedi. "Çünkü ben de öyleyim. Çok faydalı bir yetenek olduğunu söyleyebilirim. Günün sonunda benden birkaç faydalı şey öğrenmiş olursun."

İnsanların zihinlerinden görüntüleri daha iyi çekebilen, kandırmacaları ve illüzyonları daha iyi görebilen bir Cammon. Tayse bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

Aleatha, "Öyleyse," dedi ve yerinden kalktı. "Kim turta ister?"

16

Ertesi gün Rappen Malikânesi'ne doğru yola çıktıklarında sadece *raelynx* ve Cammon'ı değil Donnal'ı da geride bıraktılar. Senneth, Tayse ve Justin'in Gezgin üniformalarıyla şehre girmesinin uygun olacağını söyledi. Tayse, Donnal'ın kendilerinden biri gibi görünmesini uygun bulmadı. Ve Kirra, ilk kez, yanında Donnal olmadan bir yere gitmeye hevesliydi. Ve Donnal'ın bütün günü mistiğin evinde dinlenerek geçirmekle ilgili bir sorunu yoktu, güzel yemekler yiyebilir ve birkaç saat uyuyabilirdi.

Bu yüzden sabah erkenden Rappen Malikânesi'ne doğru dört atlı yola çıktı. Güzel bir şehirdi, zengin ve sofistike bir yer olmak gibi bir namı vardı ve bunu hak ediyordu ama Tayse'nin bütün yolların nereye gittiğini ve belanın nerelerden gelebileceğini belirleyemeyeceği kadar büyüktü. Şehre giren yolu büyük demir bir kapı ve kestane renginde kuşakları olan askerler koruyordu. Ama bu parlak ve serin sabahta metal kapılar açıktı ve neşeli askerler rahat görünüyordu. Kralın Gezginleri'ni görünce hemen hazırola geçtiler ve arkalarından gelen Kirra'yı da selamladılar. Kirra'nın yanındaki kadının kim olduğunu bilmiyorlardı, ne asil birine benziyor ne de hizmetkâr gibi duruyordu. Belki de bir bilgin veya Malcolm Danalustrous'un danışmanlarından biri olduğunu düşündüler. Her halükârda Gezginler ve serramarra ile birlikteydi, hem gizemli hem de ilgi çekici görünmeyi başarıyordu.

Tayse kadının görünümünün gerçeğin kendisi olduğunu düşündü.

Tayse hangi yoldan gideceklerini sormaya gerek olmadığını hemen anladı. Rappen Malikânesi şehrin ortasında yüksek bir yerdeydi, gri taşlar ve dar surlardan oluşan görkemli bir kaleydi. Rappengrass'ın kestane renginde bayrağı dört köşesinde dalgalanıyordu. Tayse kalenin yerini beğendi, Rappengrass Ailesi bu sayede dört bir yandan yaklaşan herkesi görebilirdi. Hile veya gizlilikle ele geçirilebilecek bir yer gibi durmuyordu.

Kirra, "Önce bir mesaj mı gönderelim yoksa doğrudan kapılara mı gidelim?" diye sordu.

Senneth, "Doğrudan kapılara," dedi. "Seninle konuşmadan seni geri çevireceğini sanmıyorum."

Tayse en öndeydi, bu yüzden Kirra'nın yüz ifadesini göremiyordu ama kızın ses tonu ihtiyatlıydı. "Peki, kendini nasıl tanıtmayı düşünüyorsun?"

Senneth'in sesinde alaycı bir neşe vardı. "Ah, Ariane beni çok önceden tanıyor. İçeriye kendim olarak girmeyi planlıyorum." Kısa bir sessizlik oldu. "Ama bence bizi içeriye senin ismin sokacak."

Gerçekten de, karşılaştıkları bütün kontrol noktalarında bu doğru çıktı ve birkaç tane kontrol noktası vardı. Askerler bir başka kapının önünde dikiliyordu, bu kapı üç metrelik bir duvarın ortasındaki malikâneye açılan kapıydı. Ama Kirra'nın selamı ve isteği üzerine kapılar hemen açılıyordu.

Kapının diğer tarafında askerlerin sayısı daha fazlaydı, ayrıca hizmetkârlardan oluşan bir ordu malikânenin içindeki belirli yerleri korumakla görevliydi. En nihayetinde zeki birine benzeyen grileşmiş saçları olan uzun boylu bir adamın önünde durdular.

Adam pürüzsüz bir ses tonuyla, "Doğal olarak, Marleydi Ariane seninle konuşmak istiyor," dedi. "Ama mevcut sorumluluklarını yerine getirene kadar biraz zamana ihtiyacı var. Burada bekleyebilir misiniz? Size içecek getirmelerini

söyleyeceğim. Beklerken rahat etmeniz için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Kirra sıcak bir ses tonuyla, “Hayır, Ralf, her zamanki gibi çok nazıksın,” dedi. “Seni yeniden görmek çok güzel.”

Adam gülümsedi ve selam verdi. “Sizi de görmek çok güzel, Serra.” Bakışları bir anlığına Senneth’a odaklandı ama kadının ismini söylemedi. Belki de Senneth’ı sahibesi kadar iyi tanııyordu. Yüzünde şaşkınlık veya kadını tanıdığını belli eden bir ifade yoktu. Tekrar selam verip uzaklaştı.

Kirra birisi kapıyı kapatır kapatmaz, “Tahminleri alalım,” dedi. “Burada ne kadar bekleyeceğiz? Ben iki saat diyorum.”

Justin karamsarca, “Geceyarısına kadar,” dedi.

Tayse başını iki yana salladı. “O kadar sürmez,” dedi. “Yanında Kralın Gezgınlerinden iki tane olan büyük bir evin kızı için mi? Bir saat içinde burada olur.”

Senneth gülümsedi. “Tayse haklı.”

Gerçekten de içinde içecekler olan tepside önce Ralf içeriye girdi. “Marleydi sizi hemen görmek istiyor,” dedi. “Beni takip edebilir misiniz?”

Kirra ve Senneth öne çıktı, erkekler arkalarında kaldı. Ralf erkeklere şüpheli bir bakış attı. Kirra yumuşak bir ses tonuyla, “En azından içinde sahibenizin olduğu kapıya kadar bize eşlik etmelerini istiyorum,” dedi. “Yolda öyle şeyler gördüm ki dostlarımı yakınımda tutmayı tercih ediyorum.”

Ralf yine saygıyla selam verdi. Adamın bunu kabul etmesi içeriinin askerlerle dolu olduğu anlamına geliyordu. Ralf birden kontrolden çıkacak olurlarsa iki Gezgın’ın alt edilebileceğini düşünüyor olmalıydı. Ariane Rappengrass, görünüşe göre, son zamanlarda kendini çok güvende hissetmiyordu.

Böylece, dört kişi hizmetkârı –ya da her neyse, adamı– zarif taş koridorlarda hoş kemerlerin altından geçerek takip ettiler. Duvar halıları ve pencerelerdeki vitraylar Rappen Malikânesi’nin bir kale olarak inşa edildiğı gerçeğini değıştirmiyordu. Tayse düz

camı olan bir pencereden dışarı baktı ve eğitim sahasını gördü. En az elli adam antrenman yapıyor ve kılıçlarla birbirini test ediyordu. Hayır, krallığındaki sorun her neyse, Ariane Rappengrass buna hazırlıksız yakalanacak biri değildi.

Sonunda uzun ve süslü bir koridora girdiler, koridorun her iki yanında da duvarlara silahlar asılıydı ve koridor en az on adam tarafından korunuyordu. Sonunda süslü pirinç kulpları olan koyu renkli ahşap bir kapı yükseliyordu. Ralf durup Tayse ve Justin'e soğukkanlı bir bakış attı.

"Siz burada bekleyebilirsiniz," dedi.

Tayse başıyla onayladı ve Justin geri çekildi, kapının iki yanında yerlerini aldılar. Muhafızlar ikiliye bakıyor ama ne onları selamlıyor ne de tehditkâr görünüyor. Ralf kapıyı açtı ve kadınlar içeriye girdi.

Sonraki bir saat rahat geçti, gerçi Tayse hep tetikte görünmeye dikkat etti. Karşısında, Justin duruşunu hiç bozmuyordu, kolları yanlarında ama elleri silahlarının kabzalarında. Etraflarındaki muhafızlar da aynı şekilde tetikteydi ve canları sıkılmış gibi durmuyorlardı; kendi aralarında sohbet etmiyor ve yeni gelenlerin dikkatini dağıtacak bir şey yapmıyorlardı. Burası bir savaş konseyiydi ve hepsi bunun farkındaydı. Buna saygı duyuyorlardı.

Sonunda, Tayse kapıya doğru yaklaşan sesleri duydu. Ralf dışarı ilk çıkandı ve adamı Senneth takip etti. Kirra eşikten başka bir kadınla birlikte geçti; Tayse, kadının malikânenin leydisi olduğunu düşündü. Kadın gerçekten de heybetliydi. İri kemikliydi, sıkı bir biçimde kafasının arkasında toplanmış uzun gri saçları vardı ve geniş yüzünde çok ciddi bir ifade göze çarpıyordu. Tayse oğluna hiç benzemediğini düşündü.

Kadın, "Gelmene çok sevindim," diyordu. Sesi alçak ama güçlüydü. Tayse kadının gerekirse kalenin surlarına çıkıp aşağıdaki askerlere emirler yağdıracağını hayal edebiliyordu. "Malcolm'a söyle, her zamanki gibi, bana ve desteğime güvenebilir. Baryn'e de söyle. Rappengrass sizi yüzüstü bırakmaz."

Kirra, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Durdu, sonra yaşlı kadını kucakladı. "Ben de seni gördüğüme çok sevindim. Solgun Leydi hep seninle olsun."

Ariane Rappengrass, "Aynısını senin için diliyorum," dedi. "Bundan sonra nereye gideceksiniz?"

Kirra kapının dışında dikilen Senneth'a baktı. Senneth, "Belki Nocklyn," dedi. "Henüz karar vermedik."

Ariane ciddi bir bakış attı. "Nocklyn'de kendinize dikkat edin."

Senneth gülümsedi. "Her yerde kendimize dikkat ediyoruz."

Ariane Rappengrass birden gülümseyerek karşılık verdi. Ciddi yüzü bir anda hoş bir ifadeye büründü. "Sana inanmadığımı söylesem buna şaşırılmazsın."

Senneth bir kahkaha attı ve kadına doğru bir adım atıp elini uzattı. Marleydi Ariane eli sıcak bir biçimde sıkı. Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Seninle yeniden bir araya gelmek çok güzeldi, Ariane," dedi. "Ve Rappengrass'ta böyle hoş karşılanmak."

Ariane elini hemen geri çekmedi. "Bazen babanı düşünüyorum," dedi. "İyi bir adamdı."

Senneth elini hemen geri çekti. "Hayır," dedi. "Değildi."

Ariane Rappengrass üzerine alınmadı ama Senneth'a ilgiyle bakmaya devam etti. "Bütün bunlar bitince ve gidecek yeriniz kalmayınca, aklınızda başka bir yer yoksa buraya geri dönebilirsiniz," dedi. "İlgilenecek acil bir işim yoksa maceralarınızın uzun hikâyesini dinlemeyi çok isterim."

Senneth tekrar güldü. "Anlaştık," dedi. "Hikâyelerimi sana anlatacağım."

Ariane eğildi ve Senneth'ı yanağından öptü. "Kendinize dikkat edin," dedi. Sonra arkasına döndü ve odaya girdi. Ralf kapıyı arkasından kapattı.

"Sizi ön kapıya kadar götürüyüm," dedi. Yola koyuldu.

Senneth bir bakışıyla Tayse ve Justin'i harekete geçirdi, erkekler hemen kadınların arkasında yerlerini aldı ve uzun kori-

dorlarda Ralf'i takip etti. Dışarı çıkış yolu daha uzun gibiydi ve sanki daha çok sayıda asker tarafından korunuyordu. Ön kapıya ulaşmak rahatlatıcıydı ve atlarını bıraktıkları kontrol noktasına yürüdüler.

Tayse kaleyi terk edip yola tekrar çıkana kadar bekleddikten sonra omzu üzerinden, "Neler öğrendiniz?" diye sordu.

Senneth, "Ariane Rappengrass'ın savaşa hazırlandığını," diye cevap verdi.

Daha fazlasını söyleyecek gibi durmuyordu, bu yüzden yolun geri kalanında herkes sessiz kaldı. Aleatha'nın kulübesine geri döndüklerinde henüz akşam olmamıştı.

Cammon dışarıda grubu bekliyordu.

Heyecanla, "Geleceğinizi biliyordum," dedi. "Hissettim. Dördünüzü de. Aleatha, odaklanırsam tanıdığım insanların duygularını uzaktan bile hissedebileceğimi söyledi. Ama bu sefer sizi beş yüz metre yakınımaya girene kadar hissedemedim," diye ekledi.

Senneth gülümsedi ve atından indi. "Sana, istemediğin insanların duygularını nasıl hissetmeyeceğini de öğretti mi?"

"Bana bu konuda birkaç ders verdi. İnsanları okumakta uzmanlaştıkça onları filtrelemenin daha zor olacağını söyledi. İtiraf etmeliyim ki başım ağrımaya başlamıştı, bu yüzden dönmenize çok sevindim."

Donnal yoktan var oldu ve Kirra'nın atından inmesine yardım etti. Senneth'a bakarak, "Pekâlâ, Ariane Rappengrass'tan ne öğrendiniz?" diye sordu.

Senneth, "Bir sürü şey," diye cevap verdi. "Ama önce gidip *maelynx* ne durumda bir bakmam gerek, sonrasında konuşuruz."

Yirmi dakika sonra Aleatha'nın salonunda toplandılar, biraz daha turta yediler ve mistiğin raporunu bekleddiler. Kirra konuşmayı Senneth'a bırakmıştı ve Senneth konuya girmeye çok hevesli değildi.

Aleatha sonunda odadaki gerginliği dağıtmak için rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Öyleyse, Marleydi sizi gördüğüne sevindi mi?"

diye sordu.

Senneth, "Sevinmek uygun bir kelime mi bilemiyorum," dedi. "Bizi görmeye hevesli gibiydi. Kral Baryn'ın güneydeki sorunlardan haberdar olduğunu ve araştırmak için birilerini gönderdiğini duyunca rahatladı."

Aleatha nazik bir ses tonuyla, "Ama sorunu kralın çözeceğini düşünmüyor," dedi.

Senneth arkadaşına baktı. "Evet, düşünmüyor."

Justin rahatsız oldu. "Kral sorumluluklarından kaçmaz. Önemli bir şey ise göz ardı edilmesine izin vermez."

Senneth adama baktı, sanki bir karar vermeye çalışıyordu. "Güney Evlerinin Marlord'ları kralın bir sürü önemli şeyi gözden kaçırtmasından korkuyormuş."

Justin daha da öfkелendi. "Kral –bir kral ne yaparsa onu yapıyor– önemli olanı ve doğru olanı biliyor."

Tayse daha sakindi. "Belirgin suçlaması neydi?"

Senneth bakışlarını adama çevirdi. Tayse kadını hiç bu kadar kararsız gördüğünü hatırlamıyordu. Senneth isteksizce, "Bazıları birkaç sene önce evlendiğinden beri kralın dikkatinin dağıldığını ve görevlerini ihmal ettiğini düşünmeye başlamış," dedi.

Aleatha kafasını kaldırdı, kaşlarını çatı. "Biliyor musun, ben gelin hakkında çok fazla şey bilmiyorum. Büyük Evlerden birinden miydi?"

Kirra hemen, "Hayır," dedi.

Aleatha, "Ama asil olmalı," dedi. Odaklandıkça yüzü kırıntı, sanki bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

Kirra, "Sorun da bu," dedi. "Kimse kadın hakkında çok fazla şey bilmiyor. İlk eşi öldükten birkaç ay sonra evlendi ve Kraliçe Pella'nın ölümü On İki Ev'in hepsini şok etmişti. Pella bir Merrenstow kızıydı, güzel ve nazik ve inanılmaz popülerdi. Herkesin bildiği kadarıyla hasta değildi. Ama bir gün hasta olduğu haberi geldi ve iki gün sonra da öldüğü açıklandı. Öldü. İnanması çok zordu. Kırk yaşına yeni basmıştı."

Aleatha, "Sağlıklı bir kadını bile birkaç gün içerisinde öldürebilecek hastalıklar var," dedi. "Üzücü tabii ki ama her zaman olan bir şey."

Senneth, "O kadın krallığın en iyi iyileştiricilerinin gözetimindeyse bile mi?" diye sordu. "Yapılan hiçbir şey hayatını kurtaramadıysa?"

Kirra, "Pekâlâ, dediğim gibi, ölümü herkes için büyük bir darbeydi," dedi. "Ve sonra, sadece aylar sonra, kralın yeniden evlendiğini duyduk. On İki Ev'den kimsenin davet edilmediği özel bir seremoni ile. O zamandan beri herkes şaşkın. Bu kadın kim? Nereden geldi? Kral neden onu seçti? Onu aristokrasiye göstermek konusunda neden bu kadar isteksiz?"

Tayse konuşmaya başladı. Tabii ki kraliyet ailesinin bir üyesi değildi ama sarayın dibinde yaşıyordu ve kraliyet koridorlarında dolaşan söylentileri duymuştu. "Kraliçe Valri, Kral Baryn'ın sarayında verdiği halka açık bütün davetlerde vardı," dedi. "Misafirler geldiğinde onları ağırlar ve kral yokken onun yerine bakardı. Kendini gizlediğini nasıl söyleyebilirsiniz?"

Senneth bunun üzerine gri gözlerini adamın üzerine odakladı. "Ariane Rappengrass'ın söylediğine göre, Ghosenhall'dan çok uzaklaşmadı," dedi. "Brassenthwaite nikâh törenlerine veya Kianlever balolarına katılmadı. Ve güney bölgesine hiç adım atmadı. Sanki kendini sarayında güvende hissediyor. Ve evlendiğinden beri kral da çok fazla seyahat etmiyor. Ariane'nin söylediğine göre ikisi kendilerini kalelerine kapatmış ve dünyayı kendi hallerine bırakmış."

Tayse, Justin'in itiraz etmeye hazırlandığını gördü ama genç Gezgin hemen son on sekiz ayı gözden geçirmeye başladı ve Gezginlerin kraliyet şehrinin dışına çıkan Kral'a eşlik etmek için sadece üç kez çağrıldığını hatırladı.

Tayse, "Ariane Rappengrass bu durumu belirgin bir şeye bağlıyor mu?" diye sordu.

Senneth başıyla onayladı. "Ah, evet. İnanmadığını söyledi

ama diğer Evlerde söylentiler dolaşıyormuş. Kral din değiştirmiş. Büyülenmiş. Kraliçe Valri bir mistikmiş.”

Justin kaşığını düşürdü. Aleatha ve Cammon alarına geçmiş gibiydi, Donnal’ın yüzünde bile endişe vardı.

Kirra, “Ariane hemen kraliçenin bir mistik olması veya olmamasıyla ilgilenmediğini söyledi,” dedi. “Ama bu senaryonun Gisseltess’de nasıl karşılandığını tahmin edebilirsiniz. *Kraliçe bir mistik! Kralı büyüleriyle etkisi altına aldı! Bütün mistikleri yok edip kraldan kurtulmalı, Gillengaria’yı kurtarmalıyız!*”

Tayse hemen, “Tacı devralacak kişi Prenses Amalie,” dedi.

Senneth yine dumanlı bakışlarını adama çevirdi. Yumuşak bir ses tonuyla, “Ve sen Prenses Amalie’yi en son ne zaman gördün?” diye sordu.

Tayse buna bir cevap veremedi. Gezginler prensese sarayın dışında en son yıllar önce eşlik etmişti. Amalie ve üvey annesini de Gezginlerin giremediği saray bahçelerinde yürürken uzaktan görmüşlerdi. Kızın çocukluğunda bir hastalık geçirdiğine dair söylentiler vardı, kralın kızını sarayın içerisinde ve güvende tutmaya çalışmasını bu şekilde açıklıyorlardı. Tayse şimdiye kadar bu konu üzerinde etraflıca hiç düşünmemişti.

Kirra, “Öyleyse,” dedi. “Durum şu. Kralın eşi öldü, hem de birden ve bazı insanlar bunun çok garip bir durum olduğunu düşünüyor. Kral hemen evlendi, daha önce kimsenin duymadığı genç bir kadınla. Yeni gelinden o kadar etkilenmiş ki sarayını nadiren terk ediyor ve onu ülkesinin aristokrasisiyle tanıştırmak gibi bir derdi yok. İnzivaya çekilmiş kızını beş seneden fazladır gören olmadı. Yeni kraliçe krala oğullar ve kızlar vermeye çok hevesli olmalı. Ama büyüyle lekelendiyse, vârisler de aynı şekilde zehirlenecek. Gillengaria’nın iyi halkı tahta onun şeytani çocuklarının geçmesine neden izin versin? Birileri arkadaşlarına ve komşularına haber gönderip krallığı bu büyük tehlikeden kurtarmak istiyorsa bu bir hata mı? Aslında, görev ve onur, bunu yapmayı gerektirmez mi?”

Tayse, "Bu çok güçlü bir mesaj," dedi. "Halchon Gisseltess güneyde bu söylenti mi yayıyormuş?"

Senneth, "Ariane'nin söylediğine göre, evet," dedi. "Ama önce o -ve kız kardeşi- inancın ve korkunun temellerini atmış, mistiklere duyulan nefreti körüklemiş ve Solgun Anne'ye duyulan inancı tazelemiş. İnsanları önce fanatik hale getirirlerse, sonrasında onları büyülenmiş kralı tahttan indirmeye ikna etmek de daha kolay olmaz mı?"

Aleatha, "Gerçekten büyülendiyse," dedi.

Tayse, "En önemli soru bu gibi duruyor," dedi. Senneth ve Kirra'ya döndü. "Sanırım siz kraliçeyi tanıyorsunuz."

Kirra başıyla onayladı. "Ghosenhall'da o kadar zaman geçirdim ki onunla sıklıkla yemek yedim. Ama onu tanıdığımı söyleyemem."

Senneth, "Ben saraydayken onunla birkaç kez karşılaştım," dedi.

Tayse, "Kadın bir mistik mi?" diye sordu.

İki kadın birbirine baktı. Senneth, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

17

Ertesi gün ortası Aleatha'nın yanından ayrıldıklarında çantaları taze ekmek ve kurutulmuş etle doluydu. Senneth'in ruhuna bir ağırlık çöktü ve kapının eşiğinden el sallayan beyaz saçlı yaşlı kadına bakarken zar zor gülümseyebildi. Bir yanı buradan gitmeyi hiç istemiyordu; yorulmaya başlamıştı ve henüz yolun yarısında bile değildi, birkaç gün dinlenmeliydi. Bir yanı ise Aleatha'yı geride bıraktığı için huzursuzdu, bölgedeki bütün mistikler gibi hayatı tehlikede idi. Kadının sevebileceği güvenli bir yer bulana kadar kendileriyle seyahat etmesini isteyebilirdi ama öyle bir yer olmadığını biliyordu. Güney topraklarında hiçbir yer yoktu, muhtemelen Gillengaria'da öyle bir yer bulmak mümkün değildi.

Yola çıktıklarında sosyalleşmeye çalışmadı ve Cammon bir süre sonra yanına gelip konuşmaya başladı. Yanında bu kadar çok insanla bu yolculuğu neden yaptığını da bilmiyordu. İlk planı yola tek başına çıkmaktı, böylece güney topraklarında sessizce ve tek başına ilerleyebilir, gerçekleşen olayları tedirgin ama tarafsız bir hayalet gibi izleyebilirdi. Ama insanlar teker teker grubuna eklenmişti. Baryn yanına iki Gezgin vermek konusunda ısrarcıydı. Kirra kendisine eşlik etmek için gönüllü olmuştu ve doğal olarak Kirra nereye giderse Donnal da oraya gidiyordu. Cammon'u Dorma'sta almışlar ve *rathynx* gruba yolda katılmıştı. Şimdi, Rappengrass topraklarından kuzeydoğuya giderken, Senneth birinin daha gruba

eklendiğini hissetti: Korku, ânında siyah bir ata biniyor ve yüzünü kendisinden başka kimseye göstermiyordu.

Diğerleri de alarma geçmişti. Düşünceliydiler. Ama kimse geleceği Senneth gibi hayal edemiyordu, önlerinde katliam ve çaresizlik olabilirdi. Kimse sorumluluğu Senneth gibi omuzlarında hissetmiyordu, Senneth eylemleriyle felakete bir son verebileceğini veya felaketi davet edebileceğini düşünüyordu. Kimse yaşanacak şeylerin ne kadar korkunç olabileceğinin farkında değildi ya da hâlâ pes etmek için bir şansları olduğunun.

Bu yüzden sessizce atını sürdü ama yalnız olmadığının farkındaydı.

Tayse öğle yemeği molası verince şaşırdı. Soğuk azığı yerken Tayse'nin kendisine baktığının farkındaydı, gerçi gözlerindeki sert ifade hiç de şaşırtıcı değildi.

Senneth, "Şimdi ne yaptım?" diye sordu.

Tayse, "Hiçbir şey," dedi. "Sadece yemek yemeyi unutmadığından emin olmak istiyorum. Konuşmayı bile unutmuş gibisin."

Senneth omzunu silkti ve dikkatini yemeğine verdi. Aleatha'nın yiyeceklerini bu şekilde yemek güzeldi ama keyfini çıkaracak durumda değildi. Etini yuttu, suyundan bir yudum aldı ve diğerleri yemeğini bitirmeden yola çıkmaya hazırды.

Tayse, "Bugün ne kadar gideceğiz?" diye sordu. "Geceyi nerede geçirmek istiyorsunuz?"

Senneth, Kirra'ya baktı. Kirra, Senneth'a bakıp kararı ona bıraktı. Senneth yine omzunu silkti. "Fark etmez. Bu akşam Nocklyn'e ulaşamayız. Bir kasabada han bulabilirsek orada kalabiliriz."

Tayse, "Ben önden keşfe çıkayım," dedi ve eyerine atladı. Üç dakika sonra diğerleri de yola koyuldu.

Senneth yine hemen düşüncelere daldı. Kafasının içinde Ariane'nin suçlaması dönüp duruyordu. "Bazıları yeni kraliçenin kralı etkisi altına alan bir mistik olduğunu söylüyor."

İlk tepkisi gülmek olmuştu. “Mistik ise ne olmuş?” demek istemişti. “Bunun nesi kötü?”

Ama bu soruyu ancak bir çocuk sorardı, düşüncesiz ve sorumsuz bir çocuk. Dünyayı dolaştığı süre içerisinde Senneth kendisi gibi değerleri olmayan birkaç mistik ile karşılaşmıştı. Dünya üzerinde kötü olan bir sürü sıradan insan olduğu gibi şeytani mistikler de olabilirdi. Kraliçe Valri’nin doğaüstü yetenekleri varsa –ve bunları kralı kendisiyle evlenmeye ikna etmek için kullandıysa– sonrasında gücü eline aldığı anda ne yapacaktı? Büyüsüyle krala neler yapabilirdi?

Kraliçe Valri gerçekten bir mistik ise Senneth’a bu görevi veren kraliçe miydi? Belki de krala, “Erkek ve kız kardeşim olan mistikler için korkuyorum, güneyde onlara kötü davranılıyor. Güvendiğin birini On İki Ev’i test etmeye gönder ve bir iç savaşın eşiğinde olup olmadığımızı anla,” demişti. Kraliçe Valri bir mistik ise ve Kral Baryn üzerindeki etkisi iyi niyetli değilse, o zaman güney Evleri bir isyanı başlatmak konusunda haklı değil miydi?

Senneth alnını ovuşturdu ve düşünmeden bir saat geçirebilmeyi ümit etti. Hiçbir şey düşünmeden bir saat geçirmek istiyordu. Önceki gün Cammon ile oynadıkları oyun aklına geldi –görünmez olduğunu düşünmesini istemişti– ve bu Cammon dışında herkesin üzerinde işe yaramıştı. Kendini düşüncelerinden soyutlamanın da benzer bir yöntemi olup olmadığını merak etti. Düşüncelerini bir yere kapatabilse, bir süreliğine uzaklaşmalarını sağlasa ne güzel olurdu.

Koluna sıcak bir el dokundu ve endişeli bir ses duydu. “Senneth.” Kafasını birden kaldırınca Kirra’nın yanında olduğunu gördü, vücudunu yere sabitlemek istercesine kolunu sıkı sıkı tutuyordu. *Ah, ama sorun da bu tabii ki. Şimdiden çok fazla bağımlıyım.*

“Ne?” Senneth normal bir ses tonuna bürünebilmiş olmayı diledi. “Sorun mu var?”

Kirra endişeliydi. "Hayır. Sen... sen bunu kasıtlı olarak mı yaptın? Cam senin görünmezlik numarasını test ettiğini söyledi."

Senneth, mantıksız da olsa bundan hoşnuttu. "Ah, işe yaramış mı? Cammon yanımdayken anlayamıyorum."

Kirra elini geri çekti. "Çok garip davranıyorsun."

Senneth bunu inkâr etmeyi düşündü ve sonra iç geçirdi. "Garip hissediyorum," diye itiraf etti. "Endişeliyim. Sanki korkunç güçler bir araya toplanıyor ve fırtınalar kopacak. Sanki bulutları dağıtıp buna bir son vermek benim elimde. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kirra'nın mavi gözlerinde gerçekten ciddi bir bakış vardı. Senneth bunu sıklıkla düşünüyordu, biri olmayı seçecek olsa Kirra olmayı seçerdi. Asla şüpheleri yoktu, hep mutluydu, güzeldi ve altın renginde saçları vardı ve seviliyordu. Ayrıca, kimsenin evcil hayvanı değildi. Kirra nadiren endişelenirdi ve Senneth bu yüzden kızı kıskanıyordu. Ama belalar Kirra'nın yolunda birden ortaya çıksa altın saçlı Danalustrous kızının hiç tereddüt etmeden belaların üzerinden geçeceğinden de emindi.

Kirra yumuşak bir ses tonuyla, "Korkunç şeyler olacaksa muhtemelen onlardan kaçamazsın," dedi. "Ve bir şeyler olacaksa bunları tek başına durduramazsın. Neden hep böyle düşünmek zorundasın? Neden hep yanında sana yardım edecek kimse olmadığını düşünüyorsun?"

Senneth iç geçirdi ve sonra biraz güldü. "Çünkü çok uzun süre yanımda kimse yoktu. Senin yaşı kadar yalnızdım."

Kirra, "Bu mümkün değil," dedi. "Benden sadece dokuz yaş büyüksün."

Bu sefer gülüşü daha samimiydi. "Ben kendimi çok daha yaşlı hissediyorum. Bu otuz dört yılın içine karşılaştığım birçok insandan çok daha fazlasını sıkıştırdım."

Kirra omzunu silkti. "Öyleyse, ölüm döşeginde gözünün önünden geçecek çok daha fazla anın var ve pişmanlıklarının sayısı çok daha az."

Senneth o kadar emin değildi. "Daha fazla anım olduğu doğru," dedi. "Ama daha iyi değiller. Ve çok fazla pişmanlığım var."

Kirra, görünüşe göre, Senneth'i kendi haline bırakmayacak veya tekrar kara kara düşüncelere dalmasına izin vermeyecekti. "O zaman anılarının bir kısmını bana anlat," dedi. "Güzel olanlardan bazılarını. Bana gemi kaptanı olan kadını anlat. Arberharst'ta neler gördüğünü anlat. Ben Gillengaria'nın sınırları dışına hiç çıkmadım."

Senneth, Bol Şans gemisindeki seyahatlerini anlatmaya önce isteksizce başladı ama beş dakika geçmeden anlattığı hikâyeye kendisi de ısındı. Denizde maceralara çıkmayı sevmiştii, okyanusu sevmiştii, zaman zaman kaçınılmaz büyü gücünü kaybetmekten bile hoşlanmıştı. Hayatında ilk kez diğerleri gibi sıradan bir kadın gibi hissetmişti. Gemidekilerden daha yetenekli değildi, daha fazla sorumluluğu yoktu. O dönemdeki özgürlük ve sıradanlık hissiyatını bir daha yakalayamamıştı. Çünkü ellerinde ateşin gücüne sahip olarak doğmuştu.

Kirra'nın küçük numarası işe yaradı; Senneth'ın neşesi konuştukça yerine geldi, yola devam etti. Geceyi dışarıda kamp yaparak geçireceklerini öğrenince bile çok fazla hayal kırıklığına uğramadı. Son birkaç gündür rahatlığa fazla alışmıştı, bu durum herkes için geçerliydi. Kafalarının tepesinde bir çatı olmasına ve ocakta pişmiş sıcak yemekler yemeye alışmışlardı. Kimse yarısı çamur yarısı karla kaplı soğuk bir zeminde kamp yapmaya çok hevesli değildi.

Ama gece için hazırlık yapmaya başladıklarında Parlak Leydi yine yüzlerine güldü. Gökyüzü mor ve pembe renklere bürünürken yolun kıvrıldığı yeri aştıklarında küçük bir kasaba gördüler. Ağaçların arasına gizlenmiş bir yerleşim birimiydi ve içinde elli-den fazla insan yaşıyor olamazdı ama köhne de olsa arkasında bir ahır olan bir barı vardı, bu yüzden kalacak bir yer bulma şansları yüksekti. Senneth bile atının tepesinde gülümsedi.

Tayse, "Kalacak yer var mı soracağım," dedi. Eyerinden indi.

Justin dizgileri aldı ve bekleyip manzarayı seyrettiler. Senneth, düşünülecek bir şey yok, diye geçirdi aklından. Kasabanın yanından sadece ana yol geçiyordu, yolun bir yanında on tane diğer yanında ise yarım düzine bina vardı. Gezinler nereye gitse tehlike arıyordu ama Senneth burada hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşündü.

Senneth'in sadece *raelynx* için endişeleniyordu; şimdi kasabadan birkaç yüz metre ötede çalıların arasında geziniyor, insanlara yakın olduğu için hırıliyordu. Aleatha'nın evinden ayrılmadan önce hayvanı beslemişti ve gün boyu yanlarından gelirken bir sıkıntısı yoktu, Senneth'in konsantrasyonunun azaldığını hissetmesine rağmen gruptan ayrılmamıştı. Kaçsa gerçekten de çok kötü olurdu; kara kara düşüncelere dalması yaratığa özgür kalma şansını sunsaydı, yaratık da bu fırsatı değerlendirip Rappengrass'ın kuzeyindeki ormana kaçsa yıllar boyunca bölgede terör estirirdi. Ariane o zaman yolculukları sona erdikten sonra Senneth'i malikânesinde hoş karşılamazdı.

Ama zaten, Senneth yoldaki günlerinin sona ereceğini sanmıyordu.

Tayse bardan çıktığında hoşnutsuzluğu belliydi. "Yatak yok ama ahırda uyuyabilir ve atlarımızı da oraya sokabiliriz," dedi. "İçinde sadece bar sahibinin ineği ve birkaç kırık mobilya var."

Konuşurken Senneth'a bakıyor, onayını veya reddetmesini bekliyordu, Senneth başıyla onayladı. "Gururlu bir kadın değilim," dedi. "Bir ahırda da uyurum. Serra Kırra?"

Kırra neşeyle, "Daha kötü yerlerde de uyudum," dedi. "Bir çatısı ve bir zemin varsa bana yeter."

Aslında ahır çok kötü değildi, daha çok eski bir tavan arasına benziyordu. Parçalanmış masalar, bir bacağı eksik sandalyeler, ayaklarının taşıyabileceğinden daha ağır birinin yatmasıyla kırılan bir yatak bir aradaydı. İçeride zengin ve çeşitli kokular vardı, bayat saman, yeşil tahta, sıcak gübre ve taze süt. Çok fazla yer yoktu ama görünüşe göre barın sahibi ineği tuttuğu yere kadar

gidebilmek için ortada kendine bir yol açmıştı. Mekânın geri kalanı mobilyalar ve mutfak malzemeleri ile doluydu.

Tayse, "Bu zor olacak," dedi. "Atlara bile yeterince yer olduğundan emin değilim."

Justin, "Pekâlâ, o zaman burayı yeniden düzenleyelim," dedi.

Erkekler mobilyaların yerini değiştirirken kadınlar etrafa bakındı. Kirra ineği sevdi, hayvan misafir akınından çok fazla etkilenmiş gibi durmuyordu. Senneth, burayı başkaları ile paylaşmaya alışkın, diye düşündü. *Raelynx* hayvanı biraz rahatsız etti ve yaratık tıslayarak içeriye girince Kirra'nın ellerinin altındaki inek huzursuzca kıpırdandı.

Senneth, "Burada esas sorun sensin," dedi ona. *Raelynx* isterse dokunabileceği kadar yakındı, tabii eğer yaratık izin verirse. Senneth yaratığa yanına çömelmesini emretti ama uzanıp tüylerini okşayacak cesareti bulamadı. *Raelynx* tehditkâr gözlerle etrafına bakıyor ve Senneth'in ne yapacağını merak ediyordu.

Senneth yaratığı evcilleştirebileceğini düşündü. Zamanı olursa ve dikkati dağılmazsa iyi bir fikirdi, yaratığı hizaya getirebilir ve hatta kendisini sevmesini bile sağlayabilirdi. Ama şimdilik koşullar buna uygun değildi. Senneth iç geçirdi ve ayağa kalktı.

Justin, "Senneth," diye seslendi. Senneth önce afalladı çünkü Justin kendisiyle nadiren konuşur ve hiçbir zaman ismiyle hitap etmezdi. "Burada bir kafes veya onun gibi bir şey var. Görünüşe göre bar sahibinin bir ara kaçan bir köpeği varmış. Yaratığını akşam bunun içinde tutabilirsin."

Senneth bakmaya gitti, iki çekmecesini eksik bir konsolun arkasında iki metreye iki buçuk metrelik sağlam bir kafes vardı. Eğik bir çatısı ve deri bir kayış tarafından kapalı tutulan bir kapısı vardı.

Senneth, "Bu iyi," dedi. "Biz akşam yemeğine giderken onu buraya bırakabiliriz."

Justin, "Tabii eğer onu buraya sokabilirsek," dedi.

Senneth sırtıttı. "Bence bunu başarabilirim."

Raelynx tabii ki direndi, hırladı ve tükürükler saçtı, ama Senneth'in iradesi yaratığındakinden daha güçlüydü, sonunda kafesin içine girmek zorunda kaldı. Senneth kemere birkaç düğüm attı, tokayı kapattı ve kayışın üzerine bir sağlamlık büyüü yaptı. *Raelynx* bir kere miyavladı ve mutlu olmadığını belli etti, sonra samanların üzerine uzandı ve gözlerini kapattı.

Tayse yanlarına geldi. "Güvende mi?"

Senneth başıyla onayladı. "Gidip bir şeyler yiyelim."

Bar karanlıktı ve soğan kokuyordu. İçeride bir düzine kadar adam vardı, yemeklerini yiyor ve politikadan veya bir atı ehlileştirmenin en iyi yolundan bahsediyordu. Yeni gelenler içeriye girince herkes onları inceledi ama birilerinin gelmesine şaşırmamış gibiydiler; bar sahibi muhtemelen Tayse'nin anlattığı hikâyeyi müşterilerine de anlatmıştı. Yine de, yabancıydılar ve incelenmeleri gerekiyordu. Justin ve Tayse bile üzerlerine alınmadı.

Arkada boş bir masa buldular ve altı kişi etrafına oturdular, her zamanki yerlerini aldılar: Senneth, Kirra ve Cammon'ın ortasında, Donnal da Kirra'nın yanındaydı. Tayse, Senneth'in karşısında oturuyordu ve Justin de Cammon ile Tayse'nin ortasındaydı. Herkes hoşlandığı birinin yanına oturuyor ve hoşlanmadığı birini gözetleyebiliyordu.

Göğüslerinin bir kısmını açıkta bırakan açık yakalı bir elbise giymiş sarı saçlı bir kız siparişleri almaya geldi. Dolgun göğüsleri ilgilerini çekmiyor olsa bile boynundaki kolye dikkatleri o bölgeye çekiyordu. Gümüş bir zincirin ucundaki aytaşı parçası göğüslerinin tam ortasında duruyordu. Senneth, Kirra'ya bakınca onun sırttağını gördü. Justin'in bakışları ise parlak mücevherin üzerindeydi. Tayse ne kızın kolyesini ne de göğüslerini fark etmemiş gibi duruyordu ama Senneth ikisinin de farkında olduğundan emindi. Tayse her şeye dikkat ederdi.

Kız bıkkın bir ses tonuyla, "Biftefli böreğimiz ve geyik etli turtamız var," dedi. Gerçi Cammon ve Justin'e bakarken hafifçe gülümsedi. İki erkek de kıza gülümsüyordu. "Ah, bir de patates.

Yeşilliklerin hepsi bitti. Ve bira da var. Ayrıca, isterseniz dünden kalan tavuklardan da verebilirim.”

Tayse seçenekleri gözden geçiriyormuş gibi yapmadan, “Biftekli börek, geyik etli turtta ve bira,” dedi. Justin de aynısını istedi. Cammon ve Donnal turtayı seçti, kadınlar ise tavuk istedi.

Kız uzaklaşır uzaklaşmaz Cammon hemen konuya girdi. “Gördünüz mü? Aytaşını? Bütün kasabanın Solgun Leydi’ye inanıp inanmadığını merak ediyorum.”

Kirra şaşkın gözlerini Senneth’a çevirdi. “Bir aytaşı kolyesi mi vardı? Ben bir şey görmedim, ya sen?”

Tayse, Kirra’yı umursamaksızın, “Bar sahibinde de benzer bir kolye var,” dedi. “Bardaki iki adamda da. Buranın büyü yapmak için uygun bir yer olmadığını söyleyebilirim.”

Donnal, “İyi ki söyledin, ben de masanın üzerine çıkıp kurda dönüşmeyi ve kafamı kaldırıp ulumayı düşünüyordum,” dedi.

Justin, “Bizi etkilemeye çalışma,” dedi. “Zaten yeterince etkilendik.”

Senneth, “Sadece geceyi geçireceğiz,” dedi. “Dikkat çekmeye gerek yok.”

Tayse karanlık bir bakış attı. “İyi bir plan. Ama bu plana sıklıkla sadık kalmıyoruz.”

Yemek geldi ve fena değildi. Bira harikaydı. Senneth ülkenin bu kısmında içmekten başka yapılacak bir şey olmadığını düşündü, yerel halk bu yüzden bira tariflerini kusursuz hale getirmek için çok çaba gösteriyor olmalıydı.

Yemeklerini bitirip ikinci biralarını söylemeye hazırlanırken barın kapısı açıldı ve genç bir kız içeriye daldı. Cammon bile kızın ani girişine hazırlıksız yakalanmış, Tayse ve Justin hemen yerlerinden kalkmıştı ama tehlike olmadığını anladılar.

En azından, grup için tehlike yoktu. Kız paniğe kapılmış gibiydi. “Lütfen, Markle, eşini görebilir miyim? Kız kardeşimin bir bebeği olacak ama doğmuyor ve kardeşim çılgın atıp duruyor. Ne yapacağımı bilmiyorum, erkek kardeşim de yardım edemiyor ve

geleceğini söyleyen yaşlı Hadda'nın kapısını çaldım ama cevap vermiyor."

Han sahibi üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Sosie, ama eşim kız kardeşinin yanına gitti. Bu sabah yola çıktı. İstersen Liza gelebilir ama işine yarar mı bilmiyorum, kandan korkar ve bildiğim kadarıyla daha önce bir doğuma yardım etmedi."

Sosie hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ama kardeşim... Markle, bence bebekte bir sorun var. Dışarı çıkmıyor ve sanırım kardeşimin içini parçalıyor. Kardeşim ölecek – ikisi de ölecek – ve ben ne yapacağımı bilemiyorum."

Markle, "Belki de böylesi daha iyidir," dedi. Bardakları sildi ve tezgâhın üzerine koydu. "Biliyorsun... kardeşinin sorunları var."

Senneth olan biteni ilgisizce seyrediyordu ama son konuşmaları duyunca kaşları havaya kalktı ve dönüp Kirra'ya baktı. Kirra'nın yüzünde de Senneth'inkine benzer bir ifade vardı.

Sosie öfkeliydi ve ağlıyordu. "Ölmesi iyi olmaz! Sana... sana karını kardeşinin yanına göndermeni babam mı söyledi? Gelirsem bana yardım etmemeni mi istedi? Kardeşim ölüyor, Markle. Bebek doğduktan sonra gidecek, ikimiz de gideceğiz. Ama ölüyor! İyi bir insan nasıl olur da böyle bir şeyin yaşanmasına izin verir?"

Senneth son cümle bitmeden ayağa kalktı. Tayse, "Dikkat çekmeyecektik," dedi ama Senneth yanından geçip gitti, Kirra da peşindeydi. Ağlayan kız salonda yabancıların olduğunu farkında bile değildi ama Senneth yanına gidip bir elini kızın koluna koydu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Sana yardım edebiliriz," dedi. Sosie kızarmış gözlerini Senneth'a çevirdi. "Arkadaşım bir iyileştiricidir ve ben de bu konuda fena değilimdir. Kardeşin ölmeyecek."

Bir an için kızın yüzünde farklı duygular açığa çıktı: ümit, korku, güvensizlik ve neredeyse Senneth'ın zaten bildiği sırtı dile getirme isteği. Kardeşinin ölmesinden korkuyordu ve korku di-

ğer duygulara baskın geldi. "Hemen gelebilir misiniz?" diye fısıldadı.

Senneth, "Evet," dedi.

Sosie dışarı çıkarken peşinden küçük bir grup gitti çünkü Tayse ve Justin kadınları sahipsiz bırakacak değildi, diğer ikisi de geride kalmak için bir sebep göremedi. Gerçi Senneth dönüp Donnal'dan ahıra gitmesini ve *raelyn*'in yanında kalmasını isteyince Donnal'ın yüzünde bir rahatlama açığa çıktı.

Kirra'nın peşinden Sosie'yi takip ederken, "Bu işte sana ihtiyacımız yok," dedi. "Ve sen yanındayken bence *raelyn* daha rahat edecektir."

Donnal başıyla onayladı ve geri döndü. Cammon adımlarını hızlandırıp Senneth'in yanına gitti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence hamile kadın bir mistik mi?"

Senneth başıyla onayladı. "Ya da bebek. Ya da bebeğin babası ve çocuğun da öyle olmasından korkuyorlar. Bir tür büyü işin içinde, buna şüphe yok."

Cammon sırtıttı. "Tayse bundan hiç hoşlanmayacak."

"Tayse ne zaman mutlu ki?"

Sosie'nin evi ana yoldan biraz uzaktaydı, tekerlek izleriyle dolu bir patikadan geçerek bodur ağaçların arasından geçtiler. Ev sevimsiz bir yerdi, küçüktü ve ustaca yapılmamıştı, arka kısmında birkaç ek binası ve deposu vardı. Ailenin çiftçi olmadığı belliydi, Senneth bu yüzden avcı veya sezonluk işçi olduklarını düşündü. Ya da hayatlarını belki de hırsızlık yaparak kazanıyorlardı, kim bilir? Kirra ile birlikte Sosie'nin iki adım arkasından eve girdi. Erkekler de peşlerinden geldi.

Senneth etrafına şöyle bir bakıp mekânı inceledi. Alçak kirişli bir tavanı ve derme çatma mobilyaları olan bir odada dört kişi tartışıyordu. Soldaki kapının ardından bir kadının çığlıkları geliyordu, görünüşe göre hamile kadın yatak odasındaydı. Kirra ve Sosie hiç durmadan odaya yöneldi, içeridekiler neler olduğunu anlayamadan odaya girdi.

Senneth kaçınılmaz patlamayı bekledi.

"Hey!" Bu, Senneth'ın ailenin reisi olduğunu düşündüğü ufak tefek, adaleli ve öfkeli adamdan geldi. Kızıyla yanındaki yabancı-
nın peşinden koşmak istiyor gibiydi ama evine giren yabancılara döndü. "Siz kimsiniz, burada ne yapıyorsunuz? Çıkın evimden!"

Arkasında iki oğlu vardı; ağlayan anne kendini eski bir kanepenin üzerine bıraktı, görünüşe göre evine kimin veya neden girdiğiyle ilgilenecek durumda değildi. Senneth erkeklere döndü, sakın ve ikna edici bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Adım Senneth. Dostum Kirra ve ben kişisel bir iş için Nocklyn'e gidiyorduk. Bunlar da korumalarımız. Biz barda otururken kızınız yardım istemeye geldi. Kirra oldukça yetenekli bir iyileştiricidir. Bir kadının hayatını kurtarabilmek için hemen buraya geldik."

Adam, Senneth'ın ayaklarının dibine tükürdü. Senneth hiç tepki göstermedi. Adamın eski pantolonunu ycrinde tutan kemcin tokasının ayraşından yapıldığını gördü. "Bu bebeğin doğmaması daha iyi," dedi.

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Solgun Anne her tür yeni yaşamı kucaklar," dedi.

Adam, "Kirlenmiş olanları değil, şeytani olanları değil," dedi.

Odadan bir çığlık daha geldi, Sosie'nin feryatlarına Kirra'nın rahatlatıcı sesi eklendi. Kanepedeki kadın yüzünü ellerine gömüp ağlamaya devam etti.

Genç erkeklerden biri, "Endişelenme, baba," dedi. "Bunu başaramayacak."

Diğeri, "Bebek doğarken onu öldürecek," dedi. "Muhtemelen kendini de öldürecek."

Kanepedeki kadın, "Annie ölemez, ölmemelidir," dedi.

Senneth, "Ölebilir," diye onayladı. "Ama bence, Kirra ve ben ikisini de kurtarabiliriz."

Baba öfkeyle, "Ben kurtarılmalarını istemiyorum!" dedi. "Sen beni duymuyor musun? Çocuk lanetli! Solgun Anne kimseye za-

rar vermesin diye onun işini erken bitirecek.”

Senneth sakın kalmaya çalıştı ama kolay değildi; öfke vücudunu ele geçiriyordu ve patlamaya hazırdı. “Onu neyle suçluyorsunuz?” diye sordu. “Böylesine masum bir varlık bu kadar nefreti hak ediyor mu?”

Adam öne bir adım daha attı ve konuşurken etrafa tükürükler saçtı. “Bir mistiğin piçi ve mistik güçleri var,” dedi. “O, kızımın karnına girdiğinden beri büyüyle onu zehirledi, kızım öyle şeyler yaptı ve öyle şeyler gördü ki...” Başını iki yana salladı, bu durumdan ne kadar tiksindiğini kelimelere dökemedi. “Ama belki de o ve zehirli kanı dışarı çıkınca yine benim tanıdığım Annie olur ama onu da dönüştürmüş olmasından korkuyorum. Bence artık onu kaybettik. Büyünün ele geçirdiği kişilere ne yapılacağını ancak Solgun Anne bilir.”

Senneth, “Bence iyileştikten sonra Annie de bebeğini yanına alıp buradan gitmek isteyecektir,” dedi. Hâlâ sakın bir ses tonuyla konuşuyor, mantıklı davranmaya çalışıyordu. Ama çok uzun sürmeyecekti. Adamın yüzünü ateşe verme isteğini kontrol altına almaktan omuzları ağrımaya başlamıştı. Başının arkasında bir ağrı ortaya çıkıyordu.

Baba, “*Burayı canlı terk edemezler!*” diye kükredi. Açık kapıya doğru atıldı. Eşi çığlık attı. Oğulları bağırdı.

Senneth bir yumruk atarak adamı yere serdi. Adam bir çığlık attı ve yanan omzunu tuttu. Senneth kısık ve tehditkâr bir ses tonuyla, “Kızı rahatsız etmeyeceksin,” dedi. “Kızına veya çocuğuna zarar vermeyeceksin, yoksa bu geceden sağ çıkamazsın.”

Adam yine harekete geçti ve Senneth ellerini önüne uzatıp parmak uçlarından öyle bir sıcaklık yaydı ki adam geri çekildi, öksürüyor ve küfür ediyor ve yüzünü ovalıyordu. Senneth arkasından gelen metalik sesleri duyunca Justin ve Tayse’nin kılıçlarını çektiğini anladı. Erkeklerin tehdidine ihtiyacı yoktu, kendisi de yeterince tehlikeliydi.

Adam, “Evime girip bana emirler yağdırmaya ne hakkın var?”

diye sordu. Oğulları adamın yanındaydı ama Senneth'a yaklaşmıyordu. Kadının ağlaması durdu ve şimdi ağzı açık olan biteni seyrediyordu. "Sen kimsin? Sen nesin? Kızımın oğlu gibi lanet olasıca bir mistik misin?"

Senneth kendine hâkim olamadı, ellerini adamın omuzlarına koydu ve adamı itti. Adam bir çığlık attı, geriye düşerken gömleğinde yanık izleri vardı.

Senneth sert bir ses tonuyla, "Bebeğe zarar vermeye çalışırsan," dedi. "Evini yakar tepene yıkarım. Derini ateşe veririm. Seni büyümden ne boynundaki aytaşı ne de Solgun Anne'ye edeceğin dualar kurtarır. O güvende, beni duydun mu? Onu öldürmeyeceksin."

Geri çekilmeye veya tehdit edilmeye alışkın bir adam değildi ama korkusu bile öfkesine baskın gelemedi. Bir savaş narası attı ve zeminden Senneth'a doğru atıldı.

Ve Senneth delirdi.

Bir alev topu fırlattı, alevler adamın karnını, kafasını ve sırtını kuşattı. İki kırmızı sıcaklık akımını üzerine gelen oğullara gönderdi ve erkekler havayı döverek geri çekildi, başlarını elleriyle korumaya çalıştılar. Senneth perdeler döndü ve perdeler alev aldı —sallanan sandalyeye baktı ve sandalye yanmaya başladı— evin zemini ile tavanı arasındaki tek destek yandı. Oda şimdi o kadar sıcaktı ki sanki hava bile tutuşacaktı.

"Olduğunuz yerde kalın," diye uyardı. Üç erkek yerinden hiç kıpırdamadı ve korkuyla etraflarına baktı. "Bana veya kızın odasına yaklaşmaya çalışmazsanız kimse zarar görmez. Bir hamle daha yaparsanız ev tamamen yanar. Kızının doğum yaptığı oda hariç."

Adam yarı korku yarı öfkeyle, "Sen bir büyücüsün," diye fısıldadı. "Solgun Anne'nin laneti üzerine olsun."

Senneth tiksinererek, "Senin küçük tanrıçandan korkmuyorum," dedi. "Ya da ona tapan aptallardan. Şimdi benden uzakta kalın."

Ve arkasına dönüp Annie'nin doğum yaptığı odaya girdi. Arkasında gölgeler gördü ve Tayse ile Justin'in kapıyı koruduğunu anladı. Cammon bu süre içerisinde ne yapıyordu bilemiyordu. Bunu düşünmemeye çalıştı; zihnini büyüünün doğmak üzere olduğu küçük ve karanlık odadan başka hiçbir şeyle meşgul etmek istemiyordu.

18

Kirra ve Sosie, kanlı yatağın iki yanında dikilirken, Senneth Kiçeriye girdi. Kirra'nın suratı asıktı, Sosie korkuyordu. Yatağın üzerindeki kadının yüzü ölü gibi solgundu. Siyah saçları yastığın üzerine saçılmış, gözlerini acıyla kapatmıştı. Her an son nefesini verebilirdi.

Senneth hemen, "Onu kurtarabilir misin?" diye sordu.

Kirra, "Emin değilim," dedi. "Ama bebeği kurtarabilirim."

"Lütfen." Doğum yapan kadın fısıldadı. "Lütfen onu kurtarın. Beni bırakın."

Sosie yeniden ağlamaya başladı ve yatağın üzerine eğildi, kardeşinin alnına dokundu. "Hayır, Annie, hayır, ölemezsin. Beni yalnız bırakamazsın."

Kirra, "Dışarıda durum nedir?" diye sordu.

Senneth, "Bizi rahatsız etmeyecekler," dedi.

Kirra, "O zaman bana yardım et," dedi. "Kanamayı durdurabilirsen..."

Senneth, "Ah evet," dedi. "Bunu yapabilirim."

Sonraki iki saati sıkıntılı bebeği doğurtmakla geçirdiler. Annie aralarda bayıldı ve zaman zaman kendine geldi, kendi hayatından çok bebek için endişeliydi. Senneth'in elleri kanayan rahmini onartırken çığlık atacak hali bile yoktu ama Senneth'in dokunuşu durumunu iyileştirdi. Sonunda kanama azaldı.

Ama, Kırra ikinci saat biterken, "Soluyor, Sen," dedi. "Sen... bir yolu..."

Senneth, "Ruhunu burada tutmamın bir yolu mu?" diye sordu. "Elimden geleni yaparım."

Sosie, Senneth'ın yer değiştirip yatağın başına geçtiğini görünce alarma geçti. Sosie kardeşine mümkün olduğunca yakında kaldı, elini sıktı ve onu ne kadar sevdiğini tekrarladı. "Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Senneth, "Onu burada tutmaya çalışacağım," dedi.

"Canı yanacak mı?"

Senneth neredeyse gülecekti. Odada zaten o kadar çok acı çekmişti ki soru çok saçmaydı. Senneth başının arkasına bir bal-rayla çiviler çakılıyormuş gibi baş ağrısı çekiyordu. Ama vücudu hâlâ öfkeyle alev alev yanıyordu; büyüyle doluydu. "Her şey acı verir," diye cevap verdi. Rahatlatıcı bir cevap olmadığını farkındaydı. "Yaşamak acı verir. Bu, onun yaşamasını isteyeceğin bir şey."

Senneth yatağın başına tünedi ve bir elini kadının alınına, diğerini ise göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Kadın sıcak dokunuşun altında tısladı. Senneth, "Tamam," diye mınıldandı. "Bunu hissedebiliyorsun. Hâlâ bu kemikten kafesin içindesin."

Senneth'ın vücudunun sıcaklığı Annie'nin damarlarına aktı ve hareketsiz formunda dolaşmaya başladı. Senneth kadının vücut sıcaklığının yavaş yavaş arttığını hissetti. Yine de, Annie'nin kalp atışları zayıftı; yine de, ciğerleri havayla dolup boşalacak kadar güçlü değildi. Senneth biraz daha odaklandı ve vücuda biraz daha sıcaklık verdi. İsteksiz kalbe bastırdı ve onu çalışmaya zorladı.

Annie iç geçirdi ve başı yana düştü. Bir nefes daha almadı.

Sosie, "Annie!" diye çığlık attı. "Annie!"

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır, bunu yapma," dedi. "Bu sefer olmaz. Şimdi olmaz." Eğildi ve Annie'nin soğuk dudaklarına dudaklarını bastırdı. Gözlerini kapattı ve nefes aldı,

yaşam enerjisinin ve gücünün Annie'nin vücuduna aktarıldığını hayal etti. Nefesinin parlak bir kelebek gibi olduğunu, Annie'nin vücudunun içindeki koridorlarda dolaştığını, nereye gitse geride renkler ve yaşam kıvılcımları bıraktığını hayal etti.

Annie nefes aldı, öksürdü ve sonra yatakta titremeye başladı. Havayı ardı ardına ciğerlerine doldurdu ve yattığı yerde vahşice çırpındı.

Kirra, "Onu yakaladım," dedi. Ardından cıvık sesler ve hıçkırıklarla karışık bir ağlama sesi geldi. "Bir erkek, düşündüğün gibi. Leydi'nin gözyaşları adına ama bu çok büyük bir bebek."

Sosie'nin gözleri Annie ile Kirra arasında gidip geldi. "Senin... senin bana ihtiyacın var mı?"

Çocuk bir kez daha öksürdü ve sonra tiz bir çığlık attı. Kirra, "Hayır, ben hallederim," dedi. Kirra doğruldu ve bebeği su ile bezlerin hazırlandığı yere götürdü.

Sosie eğilip kız kardeşinin kulağına fısıldadı ve saçları Senneth'in Annie'nin alnındaki eline süründü. "Bunu duydun mu?" diye sordu. "Oğlun ağlıyor. Sesini dinle! Ne kadar güçlü olduğunu duy! Ama sana ihtiyacı var, Annie onu bırakma, onunla kal..."

Annie'nin ağzı hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Senneth odanın diğer tarafındaki bebeğin hâlâ ağladığını duyabiliyordu, buna yırılan bezlerin ve suyun sesi de eklendi. Kirra rahatlatıcı bir ses tonuyla bir şeyler söylüyordu. Ama Senneth bunların hiçbirine odaklanmadı. Annie'ye odaklanmıştı.

Kadının gözleri açıktı ve tüm yaşamın kaynağı Parlak Anne'ye bakıyormuş gibi Senneth'a bakıyordu. Senneth'ın yüzüne odaklanarak uyanık kalmaya, hayatta kalmaya uğraşıyordu. Senneth elini Annie'nin yüzünden çekti ve solgun alında bıraktığı kırmızı izleri gördü. Sıcaklık hâlâ parmaklarından Annie'nin kanına akıyordu. Annie'nin kalp atışları şimdi daha güçlü, daha düzenliydi. Nefes alıp veriş de düzeliyordu. Kadının yanaklarına bir parça da olsa renk geldi.

Odanın diğer tarafından camın kırılma sesi geldi.

Sosie sesi duyunca irkildi ve ayağa kalktı, Annie'nin eli hâlâ elindeydi. "O neydi, bir şey mi düşürdün?"

Kirra küfrediyordu. "Parlak Anne, Solgun Leydi ve diğer bütün unutulmuş tanrılar adına! Hayır, ben bir şey düşürmedim. Kız kardeşinin yatağına giren ve bu çocuğu yapan kimdi?"

Sosie kararsız gibiydi, önce Annie'ye sonra Kirra'ya baktı. "Bir... çocuktu. Kasabada birkaç hafta kalan seyyar satıcılarla birlikteydi. Annie onun harika şeyler yapabildiğini söyledi, tabakları ve bardakları ve hatta bir top güllesini havaya atıp tutabiliyormuş, hem de hiç dokunmadan. Ben tabii ki hâlâ ona inanmıyorum."

Kirra, "Pekâlâ, ben bu tür büyüü hangi tanrının yarattığını bilmiyorum ama görünüşe göre bebek babasının yeteneklerini almış," dedi. Hem şaşkın hem de neşeli bir ses tonu vardı, biraz da korkuyordu. "Az önce bir metre ötedeki su testisini devirdi."

Bir anlık sessizlik oldu. Sosie, "Emin misin?" diye sordu.

Kirra, "Pekâlâ, ben testiye dokunmadım," dedi.

Senneth, Annie'ye bakıp gülümsedi, kadın hâlâ tüm gücünü kullanarak Senneth'a bakıyordu. Senneth, "Bunu duydun mu?" diye sordu. "Oğlunun harika bir gücü var. Çok güçlü bir adam olacak. Ama şimdi sana ihtiyacı var. O çok küçük ve korkuyor. Tökezleyecek ve kendine zarar verecek, eğer sen yanında değilsen..."

Annie, "Ben... ben ona yardım ederim," dedi.

İki saattir ağzından çıkan ilk sözcüklerdi. Dizlerinin bağı çözülen Sosie yatağın yanına çöktü ve kardeşinin elini tuttu. "Annie, Annie, sen iyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

Annie, "Duyabiliyorum," diye fısıldadı.

Kirra kucığında bebek ile yanlarına geldi ve Senneth'ın yanında dikildi. "Ne durumda? İyileşecek mi?"

Senneth, "Sanırım," dedi. "Ama tabii ki zayıf düştü. Ama sanırım... hayata geri döndü."

Annie, "Teşekkürler," dedi.

Sosie, "Şşş," dedi. "Gücünü sakla."

Annie sessizce dudaklarını hareket ettirdi, bakışları şimdi Kirra'daydı. Kirra gülümsedi ve eğildi, bebeği annesine yaklaştırdı. "Onu görebiliyor musun? Ne kadar güzel bir yüzü var, değil mi? Şimdi onu öpmen için sana yaklaştıracam ve sonra senin dinlenmen için onu yatıracağım."

Kirra bu işi de bitirdikten sonra kucığında bebek ile odanın diğer tarafına geri döndü. Sosie, Senneth'a bakıyordu. "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu. "Onlara nasıl bakacağım?"

Evet, Senneth bunun anneyi ve bebeği canlı tutmaya çalışmaktan çok daha sıkıntı verici bir sorun olduğunu en başından beri farkındaydı. "Annene güvencilir misin?" diye sordu. "Yoksa babanı ne derse onu mu yapar?"

Sosie, "Ondan korkar," dedi. "Ama bence... Annie ve bebek hayattaysa, ona karşı çıkar ve bize yardım eder."

Senneth başıyla onayladı. "Güzel. Başlangıç olarak bu odaya bir büyü yapacağım. Bir koruma büyüsü. İçeriye sadece sen ve kardeşin ve annen girebilecek. Tabii eğer faydası olabileceğini düşündüğün güvendiğin biri daha yoksa."

Sosie, "Hadda," dedi. "Babamdan nefret eder."

Senneth başıyla onayladı. "Kardeşinin hareket edebilecek hale gelmesi zaman alacak. Ama bunu yapabildiğinde... korkanım burayı terk etmeniz gerekecek. Daha güvenli bir yere gidin."

Sosie, "Biliyorum," dedi. "Plan yapmıştık, bu hafta gidecektik ama sonra doğum başladı..."

Senneth, "Zor olacak," diye uyardı. "Sadece kardeşin zayıf düştüğü için değil ama bebek diğerlerine benzemediği için. Kırdığı testi, kırdığı tek şey olmayacak. Cisimleri havaya kaldırıp odanın sağına soluna fırlatacak gücü varsa... pekâlâ..."

Sosie, "Onu nasıl güvende tutabiliriz?" diye sordu. "Ya da kendimizi? Bir yere gidersek ve insanlar mistiklerden korkuyorsa..."

Senneth, "Biliyorum," dedi. "Onu kontrol etmeyi öğrenmen gerek."

Sosie, Senneth'a baktı. "Büyüyü nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Benim vücudumda tek bir mistik kemiği bile yok. Annie de aynı."

Senneth yine, "Biliyorum," dedi. "Size birinin yardım edebileceği bir yere gitmeniz lazım. Size Rappen Malikânesi'nin yakınında yaşayan bir kadının evinin haritasını çizeceğim. O bir mistiktir. Kardeşine bilmesi gerekeni öğretebilir. Ama Aleatha'nın yanında ne kadar güvende olacağınızı bilemiyorum. Son zamanlarda bizden korkan ve bizden nefret eden insanların sayısı arttı. Bu yüzden eninde sonunda kardeşini ve bebeğini alıp Ghosenhall'a gitmen gerek. Aleatha oradaki dostlarımızın ismini sana verebilir. Orada her yerden daha güvende olursunuz."

Sosie, "Oraya gideriz," diye fısıldadı.

Odadan bir kırıma sesi daha geldi, bir şey daha yere düşmüştü. Ardından Kirra, "Lanet olsun!" diye haykırdı. Senneth kendine hâkim olamayıp gülümsedi. "Sizin yapmanız gereken," dedi. "Rappengrass'a güvenli bir biçimde gidebilmek için, bebeğin gücünü kontrol altına almak."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Onu aytaşı ile bağlayın. Taşı pamuğun içine koyun ve beşiğin içine yerleştirin ya da bileğine bağlayın. Derisine dokunmasın yoksa onu yakar."

Sosie'nin gözleri Senneth'ın bileğindeki elmas, beyaz bilekliğe takıldı. "Sen bir mistiksin. Aytaşın var ve seni yakmıyor."

Senneth, "Ben farklıyım," dedi.

Kirra kısık sesle, "O aytaşını ne kadar erken alırsanız o kadar iyi. Yanında taş olmadan uyumasına izin vermeyin. Bence rüya görmeye başladığında gücü daha da vahşileşecek."

Senneth başıyla onayladı ama Sosie'ye bakıyordu. "Pekâlâ, anladın mı? Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Sanırım. Yeğenime bir tılsım vereceğim, kardeşim iyileşene kadar bu büyülü odada kalacağım, sonra Rappengrass'ta bir mistiğin yanına gideceğim. Sonra, herkes güçlenince de Ghosenhall'a

gideceğiz, orada güvende olabiliriz ama olmayabiliriz de."

Senneth gülümsedi. "Sen kaç yaşındasın, Sosie?"

Sosie'nin yüzünde şaşkınlık vardı. "On yedi."

Senneth, "Bu kadar gençken bu kadar sorumluluk almak zordur," dedi. "Senin için kolay olmayacak ama senin güçlü olduğunu görebiliyorum. Onları yüzüstü bırakmayacağını biliyorum."

Sosie çenesini havaya kaldırdı. Yanaklarında kurumuş göz yaşlarının izleri vardı ve dudaklarını korkunç gece boyunca ısımaktan kanatmıştı. "Hayır," dedi. "Onları yüzüstü bırakmayacağım."

Senneth, "Dinle," dedi. "Sende sert ve güzel ve küçük bir şey var mı? Bir taş, bir kolye olabilir. Aytaşı olmaşın."

Sosie başıyla onayladı, afallamıştı. "Evet, küçük bir kızken nehir kenarında bulduğum bir taşı saklıyordum. Akan suyla pürüzsüz bir hal almıştı ve sıradışı olduğunu düşündüm, bu yüzden de sakladım."

Senneth başıyla onayladı. "Bu odada mı? Kardeşinle mi uyuyorsun? Güzel. Şimdi onu bana getir."

Sosie, Annie'nin elini bıraktı ve yataktan uzaklaştı. Senneth uyuyan Annie'ye baktı ve elini kızın solgun alnının üzerine koydu. Serindi ama makul bir serinlikti. Elinin altındaki nabız güçlü ve düzenliydi.

Sosie hemen geri döndü, şimdi elinde yumurta büyüklüğünde, gül rengi kuartz bir taş vardı. Senneth, "Harika," dedi. Taşı elinde evirip çevirdi. Taşı avucuna koyup yumruğunu sıkı, pürüzsüz yüzeyi hissetti, sadece ufak tefek çıkıntıları ve pürüzleri vardı. Toprağın alevleri ile şekillendirilmiş, soğuk bir dağda buzlu bir taşa dönüşmüş ve nehrin yumuşak elleriyle ipeksi bir güzelliğe bürünmüştü. Elemental enerjisi olan elemental bir şeydi. Senneth kristalin damarlarındaki bütün güç anılarını uyandırdı.

Elini Sosie'ye uzattı, kızın yüzünde şaşkınlık ve ihtiyat vardı. "Bu, en çok ihtiyacın olduğu anda, seni korur," dedi. "Cebinde taşı veya bir ipin ucuna bağlayıp boynuna as. Rahatlamak veya

ümitlenmek veya fiziksel olarak güçlenmek istediğinde taşı tut. Seni yüzüstü bırakmaz.”

Sosie tedirgin parmaklarla taşı Senneth’in ellerinden aldı. Kızın yüz ifadesi taşa dokunduğu anda değişti ama hoş olmayan bir şey değildi. “Gücü... ne kadar sürer?” diye sordu.

Senneth omzunu silkti. “Yıllar. Sonsuza kadar. Solan bir güç değildir.”

Sosie uyuyan kardeşine baktı. “Annie’ye de bir tane yapabilir misin?”

Senneth korkunç gecede ikinci veya üçüncü kez gülümsedi. “Evet,” dedi. “Yapabilirim. Bana değer verdiği ve yolda yanında götürebileceği bir şey getir.”

Kirra yapılan büyüleri büyük bir ilgiyle izliyor ama yorum yapmıyor veya soru sormuyordu. Senneth, “Bebek uyudu mu?” diye sordu.

Kirra, “Nihayet,” dedi. “Senin taş büyüleme işlerin bitince Sosie gidip bir ayaşı bulsa iyi olur. Kâbuslar görmesini istemem çünkü burayı berbat eder.”

Sosie, Senneth’in yanına geldiğinde bir elinde küçük bir parça almak altını ve diğerinde zarif bir ayaşı kolyesi vardı. “Bunu sarıp ayak ucuna koyacağım,” dedi. “Ve sonra... ve sonra... sonrasını bilmiyorum!”

Kirra, “Sonra uyuyacaksın,” dedi.

Sosie, “Hayır,” dedi. “Önce Annie’yi temizlemem lazım.”

Sosie bebeğin üzerine eğilirken kapının önünden gelen sesler mistiklerin kapıya koşmasına sebep oldu. Justin ve Tayse’nin çapraz duran kılıçlarının önünde beyaz saçlı, yuvarlak yüzlü, ufak tefek bir kadın vardı. Ama arkalarında odanın sütunu yanmaya devam ediyordu.

“Bırakın onu göreyim! Yardıma geldim! Bir günlüğüne kayboldum, koca ay boyunca sadece bir günlüğüne ve o gün de Annie’nin bana ihtiyacı oldu. Buraya geldiğimde de yanan bir ev ve kapının önünde dikilen çılgın adamlar buluyorum.”

Senneth girişi vücuduyla neredeyse tamamen kapatan Tayse'ye baktı. "Sen Hadda mısın?" diye sordu.

Kadın sıcak mavi gözlerini Senneth'a çevirdi. "Ever, sen kim-sin? Orada ne yapıyorsun? Annie nasıl?"

Senneth, "Bırakın girsin," dedi.

Kadının iki adım gerisinde Annie'nin annesi vardı, yüzü sol-gundu ve korkudan titriyordu. Eşiğe kadar geldi, ne kılıçları ne de odadaki büyü gücünü test etmek istemiyor gibiydi.

"O... bebeğin sesini duydum, ama Annie..." diye fısıldadı. El-leri önündeydi ve önlüğünü büzüştürüyordu.

Senneth nazik bir ses tonuyla, "Annie uyuyor ama yaşayacak," dedi. "İçeriye gelmek istiyorsan gelebilirsin. Ama kocan ve oğul-ların bu odaya giremez."

Kadının yüzü aydınlandı. "O... yaşıyor mu? İyi olacak mı? Eski Annie'm olacak mı?"

Senneth öfkesini dizginlemeye çalıştı. "Bebek bir mistik," dedi. "Ama gücünün Annie'nin kanına geçip geçmediğini bilmi-yoruz. Yaşayacak, bundan eminim, özellikle de iyi bakılırsa. Ama onu hatırladığın gibi ya da olmasını istediğin gibi olacağının ga-rantisini veremem."

Kadın hıçkırarak ağlamaya başladı ve Gezginlerin önünde ka-rarsız bir biçimde titreyerek dikildi. Senneth kadının ağırlığını bir ayağından diğerine aktardığını görebiliyordu, sanki her an öne çıkabilir veya geri çekilebilirdi.

Senneth, "Hadda ve Sosie onunla ilgilenir, bunu başarabilir-ler," dedi. "Ama sanırım sana da ihtiyacı var. Arkadaşlarım ve ben birkaç dakika sonra buradan gideceğiz ama sabaha kadar kasaba-dayız. Ona daha fazla yardım edemeyiz. Sana ihtiyacı var."

Bir saniye sonra Annie'nin annesi de eşiği geçti. Senneth dı-şarıdaki odaya göz gezdirdi ama erkeklerin hiçbirisi ortada değil-di. Belki de yanan mobilyaların sıcaklığından kaçmışlardı. Ya da bara gidip hikâyelerini anlatmış ve kendileri gibi olanları topla-yarak mistik avlamaya ikna etmişlerdi.

Yatak odasından Hadda'nın boğuk nidası ve Annie'nin keskin çığlığı geldi. Kadın, "Ona gitmeliyim," diye karar verdi. Gezginlerin ve Senneth'in yanından geçti, kızının yanına koştu.

Tayse dışarı bakıyor, odadan gelebilecek tehditleri bekliyordu ama başını yana çevirip Senneth'a meraklı bir bakış attı. "Gerçekten mi?" diye sordu. Duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Birkaç dakika içinde gidiyor muyuz?"

Senneth neredeyse gülecekti. "Burada yapabileceğimiz çok fazla şey yok. Ya da saatler sürecektir işler var ama bunlar diğer kadınların halledebileceği şeyler. İmkânımız varken gitsek iyi olur, böyle düşünüyorum."

Justin, "Geceyi bu kasabada mı geçireceğiz?" diye sordu.

Senneth iç geçirdi. "Umarım geçirebiliriz. Ama bilmiyorum."

Kirra, Senneth'ın yanına geldi. "Ben içeridekilerle vedalaştım," dedi. "Şu Hadda... kimse bir şey söylemedi ama bence ellerinde biraz büyü gücü var. Hastamızı ona güvenle emanet edebiliriz."

Senneth, "O zaman gidelim," dedi.

Senneth, Tayse ve Justin'in arasından geçti, Kirra da hemen arkasındaydı. Senneth ana odada duraksadı. Aslında güzel olurdu ama odayı büyümlü ateşlerle bırakamazdı. Elini havada salladı ve perdelerdeki, sallanan sandalyedeki, odanın ortasındaki sütundaki alevler söndü. Senneth yarı dönerek yatak odasına tekrar baktı, farklı bir tür ateşin büyümlü yaptı, içeridekileri tehlikelerden koruyacak bir büyüydü. Annie'nin ne zaman seyahat edebilecek duruma gelebileceğini bilmiyordu ama odadaki büyü altı ay idare ederdi. Bu süre içerisinde odaya ne Annie'nin babası ne de erkek kardeşleri girebilecekti. Komşulardan da sadece Hadda içeriye adım atabilirdi. Büyü solmaya başladığında da zaten odaya girmekten çoktan vazgeçmiş olacaktı. Omzunu silkti ve çıkış kapısına yürüdü.

"Gitme zamanı," dedi.

Cammon sırtını duvara yasladığı yerden kalktı. "Dışarıda sorun var," dedi.

Senneth çocuğa baktı. Arkasında, Tayse ve Justin silahlarını çekti. "Kaç kişiler?"

"Belki on beş kadar. Tartıştıklarını ve böbürlendiklerini duyabiliyorum. *Mistik dışarı çıksın, bakalım benden korkacak mı* gibi şeyler."

Senneth başıyla onayladı. "Muhtemelen sarhoşlar."

Tayse yanından geçti. "Dışarı önce ben çıkayım."

Senneth, Tayse'nin önüne geçti. Kanındaki ateş son yirmi dakikadır sakinleşmişti ama şimdi yeniden alevlenmeye başladı. "Ah, hayır," dedi. Kapıyı açtı. "Önce ben."

Arkasında ışıkla bir süre kapının eşiğinde dikildi, gelenlerin kendisini görmesine izin verdi ve dışarıdakilere baktı. Karanlıkta görmek zordu ama Cammon'un tahmini doğruduydu: on beş veya yirmi adam, homurdanıyor, rol kesiyor, birbirlerinin korkusu ve kabadayılığından besleniyordu. Mistikle dövüşmeye hazırıldılar.

Pekâlâ, denesinler bakalım.

Tanıdık bir ses, Annie'nin babası, "İşte o," dedi. Kalabalık birden hareketlendi. Yüzlerde çirkin ifadeler vardı, bazıları dişlerini gösteriyor ve ellerdeki silahlar parıltıyordu. Tayse ve Justin kadınları aralarına aldı; Cammon da Kirra ile sırt sırta verdi. Senneth adamların Gezgınlerin kılıçlarıyla kesileceği kadar yaklaşmasını bekledi ve sonra kollarını yukarı kaldırdı.

Kalabalık hemen geri çekildi ve herkes bağırmaya, küfredmeye, ellerini yüzüne sürmeye başladı. Daha da gerilediler.

Senneth otoriter bir ses tonuyla, "Bizden uzak durun," dedi. "Geçmemize izin verirsiniz size zarar vermeyiz."

Cesur olanlardan bir tanesi, "Zarar verecek olanlar bizleriz," dedi. Birkaç kişi yüksek sesle onayladı.

Senneth yine öfkelenildi, birden ve vahşice vücudundan çıkan alevler öne atıldı. Elleriyle alevleri iter gibi yaptı ve kalabalık tökezleyerek kaçmaya çalıştı. Bazıları çığlık attı ve yere düştü, sonra kalkıp tekrar koşmaya başladı, yanan hava ciğerlerini yakıyordu. Senneth havayı tekrar itti, aralarındaki boşluğu kavurdu, alevle-

rin adamların derilerini ve ayaklarını yalamasına izin verdi. Birkaçı koşarak uzaklaştı, kalıp dövüşemeyecek kadar korkmuşlardı; geriye on kadar adam kaldı ama daha da öfkeliydiler, soğuk bir yer bulup saldırıya geçmek istercesine daire çiziyorlardı.

Birkaçı, "Cadı!" diye bağırdı. "Mistik! Büyücü! Solgun Leydi seni buzlu cehenneminde lanetlesin!"

"Evimden uzaklaş!" Bağıran Annie'nin babasıydı, cesaret edebildiği kadar yaklaştı, sonra sıcaklığı hissedince birkaç adım geriledi. Senneth adamın yüzünün terlediğini görebiliyordu. "Git buradan! Kızlarımı rahat bırak!"

Senneth adamdan öylesine nefret ediyordu ki başı ağrıdan neredeyse ikiye yarılacaktı. Ellerini yumruk yaptı ve parmaklarını şıklattı, alevleri adama doğru gönderdi. Adam uludu ve hoplayıp zıplayarak geri çekildi; Senneth alevleri tekrar gönderdi. Sonra ellerini ince tüpler şekline getirip birbirinin önüne koydu ve sıcak nefesini tüplerin içine üfledi. Annie'nin babası şimdi canlı bir alev sütununun içindeydi.

Açıklıktaki herkes suskundu ve kimse hareket etmiyordu.

Senneth ölümcül bir ses tonuyla, "Sakin... bana... meydan... okumayın," dedi. Annie'nin babası çığlıklar attı, alevden kafesin içinde zıplamaya devam etti, bir kaçış yolu arıyordu. Senneth, ölmeyecek ama kavrulacak ve alevler sönene kadar terleri buharlaşacak, diye düşündü. "Beni takip etmeyin. Eve girmeyin ve kızlara veya bebeğe zarar vermeyin. Geri çekilin!" Erkekler birkaç adım daha geriledi. "Bu akşam Markle'ın barında uyuyacağız. Bizi rahatsız eden biri olursa kasabadaki bütün evleri yakarım. Birisi kasabayı terk edip yardım çağırmaya çalışırsa yirmi metre gidemeden onu durdururum. Sabaha gitmiş olacağız, sonrasında ne tarz hikâyeler istiyorsanız anlatabilirsiniz."

Ve Senneth arkasına dönüp ormanın içine girdi, yola doğru, kasabaya doğru yöneldi. Arkasında, alev sütunu yakıtı olmadan öfkeyle yanıyordu, sanki sonsuza kadar sönmeyecekmiş gibi.

19

Geri dönüş yolunda kimse konuşmadı ve herkes kendini ahtıra attı. Donnal yerinden hemen kalktı ve bakışları yüzler arasında gidip geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

Buna sadece Kirra cevap verdi. "Senneth babanın tavrını beğenmedi ve dersini verdi," dedi. "Kasabadan birkaç kişiyle protesto etmeye geldiler, bu yüzden daha akılda kalıcı bir ders daha vermek zorunda kaldı."

Donnal'ın gözleri Senneth ile Kirra arasında gidip geldi. "Ya bebek?"

Kirra, "Mistik olarak doğdu," dedi. "Ama iyi olacak."

Justin, "Ya adam?" diye sordu. "Ne kadar süre yanacak?"

Senneth bunu duyunca Donnal'ın yüzünde beliren ifadeyi gördü. "Belki bir saat," dedi. "Ama zarar görmeyecek. Çok fazla zarar görmeyecek. *Raelynx* nasıl?"

Donnal sorunun kendisine sorulduğunu birkaç saniye sonra anladı. "Gergin. Sanırım senin ruh halini sezebiliyor."

Kirra, "Bence bu akşam Senneth'in ruh halini sezebilmek için vahşi bir yaratık veya etkileyici bir mistik olmaya gerek yok," dedi.

İçerisi çok sıcak ve boğuktu, nefes alamıyordu. Senneth, "Ben bir süre dışarıya çıkacağım," dedi. Kapıya yürüdü. Arkasından Justin'in bir soru sorduğunu duydu. "Sanırım bu akşam nöbet tutacağız," dedi. Tayse, "Sanırım öyle," diye cevap verdi.

Dışarıdaki hava Senneth'in kanını soğutacak kadar serindi. Buzlu bir dere bulmak ve kendini soğuk sularına atmak istiyordu. Derisi o kadar sıcaktı ki derenin bütün suyunu buharlaştırabilir, ormanı sisle kaplayabilirdi.

Çalıların arasından geçerken nereye gittiğine çok dikkat etmedi, sadece ahırla arasına, kendisiyle canlıların arasına biraz mesafe koymak istiyordu. Tanrı aşkına, başı çok kötü ağrıyordu. Uzanıp başını omuzlarından kopartmak, toksik bir topmuş gibi bir kenara fırlatmak istiyordu. Önceki acı deneyimlerine dayanarak ateş damarlarını terk ettikten sonra güçsüz ve yorgun olacağını, başının da daha kötüye gideceğini biliyordu.

Daha kötüsünü hayal etmek zordu.

Birden, yerleşim biriminden pervasızca uzaklaşırken, bir adım daha atamayacak kadar yorgun olduğunu fark etti. Kendini olduğu yere bıraktı, şans eseri çam iğnelerinin üzerine oturdu ve bacaklarını karnına çekti. Hepsinden nefret ediyordu, kasabanın kendilerini başka biri gibi gösteren aptal, kendini beğenmiş ve kibirli insanlarının hepsinden. Dinleri, insanlıkları ve kemik yapılarının onları haklı çıkardığını ve diğer herkesin yanıldığını düşünüyorlardı. "Sen farklısın, o zaman ölmeyi hak ediyorsun," diyebiliyorlardı. Evet, farklıydı ve kimin ölümü hak ettiğini onlara gösterecekti.

Dizlerini karnına biraz daha çekti ve çenesini kavisli kemiklerin üzerine koydu, başını kolları arasına aldı. Ama sorun, vücudundaki gücü kullanarak bu tarz hayat dersleri vermeye inanmamasıydı. Neyin iyi ve neyin kötü olduğuna, kimin ödüllendirilip kimin cezalandırılacağına karar verirse bu korku dolu küstah adamlardan ne farkı kalırdı? Hepsinden nefret ediyordu ama onlar da kendisinden nefret ediyordu; belki de onların inandığı gibi yozlaşmış biri, bir cadı ve zalimdi. Ve düşündükleri şey değilse –şeytani biri değilse– şeytani içgüdülere yenik düşemezdi. Hepsini intikam almak için öldüremezdi. Böyle suçlar işleyemezdi. Onların düşündüğü kadar korkunç ve acımasız biri olmak istemiyordu.

Sadece kızların hayatını kurtarmak istiyordu.

"Senneth."

Cammon'ın sesiydi, kendisini rahatlıkla bulduğuna emindi. Senneth kafasını kaldırmadan, "Bana dokunma, yanarsın," dedi.

İkinci bir ses, "Sana dokunmayacağız," dedi. Bu sesi duyunca kafasını kaldırdı.

Tayse.

Karanlığın içinde birer gölge gibi duran ikiliye baktı, biri sağlam ve iri kıyımdı, diğeri ise zayıf ve akışkandı. "Gidin," dedi. Ama tehditkâr bir ses tonuna bürünemeyecek kadar yorgundu.

Cammon, Senneth'in yanına oturdu ama Tayse ayakta kaldı. Tayse, "Burada kalamazsın," dedi. "Nöbet tutmamız lazım ve sadece tek bir yeri koruyabiliriz."

Senneth aksi bir ses tonuna bürünmemeye çalıştı. "Sence onlardan biri gerçekten bana zarar verebilir mi?"

Cammon, "Bence, öfken solunca, beş tür cehenneme birden gitmiş gibi hissedeceksin," dedi. "Bana ellerini ver."

Senneth kollarını birleştirdi, parmaklarını kaburgalarına baktı. "Hayır. Bana dokunmak güvenli değil."

Cammon, "Bana güvenle dokunabilirsin," dedi. Elini uzattı.

Senneth bir süre çocuğa baktı, karanlıkta yüz ifadesini okumaya çalıştı, sadece pürüzsüz yüzünü ve benekli gözlerini gördü. Çok gençti ve yeteneklerinin sınırıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Senneth on yedi senedir yollardaydı ve şimdiye kadar kendisinin dengi bir mistik ile karşılaşmamıştı. Cammon karşısına çıktığından beri birkaç hata yapmıştı ama artık kendine güveni daha fazlaydı. Senneth damarlarında dolaşan öfkeden ve büyü gücünden kurtulmak istiyor, başını bir yere koyup uyumayı arzuluyordu.

Senneth tedirgin bir biçimde ellerini uzattı ve çocuğun ellerine dokundu. Cammon yüzünü buruşturdu ama çok belirgin bir ifade değildi ve Senneth parmaklarını geri çekmeden ellerini kavradı. Cammon karanlık bir gecedeki soğuk yıldız ışığı gibiydi, buzlanmış sonsuz bir çimenliğe benziyordu. Senneth gözlerini

kapattı, buzdan ve kristalden mağaraya adım attı. Vücudu sıcaklık ve öfke yayıyor ama ışıksız mağaranın kusursuz karanlığını ve soğuşunu etkileyemiyordu. Nabızı yavaşladı, sıcaklığı düştü ve bir anda içindeki ateşten kurtuldu.

Senneth gözlerini açtı ve çocuğa baktı, Cammon yüz ifadesini göremediği için minnettardı. Ya da belki görebiliyordu; belki de yüzünün nasıl olduğunu anlaması için görmesi gerekmiyordu. Senneth, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Ses tonundan Cammon'ın gülümsediğini anladı. "Aleatha'nın bana öğrettiği bir şey," dedi. "Ama bu kadar kısa sürede kullanacağımı düşünmemiştim."

"Ya ellerin?" diye sordu. "Sana zarar vermedim mi?"

Cammon avuçlarını göstermek için ellerini çekti ama Senneth hiçbir şey göremiyordu. Cammon, "Gayer iyiler," dedi.

Senneth, "Ben neredeyse üşüyorum," dedi. "Ben asla üşümem."

Cammon doğruldu ve Senneth titreyerek yerden kalktı. Kafasının içindeki zehir sallanınca bir anlığına dengesini kaybetti. Tayse, düştüğünü bile fark edemeyen Senneth'ı yakaladı.

Cammon endişeli bir ses tonuyla, "Seni geri götürelim," dedi.

Tayse, "Sen git," dedi. "Biz birazdan geliriz."

Senneth başıyla onayladı ve Cammon arkasına dönüp çalırların arasına daldı. Senneth şimdi de zayıf ay ışığının altında Tayse'nin yüzünü görmeye çalışıyordu ama adamın yüz ifadesini okumak Cammon'inkinden daha zordu. "Teşekkürler," dedi. "Bu akşam bunları istemediğini biliyorum."

Tayse'nin omzunu silktiğini gördü. "Bir köpeğe veya bir çocuğa eziyet eden adamlar görürsem kılıcımı çeker ve onları dağıtırım," dedi. "Bu da yaklaşık olarak aynı şey, her ne kadar benim yöntemlerim seninkiler kadar görkemli olmasa da."

Senneth bunu duyunca gülümsedi ve Tayse'nin esas soruları sormasını bekledi. Ama adam sessizdi. Hikâyeyi Senneth'ın gönüllü olarak anlatmasını istiyordu ve Senneth isterse hiçbir

şey söylemeyebilirdi. Ama adam bilmeliydi. Bunu hak ediyordu ve Kirra zaten biliyordu. Cammon da sezmiş olabilirdi çünkü Cammon ruhları okuyabiliyordu ama tek bilmeyen Tayse'ydı.

"On yedi yaşındayken bir erkek çocuğum oldu," dedi. Doğrudan hikâyeye girdi. "Babam o zaman benim bir mistik olduğumu bilmiyordu veya bilmemeyi seçiyordu çünkü zaten nadiren karşısına çıkıyordum. O zaman bile gücümü kontrol edebilecek kadar güçlüydüm. Ama bebek beni beceriksiz veya dikkatsiz hale getirdi, bilemiyorum. Ve bebeğin kendisi de güçlüydü; dünyaya o kadar güçlü ve o kadar öfkeli geldi ki vücudumdan çıkarken yatağı ateşe verdi. Onu seviyordum." Sesi titremeye başladı. "Saf öfke ve güzelliğin bir karışımıydı. Bu kadar minik elleri olan birinin kalbimi avuçlarında tutabileceğini bilmezdim."

Tayse, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"İki haftalıkken babam onu öldürdü. Odaya girdi ve beşiğinde yatarken onu boğdu."

Sonunda hiçbir şeyden etkilenmeyen Tayse'yi şok ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Senneth, "Ne kadar güçlü olduğumu bilmeden önceydi yoksa ben de onu öldürürdüm," dedi. "Beşiğe sırtını döndü ve beni yarağımdan çekip aldı, koridorda sürükledi ve dışarıya attı. Pekâlâ, sen hikâyenin bu kısmını daha önce duymuştun. Annem geride kaldı ve kardeşlerim sadece seyretti. Küçük erkek kardeşlerim bana para verdi ve büyükannem de yanıma gelip bana bu tılsımı hediye etti. Ve sonra babamı lanetledi ve benim ellerimden olmasa da babam bir süre sonra öldü. Bilemiyorum, bazı günler onu öldürmediğime seviniyorum ama bazı günler böyle düşünmüyorum. Tek bildiğim şey, en karanlık gecelerde, öldüğünü bilmenin bana huzur verdiği."

Tayse, "Dünyadaki kötü insanların hepsini öldürseydik geriye çok fazla insan kalmazdı," dedi.

Senneth, "Biliyorum," dedi.

Tayse, "Ama bu akşam bebeği kurtarmana sevindim," dedi.

Senneth, "Evet," dedi. "Ben de."

Daha fazlasını da söylemek, Tayse'ye her şeyi açıklamak, daha önce düşündüklerini anlatmak, iyi ve kötü ve haklı ve haksızdan bahsetmek, kimin intikamı hak ettiğiyle ilgili düşüncelerini dile getirmek istiyordu ama çok yorgundu. Sanki çok ağırdı. Vücudu sağlam gibi duran kireçtaşı gibiydi, kolaylıkla ufalanabilirdi. Ahıra geri dönmeli ve uzanmalı, başını sert bir yüzeye koymalıydı. Yoksa burada paramparça olacaktı.

Bir adım attı ve neredeyse düşüyordu. Tayse'nin eli sendelediği anda önünde belirdi. "Başın mı?" diye sordu. "Önceki sefer bana gösterdiğin yerlere baskı uygulayabilirim."

Senneth, "Evet, başım ama daha fazlası da var," diye kekeledi. "Sadece... dinlenmem gerek..."

Başka bir şey söylemeden kendini Tayse'nin kollarına bıraktı ve adamın kollarında ahıra geri dönerken başının dallara çarpması için başını göğsüne yasladı. İtiraz etmek istiyordu —adama teşekkür etmek istiyordu— ama konuşacak hali yoktu. Yanağını adamın yün gömleğinin kaba yüzeyine yasladı ve kendini onun güçlü kollarına bıraktı.

Ertesi gün sabah erkenden yola çıktılar.

Kimse birkaç saatten fazla uyuyamamıştı ve herkes, gün ağarınca kasaba halkının cesaretinin kırılacağını biliyordu. Bu yüzden erkenden kalktılar, barın tezgâhına biraz para bıraktılar ve insanlar uyanmadan yola çıktılar.

Tayse, "Bundan sonra bütün kasabalardan uzak durup dışarıda kamp yapmayı tavsiye ediyorum," dedi. Yola bakan son evin de yanından geçtiler.

Kirra, "Her ne kadar bu yolculuğun esas amacı insanların ruh halini anlamak olsa da," dedi. "Bu yüzden, insanları gözlemlemeliyiz."

Justin, "Bu insanlar kudurmuş köpek gibi," dedi. "Haberleri iletme için Ghosenhall'a geri dönelim."

Senneth gülümsedi ama tartışmaya katılmadı. Bugün kendini garip hissediyordu, tepkileri fiziksel miydi yoksa duygusal mı bilemiyordu. Baş ağrısı gitmişti –en son Tayse’nin ellerinin saf güçle acıyı kovaladığına dair çok canlı ve berrak bir anısı vardı– ve sadece hafif yorgundu. Ama kendini garip ve neredeyse utangaç hissediyordu, sanki ortalığı velveleye vermiş veya birilerine kötü davranmıştı, etrafındaki insanlardan özür dilemek zorundaydı. Bu kararsız ruh halini ciddi bir yüz ifadesiyle gizledi ama tartışmaya katılacak durumda değildi.

Kirra, “Hayır, bence sırada Nocklyn var,” dedi. “Belki de Nocklyn Kuleleri’ne bir yolculuk.”

Tayse, “Aleatha’nın bahsettiği yeri görmeyi isterim,” dedi.

Kirra, “Ne? Lumanen Manastırı mı?” diye sordu.

Tayse başıyla onayladı. “Solgun Annenin Kızları’nın bayrağı altında savaşabilecek durumda kaç erkek olduğunu anlamak için.”

Kirra durup bunu düşündü. Yan gözle Senneth’a baktı, kadın bir fikir beyan etmiyordu. “İlginç bir fikir,” dedi. “Belki de Nocklyn’den dönerken oraya uğrayabiliriz.”

Tayse kıza baktı. “Nocklyn’den sonra nereye gideceğiz?”

Kirra neşeyle bir kahkaha attı. “Sence nereye?”

Tayse başıyla onayladı. “Gisseltess.”

Halchon Gisseltess’i görmeye. Senneth bunu dört gözle bekliyordu.

Gün boyu sıkı bir formasyonda ilerlediler. Tayse önceki akşam yaşananların başlarına dert açacağını düşündüğü için ileride ve geride keşif yapılmasını istiyordu. Yan yana at binemeyecek kadar kalabalıktilar, bu yüzden zaman zaman ileri çıkanlar ve geride kalanlar oldu, sıralama hep değişti. Bir veya iki saat gittikten sonra Senneth kendini tekrar normal hissetmeye başladı ve öndeki Tayse’nin yanına gitti. Diğer dörtlü arkasındaydı.

“Donnal’ın avlanmasının uygun olacağını düşündüğün zaman bana söyle,” dedi.

Tayse kadına baktı, yüz ifadesi tamamen duygusuzdu. Adamın bu haline bakan da Senneth ile bu sabah tanıştığını ve ismini unuttuğunu düşünürdü. "Sence taze ete mi ihtiyacımız var?" diye sordu. "Yanımızda bir veya iki gün daha yetecek kadar erzak var."

Senneth, "*Raelynx*," diye açıkladı. "Artık kendi başına avlanabilecek durumda olduğunu düşünüyorum. Huzursuz olduğunu hissediyorum, birkaç saat başıboş dolaşmasına izin verirsem sakinleşebilir. Ama bunu yaparken yanında Donnal'ın olması gerek, bir şekilde onu bana hâlâ bağlayan bir şey olmalı. Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

Tayse başıyla onayladı. "Sonraki birkaç saatte yolda nelerle karşılaştığımıza göre bakalım."

"Sence öfkeli köylüler Nocklyn Kuleleri'nden yardım mı istedi?"

"Bence yolculuk boyunca ortalığı öyle çok karıştırdık ki izimizi sürmek isteyenler bizi bulacaktır."

Senneth, "Ve benim planım dikkat çekmemektir," dedi.

Tayse, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunu daha önce hiç başardın mı?"

Senneth güldü. "Amacıma hizmet ediyorsa çok sessiz olabilirim," dedi. "Sanırım senin için de aynısı geçerli. Yine de genelde, insanlar senin gözden kaçırılmayacak biri olduğunu düşünüyor olmalı."

Tayse, "İriyim," dedi. "Ama bir şeyleri ateşe vermiyorum. Bence seni görmezden gelmek çok daha zor."

"Belki de bir daha öyle bir şey yapmamı gerektirecek bir şey olmaz."

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Senneth arkalarından Kirra'nın neşeli sesinin ve arada bir de Donnal'ın kahkahasının sesinin geldiğini duydu. Cammon en geriden Justin ile birlikte geliyordu, görünüşe göre Cammon'ın grup içinde en hoşlanmadığı kişi Justin'di. Senneth bu ikilinin dost olabileceğine inanmı-

yordu ama yine de Justin'in çocuğa davranışlarında Tayse'ye karşı bile açığa çıkmayan bir sıcaklık vardı. Tayse'ye tapıyor, Kirra'dan nefret ediyor, Donnal'a tolerans gösteriyor, Senneth'den korkuyordu. Ama Cammon'ı seviyordu.

Tayse birden, "Senin genç adamına ne oldu?" diye sordu.

Senneth afallayıp Tayse'ye döndü. "Hangi genç adam?"

"Bir bebeğin olduğuna göre kim olduğunu bilmen gereken genç adam."

"Ah." Tayse bu soruyu sorduğuna göre merakı utancına baskın gelmişti ama yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Senneth kendine hâkim olamayıp gülümsedi. "Adam, Korkarım hiçbir zaman ona çok fazla değer vermedim. Sadece amacıma hizmet eden biriydi."

"Bir bebek mi istiyordun?" Sesinde alaycı bir ton vardı.

"İstedim, beni kendine hizmet edenlerden birinin oğullarından biriyle evlendirmeye niyetli babamın planlarını boşa çıkarmak istedim. Herkesin dediği gibi hasarlı mal olursam evliliğin gerçekleşmeyeceğine inandım. Görünüşe göre yanlış yapmışım," dedi. Sesi biraz sertleşti. "Hâlâ beni evlendirmek istiyordu, gerçi sağlığım bozulduğu için istediği parada biraz indirim yapmak zorunda kaldı. Babam beni evden attığında hâlâ decaylar üzerinde çalışıyorlardı."

Tayse, "Öyleyse, bir şekilde amacına ulaşmışsın," dedi.

Senneth, "Bir şekilde ama bedeli çok ağır oldu," dedi.

Tayse, "Çok sık yaşanan bir şeydir," dedi.

Senneth, "Evet," dedi. "Zamanla öğrendim."

Tayse, "Ama üzüldüm," dedi. Senneth'i şaşırttı. "Bu kadar değerli bir şeyi kaybetmene. Bu şekilde. Bu çok kasvetli bir hikâye ve sıklıkla anlatmamana şaşırmadım."

Senneth başını yana çevirdi ve adamın gülümseyip gülümsemediğine baktı. "Gençlik hikâyelerini anlatmamayı seçen tek kişi ben değilim," dedi. "Bir Kral Gezgin'i'nin kasıklarından elinde kılıcınla çıktığından başka bir şey bilmiyoruz."

Tayse gülümsedi. "Tam olarak öyle olmadı."

"O zaman anlat! Beyhude bir çabayla ruhuna biraz nezaket atılamaya çalışan bir anne tarafından mı büyütüldün? Ailen evli miydi? Gezginler evlenir mi? Ben buna hiç ihtimal vermiyorum."

Tayse, "Evlenirler, arada bir görülen bir şeydir," dedi. "Ama kadınlar genelde bundan pişmanlık duyar. Annemin de duyduğunu biliyorum. Babamdan üç çocuğu oldu ve babam hiçbir doğumda yanında değildi, hayatımıza çok az girdi. Babamın yokluğundan ve ilgisizliğinden kız kardeşlerime nasıl acı acı bahsettiğini hatırlıyorum. Ben on yaşındayken, annem ve kız kardeşlerim sarayın yanındaki kışladan Ghosenhall'da gerçek bir eve taşındı. Bunun babamın ilgisini çekeceğini düşünmüş olmalıydı ama çekmedi."

"Senin ilgini de çekmediğini düşünüyorum."

Tayse başını iki yana salladı. Gülümsemesi acıydı. "Ben çoktan eğitim almaya başlamıştım. Annemin derslerini ve yersiz endişelerini özlememiştım. Sanırım, beni sarayda ziyarete geldiği günler hariç beş sene onunla hiç görüşmedim."

"Ah, umarım geldiğinde ona nazik davranmışsındır."

"Öyle olduğunu düşünüyordum ama şüpheliyim. Ondan kurtulmaya çok hevesliydim, böylece kılıç antrenmanlarına veya at binmeye veya hançer oyununa veya her neyse uğraşıyorsam o işe geri dönebilirdim. Genelde ona sarılır ve yanağına bir öpücük kondururdum. Bunu o isterdi, bilirsin, ben de isteğini yerine getirirdim."

"Ve bir Gezgin'in karısı genelde böyle mi yaşar?"

Tayse başıyla onayladı. "Gözlemlediğim kadartıyla evet."

"O zaman kadınların sizlerle evlenmek için sıraya girdiğini sanmıyorum."

Tayse gülmeye başladı. "Buna çok şaşıracaksın. Kral bize çok değer verir ve Ghosenhall'un sokaklarında biz birer aslan gibiyizdir. Hiçbir han bizden para almaz, tüccarlar mallarını bize bedava vermek ister. Erkekler Gezginlerin dostu olduğunu söy-

lemek ister ve kadınlar da... bilirsin işte, böbürlenmeyi arzular. Eş adayları hiçbir zaman eksik olmaz. Ama evliliği mutlu olan Gezgin tanımıyorum. Ya da daha doğrusu, erkekler mutlu olabilir ama kadınlar değildir."

"Ve sen bu yüzden mi evlenmedin? Yoksa bize bahsetmeyi unuttuğun ve Ghosenhall'da bir eve kapattığın bir eşin mi var?"

Tayse bunu duyunca hafifçe gülümsedi. "Bir eş arayacak vakrim yoktu, şimdiye kadar, zaten niyetim de yoktu. Ben babamdan bile körü bir eş olabilirim."

"Daha iyisi olmayı seçebilirsin," dedi. "Ben babamdan daha nazik ve annemden daha güçlü olmaya çalıştım. Sen de benzer bir karar verebilirsin."

Tayse bunu duyunca bir süre Senneth'a baktı ve Senneth adamın aklından ne geçtiğini düşündü. Tayse sonunda, "Biri-nin kalbimin büyük bir parçasını sevebileceği düşüncesi bana çok inandırıcı gelmiyor," dedi. "Benden o kadar büyük bir parça almayı başaran olursa, bence ona karşı davranışlarım her açıdan değişir. Ama ben şimdiye kadar hayatında değişime yer veren biri olmadım. Nasıl bir gücün kişiliğim üzerinde böyle bir etki gösterebileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Senneth, "Pekâlâ," dedi. "Büyüye ne dersin?"

Tayse neredeyse gülümseyecekti. "Son zamanlarda," dedi. "Büyüden eskisi kadar etkilenmiyorum."

Senneth, "Aşk veya büyü," dedi. "Bunlardan herkes etkilenir. Yerde olsam gardımı düşürmezdim."

İronik bir biçimde başıyla onayladı. "Hep tetikteyim."

Arkalarından bir atın ayak sesleri geldi ve Kırta'nın sesi duyuldu. "Senneth! Gel şu tartışmaya bir son ver!"

Senneth bu konuda sonsuza kadar konuşabilirdi ama aynı zamanda konu kapandığı için minnettardı. Tayse'ye gülümsedi ve diğerlerinin yanına gitti. Tartışma, Danan Salonu'nun koridorlarından birinde asılı eski bir bayrağın rengiyle ilgiliydi. Senneth rengi bir kenara bayrağı bile hatırlamadığını söyledi. Ama ikilinin

yanında yola devam etti, sonra Donna' geride kalıp Cammon'a bir şey sordu ve Senneth de Kirra'nın yanında kaldı.

Kirra, "Bugün daha mı iyisin?" diye sordu.

Senneth omzunu silkti. "Yorgunum. Endişeliyim. Annie ve Sosie'nin iyi olup olmadığını merak ediyorum. Nocklyn'de ne bulacağımızı merak ediyorum. Ne zaman Ghosenhall'a geri döneceğimizi merak ediyorum. Kafamda bir sürü şey var."

Kirra yumuşak bir ses tonuyla, "Sosie ve Annie iyi olacak," dedi. "Çünkü onları koruyan büyülü taşları var."

Senneth sırıttı. "Ever. Sıradan nesneleri birer güç objesine dönüştürebilme yeteneğimden çok etkilenmiş gibisin."

"Ama bunu gerçekten yapabiliyor musun? Demek istediğim, ciddi mi? Çünkü büyüyü yapacak zamanı bulabilirsen ben de bir taş isterim."

Senneth biraz düşündü. "Sanırım taşlara... belirgin bir şey katabiliyorum. Güç, cesaret, biraz da kendi gücüm. O kızların yardıma ihtiyacı olursa ve taşları tutarlarsa, sanırım onlara yardımcı olacak bir enerji ile bağlantıya geçecekler. Ama belki de sadece taşlara sahip olmak ve kendilerini koruyacağına inanmak bile onlara cesaret vermeye yetecektir. Bilemiyorum. Bir şey yapmam gerekiyordu."

Kirra kaşlarını havaya kaldırdı. "Ciddiyim. Ben de o taşlardan istiyorum."

"Senin yeterince gücün var. Benimkine ihtiyacın yok."

Kirra başını yana çevirip Senneth'in mavi gözlerini inceledi. "Benim içimde senin gücün gibi bir şey dolaşmıyor. Bence Danalustrous'ta bulunduğun zamandan daha güçlüsün, o zaman Donna'ya ve bana zihinlerimizi odaklamayı ve yeteneklerimizi kullanmayı öğretiyordun."

Senneth bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Galiba haklısın, daha güçlendim," dedi.

Ögle yemeği için mola verdiklerinde peşlerinden gelen olmadı-
ğından veya önlerinden birinin gelmediğinden emindiler. Bu
yüzden Tayse de Senneth'in Donnal ile *raelynx*'i avlanmaya gön-
dermesince izin verdi. Senneth biraz redirgin de olsa bunu yaptı.

Donnal'a, "Bir sorun çıkarsa onu kendin kontrol etmeye ça-
lışma," dedi. "Geri gel ve beni al."

Donnal, "Sorun çıkmayacak," dedi. "Endişelenme."

Donnal *raelynx* formuna geçti ve ikili uzaklaşırken Senneth
zihniyle onları takip etti. Düşünceleri okuyamıyordu –vahşi
bir yaratığa bunu yapması mümkün değildi– ama duygularını,
ruh hallerini hissedebiliyordu. Donnal'ın duyguları düzenli ve
itaatkârdı, en azından bir yaratığın gözünde böyle bir intiba bı-
rakıyordu.

Raelynx söz konusu olduğunda ise sadece hız, güç, öfke ve
açlığa dair ilkel görüntüler alıyordu. Kendisinden kaçma isteğini,
hareketlerini kısıtlayan ve birkaç gündür aç kalmasına sebep olan
bu garip ve rahatsız edici etkiden kurtulma arzusunu hissedebili-
yordu. Çalıların arasında özgürce koşmaktan ne kadar çok keyif
aldığını sezebiliyordu. Senneth bir an için Kirra gibi şekil deği-
tiren olmayı arzuladı, böylece yaratığın yanında koşabilir, toprağı
ve taşları ve ayakları altındaki elemental mozağin üzerine düşen
yaprakları hissedebilir, havaya saçılan türlü kokuları birbirinden
ayırt edebilir, çok uzaktan gelen belli belirsiz sesleri duyabilirdi.
Senneth bir an için kendini hantal ve toprağı bağımlı ve sıkıcı
hissetti. Yaratığın güzelliğine layık olmadığı için onu serbest bı-
rakmayı istedi.

Ama kırsal kesimi ateşe verse ortaya çıkacak felaketten kendi-
ni daha az suçlu hissedirdi.

Donnal'a ve yaratığa çok fazla odaklandığı için dikkatini
önündeki yola vermiyordu. Gezinlerin kendisini güvende tu-
racağına ve atının diğer atlara eşlik edeceğine güveniyordu. Bu
yüzden dizginleri tutan elleri gevşemiş ve gözleri odağını kaybet-
mişti. Hafif bir hareketin, etrafından gelen belli belirsiz seslerin,

toprak yolda nalların çıkardığı sesin ve yanağına değen zayıf güneş ışığının farkındaydı.

Yanında bir gölge belirdi. Bir anıya ait olacak kadar yumuşak bir ses duydu. "Senneth. Seni rahatsız etmek istemedim."

Cammon. "Hımm?" diye cevap verdi. Çok fazla ilgilenmedi.

"Senin için Donnal'ı takip edebilirim. *Raelynx* dışında hiçbir şeye odaklanmana gerek yok. Donnal bir sorun sezerse sana söylerim."

Bunu neden düşünememişti? Rüya görüyormuşçasına, "Ever, güzel," dedi. Donnal'ın bilincine daha az odaklandı.

Cammon hemen yanında at biniyor olabilirdi ama onun farkında değildi. Şimdi bütün dikkati yaratığın üzerindeydi. Hareketsiz bir biçimde çalıların arasındaydı, karnı yere o kadar yakındı ki çam iğneleri tüylerini gıdıklıyordu. Önünde kuş mevsiminde zayıf ve kaba tüylü olan bir geyik vardı, gözleri tedirgindi ve adımları kararsızdı. Ama *raelynx* sessiz ve hareketsizdi, adım adım avına yaklaşırken adeta nefes bile almıyordu. Bütün dünya sanki nefesini tutmuştu; rüzgârın bile sesi çıkmıyordu.

Sonra bulanık bir hareketlilik oldu —enerji birden açığa çıkınca Senneth bile afalladı— ve *raelynx* harekete geçti, avını ısırdı ve ağzına kan doldu. Zafer hissiyatı o kadar yoğundu ki, açlık o kadar güçlüydü ki, Senneth sanki kendi dilinde de kan tadı aldı.

Raelynx kendine ziyafet çekti, çok hızlı yedi ve sadece en sevdiği yerleri dişledi. Sonra birden kafasını kaldırdı ve alarma geçti, diliyle yüzünü yaladı. Biraz öteden sesler geliyordu. Yine karnının üzerine çöktü ve potansiyel avına doğru sürünmeye başladı.

Şimdi çalıların iyice içindeydi, bir ormana yaklaşıyordu; ışık yaprakların arasından süzülüyordu. Senneth yaratığın zihninden aldığı kokuları alamayacak veya duyduğu sesleri duyamayacak kadar uzaklaştı; sadece heyecanını seyredecekti. Yaratığın gördükleri parça parça Senneth'in zihnine geldi: soğukta titreyen çıplak ağaçlar, bir çukurun içinde buzlaşan su birikintisi, çok yukarıdan geçtiği için yaratığın dönüp bakmadığı kırmızı bir kuş.

Raelynx tepenin üzerine kadar karnının üzerinde süründü ve aşağıya baktı. Bütün kasları gergindi, bütün duyuları tetikteydi. Aşağıda, yarısı yapraklarla kaplı kahverengi bir patika ağaçların arasından kıvrılıyordu. Senneth, bir geyik yolu, diye düşündü; yakınlarda su olmalıydı. *Raelynx* sessiz kaldığına göre, suya doğru ilerleyen bir geyik veya başka bir küçük hayvan olmalıydı.

Yaklaşan kurbanın sesini duyamayacak veya gözlerinden göremeyecek kadar yarıktan uzaklaşmıştı. Kurban köşeyi dönüp açığa çıkınca ve kendini gösterince Senneth insan olduklarını fark etti.

Bir oğlan, bir kız.

Raelynx havaya sıçradı.

Senneth bir çığlık attı, birden dizginlerine asılınca atı şaha kalktı. Etrafındaki kargaşanın farkındaydı ama zihni gerçek fiziksel varlığının olduğu yerde değildi. Yeniden yarattığın zihnindeydi, hareketlerini kontrol ediyor, onu avının üzerinden geçip gitmeye ve çalıların arasında gözden kaybolmaya zorluyordu. Çocuklar korkuyla çığlık attı ve geriye dönüp geldikleri yöne kaçtı. *Raelynx* hemen ayağa kalktı ve peşlerinden gitmek istedi ama ayakları zihnine itaat etmeyince hayal kırıklığı ve öfkeyle kükredi. Vücudu isteklerine karşı gelerek geri geri gidiyordu.

Birkaç saniye daha ormandaki patikada kaldı ve kükredi, kuyruğunu ileri geri sallıyordu ve vücudundaki bütün rüyler öfkeyle ayağa kalkmıştı. Donnal birden yarattığın yanında belirdi, kulaklarının uçlarında ve patilerinde siyahlıklar olan büyük kırmızı bir kediymi, uğursuz bir biçimde genç yarattığın etrafında daire çizmeye başladı. *Raelynx* itiraz etti, öfkeyle kükredi ve Donnal da aynı şekilde karşılık verdi. Genç yaratık tısladı ve saldırıya geçti, dişlerini ve pençelerini kullandı ama Donnal'ın vücuduna değemedi. Donnal yarattığı tekrar dürttü, sonra tek sıçrayışta patikadan tepenin üzerine çıktı. Donnal geriye baktı, sanki genç yarattığın kendisini takip ettiğinden emin olmak istiyordu. *Raelynx* kuyruğunu bir kez daha salladı, bir kez daha hırslayarak itiraz etti

ve sonra kendine gelip tek sıçrayışta Donnal'ın yanına çıktı.

İkili yoldaki atlıların yanına geri dönmeye başladı.

Senneth titreyerek derin bir nefes aldı ve vücuduna değen elleri fark etti, omzuna ve yüzüne vuruyorlardı. Birisi ardı ardına ismini söylüyordu. Senneth gözlerini sıkı sıkı kapadı ve kendine gelmek için başını iki yana salladı. Gözlerini açtığı anda etrafında bir insan çemberi vardı, herkes atların üzerindeydi, kırsal kesimde ücra bir yoldaydılar.

Kirra sert bir ses tonuyla, "Senneth!" dedi. Yüzüne hafif bir tokat attı. "Sen ne... Senneth!"

Senneth bir tokat daha yemeden başını geriye çekti. "Ben iyiyim," dedi. "Özür dilerim. Sanırım çılgılık attım."

Kirra, "Ne oldu?" diye sordu. "Seni daha önce hiç..."

"*Raelynx*. Avlanmasına izin verdim. Kontrolümü azaltmam gerekirdi."

Justin, "Ve bir şey öldürdü," dedi.

Senneth ters bir bakış attı. "Bir geyik. Çok kötü değildi. Ama sonra başka bir avın peşine düştü ve onları son anda..."

Tayse, "Adamlar," diye tahmin etti.

Senneth, "Çocuklar," dedi.

Kirra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve sen... ne..."

Senneth, "Onu durdurdum," dedi. "Ama çok yaklaşmıştı. Ve şimdi bana çok öfkeli."

Justin, "Harika," dedi. "Umarım geri dönüp bize katılır. Belki de bu akşam ateşin başında bizimle uyur."

Cammon, "Şimdi daha sakın," dedi. "Donnal yanında."

Tayse sert bir ses tonuyla, "Bu yaratık bize yük olmaya başladı," dedi. "Gillengaria'nın bir ucundan diğerine kadar onu yanımda götüremeyiz."

Senneth adama baktı. Tayse öfkeliydi ama sebebini bilmiyordu. Senneth'in itiraz etmeye hazırlandığını anlamış olmalıydı ki kaba bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Onu ehlileştirmeye ve gizlemeye devam edemezsin. Dikkatini beş farklı şey arasında

paylaşıyorsun. Yolculuğun geri kalanında hep başın ağrıyacak ve gücün sürekli emilirken bu şekilde ne kadar devam edebilirsin?”

İnanması zordu ama Tayse kendisine öfkeli olmasına rağmen aynı zamanda kendisi için endişeleniyordu. “Onu bırakamayacağımı biliyorsun,” dedi. “Güvenli bir yer bulursam onu bırakacağım.”

Justin, “Ya da gırtlığını kesebilirsin,” dedi.

Senneth, Kirra ve Cammon birlikte, “Hayır,” dedi. Senneth, “Hayır,” diye tekrarladı. “Gerekmedikçe onu öldürmeyeceğim. Kendi içgüdülerine göre yaşamaktan başka bir şey yapmıyor.”

Kirra, “Belki de Gisseltess’de durduktan sonra Lirrenlands’e gideriz,” dedi. “Orada en azından onunla nasıl baş edeceğini bilen insanlar var.”

Tayse, “Nockdyn Kuleleri, Gisseltess... Gerçekten buralara yanınızda bir *raelynx* ile girebileceğinizi mi sanıyorsunuz?” diye sordu. “Yoksa Gillengaria’nın bütün büyük şehirlerinde görevi yerine getirirken onu emanet edebileceğiniz gizemli bir arkadaşınız mı var?”

Beklenmedik bir ses, “Ben onunla ilgilenebilirim,” dedi. Herkes dönüp Cammon’a baktı. Perişan haldeki saçlarının altındaki yüzü biraz kızardı ama kendinden şüphe etmiyordu. “Yapabilirim, sanırım. Deneyimim yok, tabii ki, ama seyahat ederken benimle çalışabilirsin.”

Senneth önce Kirra’ya baktı, sonra Cammon’a döndü. “Yarından itibaren bu konuda çalışmaya başlarız,” dedi. “Bu en zarif çözüm olur.”

Tayse hâlâ öfkeli gibiydi. Yüzünde her zamanki sert ifadesiyle dizginlerini çekti ve atını hareket ettirdi. “Pekâlâ,” dedi. “Yolda büyü pratiği yapın. Tartışarak daha fazla vakit harcamayız.”

Justin peşinden gitti ve ikili kısa süre sonra gözden kayboldu. Geriye kalan üçlü de enerjik olmasa da yola devam etti.

Kirra dedikodu yaparcasına, "Pekâlâ!" dedi. "Bir şeye çok kızmış gibi duruyor. Bu ne olabilir? Hımmm, o sert, soğukkanlı, kalpsiz bir asker ve Gezgin olarak konumu veya krala olan sadakati dışında hiçbir şeye veya hiç kimseye değer vermez. Ama... acaba yolda egzotik ve güçlü bir kadınla tanışmış, bu kadın da daha önce hiç hissetmediği şeyler hissetmesine sebep..."

Senneth sert bir ses tonuyla, "Kirra," dedi.

Kirra neşeli bir kahkaha attı. "Bilmiyorum, dostum. Bence bir hayranın var."

"Tayse'nin On İki Ev'in en güzel ve en başarılı kadını bile olsa bir mistiğe hayran olacağını sanmıyorum."

Kirra tekrar güldü. "Ah, kişiliğine uygun değil, tabii ki, bu yüzden takdir edilesi vücudundaki bütün kasları kullanarak bu çekim gücü ile savaşır. Ama sana ısınmaya başladı, Senneth. Tüm eğitimine ve geçmişine rağmen ben ne yaptığını bildiğini sanmıyorum."

Senneth kendine hâkim olamayıp Cammon'a baktı, Kirra'nın haklı olup olmadığını söyleyebilecek tek kişi Cammon'dı. Cammon ruhları okuyor, kalplerin şifrelerini çözüyordu. Cammon sadece gülümsedi, başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Cammon bir şey söylemeyecekse Senneth de Tayse'nin bunu açıklamasını beklemek zorundaydı, yoksa Gezgin'in kendisine değer verip vermediğini asla anlayamazdı. Gerçi böyle bir şeyi itiraf edecek bir adam değildi. Ya da en azından, bu konuyu asla açmazdı.

Senneth iç geçirdi ve yola devam etti.

20

Günlerdir ilk kez gece kamp yaptılar, rahat bir uyku çekemediği için herkes biraz asık suratlıydı. Tayse bile, rahatsızlığı önem veren biri değildi, ama o da aynı durumdaydı. Hiçbir zaman yumuşaklık göstermeyen veya istemeyen Justin için de aynısı geçerliydi. Görev paylaşını yapıldıktan sonra herkes bir süre tereddüt etti, sanki suyu nasıl bulacaklarını ve ateşi nasıl yakacaklarını unutmuşlardı, ama sonunda gece yarısı çökerken kamp yerinde her şey hazırdu.

Senneth, doğal olarak, ateşi yaktı. Tayse dalları yere koyup üzerine odunları ekleyişini seyretti. Sanki kadının bunlara ihtiya ı vardı, sanki bunları kullanırsa insanların ateşinin yakıtı ihtiya ı olduğunu düşünmesini sağlayacaktı. Ama bu işi yapmak kadının hoşuna gidiyor gibiydi, belki de odunlara dokunmayı seviyor, kabuğun sert dokusundan ve dalların kırılırken çıkardığı sestten hoşlanıyordu. Belki de bir ateşi besleyebilecek her n r nesneyi seviyor, alevlerin ortasında kalan bir nesnenin kendisini daha iyi anlayacağını düşünüyordu.

Yine de, Senneth'in bir ateşi sabaha kadar canlı tutacak enerjisi olup olmadığını merak etti.  nceki gün o kadar r kenmişti ki kendi gücünü kullanarak y r yememişti; Tayse kadının sabaha bir hayalet gibi kalkmasını beklemişti. Senneth uyandığında normal gibi görünmeye çalışmıştı ama Tayse gün boyu kadını gözlemlemiş, gücünün ne kadarını geri kazandığını ve normal

görünümünün ne kadarının rol olduğunu merak etmişti. Savaşın iradelerini ve enerjilerini rükettiğini itiraf edemeyen genç askerler görmüştü, bir gün daha veya bir hafta daha devam etmişler ama sonrasında kendilerini yorgunluktan yere bırakmışlardı, sonraki bir ay boyunca da ne kendilerine ne de başkalarına faydaları olmuştu.

Ama kamp ateşi kadının elleri altında yandı ve Senneth ateşi canlı tutabiliyor gibiydi.

Tayse bunun çok saçma olduğunu biliyordu ama sabah bu sarı saçlı, tutarsız ve hâlâ gizemli kadını koruması gerektiği hissi ile uyanmıştı. Kadın dün bir şey gösterdiyse o da kendi başının çaresine bakabilecek ve hatta değer verdiği kişilere göz kulak olabilecek kadar güçlü olduğuydu; güvende olması için bir Gezgin'in kılıcına ihtiyacı yoktu. Belki de daha sonrasında o kadar savunmasız kalmasından bu yüzden bu kadar çok etkilenmişti, bu kadar güçlü bir kadının çaresiz kalabileceğini düşünmemişti.

Ve vahşi gösterisi ile ne kazanmıştı? Bir bebeğin hayatı, bir köylü kızı ve göçebe bir hokkabazın piç çocuğunu kurtarmıştı. Hiçbir şey... her şey hiçbir şey içindi. Ama kadın için kendini, arkadaşlarını ve kraliyet görevini riske atacak kadar önemliydi.

Tayse bu durumun Justin'i etkilemiş olabileceğini düşündü, belki de Justin'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Justin ilk nöbeti aldı, Tayse de ellerini Senneth'in başının arkasına koyup kanındaki şeytanları kovmaya çalıştı. Kadın sonunda rahatlayıp neredeyse kollarında uykuya daldıktan sonra Tayse kadını yatırdı ve nöbeti genç Gezgin'den devraldı.

Justin hâlâ şaşkındı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim," dedi. "Sen? Ben böyle bir şeye denk gelmedim."

Tayse soğukkanlı bir ses tonuyla, "Bir kadının ellerinden çıkan öfkeye ve alevlere mi?" diye sordu. "Hayır, hiç."

Justin başını iki yana salladı. "Sadece... sen daha önce hiç birinin zayıfları korumak için böylesine güçlü savaştığını gördün mü? Sadece zayıf olanı savunacak kimse yok diye. Güçlü olanlar

güçlülerle ilgilenir ki karşılığında birbirlerine yardımcı olurlar. Ben Ghosenhall'un sokaklarında dövüşürken sadece güçlü olanlarla anlaşma yapardım. Hiçbir zaman ihtiyacı var diye birini korumadım. Kimsenin de bunu yaptığını görmedim."

Tayse hâlâ dumanı tüten ateşin ışığında Justin'in yüzüne baktı. Kendi hayatı, babasının hayatı, büyükbabasının hayatı, kralın güvenliğini sağlamaya adanmıştı ve kral Güllengaria'nın en güçlü adamıydı. Tayse arada bir birilerine iyilik yapar —bir kavgayı ayırır, bir çocuğu çılgına dönmüş bir atın altında ezilmekten kurtarır veya bir kadını onu taciz eden bir erkeğin elinden kurtarırdı— ama bunların hepsi şans eseri karşısına çıkan insanlardı, kolay seçimlerdi, işini hemen yapıp unuttuğu şeylerdi. Amacı, her zaman, kralı korumaktı.

Senneth krala hizmet ediyor ya da öyle olduğunu iddia ediyordu ama hayatının amacının bu olmadığı apaçık belliydi. Zaten Tayse'nin en başından beri kadına güvenmemesinin sebebi de buydu, kral için bilgi toplamaktan başka amaçları da olduğunu da düşünmüştü. Kadının kötü niyetli veya hain olabileceğini düşünmüştü —ya da en azından kadını okumak imkânsızdı— ama önceki akşam yaşananlardan sonra merak ediyordu. Belki de gizli bir planı yoktu. Belki de dünyayı herkes için daha iyi bir yer yapmak istiyordu, bedeli ne olursa olsun her neredeyse orada bir farklılık yaratmak istiyordu. Bütün bunlar, sonuçta, uğursuz şeyler değildi.

Tayse sonunda soruyu cevaplayarak, "Evet," dedi. "Ben de daha önce böyle bir şey görmedim."

Ama Senneth'in yanında uzun süre kalırsa bunun gibi şeyleri tekrar görebileceğini düşündü.

Tayse önceki akşam diğerleri gibi çok güzel bir uyku çekememişti ve uyandığında hâlâ yorgundu ama yeni bir sorun çıkmadan tekrar yola koyulacakları için mutluydu. Ve şimdi küçük grubu önceden planlanmamış yeni bir macera bekliyordu çünkü artık dikkatleri üzerlerine çekmemek gibi bir seçenekleri yoktu

ve bu yüzden de huysuzdu. Lanet olasıca *raelyn*. İşleri bozan Senneth'in sorumluluk almasıydı. Dünyanın bütün savunmasız yaratıkları için endişelenirse kendini tüketir ve en çok ihtiyaç duyduğu anda güçsüz kalırdı. Günlük sorunları bir kenara bırakıp gücünü saklamayı öğrenmemiş miydi?

Gereksiz bir soruydu. Cevabını zaten biliyordu.

Senneth akşam ateşin başında yemeğini yerken çok da savunmasız görünmüyordu. Cammon ile birlikte kafa kafaya vermişlerdi, çok fazla konuşmamış, sanki yüz ifadeleri ve el kol hareketleri ile iletişim kurmuşlardı. Tayse ikilinin zihinsel olarak iletişim kurabildiğini öğrense buna çok fazla şaşırmasdı, belki de sürekli olarak kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Senneth'in yüzünde her zamanki huzurlu maskesi vardı; Cammon ise odaklanırken kaşlarını çatıyor ve ellerini yumruk yapıyordu. Arada bir iç geçiyor ve başını iki yana sallıyordu. Bazen ise yüzünde zafer kazanmışçasına bir gülümseme belirliyordu.

Tayse, Senneth'in Cammon'a yarattığı nasıl kontrol edeceğini öğrettiğini düşündü. Bildiklerini başkalarına aktarabiliyor olması vahşi yaratıkları kontrol edebilmesinden daha sinir bozucuydu. Tayse aptal bir adam olduğunu düşünmüyordu ama bütün gücü ellerinde ve kaslarındaydı; bütün eğitimi vücuduyla ilgiliydi. Çok farklı bir tür dövüş için zihni eğitmenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu, acaba ne tür egzersizler yapmak gerekiyor ve hangi yeteneklerde ustalaşmak gerekiyordu.

Senneth'in sürekli başının ağrımasına şaşırmmamak gerekri.

Donnal ilk nöbeti aldı ve Tayse hemen derin bir uykuya daldı. Gece her zamanki saatte herkesin güvende olduğundan emin olmak için kampın etrafında devriye atmak için bile uyanmadı. Gün doğmadan iki saat önce son nöbeti Cammon'dan devralacaktı. Tayse uyandıktan sonra kampın etrafında bir tur attı, sessiz atları kontrol etti ve gecenin seslerini dinledi. Kampın dışı çok soğuktu; ağır hareket etse bile ayaklarının altında buzlar çatırdıyordu. Ay gökyüzünden tamamen gitmişti ve yıldızlar kaybol-

muştı, takımyıldızlar her zamanki tanıdık yüzlerini gizlemişti. Tayse'nin düşünceleri gibi artık yıldızlar da düzenli değildi ve otomatik olarak güvenilecek bir şey değildi.

Tayse kamp yerine ve büyülü sıcaklığı geri döndü, sırtı ateşe dönüktü ve bakışları kampın dışına odaklıydı. Ama bütün dikkati aslında arkasında, uyuyan bir formun üzerindeydi. Kadın uykusunda bile vahşi yaratıkları kontrol edebiliyor ve bir ateşi, on metre çapında bir çemberi ısıtacak şekilde canlı tutabiliyordu. Uykusunda bile üzerinde öyle bir çekim gücü vardı ki Tayse kайдından kurtulamıyordu. Kadın uykusunda bile tehlikeliydi.

Evet, uykusunu koruyabildiği kadar koruyacaktı.

Ertesi gün büyük bir pazarı olan bir kasabaya ulaşılar ve farkında olmadan yabancı bir diyara gelip gelmediklerini anlamak için etraflarına bakındılar. Tabelalarda mekânın ismi Neft olarak geçiyordu ve görünüşe göre Nocklyn sınırında bir yerdi.

Neft ilk bakışta daha önce gördükleri kasabalara benziyordu. Üzerinde at arabalarının, atlıların ve yayaların olduğu yolların bir araya geldiği dükkânlarla ve tezgâhlarla dolu bir yerdi. Kasabaya iki ana yol giriyordu ve ikisi de kalabalıktı ama dar sokaklar ve ara sokaklardan oluşan labirent kendilerine aşina olanlara alternatif yollar sunuyordu. Pazar yerinden dışarı doğru yayılan evler ve kamuya ait binalar merkezden uzaklaştıkça küçülüyor ve daha köhne bir görünüm kazanıyordu.

Kitra, Tayse'nin yanında durup, "Sevimli küçük bir yer," dedi. "Görünüşe göre bir sürü tüccar var. Erzakımızı yenileyebiliriz."

Tayse, Senneth'a baktı, "Kedin nerede?"

Senneth sırtı. "Ben de sana soracaktım. Cammon'ı önden, kasabanın dışından göndermek istiyordum, *raelynx* ile bizi beklemesi için. Bunu yapmamız için bir sebep var mı?"

"Onu kontrol edebilecek kadar güçlü olmaması?"

Senneth kaşlarını havaya kaldırdı, "Kontrol hâlâ bende. Cammon sadece destek oluyor. Ama burası çok hareketli bir yer

ve dikkatim dağılabilir. Ben de bu yüzden sana...”

Tayse arkasını döndü. “Tamam. Onu önden gönder. Böylesi muhtemelen daha iyi.”

Senneth'in Kirra'ya attığı bakışını yakaladı ve Cammon'a bakıp omzunu silktiğini gördü. Çocuk sırtarak karşılık verdi, kasabanın dışından geniş bir yay çizmeyi düşünüyordu. *Raelynx* tabii ki ortalıkta yoktu. Tayse yaratığın insan bakıcılarıyla bağını kopartmadan ne kadar uzaklaşabildiğini merak etti. Birkaç kilometre? Daha mı fazla? Şimdi ne kadar uzaklardaydı?

Ve sonra grubun en duyarsız olan adamı Justin birden, “Bu kasabada bir gariplik var,” dedi.

Senneth ters bir bakış attı. “Belki de girerken bir şey gördün.”
“Ne gibi?”

“Sunak.”

Senneth geldikleri yöne baktı ve herkes sunağı şimdi fark etti. Küçük taş bir heykeldi, bir adamın ancak beline gelirdi ve zayıf kış ışığında fosforlu bir ışıkla parıldayan beyaz bir taştan yapılmıştı. Şekli basitti, üzerinde gevşek bir cübbe olan bir kadındı, önünde tuttuğu iki elinde ağır bir küre vardı. Yüzündeki ifade rapınma ve zevk ifadesiydi. Ayaklarının dibinde pahalı olmayan hediyelik eşyalar ve birkaç parlak taş ve birkaç çiçek vardı. Birisi çobanpüsküllerinden bir çelenk yapıp bir taş gibi kafasına yerleştirmişti.

Kirra kısık sesle, “Solgun Anne?” diye sordu.

Senneth başıyla onayladı. “Çok saygı duyulan bir formu. Sunular yeni.”

Donnal etrafına bakındı. “Burada bir gerginlik var.”

Tayse de bunu hissedebiliyordu ve Justin duyguları çoktan sezmiş gibiydi. “Bir kışlanın avlusu gibi,” dedi. “Savaşa gitmeden bir gün öncesini andırıyor.”

Kirra, “O zaman her zamankinden daha dikkatli olmalıyız,” dedi.

Senneth, Tayse'ye bakıyordu. “Belki de daha belirgin olmalıyız.”

Tayse sorgularcasına bir bakış attı. "Sence resmi kıyafetlerimizi mi giyelim? Bu, bütün ilgiyi üzerimize çeker."

"Ama daha az rahatsız edilirim."

Kirra kararsızdı. "Bence, önce kasabanın ruh halini anlayalım. Belki de alarına geçmek için bir sebep yoktur." Gülümsedi. "Kralın altın aslanlarını giymeseler bile Tayse ve Justin bir sorun çıkarsa bizi korur."

Senneth başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bakalım burada neler öğreneceğiz. Ama giysilerimizi uygun şekilde ayarlayalım."

Teker teker, Senneth hariç, Kirra'nın yanına gittiler. Kirra bileklerindeki veya boyunlarındaki bir nesneye dokunup onları aytaşı gibi gösteriyordu. Senneth ağır aytaşı bilekliğinin görünmesi için kollarını sıyırdı. Tayse bir kez daha bileğindeki aytaşının kadın üzerinde nasıl bir etkiye sahip olduğunu merak etti. Mistiklerin büyük bir kısmı yanardöner taştan uzak duruyordu ve derilerine değecek olursa acıyla geri çekildiklerini görmüştü ama görünüşe göre Senneth bu taştan hiç rahatsız olmuyordu.

Ama zaten Senneth mistikler arasında bile nadide biriydi.

Yavaşça insanların arasından geçtiler, dikkatli bir merakla etraflarına bakındılar. Tayse'nin ilk fark ettiği şey herkesin Solgun Anne'nin bir tür işaretini taşıdığıydı: aytaşı bileklik, aytaşı yüzük, üzerinde ayın gümüş safhaları olan bir cübbe. Neft halkı sadece Solgun Anne'ye sunular sunmakla kalmamış, onu günlük hayatlarının da bir parçası yapmıştı.

Kirra, "Geceyi burada geçirecek olmamamız iyi bir şey," dedi. Tayse etrafına bakındı ve bu yoruma neyin sebep olduğunu merak etti ama bir süre sonra fark etti. En yakındaki hanın kapısının üzerinde devasa bir aytaşı sallanıyordu. Bir şeyler içmek için içeriye girenlerin kafasını taşa değdirmemesi için eğilmesi gerekiyordu.

Tarıçarun dokunuşundan kaçmak için eğilen biri? Şüpheli kabul edilebilirdi.

Tayse kalabalık meydandaki diğer dükkânları ve evleri de in-

celedi. Her evin eşiğinde bir aytaşı yoktu ama bazılarının pencere-
lerinde perdelerle işlenmiş olarak sallanıyordu. Birkaç tane evin
önünde kendi özel sunağı vardı ve kamuya ait binalardan birkaçı-
nın piriñç direklerinde üç bayrak dalgalanıyordu: Gillengaria'nın
aslanlı sancağı, Nocklyn'in koyu sarı zemin üzerinde buğdaylı
flaması ve Solgun Anne'nin siyah bir arka plan üzerinde gümüş
bir ay taşıyan bayrağı.

Kirra, "Lumanen Manastırı'na çok yakınız," dedi. "Gümüş
Leydi'ye ait bir sürü şey görmemiz doğal."

Senneth soğuk bir ses tonuyla, "Ve bakın," dedi. "Ona ina-
nanların bir kısmı bugün kasabayı ziyaret ediyor."

Ve gerçekten de Neft sokaklarının neden bu kadar kalabalık
olduğunu birden anladılar. Sokaklarda bir düzine kadar genç kız
vardı, hepsi bembeyaz cübbeler giyiyor, yolun ortasında dikili-
yor ve dört bir yandan gelenlerin önünü kesiyordu. Hiçbiri on
yedi veya on sekiz yaşından büyük değildi, tatlı ve taze yüzlerinde
tutkun bir saflık vardı. Ellerini uzaup atlılara veya yayalara doku-
nuyorlar, bu güzel kış gününde insanları kutsuyorlardı. Tayse ba-
karken atlılardan birkaçı kendilerine uzanan ellerden kaçtı ama
büyük bir kısmı durdu ve avuçlarını Solgun Anne'nin habercile-
rinin avuçlarına değdirdi.

Her bir genç kız aytaşından bir yüzük taşıyor ve yüzükler kut-
sadıkları insanlara değiyordu.

Kirra yumuşak bir ses tonuyla, "Senneth?" dedi.

Senneth sakın bir ses tonuyla, "Bir anlığına taşın dokunuşuna
dayanabilir misin?" diye sordu. "Geldiğini bildiğin için yüzünü
buruşturmadan durabilir misin?"

Donnal, "Ben yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Tayse başka bir şey daha fark etti, o kadar özenle yerleştiril-
mişti ki dikkatini şimdiye dek çekmemişti. Pazar yerinde muha-
fızlar vardı, iki veya üç kişilik gruplar halindeydiler ve kasaba-
ya giren herkesi inceliyorlardı. Tayse, "Şimdi Solgun Leydi'den
korkuyor gibi görünmenin zamanı değil," dedi. "Tahminimde

yanılmıyorsa, onun muhafızları insanların arasında dolaşırken ve kimin tanrıçanın dokunuşuyla acı çektiğini görmek istiyor."

Kirra, "Cadı avı," dedi. "Biz de tam ortasına girdik."

Senneth, "Pekâlâ," dedi. "Ben önden giderim. Kirra ve Donnal ortaya geçsin. Tayse ve Justin iki yanda yerlerini alsın. Kirra, Donnal, başlıklarınızı kafanıza geçirin. Size kılavuzluk edecek bir şey söylersem yüzünüzü kelimelerime uygun şekilde değiştirin. Kimse konuşmasın."

Kadının emirlerini yerine getirdiler ve kalabalığın içinde yavaşça ilerleyen Senneth'i takip ettiler. Yirmi metre kadar gittiklerinde beyazlar içindeki genç kızlardan iki tanesi gruba yaklaştı. Tayse bunların manastıra yeni katılanlar olduğunu tahmin etti, eğitimlerinin bir parçası olarak kasabalara gidip insanları yeni inanca davet ediyorlardı.

Kızlar durdu, şimdi Senneth'in her iki yanında da birer tane vardı, gözleri parlıyor ve elleri havaya bakıyordu. Bir tanesi coşkulu bir ses tonuyla, "Neşeli günler dilerim, güzel kardeşim," dedi. "Zarif leydimizin bereketini sizinle de paylaşabilir miyiz?"

Senneth, "Ben de size güzel günler dilerim," dedi. "Siz kimsiniz, söyler misiniz? Daha önce ziyaret ettiğim kasabalarda sizin gibi giyinen kızlar görmedim."

Kızlardan biri, "Biz Lumanen Manastırı'na yeni katılanlarız. Solgun Anne'nin öğretilerini öğreniyor ve onun mutlu haberlerini Gillengaria'ya yayıyoruz," dedi.

Senneth, "Solgun Annenin Kızları," dedi. Sesinde takdir eder bir ton vardı. "Ve burada bir manastırda mı yaşıyorsunuz? Yakında bir yerde mi? Daha önce hiç öyle bir yer duymadım."

Diğer kız, "Yüzlerce yıl ihmal edildikten sonra birkaç yıl önce açıldı," dedi. Sesleri Tayse için neredeyse birbirinin aynıydı, yumuşak ve rüya alemindeymiş gibi bir sesleri vardı. Kimin konuştuğunu ancak ağızlarına bakarsa anlayabiliyordu. "Çok güzel bir yer. İsterseniz ziyaret edebilirsiniz."

"Gerçekten mi? Pekâlâ, itiraf etmeliyim ki çok meraklandım

Orada kaç kişisiniz?”

Kızlar birbirine baktı. İlki, “Yüzlercesi bir arada,” dedi. “Tam sayıyı bilmiyorum.”

“Ve siz ne öğreniyorsunuz?”

İkinci kız, “Tanrıçanın öğretilerini,” dedi. “Onun cömert hediyelerini ve görkemli gücünü ve iradesini nasıl yerine getireceğimizi.”

Diğer kız, “Yıldızları aydınlatır ve geceyi korur ve tüm erkekler ile kadınların kalplerini görür,” diye açıkladı.

Tayse bu felsefi sohbetten çok fazla etkilenmemişti ama kızların yüzlerindeki fanatik ifade kayda değerdi. Böyle bir davaya inanan biri de elinde silah olan biri gibi tehlikeli olabilirdi ve bu inananlara kılıçlı adamlar destek oluyordu. Fark ettirmeden etrafına bakındı ve kaç muhafızın yakınlarda olduğunu anlamaya çalıştı. Muhafızlardan kendilerine bakan olup olmadığını anlamak istiyordu.

İki tane ve evet bakıyorlardı.

Senneth, “Solgun Anne’nin sözlerini yaymak için manastırdan ne sıklıkla ayrılıyorsunuz?” diye sordu.

İkinci kız, “Biz öğretileri yaymaya yeni başladık ve evimizden henüz çok fazla uzaklaşmadık,” dedi. “Ama kuzeye ve doğuya ve batıya, Gillengaria’nın dört bir yanına haberleri yaymak için giden kız kardeşlerimiz var.”

Senneth, “Korkarım Kianlever ve Brassenthwaite ve Danalustrous’ra işleriniz kesatır,” dedi. “O yerlerde Gümüş Leydi hakkında çok fazla kafa yormuyorlar.”

İlk kız neşeyle, “Yoracaklar,” dedi. “Çok yakında.”

Senneth dizginlerini daha sıkı kavradı. “Pekâlâ, seyahat ederken sözlerinizi aklımda tutacağım,” dedi. Yola devam etmek istedi.

Ama kızlar, masum görünseler de, Senneth’in önünü kesti. İlk kız, “Seni Solgun Anne adına kutsamam için bana elini verir misin?” diye sordu. Ama eli zaten havadaydı ve avucu Senneth’a

uzanıyordu. Tayse yakındaki askerlerin manzarayı ilgiyle seyrettiğini gördü.

Senneth hiç tereddüt etmeden eyerinden uzandı ve elini kızın eline değdirdi. Aytaşı bilekliği kolundan aşağıya kaydı ve kızın koluna değdi.

Kız, "Derin çok sıcak," dedi. Sesi endişeliydi. "Sen hasta mısın? Belki de biraz dinlenmelisin."

Tayse eyerinde sırtını dikleştirdi ve Senneth'in cevabını bekledi.

Senneth endişeli bir ses tonuyla, "Sıcak mıyım?" diye sordu. "Umarım ateşe yakalanmamışımdır."

Kızlardan biri, "Ateş?" diye sordu.

Senneth başıyla işaret etti. "Arkadaşlarımdan iki tanesi gündür hasta. Onları tedavi görmeleri için evlerine götürüyorum ve yolda çok fazla vakit kaybettik."

Şimdi kızların dikkati grubun geri kalanının üzerindeydi. Bir tanesi, "Ah," dedi. "Biz de bu kadar güneşli bir günde neden kıyafetlerine bu kadar sıkı sarındıklarını merak ediyorduk. İzin verin de onları da kutsayalım ve onlara tanrıçanın iyileştirici gücünü aktaralım."

Senneth sert bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Bu hastalığın ne kadar bulaşıcı olduğunu bilmiyorum ve içinde yüzlerce kadının yaşadığı bir manastırda bir salgına sebep olmak istemem. Onlara dokunmayın, güvenli değil."

Kızlardan biri, "Gümüş Leydi hiçbir ateşten korkmaz," dedi.

Senneth, "Ama ben korkuyorum ve önce kendi vicdanıma karşı sorumluyum," dedi. "Ama muhafızlarım sizin tarafınızdan kutsanmaktan mutlu olacaktır ve diğer arkadaşlarım için de dua edebilirsiniz."

Kızlardan biri, "Yüzlerini görebilir miyiz?" diye sordu. "Kimin için dua ettiğimizi bilelim diye."

Senneth, "Tabii ki," dedi. Eyerinde geriye dönüp başıyla onayladı.

Kirra titreyen eliyle uzandı ve başlığını geriye çekti. Tayse kızın çıkardığı işi takdir etti. Yüzü solgun ve ifadesizdi, gözleri sulanmış ve kızarmıştı, görkemli saçları ise şimdi kahverengi ve bakımsızdı. Konuşurken ağzını bir eliyle kapattı, sanki hastalığın başkalarına geçmesini istemiyordu.

"Lürfen," diye gakladı. "Çok yaklaşmayın."

Kız ciddi bir ses tonuyla, "Solgun Anne'nin hayır duası üzerine olsun," dedi. "İyileşmen için dua edeceğiz."

Kirra, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Donnal da başlığını geri çekti ve yüzü Kirra'nınki gibi perişan bir haldeydi. Konuşmaya çalışmadı, sadece nefes almakta bile güçlük çekiyormuş gibi yaptı, kızlar dua ederken başıyla onayladı. Sonra ikisi de başlıklarını tekrar kafalarına çevirdi.

Senneth ciddi bir ses tonuyla, "Yardımanız için teşekkürler," dedi.

Kadınlar birkaç adım ilerledi, biri Tayse'nin diğeri Justin'in yanına gitti. "Solgun Anne sizi kutsasın," diye mırıldandılar, ellerini uzattılar. Tayse avucunu en yakındaki kızın avucuna değdirdi ve Justin de aynısını yaptı.

Tayse, "Teşekkürler," dedi.

Justin, "Çok makbule geçti," dedi.

Senneth, "Yola devam etmeliyiz," dedi. "Gümüş Leydi sizleri korusun."

Hiç acele etmeden atını yürütrü ve kalabalığın içinden geçmeye başladı. Kızlardan uzaklaşınca da hızını arttırdı. Tayse rahatlayarak iç geçirmeye hazırlanırken pazar yerinin kıyısına ulaştılar.

Üç muhafız yollarını kesti.

Senneth atını durdurdu, atı burnundan soludu ve altında dans etti. Tayse, Senneth'in bir yanına Justin ise diğer yanına geçti. Tayse hemen adamları inceledi. Otuzlu ve kırklı yaşlarda, yeni tıraşlı, kaslı ve aşırı ciddiydiler. Bellerinde ve eyerlerinde Gezginler gibi silahları vardı. Üzerlerine Solgun Anne'nin siyah ve gümüş renklerini giymişlerdi.

Bu üçlü de kasabadan geçenleri kutsayan kızlar gibi fanatiktir.

Ortadaki adam medeni bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi. Üçlünün en yaşlısı gibiydi. Siyah saçları kısa kesilmişti ve yanağında bir savaş yarası vardı. Siyah pelerinini omzuna pençelerinde bir çiçek tutan bir şahin şeklindeki gümüş kopça ile tutturmuştu.

Gisseltess arması.

Senneth doğal bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi. "Geçmemize izin vermemenizin bir sebebi var mı?"

Adam, "Pazar yerinde Kızlar ile bir süre konuştunuz," dedi. "Ve yine de sizden iki kişi yüzlerini gizlemeye devam ediyor ve sanki aceleniz var gibi. Onlara ne hikâye anlattığınızı ve neden bu kadar hızlı uzaklaştığınızı merak ediyorum."

Senneth, "Yüzlerini kapatanlar hasta ve onları evlerine götürmek için acele ediyoruz," dedi. Sesi biraz saldırgandı. "Bu, bir şekilde sizi rahatsız mı ediyor?"

Muhafız, "Hastaysalar kasabada kalıp Kızlara veya iyileştiricilere emanet edilmeleri gerekmez mi?" diye sordu.

Senneth, "Bir salgına sebep olmak istemiyorum," dedi. "Ayrıca, kendi yataklarında daha rahat ederler."

Muhafız, "Çok hastaysalar hastalığı bütün ülkeye de yaymaları gerekir," dedi. "Ne tür bir hastalıkları var ki seni, ama sadece seni rahatsız ediyor?"

Senneth, "Ben de beni sorgulamaya ne hakkınız olduğunu merak ediyorum," dedi.

Adam başıyla onayladı. "Komşularını ve kendisini güvende tutmak isteyen endişeli bir vatandaş olarak buna hakkım var."

Senneth, "Ah, burada mı yaşıyorsun?" diye sordu. "Bu kasabada mı? Kapıları ve insanları mı koruyorsunuz?"

Tâyse muhafızı rahatsız ettiğinin farkındaydı. Adamların kasabaya yaptıkları ziyareti unutulmaz bir hale getireceğinden emindi. Sokakta yürüyen insanlar durup etraflarında toplanmaya, olan biteni seyredip kendi aralarında mırıldanmaya başladı. Yanlarından geçip gidenler ise dönüp çıkan tartışmaya bakıyor ve

başları belaya girmesin diye aceleyle uzaklaşıyordu.

Adam sert bir ses tonuyla, "Yakında," diye cevap verdi. "Bu kasaba halkı için endişelenecek kadar yakında yaşıyorum."

Senneth, "Pekâlâ, benim de endişelerim var ve bu hastalığın sokaklara yayılmasını istemiyorum," dedi. "Bu yüzden, izin verirseniz yolumuza devam edelim."

Muhafız, "Önce sizi komutanıma götürmem gerek," diye cevap verdi.

Senneth'in sesi yumuşaktı. "Bizi tutuklamaya çalışırsanız buna pişman olursunuz," dedi. "Bir kraliyet işi için yoldayız, arkadaşlarımdan bazıları kralın arkadaşları ve hasta olsunlar veya olmasınlar görevlerini yerine getirmek zorundalar. Bu yüzden önümüzden çekilin."

Adam, "Bunu kanıtlayın," dedi.

Tayse bir eliyle kılıcını kınından çekti, diğeriyle ceketinin önünü açıp altındaki üzerine altın aslan işlenmiş kuşağı gösterdi. Yanındaki Justin de kusursuz bir senkronizasyon ile aynısını yaptı. İkisi de hiç konuşmadı ama yüzlerinde soğuk ve ürkütücü bir ifade vardı.

Adamlar birkaç adım geriledi, hem endişeliydiler hem de alarım geçmişlerdi. Biri bir küfür fısıldadı ve biraz daha geri çekildi. Grubun lideri ise bu durumdan hiç rahatsız olmamış gibi öne çıktı.

"Bu, kanıt değil," dedi. "İsteyen istediği tasarıma sahip kıyafetleri giyebilir."

Tayse kılıcını kolaylıkla havaya kaldırdı ve yüzünün önünde hareketsiz tuttu. "Sana istediğin kanıtı sunabilirim," dedi. "Ama belki de pazar yerinde bir katliam yaşanmasını istemezsiniz."

Muhafız, "Bir katliam olmaz," dedi.

Tayse, "Evet olur," dedi. "Biz Kralın Gezginleriyiz, bu insanlar da bizim korumamızda ve daha fazla dikilip saçmalıklarını dinlemek istemiyoruz. Kenara çekil ve geçmemize izin ver."

Tayse hangisi olduğundan emin değildi –sesindeki kararlılık

mi, ödün vermeyen yüz ifadesi mi yoksa adama burada kendisini durdurmaya hakkının olmadığını söylemesi ve adamın bunu bilmesi mi— ama Solgun Anne'nin askerleri yavaşça ve isteksizce önlerinden çekildi. Tayse ve Justin silahlarını kınlarına sokmadan grupla birlikte harekete geçti. Sanki herkes, bütün kasaba, sessiz bir bekleyiş içindeydi. Herkes neler olacağını merak ederek nefesini tutmuş gibiydi. Bütün dünyanın gözleri grubun üzerindeydi, beşli kasabadan çıkıp yola adım atarken belirsizlik devam etti. Kimse arkalarından bağırmadı, kimse grubu takip etmedi. Tayse ve Justin yine de kılıçlarını ellerinden bırakmadı, kasabadan uzaklaştıkça atlar hızlandı.

Tayse, Kirra'nın, "Bütün tanrıçalar beni korusun," diye mırıldandığını duydu. Sessizliği bozma ihtiyacını ilk duyan kişiydi. "Az kalsın dövüşmek zorunda kalacaktık."

Senneth, "Bu, hiç iyi olmazdı," dedi. "Zaten yeterince kötüydü."

Tayse, "Ben çok şaşkınım," dedi. "On İki Ev'in askerlerinin bu kadar cesur olmasını beklerim ama özel korumalar? Hem de tek bir yeri koruyanlar? Nasıl bir güçleri olduğuna inanıyorlar mı kasabadan her geçeni sorguluyorlar?"

Senneth, "Ve sizin aslanlarınızı görünce hiç korkmadı," dedi. "Bu en son ne zaman oldu?"

Justin, Senneth'a baktı. "Hiçbir zaman."

Kirra, "Pekâlâ, güney bölgesinde isimsiz olarak seyahat etmeyi planlıyorsak bundan vazgeçebiliriz," dedi. "Coralinda Gisseltess kısa süre sonra Gezginlerin güney kasabalarında dolaştığını öğrenecektir. Ve bizimle ilgili anlatılan hikâyenin parçalarını birleştirirse, Gezginlerin mistikleri koruduğu sonucuna varabilir. Bu hikâyeden ne anlam çıkarır merak ediyorum."

Justin, "Ne düşündüğünü umurumuzda mı?" diye sordu.

Senneth, "Ah, evet," diye cevap verdi. "Coralinda Gisseltess'ten korkmalıyız."

Tayse başka bir şey söylemedi. Gözleri önlerindeki yolu ta-

nyor; kulakları arkalarından sesler gelip gelmediğini duymaya çalışıyordu. Sonunda kılıcını kınına sokabileceğine karar verdi ama elini kabzadan çekmedi. Bir köşeyi dönüp karşılarında Cammon'ı bulunca rahatladılar, çocuk atının üzerinde seyahate hazırdı. Cammon'ı yolun kenarında çimenlerin üzerine uzanmış ve canı sıkkın bir biçimde bulmayı ümit ediyorlardı ama unutmışlardı: Cammon arkadaşlarının ruh halini uzaktan bile sezebiliyordu. Muhtemelen kasabada tartışma çıktığında eyerine binip yola çıkmaya hazırdı.

Cammon atını döndürüp gruba katılırken onu beklemek zorunda bile kalmadılar. "Sanırım erzak satın alacak vaktiniz olmadı," dedi.

Kirra bunu duyunca güldü. "Evet olmadı. Heyecandan unuttuk."

Senneth, "*Raelynx* nasıl?" diye sordu.

Cammon, "Sakin," dedi. "Bana detayları anlatın. Bir sorun çıktığını zaten biliyorum."

Justin, "Sorun her şeyi özetliyor," dedi. Hikâyeyi anlatmaya başladı.

Senneth hikâye bitince, "Sanırım artık Nocklyn'in tamamı Gümüş Leydi'ye tapıyor," dedi. "Geceyi küçük kasabalardan birinde geçirmemiz imkânsız olabilir."

Cammon, "Belki de mistikler etrafından dolaşırken Gezginler erzak satın alabilir," dedi.

Kirra alaycı bir ses tonuyla, "Nocklyn Kuleleri'nde bile mi?" diye sordu.

Senneth, "Nocklyn Kuleleri farklı bir hikâye," dedi. "Bence Cammon haklı, yol boyunca kasabalara girmeyelim. Ama şehre girebiliriz. Els Nocklyn'in nasıl bir işe bulaştığını öğrenmemiz gerekiyor."

21

Nocklyn Kuleleri'ne ulaşmaları iki buçuk gün sürdü. Yol boyunca, dikkat çekmemek konusunda başarılıydılar. Cammon'ın tavsiye ettiği gibi küçük kasabaları es geçtiler, gerçi Tayse ve Justin diğerleri uzakta bir yerde beklerken gidip erzak ihtiyacını giderdi. Geçtikleri bütün yerleşim birimleri, Neft gibi, Gümüş Leydi'nin izlerini taşıyordu: pencerelerde ay taşları, kapılarda flamalar, meydanlarda sunaklar. Ve Tayse alışveriş yaparken dükkânda çalışan kız para üstünü verirken boynundaki gümüş zincirin ucundaki büyük aytaşını yanlışlıkla adamın avucuna düşürmüştü. Tayse belli belirsiz camsı bir pürüzsüzlük yerine kavurucu bir acı hissetseydi neler olacağını merak etti.

Bir taşın dokunuşundan korkmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti, rastgele olabilecek ve büyük bir sırrı açığa çıkarabilecek bir şeydi. Gizliliğe veya korkuya alışkın değildi. Ama hayal gücü nasıl bir şey olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Gündüzleri at binerlerken ve geceleri kamp ateşinin başına orurduklarında Senneth ve Cammon çeşitli yetenekleri pratik ediyordu. Tayse'nin duyabildiği kadarıyla Cammon yaratığı kontrol etmek konusunda gittikçe iyiye gidiyor ve Senneth bazen birkaç saatliğine de olsa *raelyn*'in kontrolünü tamamen Cammon'a bırakıyordu. Geriye kalanlar ise çok rahat değildi. Özellikle de yolda kamp yaptıkları ilk gece Kirra ateşin başında havaya sıçrayıp bir çığlık attıktan sonra.

Raelynx ateşin aydınlattığı bölgenin sınırına kadar gelmiş, herkesi aç bir ilgiyle seyrediyordu.

Senneth, "Anne beni korusun," diye küfredti. Sonra bir şey yaptı ve *raelynx* geri çekildi. Tayse başını yana çevirmeden bile Justin'in de kendisi gibi hançerini çektiğinden emindi. Ama içlerinden birini öldürmeden yarattığı öldürebilecek kadar hızlı olduklarını sanmıyordu.

Cammon, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," dedi. Çok fazla hayal kırıklığına uğramamış gibiydi, Tayse çocuğun yarattığın saldırısına engel olabilecek kadar kontrol sahibi olduğunu ya da en azından öyle düşündüğünü anladı.

Donnal bile tedirgin olmuştu. "Bize yaklaştığını hissetmedim," dedi. "Genelde vahşi yaratıkları çok iyi sezerim."

Kırta bir elini kalbinin üzerine koydu, gerçi rol mü yapıyordu yoksa gerçekten paniğe mi kapılmıştı, söylemek imkânsızdı. "Az daha bayılıyordum," dedi. "Kendimi kafasını kaldırıp üzerine doğru gelen bir şahını gören bir tavşan gibi hissettim."

Tayse, Senneth'a döndü. "Bu tam olarak nasıl oldu?"

Senneth adama bakarken gözlerinde huzur vardı. "Anlık bir hata. Her şey yolunda."

Tayse, "Nocklyn'den çıktıktan sonra," dedi. "Lirrens'e gitmeyi gerçekten düşünmeliyiz."

Senneth, "Yılın bu zamanı dağları aşmamız çok zor olur," dedi. "Ama belki Gisseltess'ten geri dönerken bahar yaklaşmış olur. Gerçi o zaman da acelemiz olabilir."

Kimse neden aceleleri olacağını sormadı. Herkes yolculuğun sonunda, Gisseltess'in kalbinde öğrenecekleri şeylerden korkuyordu. Kralı huzursuz edecek yeterince şey öğrenmişlerdi; fakat Senneth'ın daha fazlasını beklediği belliydi.

Cammon, "Bir daha olmaz," dedi. "Göreceksiniz. Bu sefer neyi yanlış yaptığımı biliyorum."

Justin hançerini kınına soktu. Her zamanki alaycı ses tonuyla, "Bakalım bir dahaki sefere ölecek miyiz?" diye sordu. Gerçi ses

tonunu Cammon için biraz yumuşattı.

Cammon sıırttı. "Pekâlâ, sanırım yaratık acıktı. Belki bizden birini yerse morali düzelir."

Senneth, "Belki de yarın avlanmasına izin vermeliyiz," dedi. "Gerçi nüfusun çok fazla olduğu bir yerdeyiz. Bilemiyorum."

Justin, "Biz bir şeyler öldürüp önüne atalım," dedi. "Ben gidip bir şeyler avlayabilirim. Bize böyle bakmasına engel olacak bir şeyler."

Ama Tayse gruptaki diğerk Gezgini kaybetmek istemiyordu, bu yüzden ertesi gün taze et aramaya Donnal'ı gönderdiler. Donnal vahşi yaratığı doyurmaya yetecek kadar etle geri döndü ve etlerin bir kısmı da grubun tenceresine girdi. Justin bile adamı başarısından dolayı tebrik etti.

Kamp ateşinin başında oturmuş akşam yemeğini yerlerken Senneth, "Pekâlâ," dedi. "Hepiniz, lütfen bana bakın. Cammon bir şey söyleme. Geriye kalanlar söylesin... pekâlâ, ne söyleyeceğinizi bileceksiniz."

Senneth yer değiştirip alçak alevlerin tam karşısına oturdu. Tayse bir kez daha kadının kendisinin de ateş gibi olduğu izlenimine kapıldı. Gerçi uzun boylu ve sağlam bir muma benziyordu, sarı-beyaz saçları yüzünün etrafını bir fitil gibi aydınlatıyordu. Senneth gözlerini kapattı ve bir süre transa geçti, sonra birden ortadan kayboldu.

Kirra, "Hey!" dedi. Geriye kalanlar da şaşkınlıkla sesler çıkardı.

Tabii ki, şaşkın gözlerle etrafına bakan tek kişi Cammon'du. "Ne? Ne yaptı? Kendini bir şeye mi çevirdi?"

Justin abartılı bir ses tonuyla, "Ortadan kayboldu, geri zekâlı," dedi. "Bu, kör bir adamın yanında olmaktan daha da kötü, gerçekte var olmayan şeyleri görebilen bir adamın yanındayız."

Cammon, "O hâlâ burada," dedi.

Senneth tamamen normal bir ses tonuyla konuştu ve bu daha da ürkütücüydü, sesi boş uyku tulumunun üzerinden geldi.

"Öyleyse, beni Cammon dışında kimse göremiyor mu?"

Tayse, "Görünüşe göre öyle," dedi.

Donnal, "Biri sana dokunursa illüzyonu koruyabiliyor musun?" diye sordu.

Boşluktan gelen ses, "Ah, bu iyi bir fikir," dedi. "Bakalım..."

Kirra biraz sonra ciyakladı, kolunu ovaladı ve Senneth'in boş gibi görünen yatağına bir bakış attı, "Beni çimdikledin! Bu çok ürkütücü."

Donnal, "Ama birden ortaya çıkmadın," dedi. "Neden elini Kirra'nın koluna koyduğun anda görmedik? Bu iyi."

Cammon, "Ben onu gördüm," dedi.

Kirra, "Ne kadar görünmez kalabiliyor?" diye sordu.

"Emin değilim. Yarın yolda biraz daha pratik yapacağım. Ama şimdi başka bir şey denemek istiyorum." Ve birden yanlarında belirdi, rahat ve kendinden memnun bir biçimde ateşin başında oturuyordu. "Kim gönüllü olmak ister?"

Bir süre gönüllü çıkmadı.

Cammon, "Ben olurum," dedi.

"Sen olmaz. Donnal?"

Adam başıyla onayladı. "Tabii ki. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece otur. Herkes Donnal'a baksın."

Tayse emre itaat ederek Donnal'a baktı. Donnal birden ortadan kaybolunca çok şaşırmadı. Diğerleri yine takdir edercesine veya kararsızca mırıldandı.

Donnal, "Kendimi göremiyorum," dedi.

Cammon, "Ben seni görebiliyorum," dedi.

Tayse, Cammon'a sustmasını söylemek istese de kendine hâkim oldu. Kirra'nın yüz ifadesinden anladığı kadarıyla kız da aynı durumdaydı.

Senneth, "Garip bir şey hissettin mi? Kendini garip hissettin mi?" diye sordu.

"Hayır, iyiydim. Ama biraz garip olduğunu söylemeliyim." Ve bunları söylerken yeniden ortaya çıktı. Bir yerinin eksik olup

olmadığını anlamaya çalışır gibi kendine baktı. "Aynı anda kaç kişiye bunu yapabileceğini ve bunu ne kadar devam ettirebileceğini merak ediyorum," dedi.

Justin de başıyla onayladı. "Bu, savaş alanında çok işe yarayacak bir yetenek."

Senneth, "Şimdiye kadar, büyüü aynı anda bir veya iki kişiden fazlası üzerine yapabileceğimi sanmıyordum," dedi. "Ve çok uzun süre idare edeceğinden de emin değilim. Ama yine de bazen faydalı olabileceğini düşünüyorum."

Justin, "Senin şu onur anlayışına ne oldu?" diye sordu. "Kırta daha önce bir şeyler söylemişti, birini kurda dönüştüremezmişsiniz."

Tayse kadınların bunu komik bulmuş gibi ve biraz da pişmanlıkla birbirine baktığını gördü. Kirta, "Adam haklı," dedi. "Gerçi aynı şey değil çünkü onun formunu değiştirmedin."

Senneth, "Sanırım böyle numaralar denemeden önce vicdanıma danışmalıyım," dedi. Ama gülüyordu. Tayse kadının onur anlayışının sadece güçlü değil ama aynı zamanda biraz da esnek olduğunu düşündü. Gerçekten ihtiyaç varsa kurallara karşı gelmekten çekinmiyordu.

Tayse, "Bu deneyler başını ağrıtmıyor mu?" diye sordu.

Senneth yine gülmeye başladı. "Hayır, en son baş ağrısının sebebi büyüden çok öfkeydi. Ayrıca, bu tarz büyüler yorucu değildir. Sadece... karmaşıktır."

Cammon, "Acaba ben de öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Tayse bu düşüncenin sadece Cammon'ın aklından geçtiğini sanmıyordu. *Senin üzerine seni susturacak bir büyü yapılması gerek,* diye düşündü ama bir şey söylemedi. Senneth çocuğa bakıp sırttı. "*Raelynx* üzerinde tam bir kontrole sahip olunca," dedi. "Belki de bir süre bunun üzerinde çalışırsın."

Kirta bir dalı kırdı ve ateşe attı. "Yarın sabah Nocklyn Kuleleri'ne varacağız," dedi. "Nasıl bir yol izleyeceğimizi düşündünüz mü?"

Senneth, "Els Nocklyn'i ne kadar iyi tanıyoruz?" diye sordu. "Seni görse sana bir randevu verir mi?"

Kirra başını iki yana salladı. "Adamı bir yemek masasında yan yana otursak sohbet edebilecek kadar tanıyorum," dedi. "Ama bence, şehirde olduğumu söylersem görüşme isteğimi geri çevirir. Benim babamın adına geldiğimi düşünür."

Senneth dudak büktü. "Ama Daryn Rappengrass hasta olduğunu ve günlük işlerin büyük bir kısmını kızının yaptığını söyledi," dedi. "O seni görmek ister mi? Sence o da şimdi Nocklyn Kuleleri'nde midir?"

Kirra, "Mayva Nocklyn," dedi. "Ah, evet. O benim dostumdur."

Sorun, Tayse'nin önceden öngördüğü gibi, *raelyn*'ti. Nocklyn Kuleleri içinde binlerce insanın yaşadığı bir şehirdi ve vahşi kediyi sıkı korunan kapılardan geçirmek veya kalabalık sokaklarda dolaştırmak çok zordu. Senneth, Cammon'ın yaratık üzerindeki kontrolünün ancak birkaç saat yeteceğini düşünüyordu ama şehirde işleri bir gün veya daha fazla sürebilirdi. Ve Kirra'nın Nocklyn Ailesi ile tek başına görüşmesini de istemiyordu.

Cammon birden fazla kez, "Ben idare ederim," dedi. Öğleden sonra durdukları yerden şehrin kapılarını görebiliyorlardı. "Yoldan bir kilometre uzaklaşır ve sizin geri dönmenizi beklerim."

Senneth endişeyle, "Yaratığı baştan çıkaracak çok fazla şey var," dedi. "Bu yoldan her gün yüzlerce insan geçiyor. Dayanabileceklerinden fazlası olabilir, bu kadar çok avın yanından geçip gitmesi."

Donnal, "Ben onlarla kalabilirim," dedi. "Biraz saatte bir avlanır, ona bir sincap veya bir kuş veya başka bir şey getiririm. Karnı tok olunca da yerinden kıpırdamak istemez."

Tayse, "En iyi çözüm bu gibi duruyor," dedi. Senneth isteksizce onayladı. Hemen Cammon'ın nerede kamp yapacağını ve işler ters giderde nasıl bağlantıya geçeceklerini konuştular.

Cammon, "Bir terslik olursa ben anlarım," dedi.

Senneth başıyla onayladı. "Bir şey olursa şehirde bizi bulması için Donnal'ı gönder. Şahin, kartal, bir kuş formuna geçsin. Birimiz şehrin batı kapısında oluruz. Ama burada bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Justin şaşkınlıkla burnundan soludu, bu yüzden Tayse'nin bir tepki göstermesine gerek kalmadı.

Kirra, "Nockworth Oteli'nde olacağız," diye ekledi. Diğerleri sorgularcasına bakışlar atınca kendini beğenmiş bir ses tonuyla ekledi. "Bir Danalustrous ne zaman Nocklyn Kuleleri'ni ziyaret etse Nockworth'te kalır."

Senneth, Donnal'a, "Bir terslik olursa önce kapıya bak," dedi. "Sonra Nockworth'e bakarsın. Ama otele insan formunda gel."

Donnal sırtıttı. "Bunu kendim de düşünebilirdim."

Tayse sabırsızlanıyordu. Karanlık çökmek üzereydi ve hâlâ ışık varken şehrin içini görmek istiyordu. "Hazır mıyız? Güzel. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Ayrıldılar, iki mistik yoldan uzaklaşırken diğer dörtlü şehre doğru gitti. Birkaç dakika sonra şehrin kapısına ulaştılar ve sıradan bir aramadan sonra şehre girdiler.

Tayse şehre adım atar atmaz ilgiyle etrafına bakındı. Buraya daha önce birkaç kez gelmiş, Kral Baryn'e birkaç kez eşlik etmişti. Buranın zengin ve bakımlı bir yer olduğunu hatırlıyordu, hâlâ öyleydi ama daha fazlası da vardı. Yolların kesiştiği yerlerin bazılarında eski binaların yanında yeni binalar yükseliyor ve sokaklar insanlarla dolup taşıyordu. Trafik günün bu saatinde bile sıkışık ve at arabalarıyla el arabaları yüzünden atlıların geçişi hiç kolay olmuyordu. Şehirde her tür insan vardı ve hepsi bir aradaydı; ipekler içinde zenginler, resmi üniformalı Nocklyn askerleri, at arabalı çiftçiler, gözleri bağlı veya uzuvları kesik dilenciler, okula giden çocuklar, ulaklar, âşıklar, öfkeli arkadaşlar. Şehir her tür insanı kucaklıyor ve hepsini birbirine karıştırıyordu.

Senneth sokaklardaki gürültü ve kalabalık yüzünden sesini

yükseltmek zorunda kalarak, "Otelin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kirra başıyla onayladı.

"O zaman öne geçip yolu göster."

Neredeyse bir saat sonra, hava kararırken, sokaklardan geçip Kirra'nın hedefine vardılar. Artık şehrin zengin mahallelerinden birinde oldukları için birkaç bloktur insan sayısı daha azdı, geniş bulvarlarda büyük evler ve lüks dükkânlar göze çarpıyordu. Kirra'nın seçtiği otel görkemliydi, at arabaları için geniş ve taştan bir yolu vardı, binanın önünde de süslü bir fiskiyeli havuz göze çarpıyordu. Hava tabii ki fiskiyeyi çalıştıracak kadar sıcak değildi, bu yüzden havuzun içi buzdan heykellerle doluydu, bir kısmı güneşli bir günün sonunda biraz yumuşamış gibiydi. Tayse otel sahiplerinin her sabah havuza yeni heykeller koyup koymadığını merak etti. Bundan daha saçma bir şey hayal edemiyordu.

Dikkatini tamamen sokaklara verdiği için yanındakilerle çok fazla ilgilenmemişti ama Nockworth'ün önünde durduklarında Kirra ve Senneth'in görünümelerini değiştirdiklerini fark edince çok fazla şaşırmadı. Kirra'nın üzerinde kırmızı bir seyahat pelesini vardı ve saçlarını yakut tokalarla toplamıştı. Senneth sıradan kıyafetleri içerisinde Kirra'ya göre sönük ama saygın görünüyordu, itaatkâr hizmetkâr rolündeydi. Tayse şehrin sokaklarında ilerlerken ikilinin kıyafetlerinde veya yüz hatlarında başka ne gibi değişiklikler yaptığını merak etti.

Kirra kendilerini karşılamaya gelen adama, "İki oda. Biri benimle hizmetkârım ve diğeri de korumalarım için," dedi. Mütevazı Kirra'nın asilzade bir kadın tavırlarına ve ses tonuna bürünmesi her zaman şaşırtıcıydı. "Ve akşam yemeği. Hemen. Çok uzun ve yorucu bir yoldan geldik."

Adam, "Ever, tabii ki, leydim," dedi. Önce selam verdi, sonra uzanıp Kirra'nın atından inmesine yardım etti. Bir seyis sanki yoktan var oldu ve hemen atın dizginlerini aldı. "Yanınızda eşyalarınızı taşıyan bir at var mı?"

Senneth eyerinden kendisi indi, yüzü ifadesiz olunca çok acınası görünüyordu. Kirra kapıya doğru yürümeye başladı. Omzu üzerinden, "Hayır," dedi. "Eşyalarımın yanımda olmayışı da bu yolculuğu talihsiz yapan unsurlardan bir tanesi."

Tayse atından indi ve dizginlerini seyise verdi. Dönüp Justin'e bakmadan ve sırtımdan duramadı. Hizmetkârlar şimdiden böylesine aksi bir kadın ile seyahat ettikleri için kendilerine acımaya başlamıştı. Daha sonra gelip adamlardan bir bira isteseler muhtemelen ikinci biralarını bu adamlar ısmarlardı. Tayse bu gibi zamanlarda Justin'in bile Kirra'yı takdir ettiğini düşünüyordu.

Pahalı halılarla kaplı yüksek tavanlı koridorlardan ikinci karta odalarına götürüldüler. Kirra kendi odasını inceledi ve sanki yeterince iyi olup olmadığına karar veremedi. Sonra, "Pekâlâ, yemekle birlikte şarap da gönderin," dedi. Ve kapıyı otel görevlisinin yüzüne kapattı.

Tayse sırtarak Justin ile birlikte yandaki odaya geçti. Kirra'nınki kadar büyük bir oda değildi. "Fena değil," dedi. "En azından ben sahibem kadar seçici değilim."

Justin güldü ve eyer çantalarını dar yatakların üzerine bıraktı. "Bunun gibi günlerde insan mistik olmadığına seviniyor," dedi. "Biz temiz çarşafların üzerinde uyurken Cammon ve Donnal yıldızların altında uyuyacak. Bu akşam onları sıcak tutacak büyülü bir ateş veya yemeklerini pişiren bir aristokrat da olmayacak."

Tayse, "Ve bizim uykumuzda yenmek gibi bir korkumuz olmayacak," dedi. "Ama bütün bu avantajlara rağmen, ben zaten genelde mistik olmadığımı seviniyorum."

Tayse, Justin'in düşünceli olduğunu görünce şaşırdı. Justin sadece başıyla onayladı ve başka bir şey söylemedi.

Kirra akşam yemeğini yerken Nocklyn Kuleleri'ne bir mesaj gönderdiğini söyledi. Şimdi beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. "Bence sabah olmadan bir cevap alamayız," diye ekledi.

Tayse, "Bu akşam ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Senneth adama baktı. "Uyumak."

Tayse sırtıttı ve işaret etti. "Dışarısı insanlarla dolu. Şehirdeki eğlencelerle yolda karşılaşamazsın. Medeni bir akşam hoşuna gidebilir."

Senneth, "Sen git," dedi. "Sen ve Justin. Eğlenin. Kralın bunu sorun edeceğini sanmıyorum. Ben Kirra ile otelde kalırım, keselerimize veya namusumuza göz koyan pis erkeklere av olmayı bekleyen iki çaresiz kadınız."

Kirra kıkırdamaya başladı ve Justin bile sırınıyordu. Tayse kadını incelerken yüzündeki ciddi ifadeyi korudu. "En son ne zaman çaresizdin?" diye sordu. "Ya da korkuyordun?"

Senneth bir süre düşündü. "Hatırlamıyorum."

"O zaman, izin verirsen, biz gidelim. En azından insanların ruh halini gözlemleriz."

Senneth başıyla onayladı. "Aslında, gitmeniz uygun olur. Bizim giremeyeceğimiz yerlere de girebilirsiniz."

Justin erdemli bir ses tonuyla, "Tayse ve ben öyle yerlere gitmeyiz," dedi.

Kirra parlak mavi gözlerini adama çevirdi. "Evet, ama bu son şansınız olabilir."

Tayse ve Justin karınlarını doyurup üstlerini değiştirdikten sonra oteli terk etti. Kadınların otelde güvende olduğunu biliyorlardı ve zaten kendi başlarının çaresine bakabileceklerinden şüphe duymuyorlardı ama Tayse yine de onları yalnız bıraktığı için rahatsızdı. Aldığı emir kadınları korumaktı ve yolculuk başladığından beri ikisinden de elli metreden fazla uzaklaşmamıştı. Emirlere uyması sayesinde hiç kimseye zarar gelmemişti.

Yine de, etraflarında dikkatlerini dağıtacak bu kadar çok şey varken uzun süre endişelenmek zordu. Justin'in morali yerindeydi ve şehir heyecan verici şeylerle doluydu. Nocklyn Kuleleri'nin bazı kısımları gece çok canlıydı, böyle soğuk bir gecede bile. Genç zengin erkeklerin gösterişli kulüplerden çıkıp sokakta birbirine meydan okuduğu zengin mahallelerden geçtiler. Biraz daha uzağa, şehrin daha kaba yerlerine gittiler, buralarda içkiler

daha sertti ve sokak kavgalarında kan dökülüyordu. Sivil giyinmişlerdi ve özel kulüplere giremeseler de çalışan kesimin girdiği bütün barlara girebilirler ve ilgi çekmeden oturabilirlerdi.

Bu yüzden, tüccarlar ve iş adamlarına hizmet veriyor gibi görünen ilk bara girdiler, bazıları eşleri bazıları arkadaşları ile içeride oturuyordu; uzun bir bira listesi olan nezih bir yerdi. İnsanların arasına karışmaya çalışmadılar ve otururken çok fazla konuşmadılar, biralarını yudumladılar ve etraflarında konuşulanları dinlediler.

Paradan konuşuyorlardı. Ticaretten konuşuyorlardı. Yeni vergilerden ve genişletilen sivil muhafızlara katılan oğullarından şikâyet ediyorlardı.

Bir adam kayıtsızca bir kahkaha attıktan sonra, "Ve işte oğlum askerlere, kızım da Kızlar'a katılmaya gitti," dedi. Eşim de tiyatro grubuyla birlikte kaçarsa bütün ev bana kalacak! Ama o seyahat etmeyi sevmez ve sanırım ondan kaçış yok."

Diğer sesler de kendi hikâyelerini anlatıyordu. Tayse kimse'nin huzursuz olmadığını fark etti. Bu adamlar vergiden şikâyet ediyor olabilirdi ama baş edemeyecekleri bir şey değildi ve vergilerin harcanma şeklinden rahatsız değildiler. Ve oğullarının kışlalarda ve kızlarının manastırda yer bulmasıyla alarına geçmiyor, tam tersine gurur duyuyorlardı. Tayse birasını bitirdi ve Justin'e bakıp başıyla onayladı, yeniden sokaklara çıktılar.

Nereye gitseler anlatılan hikâyeler aynıydı, gerçi medeniyet seviyesi düştükçe sohbetlerin de seviyesi düşüyordu. Tayse'nin anladığı kadarıyla kışlalara katılmaya giden erkeklerin sayısı manastıra katılan kızlardan daha fazlaydı ama nereye gitseler iki şey aynıydı: kılıçlar ve aytaşları. Bir kerhanenin yanındaki köhne bir barda müşterilerin büyük bir kısmının asker olduğunu gördüler. Tayse ve Justin normalde böyle bir topluluktan rahatsız olmazdı, arbededen uzakta ve barın yakınında bir masa buldular, fark ettirmeden askerleri seyrettiler ve konuşulanları dinlediler. Kısa süre sonra içeride iki farklı grup olduğunu ve farklı yerenecekleri

yarıştırdıklarını anladılar: içki içme, kısa mesafeye bıçak fırlatma, desteden en büyük kartı çekme. Kırılan birkaç bardak ve edilen küfürler içmenin bıçak fırlatma yeteneğine çok da iyi gelmediğini belli etti.

Barmen birkaç bardak daha kırıldıktan sonra Gezgînlerin karşısında durunca, "Tatlı ve gümüşten cehennem adına," diye küfretti. "Yarın bütün gün ortalığı temizleyeceğim."

Tayse bir bira daha sipariş etti ve bunun son birası olmasına karar verdi. "Bunlar kim?" diye sordu. "Onları dışarı atamıyor musun?"

Barmen hafifçe güldü. "Bunların yarısı Nocklyn adamları, bu yüzden hayır, onları dışarı atamam. Diğerleri ise manastır korumaları ve burada onlara saygısızlık etmenin kötü şans getirdiğine inanılır."

Tayse bir kaşını havaya kaldırdı ve birasından bir yudum aldı. Güney tahıllarının harika tadını alabiliyordu; Nocklyn birası gibisi yoktu. "Kötü şans derken, Solgun Anne'ye hakaret yüzünden mi, korumalar buna kızacağı için mi?" diye sordu.

Adam dudaklarını büktü ve bakışlarını tezgâha indirdi, kirli bir havluyla tezgâhı sildi. Başparmağındaki yüzükte kocaman bir ayaşı vardı. "İkisi de," dedi. "Gerçi Solgun Anne'nin hizmetkârları kadar alıngan olduğunu sanmıyorum."

Justin, "Sayıları çok fazla değil mi?" diye sordu.

"Ah evet. Ve Nocklyn askerleriyle iyi geçinmeye çalışıyorlar. Buradaki insanlardan bazıları onları sevmiyor –çok fazla silahlı adam insanları rahatsız ediyor– ama ben içmeye başlayana kadar onlardan hoşlanıyorum." Omzunu silkti. "Şehrin güçlü askerlere ve güçlü korumaları olan dostlara ihtiyacı var. Bunda bir kötülük yok. Sözlerini gücünle destekleyebiliyorsan saygı görürsün."

Tayse başıyla onayladı. "Ben de buna inanıyorum, dostum."

Barmen, "Siz de askersiniz, tavırlarınızdan belli," dedi. "Son içkiler benden."

Justin, "Teşekkür ederiz," dedi. Son içkilerini barmenin şerefine kaldırdılar.

Tayse bardağını kafaya dikti ve ayağa kalktı. "Bira için teşekkürler. Nocklyn birasından daha iyisini tatmadım."

Tezgâhın arkasındaki adam sırıttı. "Evet ve buraya Ghosenhall veya daha ötesinden geldiysen bu mümkün değil."

Tayse bir kahkaha attı. "Belki bir gün daha iyisini tadarım."

Birkaç dakika sonra sokağa çıktılar, soğuk rüzgâr yüzünden sırtlarını kamburlaştırmak zorunda kaldılar. Otelden çok uzakta oldukları için otele vardıklarında çok yorgun ve üşümüş olacaklardı.

Justin yolda, "Nocklyn askerleri manastır muhafızlarıyla iyi geçiniyor," dedi. "Senneth bundan hoşlanmayacak."

Tayse, "Evet," diye onayladı. Justin'in kralın bundan hoşlanmayacağını söylemesini bekliyordu ama ilk konuşan kendisi olsaydı da aynı cümleyi kurardı.

22

E rtesi gün, önceki akşam içilen biraların sebep olduğu baş ağrısıyla uyandılar. Tayse, Senneth sabah hallerine gülünce, "Senin için bilgi toplamaya çalıştığımız için bu haldeyiz," diye mırıldandı. "Normalde bu kadar çok içmem, bu yüzden buna hazırlıksız yakalandım."

Kirra daha ılımlıydı. "Al," dedi. Kendini pahalı koltuğun üzerine bırakan Tayse'nin arkasına geçti. Tayse kız ellerini yüzünün iki yanına koyarken neler olacağından emin değildi. Bir an için aristokratların dünyanın en pürüzsüz tenine sahip olduğunu düşündü; hiçbir çalışan kadının böyle elleri olamazdı. Ve sonra garip ama hoş bir hisse kapıldı. Baş ağrısı azaldı ve yok oldu; kasılan karnı gevşedi. Uyandığındaki yorgunluk hissinin yerini şimdi sıcak bir ferahlık almıştı.

Şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Bunu nasıl yaptın?"

Kirra güldü ve ellerini iki yana açtı. "Büyü. Ben bir iyileştiriciyim."

"Sanırım midemin yeniden bulanmasını istiyorum."

Justin, "Bana da yap," dedi. "Her ne yaptıysan."

Kirra bu durumdan çok hoşnut değildi çünkü Justin'in kendisini sevmediğini biliyor ve adamdan çok fazla hoşlanmıyordu ama ellerini yine de genç Gezgin'in başının iki yanına koydu. Tayse mucize gerçekleşirken Justin'in yüzüne baktı ve kendisinin de bu kadar aptal görünüp görünmediğini merak etti.

Justin rahatlayınca, "Şimdi acıktım," dedi. "Şu tepsiyi uzatır mısın?"

Ve yemek yediler, Gezginler önceki akşamı anlattı ama kadınlar yeni bir şey öğrenmemişti. Günün geri kalanında beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Justin ve Tayse silahlarını temizleyip biraz kılıç antrenmanı yaptı, bir savaş alanında cesetlerin etrafından dolaşır gibi mobilyaların sağından solundan geçtiler. Kadınlar Els Nocklyn'den cevap gelebilir diye odayı terk etmek istemedi, bu yüzden erkekler birkaç kez erzak almaya gitti ve yeni bir şeyler öğrenmeye çalıştı. Sonra odaya döndüler ve hep birlikte beklemeye devam ettiler.

Bir haberci aşağıda bir ziyaretçisi olduğunu haber vermek için Kirra'nın kapısını çaldığında neredeyse akşam yemeği vaktiydi. Kirra bikkun görünüyordu.

"Bu... ziyaretçi kim olduğunu söyledi mi?"

Gelen adam başını önüne eğdi. "Hayır, leydim. Ama ben... ben... pelerinindeki armayı tanıdım."

"Evet? Ve?"

Adam omzu üzerinden geriye baktı, asiller hakkında dedikodu yapmak istemiyordu, özellikle de bu asil hakkında. "Bir Nocklyn serramarrası, leydim," diye fısıldadı. "Sizi ziyarete gelmiş."

Kirra, "Ah," dedi. "Lütfen onu buraya getir."

Adam gitti ve dördü Kirra'nın odasında yerlerini aldı. Tayse, "Kalalım mı?" diye sordu.

Kirra, "Kalabilirsiniz," dedi. "Onun da kendi korumaları vardır. İçerisi çok kalabalık olacak ama siz, tabii ki, görünmez olacaksınız."

Tayse kendine hâkim olamayıp gülümsedi. "Senneth bunu yapabilir."

Kirra, "Gerçek anlamda söylemedim," dedi. "Sadece, Mayva siz burada yokmuşsunuz gibi davranacak."

Gerçekten de, birkaç dakika sonra gelenler içeriye girdiğinde, Nocklyn serramarrası için odada sadece iki kişinin var olduğu

gayet açıktır: kendisi ve Kirra. Yanında bir hizmetkâr, bir seyis ve iki koruma olmasına rağmen böyleydi. Erkekler sırtlarını duvara verdi, hizmetkâr Senneth'in yanında bir yere oturdu. Senneth de bir büyü yaparak gözden kaybolmasa da dikkatleri üzerine çekmemeye çalışıyordu.

Kirra, "Mayva," dedi. Öne çıkup kadını iki yanağından öptü. "Seni gördüğüme çok sevindim! Haber vermeden geldiğimin farkındayım ve bana ayıracak vaktin olmayabilir diye düşünüyordum ama gelmen çok iyi oldu!"

Mayva Nocklyn ufak tefek ve sofistike bir kadındı, siyah saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Ama bu bile yuvarlak ve çocuksu yüz hatlarını sert göstermeye yetmiyor ya da somurtkan yüz ifadesine baskın gelmiyordu. "Ah, evet, dünyadan haberlere açım ve dün notun geldiğinde çok sevindim. Ama buraya hemen gelemedim, birkaç iş çıktı. Babam hastayken yapılacak ne kadar çok iş olduğuna inanamazsın, şimdi bütün sorumluluk Lowell ve benim omuzlarımda."

Kirra genç kadını ipekle kaplı kanepeye oturttu. "Evet, baban için çok üzüldüm! Yakında iyileşir mi, ne diyorsun?"

Mayva Nocklyn omzunu silkti. "Keşke iyileşse! Ama sadece yatağında yatıyor ve ne iyileşiyor ne de durumu kötüye gidiyor. Hiçbir şey ilgisini çekmiyor, bu yüzden de her şey bize kalıyor. Lowell sanırım bu durumdan hoşlanıyor," diye ekledi. "Ama ben çok yorucu buluyorum. Vergiler ve ticaret faturaları, kimin sadık olup olmadığını bilmek. Demek istediğim, çok sıkıcı."

Tayse kadın konuştuğu kadının tahmin ettiği yaşından birkaç yaş indiriyordu. Sonunda, kadının yirmili yaşların başında olduğuna kanaat getirdi ama on yaş daha büyükmüş gibi huysuz bir ses tonu vardı. Kirra hiç şaşkın değildi ve aslında hevesle başını sallıyordu.

"Ah, ne demek istediğini biliyorum. Babam arada bir beni ve Casserah'ı odasına çağırır, bize çok önemli bir şey söyler, biz tabii ki başımızı sallar ve dinleriz, ama hiçbir zaman neden bahsettiği-

ni anlamayız," dedi. "Belki bir gün anlattıklarına dikkat edersin, böylece görevi ondan devralabiliriz, ama şimdilik..." Elini havada salladı. "Umurumda bile değil."

Mayva kayıtsızca, "Ah, sen marleydi olunca bile kendini yorman gerekmeyecek," dedi. "Kocan her şeyi halleder."

Tayse, Kirra'nın kocası bunu yapamaz, diye düşündü. Senneth'in kendisine doğru bir bakış attığını gördü. Senneth gülümsemedi ama içinden gülüyor olmalıydı.

Kirra neşeyle, "Cassera'h'ın veya benim evleneceğimizi sanmıyorum," dedi. "Cassera'h çok inatçı ve ben de çok havaıyım. Ya da babam öyle diyor. Bu yüzden vergileri ve ekinlerin hasat dönemlerini öğrenmemiz gerekebilir."

Mayva, "Ben evlenmeyi çok isterim," dedi. "Belki de senin bir koca bulmana yardım edebilirim."

Kirra, "Aklında biri var mı?" diye sordu. "Seni uyarmalıyım, çok seçiciyimdir."

Mayva biraz düşündü. "Bir bakalım... Lowell'in yakışıklı ve sohbeti hoş bir kuzeni var. Onu sevebilirsin. On Üçüncü Ev'den ama Gisseltess'te toprakları var."

Kirra, "Ama bir Gisseltess erkeği ile evlenemem," dedi. "Danalustrous'tan çok uzaklaşmam ve zamanımın büyük bir kısmını evimde geçirmek istiyorum."

Mayva, "O zaman bir Kianlever veya Coravann," dedi. "Kianlever, Ghosenhall'a yakındır, biliyorsun, böylece istediğin zaman kraliyet sarayına gidebilirsin. Bu, hoşuna gider. Ama, tekrar söylüyorum, benim aklıma gelenlerin hepsi On Üçüncü Ev'den ve sen mevkiinden aşağıda biriyle evlenmeyi dert etmezsin."

Kirra, "Annem de On Üçüncü Ev'dendi, bu yüzden bu konunun sıkıntı olacağını sanmıyorum," dedi.

Mayva soyları gözden geçirmeye devam etti. "Aslında, On İki Ev'de evlenilecek erkeklerin sayısı çok az... aslında Darryn Rappengrass var ama o..." Mayva omzunu silkti.

Kirra, "Bak, Darryn'i severim," dedi. Birkaç hafta önce yolda adamla karşılaşığından bahsetmedi. "Belki biraz fazla çapkın ama bence hoş birine benziyor."

Mayva, "Evet, ama Ariane'nin kaynanan olması..." diyerek ürperdi. "Onu tamamen kontrol ediyor. Sonunda Ariane ne isterse onu yapmak zorunda kalırsın ve onun politikaları beni pek memnun etmiyor."

Kirra dalga geçercesine, "Demek istediğin, lütfen Lowell'e söyleme," dedi.

Mayva güldü. "Evet, haklısın! Ariane Rappengrass'tan nefret ediyor, ona güven olmayacağını söylüyor. Ben daha önce onu severdim ama ne demek istediğini anlıyorum. Demek istediğim, politika kişilikten çok daha önemlidir, öyle değil mi?"

Kirra, "Bazen kişilik politikayı öngörmeyi sağlar," dedi. Tayse diğer kadının bu cümleyi anladığını sanmıyordu.

Mayva, "Bir bakalım, başka kim olabilir... evet, tabii ki, Brassenthwaite'de birkaç genç erkek var ama sen onlarla asla evlenmezsin," dedi.

"Neden? Brassenthwaite ve Danalustrous'un bağları çok eskiye dayanıyor."

Mayva yapay bir kahkaha attı. "Kirra! Tatlım! Nate Brassenthwaite tam bir balta ama en kötüsü bu değil! Kardeşi Kiernan son zamanlarda Gillengaria'da dolaşıp krala sadık tek ev olmakla övünüyor. Lowell tüm Brassenthwaite erkeklerinden nefret ediyor, bir iç savaş çıkarsa Brassenthwaite kimin tarafındaysa onun tarafında olmayacağını söylüyor."

Gözleri fal taşı gibi açılan Kirra, "Ama Mayva?" dedi. "Neden bir iç savaş çıksın ki? Ne duydun?"

Mayva zarif bir biçimde omzunu silkti, ellerini iki yana açtı ve bakışlarını yukarı kaldırdı. "Babamın evinde son zamanlarda savaştan başka bir şey konuşmuyorlar," dedi. "Kral bunu yapmaz, o yüzden biz de şunu reddedelim. Güney Evleri bunu sevmez, o yüzden biz de bunu yapalım. Anlamıyorum. Ben Kral Baryn'i

herkesin sevdiğini sanıyordum. Ama Lowell gücün parmakları arasından kayıp gittiğini söylüyor, artık kontrolü elinde tutacak kadar güçlü olmadığına inanıyor. Nereye baksam askerler görüyorum. Belki kuzey Evleri'nde de durum aynıdır diye düşünüyordum ama yüz ifadenden anladığım kadarıyla öyle değil."

Kirra kendini güçlülükle toplamış gibiydi. "Eğer öyleyse bile, babam bu konudan hiç bahsetmedi. Ya da ben fark etmedim. Geri dönünce babama sorar..."

Mayva öne eğildi ve araya girdi. "Babana geçmişte Nocklyn ve Gisseltess ile dost olduğunu hatırlamasını söyle," dedi. "Lowell senin geldiğini duyunca benden bunu sana iletmemi istedi. Nocklyn, Danalustrious'a her zaman iyi davrandı. Kuzey Evleri arasında da dostlara ihtiyacımız var."

Tayse, *muhtemelen bunu daha zekice söylemeni istemiştir*, diye düşündü. Kadın bu gerçeği daha çıplak ifade edemezdi. Ama bu Lowell denilen adam belki de Kirra'nın da eşi gibi aptal olduğunu düşünüyordu ve bu yüzden bunu nasıl ifade etmesi gerektiğini söylememiştir.

Kirra hâlâ şaşkın rolüne devam ediyordu ve gözleri hâlâ fal taşı gibiydi. "Sen —çünkü babam bunu bana soracaktır— Nocklyn ve Gisseltess'in kiminle müttefik olduğunu biliyor musun?"

Mayva elini havada salladı. "Fortunalt. Lowell, Rayson'dan çok emin. Coravann'dan da ümitli ama Kianlever konusunda şüpheleri var. Brassenthwaite'e çok yakın olduklarını ve birinci ev Kiernan'ın bir isyanı bastırmak için önce onlardan destek bekleyeceğini düşünüyor."

Kirra, "Ben hâlâ anlamıyorum," dedi. "Bir isyan? Ama neden? Dediğin gibi, ben de herkesin kralı sevdiğini düşünüyordum."

Mayva, "Ondan sonra kimin geleceğiyle ilgili," dedi. "Kral yaşlı ve kızı... o nerede? Başa geçmeye uygun olsaydı şimdiye kadar onu görmez miydik? Ve başa geçmeye uygun değilse, kral bu yeni ve garip kadınla yeni bir vâris için mi evlendi? Bebeğin doğmasını ve başa geçecek kadar büyümesini mi bekleyeceğiz?"

Lowell buna hayır diyor." Mayva yine omzunu silktili. "Bilemiyorum."

Kirra düşünüyor gibiydi. "Diyelim ki kraliçenin bir bebeği oldu ve kral bir sene sonra öldü. Yerine bakacak bir naip atanamaz mı? Bütün Evlerin üzerinde anlaştığı biri olamaz mı?"

Mayva tekrar, "Bilemiyorum," dedi. "Kim?"

Kirra, "Diyelim ki Prenses Amalie başa geçmeye uygun," dedi. Üzerinde hâlâ düşünüyor gibiydi. "Ama şimdi sadece on yedi yaşında, değil mi? Kral şimdi ölecek olsa görevi bir naibin devralması gerekir. Bence bunu çoktan düşünmüştür ve aklında biri vardır."

Mayva şüpheyle, "Lowell'in böyle bir şeyden bahsettiğini hiç duymadım," dedi. "Bence kral naibi fikrinden hoşlanmıyor."

Kirra, "Ve kral yirmi sene daha da yaşayabilir," dedi. "Bu şekilde öleceğini düşünmek kulağa çok güzel gelmiyor, Mayva, dürüst olmalıyım. Bana sadakatsizlik gibi geldi."

Tayse, tehlikeli bir yorum, diye düşündü. Mayva'nın siyah kaşları çatıldı ve dudakları biraz daha büküldü. "Lowell'in hainlik yapacağını düşünüyor olamazsın," dedi. "Tek önem verdiği şey krallığının refahıdır. Yaşlı bir kralın geleceğimizi berbat etmesine izin veremeyiz."

Kirra, "Ama bunları zaten düşünmediğini de varsayamayız," dedi. Ağzından çıkan her kelimeyle rolünden biraz daha sıyrılıyor ve gerçek kimliğine bürünüyordu. Tayse'ye göre kadından öğrenebileceği her şeyi zaten öğrenmişti ve artık rol yapmaya gerek olmadığına inanıyordu. "Bence kendi aralarında savaşı konuşmak yerine, güney Evleri'nin bir delegasyonu Ghosenhall'a göndermesi ve bu soruları krala sorması gerekir. Bu çok mu zor?"

Mayva, "Ah, bence baban olsa böyle yapardı," dedi.

Kirra, "Gelecekle ilgili şüpheleri olsaydı, evet böyle yapardı," dedi.

Mayva eldivenlerini, şapkasını ve yanında getirdiği diğer eşyaları topladı. "O zaman sanırım eve döndüğümde Lowell'e iyi

haberler veremeyeceğim," dedi. "Danalustrous bir savaş çıkarsa güney Evleri'nin yanında olmayacak."

Kirra da kadınla birlikte ayağa kalktı. "Mayva," dedi. Sesi çok ciddiye. "Tüm kalbimle bir savaş çıkmamasını diliyorum. Güney ve kuzey evleri için bundan daha kötü bir şey düşünmüyorum. Babamın kimin tarafında olacağını bilemiyorum çünkü babamın ne yapacağını kimse önceden tahmin edemez. Ama Lowell'e Danalustrous'un geçmişte Nocklyn ile dost olduğunu her zaman hatırlayacağını söyleyebilirsin ve umarım bu dostluk sonsuza kadar sürer. Evler arasında bir savaş çıkmasını istemeyiz. Umarım böyle bir felaket başımıza hiçbir zaman gelmez."

Bu sözcükler Mayva'nın yüz ifadesini biraz yumuşattı ve kadın kendini Kirra'nın kollarına attı. "Hayır, hayır, sen ve ben hep dost olacağız," diye söz verdi. Siyah saçları sarı saçların üzerine döküldü. "Ama ben çok huzursuzum, Kirra. Bazen erkeklerin kadınların anlayamayacağı ve bozamayacağı planlar yaptığını düşünüyorum."

Kirra kadına sarıldı ve sonra onu bırakıp bir adım geri çekildi. Gözleri gölgeliydi. "Bazen kadınlar da korkunç sırlar saklar," dedi. "Kötülerin sadece erkeklerden çıktığını sanmıyorum."

Mayva gülmeye başladı ve eldivenlerini taktı. "Hayır! Lowell onun kötü biri olduğunu düşündüğümü öğrenirse ne der? Uğramana çok sevindim, Kirra. Her ne kadar bu sohbet çok garip olsa da. Umarım yakında—her şey daha mantıklı bir hale büründüğünde—tekrar görüşürüz."

Kirra yumuşak bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Umarım çok yakında."

Mayva dışarı çıkarken Kirra başka bir şey söylemedi. Seyis kadına kapıyı açtı ve küçük grup dışarı çıktı. Justin kapıyı arkalarından kapattı ve sessizce grubun uzaklaşmasını beklediler.

Sonra Kirra dönüp Senneth'a baktı. Senneth pencerenin önünde oturuyordu ve başı önüne eğikti. Her zamanki duruşu değildi ve Tayse, Mayva Nocklyn dışarı çıkar çıkmaz itaatkâr

hizmetkâr rolüne neden bir son vermediğini merak etti.

Kirra, "Pekâlâ?" diye sordu. "Tabii ki, yeni bir şey söylemedi ama yine de rahatsız ediciydi."

Justin, "Hayatım boyunca gördüğüm en aptal kadın," dedi.

Kirra omzu üzerinden, "Konumuna ve unvanına göre ortalama biridir," dedi. Gözleri hâlâ Senneth'in üzerindeydi.

Justin alaycı bir biçimde kendisini göremeyen Kirra'yı selamladı. "O zaman sen sıradışı biri olmalısın."

Kirra, "Sen?" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Senneth sonunda kafasını kaldırdı, şimdi yüzünde kusursuz bir maske vardı. "Bence Justin haklı," dedi. "Sen sıradışı birisin."

Kirra bir ayağını yere vurdu. "Ondan bahsetmiyordum."

Senneth başını iki yana salladı. "Bence Mayva en güzelini söyledi. Erkekler bizim bozamayacağımız planlar yapıyor. Ve sen de güzel söyledin: Neden krala bir konsey göndermiyorlar? Hemen Ghosenhall'a geri dönüp durumu Baryn'e anlatmalıyız."

Kirra kararsızdı. "Gisseltess'e uğramadan mı?"

Senneth, "Bence Gisseltess'te bilmediğimiz bir şey öğrenemeyiz," dedi. Sesi çok yorgundu. "Ama bence tam bir rapor sunabilmek için Halchon Gisseltess'e bir bakmalıyız."

Tayse, "O zaman," dedi. "Bu akşam güneye doğru yola çıkmalıyız. Daha fazla vakit kaybetmeyelim."

Senneth adama döndü. "Evet. Toplanın ve bir saat içinde yola çıkalım."

Otel sahibi aniden otelden çıkış yapmalarına şaşırdı, rahatsız oldukları bir şey varsa bunu çözebileceğini söyledi ama Kirra mümkün olan en soğukkanlı ses tonuyla her şeyin yolunda olduğunu ifade etti. "Ama yeni bir haber aldım," dedi. "Ve daha fazla kalamam. Umarım bu tarafa geri dönünce tekrar görüşürüz."

Justin atları getirdi ve trafiğin içine tekrar girdiler. Bir süre yol aldıktan sonra Kirra, Mayva'nınki kadar huysuz bir ses tonuyla, "Lanet olsun, açım. Akşam yemeğine kalmalıydık," dedi.

Justin sırıtarak, "Yol boyunca satıcılar var," dedi. "Yolda da karnımızı doyurabiliriz."

Kirra, "Ah, evet, bu benim zarafetime çok uygun olur," dedi. Ama Justin bir sokakta durup dört parça şişe geçirilmiş tavuk eti satın alınca, Kirra da diğerleri gibi yemeğini yedi ve tavuğun lezzetini takdir etti.

Tayse, "Yakında hava kararacak," dedi. "Çok uzağa gidemeyiz."

Justin, "Donnal ve Cammon'ı aramak zorunda kalırsak hiçbir yere gidemeyiz," dedi.

Tayse sırıtarak Justin'e baktı. "Yolun kenarında, şehrin kapısından biraz uzakta, bizi beklediklerine dair bahis oynayalım desem ne kadar para yatırırsın?"

Justin bir kahkaha attı. "Tek bir kuruş bile yatırmam. Ama öyle olup olmadığını çok merak ediyorum."

Öyleydi. Tayse elini sallayarak diğerlerini yanına çağırdı ve sonra bütün grup çöken karanlıkta güneye, Gisseltess'e doğru uzanan yola yöneldi.

23

Kirra ertesi gün yolda Gisseltess'in diğer Evler gibi olmadığını anlattı. "Her bir Ev'in nesillerdir var olan bir kişiliği vardır," dedi. "Örneğin, Brassenthwaite sadakati ile bilinir. Her ne kadar Kiernan sevilen bir adam olmasa da herkes krala sadık olduğundan emindir. Mayva bile isyana katılmayacağını biliyor. Kiernan'dan veya kardeşlerinden tahta karşı yapılan komploya katılmalarını asla istemez. Danalustrous her zaman herkesi dinlemesi ve sonra adil bir karar vermesi ile meşhurdur. Diğer Evler bir konuda fikir almak istiyorsa babama gelir; büyükbabam ile büyükbabama da gelirlerdi. Danalustrous soyundan gelenler soğukkanlıdır. Tilt sinsidir, Merrenstow etkileyicidir; bunlar Evler'den bazılarının üzerlerine yapışan özellikleridir. Üzerlerine yapışırlar çünkü doğrudurlar," diye ekledi. "Ama Gisseltess."

Senneth, "Karışık bir tarihi vardır," dedi. "Evin liderleri bazen sadıktır, bazen değildir, bazen öyle kaypaklardır ki hangi tarafta olduklarını bile anlayamazsın. Evin bazı nesilleri acımasızlıkları ile ünlüdür ve bazıları sakinliğiyle. Sanki sürekli olarak atalarının suçlarını affettirmeye çalışırlar, bu yüzden oğullar ve kızlar her zaman annelerinden ve babalarından farklıdır."

Tayse, "Pekâlâ," dedi. "Halchon Gisseltess'in babası için ne söylenebilir?"

Kirra ve Senneth birbirlerine baktı. Kirra, "Kesinlikle güvenilir bir adamdı," dedi.

Senneth başıyla onayladı. "Sözünden asla dönmezdi, bir servete veya hayatına mal olacak olsa bile. İnatçıydı, çoğu zaman hoşlanılmayan bir adamdı ve yanında çok fazla vakit geçirmek isteyeceğiniz türden biri değildi ama ona güvenebilirdiniz."

Tayse, "Ah," dedi. "O zaman durum gerçekten karışık."

Justin, "Ya kız kardeşi?" diye sordu. "Kızların lideri? O nasıl biridir?"

Kirra başını iki yana salladı. "Ben onunla hiç tanışmadım. Ben topluluk içine çıktığımda o çoktan inzivaya çekilmişti. Ve insanlar ondan çok fazla bahsetmezdi, bu yüzden balolara ve partilere katıldığı dönemde içine kapanık biri olduğunu düşünüyorum." Senneth'a baktı. "Sen onunla hiç karıştın mı?"

Senneth bir süre sessiz kaldı, sanki vereceği cevabı düşünüyordu. Tayse hemen cevabın evet olduğundan şüphelendi ve Senneth anlatmayı seçerse ilginç bir şey gelecekti.

Senneth sonunda kelimeleri dikkatlice seçerek, "Babam onu tanırdı," dedi. "Bence ona hayrandı ama zaten babam fanatikleri hep severdi. Çünkü ona göre anlaşılması daha kolay insanlardı."

Kirra, "O zaman eskiden beri mi fanatikti?" diye sordu.

"Dini bir fanatik mi demek istiyorsun? Her zaman gümüş ve siyah giyerdi, ne zaman görsem ve evet aytaşları takardı. Sanırım hayatı boyunca Solgun Anne'ye inandı. Ama bundan daha fazlası da var. Her zaman kendini bir davaya tamamen adanmış biriydi, her türlü inanca, hangisine inanıyorsa. Hep aynı renkleri giyerdi. Hep aynı yiyecekleri yerdi. Birinden nefret ediyorsa tüm kalbiyle ederdi. Coralinda Gisseltess'in inceliği onda yoktu."

Tayse, "Senin hakkında ne düşünüyordu?" diye sordu.

Senneth bu soruyu komik bulmuş gibiydi. "Benimle ilgili bir fikri neden olsun ki?"

Justin sabırsızca, "Babanı tanıyorsa..." dedi.

"Şunu ifade etmeme izin verin. Şundan eminim, babamın beni bir mistik olduğum için evden kovduğunu öğrenince onu kesinlikle tebrik etmiştir. Ben, tabii ki, bunlar olurken orada de-

ğildim, bu yüzden emin değilim." Kirra'ya baktı. "Ve senin lanetli bir kandan geldiğini öğrenince seni evden atmayan babanı da kinadığına eminim."

Kirra, "Bu, enteresan olurdu," dedi. "Bütün Evler taraf seçmeye başlayacak. Babama yandaşlar benimle ilgili ne düşündüklerine karar vermek zorunda kalacak."

Justin, "Belki de baban seninle ilgili bir karar vermek zorunda kalacak," dedi.

Tayse sert bir cevap bekledi ama Kirra sadece güldü. Senneth, "Danalustrous değil de başka bir Ev'den bahsediyor olsaydın inandırıcı olurdu. Ya da Malcolm dışında bir Danalustrous'tan bahsediyor olsaydın," dedi.

Kirra, "Babam benden vazgeçmektense diğer on bir Ev'e birden savaş açar," dedi.

Tayse ağırbaşlı bir biçimde, "Umarım haklısındır," dedi. "Bir sürü vâris büyüden çok daha önemsiz bir şey yüzünden ailesinin gözünden düşmüştür."

Cammon, "Ama savaş gerçekten bununla mı ilgili? Büyü?" diye sordu. Sohbate beklenmedik bir biçimde dahil oldu. Diğerlerini duyabileceği kadar yakına girmişti, konuyla hiç ilgilenmeyen Donnal ise hâlâ gerideydi. "Yoksa tahtın kime kalacağıyla mı ilgili?"

Tayse, Senneth'a baktı ve Kirra'ya baktığını gördü. Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Pekâlâ," dedi. "Bu savaşın kökü nedir? Eğer bir savaş varsa."

Kirra, "Ben emin değilim," dedi. "Ama bence hepsi birbiri ile ilişkili."

Tayse, "Varsayalım ki Evler kimin mistiklere tolerans gösterdiği ve kimin göstermediğiyle ilgili ikiye ayrıldı," dedi. "Kimler müttefik olur?"

Kirra dudaklarını ısırdı. "Önce, kralın pozisyonunu söylemelisin çünkü Brassenthwaite'nin nerede olacağını bu belirler."

Tayse, "Kral mistikleri seviyor gibi," dedi. Yan gözle Senneth'a baktı.

Senneth güldü. "Evet ve Aleatha'nın dediği gibi bir mistik ile evliyse, tacın mistiklerin yanında olduğunu söyleyebiliriz."

Tayse, "O zaman Danalustrous da kralın yanında olacak," dedi. "Ve Brassenthwaite'nin krala sadık kalacağını zaten..."

Justin, "Kiernan Brassenthwaite mistiklerle ilgili ne düşünüyor?" diye sordu. "Düşüncesi krala olan sadakatine ağır basamaz mı?"

Tayse yine Senneth ile Kirra'nın göz göze geldiğini gördü. Kirra, "Kiernan geçmişte mistiklerle ilgili hoş sözler söylemedi," dedi. "Ama Halchon gibi işi onları avlamaya kadar götürmedi ama yine de kendini onları savunurken bulabilir."

Justin, "O zaman Brassenthwaite bir soru işareti," dedi.

Senneth başını iki yana salladı. "Hayır. Kral büyüünün tarafındaysa Brassenthwaite krala ihanet etmez."

Kirra, "Katılıyorum," dedi.

Justin hâlâ şüpheliydi ama Tayse devam etti. "Pekâlâ Brassenthwaite ve Danalustrous kralın yanında olmayı seçti. Ya diğer kuzey Evleri?"

Kirra, "Merrenstow sadık kalacaktır," dedi. "Kralın ilk eşi Merrenstow'dan, kendi kızları için savaşıyor olacaklar."

Tayse, "Ya kızları tahta geçmeye uygun değilse? Ve Kraliçe Valri'nin yeni bebeği tahta geçmeye adaysa?" diye sordu.

Kirra endişeliydi. "Bilemiyorum."

Görünüşe göre evlerin bir kısmından emin değillerdi. Gisseltess, Nocklyn ve Fortunalt'ın potansiyel düşmanlar listesinde olduğu kesindi, Helven de Martin Helven kadar barışçıl bir adam olursa olsun muhtemelen diğer güney Evleri ile birlikte hareket ederdi. Senneth ve Kirra, Ariane Rappengrass'ı seviyor ve Gisseltess'in yanında yer alacağını düşünmüyordu ama fiziksel konumunun kötü olduğunu ve etrafının olası isyancılar ile çevrildiğini söylediler. Coravann, Kianlever ve Storian'ın iki tarafta olmak için de sebepleri vardı ve Tilt'in ne yapacağı önceden tahmin edilemezdi.

Kirra karamsar bir ses tonuyla, "Tek bir şeyden eminim," dedi. "Savaş kim kazanırsa Tilt'in yanında olduğunu düşünecek."

Tayse, "Ya Lirrenlands?" diye sordu.

Herkes cevap için Senneth'a baktı. Senneth bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Ben Lirrens'in savaşacağını sanmıyorum," dedi. "Saldırıya uğramazlarsa veya tehdit edilmezlerse karışmazlar. Gillengaria'nın geri kalanıyla çok fazla ilgilenmiyorlar. Huzur içinde yaşayacaklarsa olan biteni dağların ardından seyrederler."

Tayse, "Lirrens tarafsız kalsa bile sayılar iyiye işaret etmiyor," dedi. "Kralın karşısında çok sayıda ev var ve çok fazla evin hangi tarafı seçeceği belli değil."

Senneth ciddiyetle, "Krala anlatmamız gereken şey de bu," dedi. "Şimdi güçlü müttefikler bulması gerekiyor. Gerekğinde ödün vermeli ve dost olabildikleri ile dost olmalı."

Kirra yavaşça, "Ve karar vermeli," dedi. "Büyülü dostları yanında olacak mı olmayacak mı? Çünkü büyüye savaş açmamayı seçerse bağlılıklar değişir."

Cammon, "Savaş büyüyle ilgiliyse," dedi.

Tayse gözlerini kısıtı ve Kirra'ya baktı. "Savaş tahta kimin geçeceğiyle ilgiliyse ve büyüyle ilgili değilse, baban hangi tarafı seçer? Prenses Amalie'nin tahta geçmesi uygun değilse veya ölürse, Kraliçe Valri'nin de bir çocuğu olmazsa, ne yapar? Baban o zaman kimi destekler?"

Kirra endişeliydi. "Bilmiyorum. Babamın ne yapacağını önceden tahmin etmek çok zordur, işin içinde bir aile mensubu yoksa. Sadece politikadan ibaretse, o zaman hangi tarafta yer alacağına dair hiçbir fikrim yok."

Justin, "Tahta kimin geçeceğini hiç düşündü mü?" diye sordu.

Kirra hafifçe güldü. "Babam her şeyi düşünür."

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Tayse sonunda, "Entere-san bir yıl olacak," dedi.

Senneth gülüyormuş gibi bir ses çıkardı ama bu sesin içinde neşeden çok çaresizlik vardı. "Enteresan ve kanlı," dedi. Başka bir şey söyleyen olmadı.

Akşam kamp yaptıklarında kılıç antrenmanı yapmak iyi bir fikir gibiydi. Donnal ve Cammon istekliydi ama Senneth teklif yapılırınca sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Tayse birkaç hafta önce olsa ısrar ederdi ama kadının neler yapabildiğini biliyordu, bundan sonra hiç kılıç eğitimi almasa bile kendi başının çaresine bakabileceğinden emindi.

Bu yüzden Justin ile birlikte tüm dikkatlerini diğer iki erkeğe verdiler, aralarda rakip değiştirdiler. Donnal yetenekliydi ve sürekli antrenman yaparsa iyi bir savaşçı olabilir ama küçük bir asilin emrindeki sıradan bir muhafızdan öteye geçemezdi. Cammon, iyi bir kılıç ustası olabilecek bir vücuda veya deneyime sahip değildi ama arada bir çevikliğiyle Tayse'yi şaşırtıyordu. Özellikle de rakibinin hamlesini önceden tahmin etmek ve vuruşu karşılamak konusunda iyiydi, bu yüzden Tayse çocuğun savunmasını aşip doğru düzgün bir darbe indiremedi. Tabii ki, birkaç kez savunmasını aşmayı başardı ve gerçek bir savaş olsa bu kadar da yeterdi ama bunun çok nadir olmasına Tayse bile şaşırdı.

Tayse, "Büyünü kullanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Kılıçlarını yere indirdiler ve dinlendiler. "Beni okuyup bir sonraki hamlenin nereden geleceğini anlıyorsun."

Cammon, "Bunu yapmak zorundayım," dedi. "Yoksa şimdiye kadar çoktan ölmüştüm. Sen istesen bile büyümü durdurabileceğimi sanmıyorum."

Tayse sırttı ve başını iki yana salladı. "Ölümüne bir savaşa girdiysen her türlü şeyi lehine kullanabilirsin," dedi. "Düşmanın senin vuruşları önceden tahmin etmek konusunda neden bu kadar iyi olduğunu bilmeyecek. Ama dövüşün sona ermesini istiyorsan arada bir öldürücü bir darbe indirmeyi de öğrenmen gerek."

Tayse, Cammon ile konuşurken, bir yandan da Senneth'in battaniyesi üzerine oturmuş sessizce kendi aralarında konuşan kadınlara bakıyordu. Tayse konuştukları şeyin kendi ağzından çıkanlardan çok daha ilgi çekici ve bu görevin sonucu için çok daha önemli olduğuna emindi. Cammon'a baktı, çocuğun uzakta konuşulanları duyup duyamadığını veya duygularla niyetleri sezip sezemediğini merak etti.

Cammon'ın, Senneth'in konuştuklarını duyuyor olsa bile kendisine söyleyeceğini sanmıyordu, bu yüzden bir şey sormadı.

Herkes erkenden yattı, ilk nöbet Justin'indi ve nöbeti geceyarısından sonra Tayse'ye devretti. Tayse her zamanki gibi kampın etrafında bir daire çizdi, atları inceledi, arada bir durup sesleri dinledi. Ayağının altındaki zemin sertti, kamp ateşinin ışığından uzaklaşınca hava birden soğuyordu. Ama zayıf rüzgâr yanağında serin bir his bırakıyor, sanki tenine nemli parmaklar değiyor ve bu dokunuş baharın yeşilini de vaat ediyordu. Tayse derin bir nefes aldı, işaretlerin kokusunu şimdiden alabiliyordu. Toprak gevşiyor, tohumlar toprağın altında kök salıyordu. Çok fazla kalmamıştı. Kış sonunda bitecekti.

Tayse kampa geri döndüğünde hâlâ huzursuzdu ve sessizce uyuyanları teker teker kontrol etti. Justin sırtüstü yatıyordu ve eli hançerindeydi. Kirra yana dönmüş ve Donnal kıza sarılmıştı, hem Kirra'nın şeklini taklit ediyordu hem de kızın gölgesi gibi karanlıktı. Senneth battaniyesini üzerinden atmış öyle uyuyordu, soğuktan korunmak için sadece üzerindeki kıyafetleri vardı, ama Tayse yine de vücuttan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu.

Cammon irkildi ve doğrulmaya başladı, Tayse hemen yanına gitti. "Özür dilerim," dedi. "Benim."

Cammon başını iki yana salladı, odaklanmaya çalıştı. "Bir şey," dedi. "Sanırım seyahat eden birileri."

Tayse kısık sesle, "Justin," dedi. Diğer Gezgin adı söylenir söylenmez uykusundan uyanıp alarma geçti. Cammon uzanıp Donnal'ı dürttü. Donnal dört ayak üzerinde doğrulup etrafına

bakındı. Tayse ve Justin'in silahlandığını görünce hemen kurt formuna geçti.

Herkes kusursuz sessizliği dinledi, sadece kadınların nefes alıp verişini duyuyorlardı. Bir an için –tedbiri elden bıraktığı yarım saniye için– Tayse uyumaya devam etmelerini istedi, böylece erkekler de yaklaşan tehdidi karşılamaya gidebilirdi. Ve sonra sabah olduğunda gururla bertaraf ettikleri tehdidi anlatabilirlerdi. *Sizi nasıl koruyoruz, gördünüz mü? Bizim yanımızda nasıl güvende olduğunuzu anladınız mı?*

Çok saçmaydı. Gerçekten bir dövüşe gireceklerse Senneth ve Kirra'nın yeteneklerinin faydası olabilirdi.

Donnal'ın hırlamaya başladığını duydu ve kurdun vücudunun gerildiğini fark etti. Havayı koklarken başını ileri geri sallıyordu, sonra olduğu yerde dondu kaldı, dişlerini gösterdi ve bakışlarını tek bir yöne odakladı.

Tehlike kuzeydeydi. Birileri peşlerinden geliyordu.

Tayse, Cammon'a, "Ne kadar uzaktalar?" diye sordu.

"Çok uzak değil. Belki yüz metre."

"Kadınları uyandırmamız gerek."

Ama Donnal soğuk burnunu çoktan yere indirmiş Kirra'nın yanağına dokunuyordu. Kirra nefesini tuttu ama yerinden kalkarken başka hiçbir ses çıkarmadı. Tayse dikkatlice battaniyelerin arasından geçip Senneth'in yanına çömeldi ve kadını omzundan sarsmaya hazırlandı.

Senneth, Tayse dokunmadan uyandı ve yarı ışıktı Tayse'ye bakarken gözlerinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Beyaz saçları dağınıktı, yüzündeki ifadeye göre ya bir şeyleri gizliyordu ya da henüz tamamen uyanmamıştı. Tayse birkaç saniyelikliğine konuşamadı.

Senneth kısık sesle, "Sorun mu var?" diye sordu.

"Yoldan gelenler var. Belki de Nocklyn Kuleleri'nden."

Senneth başıyla onayladı ve dünya karardı. Ateş birden söndü ve soğuk gece üzerlerine çöktü. Tayse bir an için kör oldu;

etrafındaki arkadaşlarını göremedi. Senneth'in hareket ettiğini duyabiliyordu, önce çömeldi sonra ayağa kalktı, etrafındakiler de sessizce hareket etti. Tayse sonunda grubun geri kalanını görmeye başladı.

Cammon, "Bizi mi arıyorlar?" diye sordu.

Tayse, "Bunu bilmek zor," diye cevap verdi. Sözcükler ağzından fısıltıyla çıktı. "Yolda çok fazla dikkat çekti ve birkaç düşman edindik. Ama dövüşmemeyi tercih ederim."

Senneth de kısık sesle cevap verdi. "Cammon. Atları sakınleştir. Kirra, Donnal. Avcı formunda yolun kenarına. Tayse, Justin, yanımda kalın."

Justin, "Bizi görünmez mi yapacaksın?" diye fısıldadı. Ses tonunda hâlâ alaycı bir ton vardı. "Ateşin kokusunu alırlar."

Senneth, "Bu ateşin değil," dedi.

Tayse bunun doğru olduğunu düşündü. Daha önce hiç fark etmemişti. Yakıt olmadan ateşi yakabiliyor, kamp yerinde her zamanki çam ve sedir kokusu olmuyordu. Atlar küçük bir derenin yanındaydı, oradaki kış çimenlerinin atların karnını doyuracağını düşünmüşlerdi. Cammon atların sessiz kalmasını sağlayabilirse, Donnal ve Kirra gece yaratıkları olarak gizlenirse, Senneth de geriye kalanları görünmez yaparsa gelenler kamp yerini fark etmeden yoluna devam edebilirdi.

Cammon atların yanına doğru giderken çıkan hışırtıları duydular. Kirra ve Donnal yolun yanına geçti. Tayse, Kirra'nın form değiştirdiğini görmemişti ama büyük bir kedi formunda olduğunu düşündü. Bir *raelyn* değildi çünkü kulaklarında ve sırtında tüyler görmüyordu. Belki de görkemli bir aslandı, yüzlerce yıldır Ghosenhall'da görülmemesine rağmen kralın sembolü olan altın renginde yaratıktı. Kirra böylesine çaresiz bir durumdayken bile böylesine şiirsel bir çözüm bulabilecek biriydi.

Tayse kendine hâkim olamayıp gülümsedi.

Yaklaşan atlıların sesini duyunca gülümsemesi hemen yüzünden silindi. Önce nalların seslerini, ardından dizginlerin şingirtti-

sını, sonra da burnundan soluyan atları duydu. Doğruydı; yaya olarak seyahat etmek ata binmekten çok daha sessizdi. Ama bu grup aşırı sessiz ilerliyordu. Yavaş hareket ediyor, sanki yolun iki yanında gizli bir şey olup olmadığına bakıyorlardı. Tehlikeli bir karar verip gece seyahat etmek zorunda kalan ve evlerine ulaşmak için acele edenlere benzemiyorlardı. Bu atlılar avdaydı.

Tayse, Senneth'in bileğine dokunduğunu ve vücudunu kendisine çektiğini hissetti. Diğer yanındaki Justin de kadına biraz daha yaklaştı. Tayse boşta elinin parmaklarını açıp kapattı ve zayıf ay ışığında ellerine baktı. Elleri bakarken gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra atlılar önlerinden geçti, yolda yan yanaydılar ve yanlış bir adım atarlarsa bir uçurumdan düşecekmiş gibi ihtiyatlı adımlar atıyorlardı. Tayse nefes almamaya çalışarak karanlıktaki şekilleri saydı. Sayıları yirmi, belki otuz kadardı. Giydikleri renkleri göremiyordu ama kıyafetleri tepeden tırnağa siyahlar giymişler gibi karanlıktı.

Öndekiler kamp yerini geçtikten ve arkadakiler kamp yerinin hizasındayken en önden gelen bir ses grubu durdurdu. En yakındaki atlar durdu ve ayaklarını yere vurdu. Tayse adamların atları sakinleştirmek için boyunlarını okşadığını gördü ama kimse konuşmadı.

Sonra önden kısık bir ses geldi. "Burası değil mi? Buralarda bir yerde olmalı. Kamp yerinin burada olduğunu görmedik mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum ama..." Adam omzunu silkti. "Burada hiçbir şey yok."

"Belki de bir sonraki dönemeçten sonradır."

"Elli metre önce de aynısını söylemiştin."

"Burada olduğunu düşünüyordum."

"Ayrılıp yolun iki tarafına bakmamızı ister misin? Belki de geldiğimizi duydular ve ateşi söndürdüler."

"Ateş kokusu almıyorum."

"Burada olduğunu düşünüyordum."

Sessizce tartışmaya devam ettiler. Arkadaki erkekler sabırlı

bir biçimde atlarının tepesindeydi, dizginleri boştaydı, omuzları yorgunluktan çökmüştü. Tayse'nin gözleri en yakındaki askerlerin üzerindeydi, bakışları adamların arasında gidip geliyordu. En yakındakiler bu askerlerdi; saldırıya geçerlerse önce bunlara saldıracaklardı.

En arkadaki askerlerden biri birden sırtını dikleştirdi ve dizginlerine asıldı. Atı kışneyerek isyan etti ve geri adım attı. Adamlar huzursuzca kıpırdandı, bir veya iki tanesi sessiz olmasını söyledi.

İlk asker, "O neydi?" diye sordu. "Gördünüz mü?"

"Hayır. Neyi? Ortam çok karanlık. Herkesi böyle korkutmaya bir son ver."

"Şurada. Gözler. Bir kurdun gözlerini gördüğüme yemin edebilirim."

"Evet, belki de bir kurttur. Yılın bu zamanı buralarda çok kurt olur. Ama bu kadar kalabalık bir gruba saldırmazlar, bu yüzden sizlanmayı bırak."

"Çok yakındı! Saldırmayacaksa yola neden bu kadar yaklaştı?"

"Pekâlâ, belki de..."

"Kuduzdur, belki de delirmiştir! Yaşamak veya ölmek umurunda değildir ve her şeye saldırabilir."

"Lütfen sesini keser misin? Kurt falan yok, saldıran da yok ve sessiz olmazsak başımız belaya girecek."

"Ben sadece bir şey gördüm..."

"Sessiz ol! Lütfen bir dakikalığına. Hiçbir sorun olmadığına eminim."

Askerler yeniden sustu. Hepsi nefeslerini tutmuş gibiydi; askerler, Tayse, Justin ve hatta Senneth bile hareketsizdi.

Sonra karanlığın içinden Tayse'nin hayatı boyunca duyduğu en ürkütücü ve en rahatsız edici feryat geldi. Bir kadının sesi gibiydi ve sonra birden boğazı sıkılmaya başlamış gibi tizleşti. Tayse tüylerinin ilkel bir korkuyla diken diken olduğunu hissetti.

Atlar burnundan soludu ve korkuyla ayaklarını yere vurdu. Atlılar artık sessiz kalma ümidini kaybettiğinden atları sakinleştirmeye çalıştı ve birbirlerine sesin ne olduğunu sordu. Atlardan biri öne atıldı ve binicisi hayvanı kontrol etmeye çalıştı. Ön saf-lardaki komutan geriye geldi ve öfkeli bir ses tonuyla emir verdi. "Sessiz olun! Atlarınızı kontrol edin! Formasyona geri döndün ve arkada olay çıkarmayın!"

Askerlerden biri, "Komutanım!" dedi. "Sesi duydunuz mu? Ne olduğunu biliyor musunuz?"

Komutan tiksintiyle, "Bir gece avcısı, muhtemelen bir tür kedi," diye cevap verdi. "Sizin acemi erler gibi davranmanıza sebep olacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Askerlerden biri, "Bu sıradan bir vahşi kedi değildi," dedi. "Ben Coravann'da büyüdüm, babamla Lireth dağlarında avlanırdık. Bu sesi daha önce de duydum."

Birisi, "O zaman nedir?" diye sordu.

"*Raelynx*."

Arkadaşları korku, şok ve şaşkınlık sesleri çıkardı. Hangi sesi çıkardıkları herhalde yarattığı daha önce duyup duymadıklarına göre, ne olduğunu bilip bilmemelerine göre değişiyordu. Komutan hâlâ aksiydi.

"Saçmalık. Ülkenin bu kısmında *raelynx* yoktur. Şimdi formasyona geri dönün ve yola koyulmaya hazırlanın." Atını öne sürdü ve gölgeli formu gözden kayboldu.

Askerlerden biri neşeyle, "Burada birileri kamp yapıyorsa bile şimdiye kadar korkup kaçmıştır," dedi.

"Ya da bu şey -*raelynx*- onları yemiştir." Gülüşmeye başladılar.

"Ben burada hiç kimsenin olduğunu sanmıyorum. Kamp ateşi falan da görmedim. Carles ışık gördüğünü söyledi ama birkaç kilometre uzaktaydık. O kadar uzağı kim görebilir?"

Askerlerden biri, "Leydinin gözyaşları adına, lütfen artık eve gidip bu soğuk geceyi sıcak yataklarımızda tamamlayabilir miyiz?" diye sızlandı.

Komutanın sert emri herkesi tekrar susturdu. Tayse askerlerle aynı fikirdeydi. Yolun kenarında kamp yapıp uyuyanlar olsa bile artık uyanmış ve bir yere gizlenmiş olurlardı. Yeniden rahat rahat nefes alıp vermeye başladı. Bu adamların yola devam edeceği kesindi.

Senneth'in bileğini sıkıgını hissetti ve sonra doğal olmayan, rahatsız edici çığlık bir kez daha duyuldu. İnilti, ciyıklama, yine boğuk bir biçimde birden kesildi. Tayse, Cammon'un atları kontrol etmekte zorlanmıyor olmasını ümit etti çünkü yoldaki atlar korkmaya başlamıştı. Kişnemeler ve şaha kalkan atlar karışıklığa sebep oldu —biniciler bağırdı, atlar burnundan soludu— sonra dört veya beş at birden dört nala koşmaya başladı. Hemen ardından diğer atlar da onlara katılınca yol, yeri döven nallar ve hayvanları kontrol etmeye çalışan iki büküm binicilerle doldu. Ama bütün kargaşa güneye doğru ilerliyordu. Ortalık karıştıktan beş dakika sonra yol boştu. Tayse atların uzaktan gelen seslerini hâlâ duyabiliyordu ama sesler çok uzaktan geliyordu.

Grup ihtiyatla bir araya geldi. Senneth, Gezginlerin bileklerini bıraktı ve Cammon da gizlendiği yerden çıktı. Kirra ve Donnal insan formundan yoldan diğerlerinin yanına yürüyorlardı. Sönmüş kamp ateşinin başında bir araya toplandılar ve fısıldaşmaya başladılar.

Tayse, "Bizi arıyorlardı," dedi.

Donnal, "Bizi mi? Yoksa yolun kenarında kamp yapan birilerini mi?" diye sordu.

"Bizi. Bence bunlar Kızların muhafızları veya Gisseltess adamlarıydı. Son birkaç haftadır dikkatleri üzerimize çok fazla çektik."

Senneth, "Armalarını görmek için fazla karanlık," dedi. "Bu yüzden hangisi olduklarını bilmiyorum."

Donnal, "Kızların muhafızları," dedi. "Kuşaklarındaki ayları görebiliyordum."

Cammon, "Bu iyi mi kötü mü?" diye sordu.

Senneth başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Kirra, Cammon'a döndü. "Atları iyi idare ettin. Hiç paniğe kapılmadılar."

Tayse çocuğun sırttığını gördü. "Teşekkürler."

Kirra, Senneth'a döndü ve gülmeye başladı. "*Raelynx* harika bir iş çıkardı. Donnal ve ben birkaç kez ulumalı mıyız diye düşünüyorduk ama yaratığın sesi bizim çıkarabileceğimiz seslerden çok daha etkili oldu."

Senneth gülümsüyordu. "Ve Coravann'lı bir adam sesi tanıdı! Bu kadar şanslı olacağım aklıma gelmezdi."

Justin, "İtiraf etmeliyim ki, ilk kez bizim yanımızda olmana çok sevindim," dedi.

Donnal, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Riski göze alıp uyuyacak mıyız?"

Tayse başıyla onayladı. "Biraz uyumamız gerek. Yoldan biraz daha uzaklaşacak ve ateş yakmayacağız."

Senneth hafifçe gülümsedi. "Ben ateş olmadan da vücutlarımızı ısıtabilirim."

Tayse, "Ve siz ikiniz," dedi. Cammon ve Donnal'a döndü. "Gecenin geri kalanında sırayla nöbet tutacaksınız."

Cammon sırttı; Donnal sadece başını salladı. Siyah saçlı Danalustrous erkeği, "Sanırım elindeki en iyi nöbetçiler bizleriz," dedi.

Küçük bir vadide soğuk bir kamp yaptılar, herkes kendine yatacak düz bir yer aradı ve sonra vücudunu rahatsız eden taşlarla dalları altından temizlediler. Herkes çok yorgundu ve sinirler adrenaline gerilmişti, bu yüzden uyumak zordu. Tayse bir süre uyanık kaldı, bu şekilde nasıl seyahat edeceklerini düşündü. Her an, gece veya gündüz, saldırıya uğrayabilirlerdi. Tehlikelerden haberdar olmak için duyuları gelişmiş iki mistiğe güveniyorlardı, böylece tehlikenin nereden geldiğini anlayabileceklerdi.

Gisseltess topraklarına girerken herkes tetikte olmalıydı; bütün enerjilerini hayatta kalmaya harcamaları gerekiyordu.

Tayse huzursuz bir uykunun ardından erkenden uyandı ve diğerleri uyanmadan bir ateş yaktı. Senneth'in büyüğü gece boyunca herkesi ısıtmıştı ama gündüz yoldan uzakta ateş yakabileceklerini düşünüyor ve sıcak bir yemek için can atıyordu. Ardından Justin ve Kirra uyandı. Cammon, 'Tayse'nin uyanık olduğunu görünce uykuya dalmıştı; Donnal ise gece nöbetinin büyük bir kısmını tuttuğu için horul horul uyuyordu.

Senneth, Tayse'nin uzattığı sıcak çayı alırken, "Bir sürü geceyi böyle geçirmek hepsi için çok zor olacak," dedi.

Kirra başını iki yana salladı. "Son nöbeti ben tutmalıydım. Hayvan formuna geçip sesleri dinleyebilirdim."

Senneth kıza bakıp hafifçe gülümsedi. "Neden Donnal'ın kurdunun senin şahininden veya dağ aslanından daha tetikte olduğuna inanıyorum?"

Kirra altın saçlarını geriye attı ve gülmeye başladı. "Çünkü sen de diğerleri gibi benim güzel ve uçarı olduğumu düşünüyordun."

Justin, "Kesinlikle uçarısın," dedi.

Kirra bu yorumu duymazdan geldi. "Ama sizi temin ederim ki duyularım Donnal'inkiler kadar keskindir."

Tayse, "İyi o zaman," dedi. "Bu akşam nöbeti ondan devralabilirsin."

Justin şüpheyle uyuyan formlara baktı. "Bu sabah yola biraz daha geç mi çıksak? Onlara dinlenmeleri için zaman mı tanısak?"

Kirra kafasını kaldırıp gri gökyüzüne baktı. "Yine kar mı yağacak? Size de yıllardır yoldaymışız gibi gelmiyor mu?"

Senneth, "Serramarra daha fazla beklemeyelim diyor," dedi. "Bence bir saat daha dinlensinler, sonra yola çıkarız."

Tayse başıyla onayladı ve doğruldu. "Ben izleri kontrol etmek istiyorum. Dün akşam kaç kişinin geldiğini ve ne kadar uzağa gittiğini anlamaya çalışacağım. İleride bir yerde kamp kurduysalar, gece bizi hazırlıksız yakalamalarından daha iyi durumda değiliz demektir."

Justin de ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

Tayse başını iki yana salladı. "Sen her ihtimale karşı yanlarında kal. Ve biraz su bulmaya çalışabilirsin. Herkes dikkatli olsun."

Kirra, "Şurada bir su birikintisi var," dedi. Yoldan uzakta bir yeri işaret etti. "Donnal ile gezinirken bulduk. Ama donmuştu."

Tayse, "Hiç yoktan iyidir," dedi. Kılıç kemerini bağladı. "Ben bir saate geri dönerim, sonra yola çıkarız."

Tayse birkaç dakika sonra yola çıktı, eyerinde eğilip çamurun ve toprağın içindeki izleri incelemeye çalıştı. Burada bütün grup yolun ortasında durmuş, neyin peşinde olduklarını tartışmıştı. Biraz ileride, paniğe kapılan atların dört nala koşarken bıraktığı izler göze çarpıyordu. Tayse ağır ağır ilerlerken gözleri yolun üzerindeydi. Görünüşe göre atlar birkaç kilometre boyunca koşmuş ve sonra sakinleşmişti. Yine de zemindeki karışıklık, atlıların yavaşladıktan sonra bile atları kontrol etmekte zorlandığını gösteriyordu. Tayse birkaç kilometre daha atları susturamadıklarını tahmin etti, bu yüzden muhtemelen birkaç saat daha yola devam etmiş, sonrasında yorgun atlar ve askerler dinlenmek için bir yerde kamp yapmıştı.

Tayse yolun ortasında durup gözlerini kıstı ve birkaç kilometre ötedeki hayali kamp yerini görmeye çalıştı. Kendi grubundakiler kadar yorgun olmalıydılar; güneye doğru ilerlemeden önce bölgede bir gün veya daha fazla süre kalırlar mıydı? Ve Senneth ile dostlarının peşine düşen tek grup bu muydu? Tayse ve yanındakiler ormanlık arazileri kullanarak Gisseltess'e dolambaçlı bir yoldan ilerlerse, her yol ayrımında karşılarında askerleri mi bulacaktı?

Tayse başını iki yana salladı. Bu, mümkün değildi. Kimse bu kadar önemli olduklarını düşünüyor olamazdı. Kimse nerede olduklarını bile bilmiyor ve bu bölgeden her gün binlerce insan geçiyordu. Solgun Annenin Kızları'nın korumalarının yapacak başka işleri de olmalıydı: korunması gereken sınırlar, izi sürülmesi gereken inanmayanlar. Tayse ve yanındakiler kırsal kesimden

Gisseltess'e ilerleyebilirdi, bunu yapmak grubu yavaşlatırdı ama en azından Gümüş Leydi'nin askerlerinden uzakta olacaktı.

Tayse dizginlere asıldı ve atını geldiği yöne çevirdi.

Ama şimdi karşısında gümüş ve siyah renklerin içinde dört asker vardı.

Dizginlere o kadar sert asıldı ki atı şaha kalktı, az kalsın eyerinden düşüyordu. Şimdi diğer tarafında da askerler vardı, ormanın içinden çıkıyorlardı ve yarısının ellerinde kılıçları, diğer yarısının ellerinde de arbaletleri vardı. Tayse tuzağa düşmüş ve etrafı sarılmıştı.

24

Senneth suya gitti ve Justin de onu takip etti. Senneth, "Senin kampa göz kulak olman gerekmiyor muydu?" diye sordu.

Justin, "Korunması gereken sensin diye düşünüyorum," dedi. "Tayse seni han odasında bile yalnız bırakmaktan hoşlanmıyor."

Tayse koruması gereken herkese karşı bu kadar takıntılı mı? diye sormak istiyordu ama bunun aptalca bir soru olacağını farkındaydı. Tayse genelde kralı korumakla görevli olur ve onun için gerekirse canını verirdi. Justin, Senneth için Tayse'nin diğer koruma görevlerinde nasıl olduğunu anlatsa bile Senneth'ın istediği cevabı veremezdi. Neden sorduğunu anlasa bile.

Senneth'ın kendisi de sorunun cevabını bilmek istediğine emin değildi.

"Bu taraftan," dedi. Buzlu bir patikadan aşağıya indi. "Donnal dün akşam suya ne zaman gitti? Benim bilmek istediğim bu. Bence bunu uydurdu."

Justin sırtıyordu. "Bence hepimiz uyurken kurt formunda ortalıkta dolaşıyor."

"Ne yazık ki, bunu bilmek uyurken kendimi güvende hissetmemi sağlamıyor."

Justin, "Dün akşam çok kötü olabilirdi," diye itiraf etti. "Sarıları çok fazlaydı."

Senneth, "Gece savaşı avantaj bizde olabilirdi," dedi. Düz bir zemine ayak bastı ve az ilerideki yuvarlak buz tabakasını gördü.

"Ama kan dökülmediği için mutluyum."

Justin buzlu havuzun yanına çömeldi ve bıçağıyla buzu kırmaya çalıştı, Senneth'in eğilip buzu eritmesini beklemedi. "Ama yakında dökülecek."

Senneth'in iç geçirmekten başka verecek cevabı yoktu.

Birkaç santimetrelik buzu kırınca altındaki soğuk suya ulaştılar ve kaplarını doldurdular. Senneth ellerini kupa yaptı ve sudan biraz aldı, avucunda sıcak çay kıvamına gelene kadar suyu ısıttı, sonra buharı tüterken suyun tadına baktı. Justin topukları üzerinde yaylanarak hiç konuşmadan kadını seyretti.

Senneth gülümsedi. "Biliyorum. Büyümden nefret ediyorsun."

Justin ayağa kalktı. "Eskisi kadar değil."

Senneth bir süre daha çömelmiş pozisyonda kaldı, sanki işlerine yarayacak başka bir şey var mı diye merak ederek etrafına bakınıyordu. Bir an için, aptalca da olsa, bahar olmasını ümit etti. Ya da bir yerde küçük bir toprak parçasına baharı getirebileceği kadar uzun süre kalmayı arzuladı. Bunu yapabilirdi, bundan emindi; toprağı elleriyle ısıtır, biraz tohum eker, kışın ortasında çiçekler açtırabilir ve meyve yetiştirebilirdi. Sadece biraz toprağı olması gerekti. Ve zamanı. Keşke bir yerde bir günden veya bir haftadan veya bir aydan fazla kalabilseydi.

Justin, "Sorun nedir?" diye sordu.

Senneth başını iki yana salladı, dizlerindeki soğuk çamuru sildi. "Hiçbir şey."

Geri döndüklerinde Cammon ve Donnal hâlâ uyuyordu ama Kirra kahvaltıyı hazırlamıştı ve üçü hemen bir şeyler yedi. Tayse'nin yanlarında olmaması garipti, adamın hem tehditkâr hem rahatlatıcı iri vücuduna alışmışlardı, sürekli tetikte olmasına ve ona bel bağlamaya alışkınlardı.

Kirra, "Halchon Gisseltess'e ne söyleyeceğini düşündün mü?" diye sordu. "Ona ne soracaksın? Seni görmeyi kabul edecek mi?"

Senneth dudak büktü. "Beni göreceksin... ah, sanırım. Şim-

diye kadar grubumuzla ilgili raporları almıştır. Kim olduğumuzu henüz çözmemiştir ama ismini ve ismimi duyunca..."

Kirra, "Senin ismini," dedi.

Senneth, Justin'e kısa bir bakış attı ve gülümsedi. "Halchon mistiklerden nefret eder," dedi. "Ve benim hikâyemi çok uzun zamandır biliyor."

Justin, "O zaman bunu yapmak seni tehlikeye atmak olmaz mı?" diye sordu. "Onunla görüşmek ister ve evine gidersen, seni orada alıkoymasına ne engel olur?"

Kirra, "Ah, bilemiyorum... bir bakalım... malikânesinin yanıp kül olmasını istememesi olabilir mi?" diye sordu.

Justin, "İsterse bir mistiği koyabileceği ve kolaylıkla tutuşmayacak yerler hayal edebiliyorum," dedi. "Belki taştan bir zindan, demir parmaklıkları olan."

Senneth, "Çok güvenli değil," diye itiraf etti. "Zaten bu yüzden kral yanıma iki Gezgin vermek konusunda ısrarcıydı. Tabii ki, bana zarar vermeyi istiyor olsa bile Gezgincilere zarar verecek kadar aptal değildir."

Justin, "Olabilir," dedi. "Eğer krala savaş açmayı planlıyorsa."

Senneth'in yüzünde endişe vardı. "O zaman hiçbirimiz hiçbir Ev'de güvende değiliz."

Kirra etrafına bakındı, sanki yaklaşan olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Tayse gideli ne kadar oldu?" diye sordu. "Bir saate geleceğini söylemişti."

Justin ayağa kalktı. "Ben onu aramaya gideyim."

Senneth de yerinden kalktı. "Ah, hayır. Seni yanımızda istiyor."

Kirra, "Hep beraber gideriz," dedi. Uyuyan adamların üzerine eğildi. "Hey, siz ikiniz. Donnal. Cam. Haydi, yorgun olduğunuzu biliyoruz ama hepimiz aynı durumdayız."

Donnal hemen ve tamamen uyandı. Cammon biraz daha ağır hareket etti, ölümden geri döner gibiydi. Gecenin büyük bir kısmında kampı korumuştı; gözlerini açabilmesi bile mu-

cizeydi. Senneth volta atmaya başlayan Justin'e odaklandı. Adamın huzursuzluğu sinir bozucuydu, bunun için haklı bir sebebi olduğunu bilse bile. Ama Tayse ortalıkta yoktu ve şimdiye kadar dönmesi gerekirdi. Herhangi bir tehlike durumunda alarmı Cammon'ın çalmasına alışmış gibiydi.

Cammon'a baktı, ağzını kocaman açarak esnedi ve bir parça ekmeği ağzına attı. Ama Cammon tabii ki horlayarak uyuyan biriydi.

Cammon, Senneth'in kendisine baktığını gördü ve zihnindeki endişeyi sezdi. Ağzını hemen kapattı ve etrafına bakındı. "Tayse nerede?"

Justin, Cammon'a döndü. "Bilmiyoruz. Keşfe çıktı. Dönmesi gerekirdi..."

Cammon yerinden kalktı ve yüzünde vahşi bir ifade vardı, bir av köpeği gibi sağına soluna bakındı. Donnal ve Kirra da alarma geçerek ayağa kalktı. Justin hiçbir uyarı yapmaksızın Cammon'ın üzerine atladı ve omuzlarından tutup sarsmaya başladı.

Gezgin, "Ne oldu?" diye sordu. "Ne görüyorsun? Ona ne oldu?"

Cammon, Justin'in ellerinde çok küçük ve korkmuş duruyordu. Bakışları Justin'in omzu üzerinden Senneth'i aradı. "Galiba birileri onu yakalamış," dedi.

Justin izlere bakınca bir şey yapamayacak kadar geride olduklarını anladı, arada herhalde bir saat fark vardı. Bu noktaya grubu geriden Donnal'dı, av köpeği formuna geçmiş ve yolu koklayarak güneye inmişti. Kokular tazeydi ve neler olduğunu tahmin edebiliyorlardı, bu yüzden burnunu yere koyan ve kulakları hareket ederken sallan Donnal'ın işi çok zor olmamıştı. Yolun toprak zemininin bozulduğu bir yerde durmuş, çamuru koklamış, birkaç kez yolu geçip geri dönerek dört veya beş farklı izi takip etmeye hazırlanmıştı.

Justin yolun kenarına çömeldi ve nal izlerini saydı. Donnal

insan formuna geri dönünce Justin ayağa kalktı ve herkes yolun ortasında toplandı.

Donnal sessizce, "Hey," dedi. "Sanırım etrafını on kadar asker sarmış. Görünüşe göre bir tuzak kurmuşlar, muhtemelen hepimizi birden yakalamayı düşünüyorlardı."

Senneth, "Dövüşmüş mü?" diye sordu.

Justin çok ciddi bir yüz ifadesiyle kadına kısa bir bakış attı. "Kan yok," dedi. "Ceset yok. Dövüşmemiş."

Kirra, "Onu nereye götürmüşler?" diye sordu.

Senneth, "Kim olduklarına bağlı," dedi. "Gisseltess adamlarıysa..."

Donnal, "Dün akşam pelerinlerinde aylar gördüm," dedi.

Senneth başıyla onayladı. "O zaman... sanırım manastıra gittiler. Sorgu için mi?"

Kirra şüpheyle, "Fidye?" diye sordu.

İdam? Bunu kimse yüksek sesle söylemedi ama Senneth'in zihnini çoktan kurcalıyordu. Justin'in dediği gibi, yaklaşık bir saat olmuştu. Bir erkek -veya bir kadın- krala savaş açmak istiyorsa bir Gezgin'e saldırmaktan daha güçlü bir mesaj veremezdi.

Cammon, "Hâlâ yaşıyor," dedi. "Ama daha fazlasını anlayamıyorum."

Donnal, "Belki baygındır," dedi.

Senneth omzunu silkti. "Hiçbir zaman Cammon'ın okuması için kolay biri olmadı."

Cammon gözlerini elleriyle ovaladı. Kısık bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm. Ben uyumasaydım bir şey hissederdim. Aslında uyurken de hissetmem gerekirdi, belki de hissettim, ama çok yorgun olduğum için..."

Senneth bir elini Cammon'ın omzuna koydu. Nazikçe, "Bu, senin hatan değil," dedi. "Tayse senin korumana en son ihtiyacı olan kişiydi."

Justin eline aldığı bir şeyi vahşice yola fırlattı -Senneth bunun bir taş olduğunu düşündü- ve atının yanına gitti. "Bu kadar ko-

nuşma yeter! Onu hemen bulmamız gerek!”

Senneth hemen Justin’in yanına koştu, adamı kollarından yakaladı ve kendine çevirdi. Justin o kadar hızlı döndü ki Senneth bir an için kendisine yumruk atacağını düşündü ama Justin kendine hâkim oldu. Yüzünde öfke ve korku vardı, Senneth’in ellerinden sert bir biçimde kurtuldu.

“Bırak beni!” diye bağırdı. “O... Tayse... onun peşinden gitmeliyim! Siz isterseniz burada kalın –hepiniz– ama ben onu bulmalıyım. O... o...”

Ve yolun ortasında dikilen öfkeli çocuk üzüntüden ağlamaya başladı.

Senneth, “Justin... Justin,” dedi. Bir elini omzuna koyarak Justin’i kendine çekti, diğer elini yanağında ve alnında gezdirdi, kendi sıcaklığından ve gücünden biraz ödünç verdi. “Justin, beni dinle, onu geri alacağız. Justin, beni duyuyor musun? Peşinden gideceğiz. Ben peşinden gideceğim. Onu terk etmeyeceğiz, Justin, sana söz veriyorum.”

Justin çaresizce ağlamasını durdurmaya çalıştı ve arkasını dönmek istedi, korkuyordu ve çaresizlik ile felç olmuş gibiydi ve bu manzara çok aşağılayıcıydı. “Sen... sen,” diye hıçkırdı. “Sen Kirra’yı veya Cammon’ı kurtarırsın ama Tayse’nin peşinden gitmezsin... ondan nefret ediyorsun, senin için önemli değil...”

Senneth, “Justin,” dedi. Adamı kolundan tekrar yakaladı ve bakmak istemese de adamı kendisine bakmaya zorladı. “Herhangi birinizin peşinden giderim. Gezgini veya mistik. Seni de kurtarırdım... Tayse’yi de kurtaracağım. Bana bak, Justin. Bana inandığını söyle. Bana güvendiğini söyle. Onu yüzüstü bırakmayacağım.”

Justin burnunu çekti ve yüzünü koluna sildi, hem temizlenmeye hem gizlenmeye çalışıyordu. “O Tayse,” diye fısıldadı.

Senneth, “Evet Tayse,” diye onayladı. “Peşinden gideceğiz. Ama bir plana ihtiyacımız var. Benimle misin, Justin? Sana güvenebilir miyim? Bunu yapabilirim ama yardımına ihtiyacım var.”

Sonunda kafasını kaldırdı, gözleri şişmişti, yüzünde yaşlar ve korku vardı. Senneth bir an için Tayse'nin uzun zaman önce Ghosenhall sokaklarında bulduğu çocuğu gördü; hayatı için savaşıyor, kaybetmenin çok kolay olduğunu biliyordu. Ellerini Justin'in yüzünün iki yanına koydu ve alnını alnına dayadı. Justin, "Sana güveniyorum," diye fısıldadı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Tayse yolda atıyla ilerlerken belki de bininci kez pusuya düştüğünü yerde belki de savaşıması ve ölmesi gerektiğini düşündü. Yanında bir Gezgin daha olsaydı –Justin veya herhangi biri– bu riski göze alırdı çünkü bir Gezgin'in beş adama denk olduğunu biliyordu ve karşısında on iki kişi vardı. Ama tek başına hepsini indiremezdi. Emirler kendisini canlı ele geçirmek olmasaydı, kendisini belki orada öldüremez ama arkadaşlarının intikamını almak için kötü yaralarlardı. Ve yaralı olarak kaçma veya plan yapma şansı daha az olurdu.

Ama elini kılıcının kabzasından çekmek ve iki elini havaya kaldırıp teslim olmak Tayse'ye göre değildi.

Şimdi elleri önünde bağlıydı ve askerlerin ortasında ar biniyor, yirmi beş kişi etrafını sanyordu. Liderleri pusunun başarılı olmasına çok sevindi çünkü küçük grup bir rehine ile dönünce kendine hâkim olamayıp gülümsedi. Ama çok fazla şey söylemedi, aklına gelen ilk sözcükleri dile getirmedi ve diğer askerler de güneye doğru ilerlerken çok fazla konuşmuyordu. Tayse kendi aralarında sohbet ettiklerini duydu ama işe yarar bir şey öğrenemedi, bu adamların kim olduğunu ve kendisini nereye götürdüklerini bilmiyordu.

Gerçi biliyor gibiydi.

Donnal'ın rapor ettiği gibi hepsinin üzerinde Gümüş Anne'nin siyah ve gümüş renkleri vardı. Büyük bir kısmı gençti –yirmili yaşlarda olmalıydılar– ama aralarında deneyimli olanlar da vardı. Tayse genç olanların seçkin ailelerin üçüncü ve dör-

düncü oğulları olduğunu düşündü, deneyimli görünenler ise muhtemelen hayatı boyunca askerlik yapmış ve bir asili veya bir kasabayı korumak yerine duruma göre taraf değiştirmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Tayse gerçekten de arada bir üzerinde Nocklyn arması olan bir eldiven veya Fortunalt'ın incileriyle süslenmiş bir pelerin kopçası görüyordu. Bunların büyük bir kısmı inananlardı veya Tayse'nin tahmini bu yöndeydi; ve bu yüzden de Gezginler kadar yetenekli olmasalar da tehlikeliydiler.

Sadece bir kez durdular, herkese kişisel ihtiyaçlarını gidermek için vakit tanıdılar ve on beş dakika sonra tekrar yola koyuldular. Yemeği yolda yediler, birisi Tayse'ye hiçbir şey söylemeden kuru azıktan verdi. Tayse bağlı ellerini kullanarak kendi su marasından su içti. Gittikleri yerin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ama bu grubun gece mola vermeyeceği kesindi. Ve büyük bir kısmı Tayse'nin grubundakilerden çok daha yorgun olmalıydı, gece muhtemelen çok iyi uyuyamamışlardı.

Doğu-batı ayrımına geldiklerinde sağa döndüler. Batı, Tayse'nin tahmini doğrudu: Solgun Annenin Kızları'nı barındıran manastıra gidiyorlardı. Pekâlâ, orayı görmeyi zaten istiyordu. Görünüşe göre isteği yerine gelmişti.

Hava kararıyor ve Tayse kendi yorgunluğunun etrafındaki adamlara da yansıdığını görebiliyordu. Sonra en yakınındaki adamlardan biriyle konuşmaya karar verdi. Asker çok gençti – belki yirmi yaşında bile olmayabilirdi – kahverengi saçlıydı ve yüzünde hevesli bir ifade vardı. Tayse üzerinde siyah ve gümüşten başka renk görmüyordu, çocuğun bir tüccarın veya bir çiftçinin oğlu olup olmadığını merak etti. Önemli biri değildi. Rütbe atlayacak birine de bezemiyordu. Biraz kendi halinde gibiydi.

Tayse eğilip adamın dikkatini çekti. “Daha ne kadar var?” diye sordu.

Asker, “Bir saat,” diye cevap verdi. Duraksadı, nutsak ile konuşmalı mı konuşmamalı mı karar veremedi, sonra ekledi. “Güzel bir at.”

Tayse başıyla onayladı. "Bence benden daha uzun yaşayacak. Ve ben ağır bir yüküm."

Asker, "İrisin," diye onayladı. "Ama bahse girerim güçlüsün de. Kılıcınla harika işler çıkarıyorsundur."

Tayse neredeyse gülümsedi. "Öyle diyorlar."

Genç adam tereddüt etti ama sonra kendine hâkim olamadı. "Gerçekten bir Gezgin misin?"

Tayse de buna karşılık, *gerçekten bir hain misin?* diye sormak istiyordu ama kendisine dostça davranan ilk kişiyi küstürmek mantıklı olmazdı. "Bence biraz daha... yetkili biriyle konuşana kadar kim olduğumdan bahsetmesem daha iyi olur."

Asker, "Ah! Tamam! Evet ve ben... aptallık ettim," dedi. Yüzü kızardı. Tayse üniformayı çok uzun süredir giymediğini düşündü. Muhtemelen çok yetenekli de değildi. Tayse kaçıp kurtulmak zorunda kalırsa bunu aklında tutmalıydı. Genç olanlara, deneyimsiz olanlara saldırmalıydı. Onları daha hızlı öldürürdü.

Tayse, "Senin evin nerede?" diye sordu. Genç adamı rahatlatmaya çalıştı. "Demek istediğim, ailenin evi."

"Helven. Gerçi burada her yerden adamlar var."

"Kuzeyden bile mi?"

"Oralardan çok fazla yok. En fazla bir veya iki tane."

"Sen nasıl haberdar oldun? Kızlardan, bu yerden."

Adam omzunu silkti. "Kasabaya askerler geldi, oradan bahsetti. Biz manastırı zaten daha önceden duymuştuk ve kasabadan birkaç kadın onlara katılmaya gitti. Orada erkeklere de yer olduğunu bilmiyordum. Ama annem, ormanda küçük bir su nağı vardır, büyükannem öldüğünden beri oraya gider ve gelir. Çocukken beni de götürürdü." Tayse'ye samimi bir bakış attı. "Solgun Anne'ye inanmayan, onu anlamayan bir sürü insan var. Ama ben çocukluğumdan beri varlığını hissettirdim, gerçek olduğunu ve benimle olduğunu hep biliyordum. Bu yüzden hizmet etme şansını bulunca... gerçi hangimiz daha istekliydi bilmiyorum, annem mi ben mi? Marangozluk zaten ilgimi

çekmiyordu. Geride bir şey bırakmayacaktım."

"Seni eğittiler mi? Kılıç kullanma ve diğer konularda?"

Genç adam gururla, "Ever," dedi. "Ve iyiyim. Ya da iyi olacağım. Her gün daha iyiye gidiyorum."

"Orada kaç kişisiniz?"

Asker cevap vermek için ağzını açtı, sonra durdu ve düşmana bunu söylememeye karar verdi. Yüzü yine kızardı ama şimdi daha kırmızıydı. "Yeterince kalabalığız," dedi. "Ve sayımız her geçen gün artıyor."

Tayse dikkat çekmeyecek bir soru daha sorup sohbeti devam ettirmeyi düşündü ama bu genç adamın yanlışlıkla ağzından bir şey kaçıracağını sanmıyordu. Adam başıyla onayladı, sadece ki-bar olmaya çalışıyordu, atını dizginledi ve biraz öne geçti.

Günün geri kalanında Tayse ile kimse konuşmadı.

Tayse sonunda, hava karartırken, Solgun Annenin Kızları'nı barındıran binayı uzaktan gördü. Diğer atlıların arasında olmasaydı kesinlikle durup binaya bakardı. Şimdi ormanın içindeydiler ve önlerindeki yol kadim ağaçların gövdeleri veya çalılarla kaplanmıyordu. Bir an için parlak bir beyazlık gördü, sonra patika kıvrılınca beyazlığı kaybetti. Biraz daha ilerlediler ve beyaz blok büyüdü, şimdi daha parlaktı ama neye benzediği hâlâ anlaşılmıyordu. Sonra yol yine kıvrılınca yine gözden kayboldu. Sonunda ormanı geride bırakıp devasa bir açıklığa çıktıklarında Tayse hayati boyunca gördüğü en güzel manzaralardan biriyle karşılaştı.

Karşısında duran bina dantel gibi işlenmiş taşlardan yapılmış bir kaleye benziyordu. Çatı boyunca bir düzine kadar yerde kuleler vardı. Tamamen beyaz taştan yapılmıştı ve yüze yakın penceresi vardı, her bir pencere içeride yanan bir mumun ateşiyle aydınlanıyordu. Tayse binanın büyüklüğünü veya kaç kat olduğunu hemen tahmin edemedi, ama dört veya beş katlı olmalıydı, her bir kat muhtemelen yirmi veya otuz oda barındırıyordu. Kalenin arkasında daha küçük başka binalar da olduğunu gördü, bunlar kale kadar süslü değildi ve Tayse bunların askerlerin kış-

lalarıyla atların ahırları veya başka şeyler için kullanılan yerler olduğunu düşündü. Kampüsün tamamının etrafını Tayse'nin boyu yüksekliğinde bir duvar çevreliyordu ve duvarın ortasındaki ızgaralı kapı koç başlarına uzun süre dayanacak kadar güçlü görünüyordu. Manastırın kendi su kaynağı olduğunu düşündü – derin bir kuyu veya bir yeraltı akıntısı olmalıydı – ve muhtemelen sebze bahçeleriyle canlı hayvanları da vardı. Kompleksin tamamı küçük bir çiftlik büyüklüğündeydi ve uzun süre kendine yetecek bir yer gibi duruyordu.

Tabii eğer birisi burayı kuşatırsa. Birinin bunun için bir sebebi varsa.

Askerler safları sıklaştırdı ve kapı yavaş yavaş açıldı. Tayse kapıda on adam saydı ve karşı duvarın üzerinde daha fazla adam gördü. Kalenin çatısında ve kışlaların olduğu yerde nöbet tutmakla görevli başka askerler de olduğunu düşündü. Hâlâ bakıyor, hâlâ sayıyor, askerleri takip ederek içeri giriyordu.

Kaleye giriş sırasında her şeyin farkına varması mümkün değildi. Hem hava karanlık hem de etrafı askerlerle çevriliydi. Ama arada bir fiskiyeli havuzlar, dekoratif ağaçlar, birkaç heykel, baharda yeşile döneceği şüphe götürmeyen kahverengi çimlerden bir yürüyüş yolu. Kendini Solgun Anne'nin lütufları içinde kaybetmek için huzurlu bir yerdi.

Gerçi kırsal kesimde keşif yapmak için askerler sürekli dışarıya çıkıyorsa huzuru bulmak zor olabilirdi.

Meşalelerin titreyen ışığı kalenin devasa kapısına çıkan taştan merdivenleri aydınlatıyordu. Girişte daha fazla asker vardı. Tayse gruptaki askerlerin büyük bir kısmının ayrılarak ek binalara doğru gittiğini fark etti, kendisiyle birlikte küçük bir grup kalmıştı. Atlıların lideri eyerinden çoktan inmiş ve atının yanında, girişin hemen önünde dikiliyordu. Tayse adamın yanında atını durdurdu.

Subay, "İn," dedi. Tayse elleri bağlı olduğu için atından beceriksizce indi. Adam, "Sırtına bir bıçak dayalı," dedi. Tayse ger-

çekten de boynundaki sivri nesneyi hissetti. "Ve her yerde muhafızlar var. Bu yüzden direnmeden yola devam edip içeriye girmen akıllıca olur."

Tayse sakın bir ses tonuyla, "Bütün silahlarımı aldınız," dedi. "Karşı koymak için kullanabileceğim bir şey yok."

Adam homurdandı ve bıçağın ensesindeki baskısını arttırdı. Tayse yürümeye başladı, geniş taştan basamakları çıktı ve büyük kapılardan içeriye adım attı.

Kendini kralın bekleme odası kadar büyük bir salonda buldu. Tavanda zarif nakış işleri göze çarpıyordu; devasa avizeler halıyla kaplı zemini aydınlatıyor ve karşı duvarı işlemeli perdeler kaplıyordu. İçeriye birkaç yüz kişi girse bile salon tamamen dolmazdı; burada bir grup atlı asker kapıya yapılacak saldırıyı karşılayabilirdi.

Şimdi salonda sadece birkaç kişi vardı ve bir kapıdan çıkıp diğerine giren genç kadınlardı. Dönüp Tayse'ye ve askerlere merakla bakıyorlardı. Tabii ki, içeride başka askerler de vardı ve iki tanesi içeriye giren Tayse ve komutanı görünce hemen öne çıktı.

Birisi, "Demek Gezgin bu," dedi. Ama diğeri sert bir bakışla adamı susturdu.

İkinci asker, "Onun için bir oda hazırladık," dedi. Tayse yakalanma haberinin kendisinden önce kaleye ulaştığını anladı. "Ve Lestra onunla konuşmak istiyor."

Tayse'nin yanındaki adam yarı eğilerek kendisinden daha rütbeli askeri selamladı. "O zaman onu size emanet ediyorum."

Kıdemli asker, "İyi iş çıkardın," dedi. "Lestra buna çok memnun kalacak."

Tayse ile gelen adam sağ elinin ilk iki parmağını kalbinin üzerindeki işlemeli aya değdirdi. "Leydiye şükürler olsun," dedi. Tekrar başıyla onayladı ve geri çekildi.

Kıdemli asker Tayse'ye döndü. Tayse'den daha yaşlıydı, siyah saçları beyazlaşmaya başlamış ve sert yüzü yaşının etkisiyle şeklini kaybetmişti. Yeşil gözleri soğuktu. "Pekâlâ, Gezgin," dedi. Ses

tonu gözlerinden daha soğuktu. "Bir adın var mı?"

Gizlemeye gerek yoktu. Ghosenhall'a Kral'ın Gezginleri'nden birinin yakalandığı haberi ulaşırsa kral kim olduğunu hemen tahmin ederdi. "Tayse."

"Arkadaşların nerede, Tayse?"

"Yolda ayrıldık."

"Seni takip ederler mi?"

Tayse kafasını kaldırdı ve odaya göz gezdirdi. "Buraya kadar mı? Ne için?"

Adamın yüzünde kasvetli bir gülümseme vardı. "Serbest bırakılmanı konuşmak için?"

Tayse dikkatle, "Bence seyahatlerine devam edip esas amaçlarını yerine getirmeleri daha olası," dedi.

"O zaman Ghosenhall'a geri dönecekler, öyle mi?"

"Eninde sonunda."

"Ben onlara orada katılacağını sanmıyorum."

Tayse adamın buz gibi gözlerine soğuk bir bakış attı. "Bunu beklemiyorum. Krala nerede olduğum söylenecek mi?"

"Bu, Lestra'ya bağlı. Kralın sana ne olduğunu eninde sonunda öğreneceğine eminim."

Tayse, bu gayet açık, diye düşündü. Burayı terk etmesini beklemiyorlardı. Kendisini öldürmeyi çoktan planlamışlar mıydı? İmkânsız gibi duruyordu—savaş ilan edilmemişti, kral ve güney fraksiyonları arasında henüz bir anlaşmazlık yoktu—ama planlanan isyanın açılış hamlesi olarak kendisini öldürürlerse kesinlikle ilgi çekerti. Tayse ürpermemeye çalıştı. Hayatını bir asker olarak geçirmiş ve ölümle sürekli yan yana yürümüştü; ölümden korkmuyordu. Elinde bir kılıçla ölümü karşılayacak olsa ve karşısına birileri çıksa çok daha az korkardı. Fakat bunun kaderinde olduğunu sanmıyordu. Muhtemelen herkesin gözü önünde idam edilecekti, gerçi dini bir düzenin işkenceye yeltenmeyeceğini düşünüyordu. O zaman ya asılacak ya başı kesilecek ya da yakılacaktı.

Yine ürpermemek için kendini zor tuttu.

Kıdemli asker, “Bu taraftan,” dedi. Büyük salona açılan çok sayıdaki kapılardan birine doğru yürüdü. Tayse adamı takip etti ve diğer asker arkasına geçti.

Tayse manastırın içinin de dışı kadar etkileyici olduğunu fark etti. Beyaz taşlar sayesinde bütün koridorlar hoş ve parlak bir görünüm kazanıyordu; kemerlerin ve geçitlerin ve arada bir karşısına çıkan duvar nişlerinin boyutları göze çok güzel görünüyordu. Karşılarına bazen manastırın sakinleri de çıkıyor —çoğunluğu beyaz cübbe giyen yeni katılan kızlardı ama arada bir yeşil veya mavi daha koyu renkli cübbeler giyenler de gördü ama ne askerler kadınlarla konuşuyor ne de kadınlar dönüp askerlere bakıyordu. Tayse nerelerden geçtiklerini zihninin bir köşesine not etti ve fırsatı olsa salona geri dönebileceğinden emindi. Gerçi böyle bir şansı olacağını sanmıyordu.

Sonunda koyu renkli ahşap kapıları olan küçük ve iyi aydınlatılmamış bir koridora girdiler. Kıdemli asker en sondaki odanın kilidini açtı. Oda küçüktü ve içinde birkaç mobilya vardı: dar bir yatak, dik arkalıklı bir sandalye, bir komodin ve üzerinde duran bir sürahi, bir tane de lazımlık. Minik bir ızgaranın arkasında mütevazı bir ateş yanıyordu ama odayı ısıtmadığı başaramadığı belliydi.

Tek pencere küçük ve yüksekteydi, içeride tek bir mum yanıyordu. Demir parmaklıklar odadan kaçma ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Pencerenin parmaklıklarından birine uzun bir zincir bağlıydı ve kıdemli asker içeriye girer girmez zincirin diğer ucunu da Tayse'nin sol bileğine bağladı. Sonra Tayse'nin ellerini bir arada tutan ipi kesti. Kelepçe ağırdı; Tayse odada çok fazla volta atarsa zincirin ağırlığıyla yorgun düşebilirdi.

Adam kapıya doğru geri çekilirken Tayse'ye meraklı bir bakış attı. “Sen bir Gezgin için evcil sayılırsın,” dedi. Sesinden tiksindiği belliydi.

Şimdi —tamamen güçsüz bir konumdayken ve kimsenin ken-

disini bir tehdit olarak görüp öldüremeyeceği bir anda— Tayse adama tehlikeli gülümsemesini gösterdi. "Sen öyle sanıyorsun," dedi.

Adam afalladı, neredeyse alarma geçecekti ama sonra hemen kendine geldi. "Lestra birazdan seni görmeye gelir. Sana yiyecek de getirecekler. Kadınlardan hiçbirisiyle konuşma, onlar saftır. Sakın..." Omzunu silkti. "Aptalca bir şey yapma."

Zaten yaptım. Adamlarının beni esir almasına izin verdim. diye düşündü. Soğuk bir ses tonuyla, "Kaderimin ne olacağı konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

Adam önce tereddüt etti, sonra omzunu silkti. "Bu krala ve Lestra'nın soracağı sorulara vereceği cevaplara bağlı. Ama sen büyük bir ödölsün, bunu biliyorsun. En iyi ümidin uzun bir tutsaklık olacaktır. Gerçi kralın ne cevap verirse versin, çok hoş bir tutsaklık olmayacağına eminim."

Tayse başıyla onayladı. "Ben de bunu bekliyordum. Düzenin başındaki kadınla konuşmak ilginç olacak."

"Akıllıysan ona saygı gösterirsin."

Tayse omzunu silkti. "Ben bir Gezgin'im," dedi. Alışkanlıkları yüzünden nazik mi olacak yoksa küstahlığı yüzünden gözden mi düşecek, hangisinin olacağını adamın hayal gücüne bıraktı.

Adam başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. Tayse kapıyı kapatır kapatmaz kilitletiğini duydu.

Tayse bir süre dikildi, odanın sağına soluna baktı ama görececek çok fazla şey yoktu, içeriye ilk girdiğinde fark etmediği bir şey görmedi. Kaçmak mümkün değildi, krala veya arkadaşlarına haber ulaştırılamazdı. Öldürülene veya serbest bırakılana kadar burada kalacaktı.

Pencerenin yanına gitti ve yüksekliğini tahmin etmeye çalıştı. İlk sıçrayışta ıskaladı ama ikincide mumu pencerenin eşiğinden düşürdü. Mum yerde yuvarlandı ve ateşi söndü.

Pencere manastır duvarlarının üzerinden dışarı bakıyordu. Oldukça küçük bir zaferdi ama yine de Tayse'yi memnun etti.

Zinciri sürükleyerek odanın ortasına yürüdü ve mumu tekrar yaktı, sonra yatağın üzerine çıkıp bağdaş kurdu.

Artık Senneth'in kendisini bulmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tayse kilit açıldığında herhalde iki saattir odadaydı ve kapı açıldı. Yatağın üzerinde oturuyordu ve iki beyaz cübbeli kız içeriye girerken yerinden kalkmadı. Birinin elinde içi yiyecek dolu bir tepsi, diğerinin elinde taze suyla dolu bir sürahi vardı. İkisi de Tayse'ye bakmadı ve Tayse konuşmaya çalışmadı. Bu gibi işler için hizmetkârların olmayışı garipti ama düzene katılanların kendileriyle veya birbirleriyle ilgilenebilmesi için önce mütevazı olmayı öğrenmesi gerekiyor olabilirdi. Kimsenin kendisini tehdit olarak görmediği belliydi çünkü genç kızları odasına göndermişlerdi. İçinden kükremek ve zincirlerini şangırdatmak gelse de kendine hâkim oldu.

Kızlar gittikten sonra yemeğini yedi çünkü zehir burada karşılaşacağı bir tehlike değildi. Can sıkıntısı olabilirdi ama bunun ilacı da şimdilik vardı: yorgunluk. Yatağın üzerine uzandı ve uyudu.

Kapıdan yeni bir ses geldiğinde saat gece yarısı olmalıydı. Hafif uyumaya alışkındı, özellikle de tehlikedeyse. Tayse hemen uyandı ve ayağa kalktı. Otomatik olarak zincirleri eline doladı. Çok iyi bir silah değildi ama en azından içeriye giren kendisine zarar vermeye niyetliyse bununla kendini savunabilirdi.

Koyu mor cübbeler giymiş iki kadın içeriye girdi. Tayse rengin statü anlamına geldiğini düşündü, zaten bu kadınlar daha öncekilerden daha yaşlıydı. Bir tanesi en az On Üçüncü Ev'denmiş

gibi asil bir görünüme sahipti; diğeri sıradan biri olmalıydı, bir köylü veya çiftçi olabilirdi. Asil olan konuştu.

“Lestra seninle konuşmaya geldi. Oturmana izin verilmedikçe ayakta kalacaksın. Ona ‘leydim’ diye hitap edeceksin. Onun yanında sesini yükseltmeden ve saygılı konuşacaksın. İşbirliği yapmanı sağlamak için kapının önünde muhafızlar da var.”

“Ben bu koşulları kabul ediyorum,” dedi.

Kadın başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

Bir saniye sonra Lestra içeri girdi.

Tayse hayatı tehlikede bile olsa Solgun Annenin Kızları düzeninin kurucusu olan kadını görünce merakı her şeye baskın geldi. Çok uzun boylu değildi –bir metre altmış beş santimetre civarı olmalıydı– ama vücudu sağlamdı ve kendini öyle bir taşıyordu ki etkisini hemen gösteriyordu. Kalın telli saçlarına yer yer griler düşmüştü ve örgülü saçları dizlerine kadar iniyordu, birkaç tutam da güçlü ve kare yüz hatlarını yumuşatmak istercesine yüzünün iki yanında kıvrılıyordu. Üzerindeki siyah cübbeye o kadar çok gümüş işlenmişti ki koyu rengi seçmek zordu. Tayse’nin aklına hemen kış gökyüzü geldi, gökyüzü bazen o kadar çok yıldızla dolardı ki altlarındaki karanlık gözükmezdi.

Kendini Gümüş Leydi’nin vücut bulmuş hali olarak gördüğü belliydi.

Bir elinde tuttuğu feneri havada tutuyordu. Küre yuvarlaktı ve yaydığı zengin sarı ışık cübbesinin ışıldamasına sebep oluyor ama bir yandan da yüzünün serdiğini açığa çıkarıyordu. Tayse bu lambanın ayı sembolize etmesi gerektiğini düşündü ve Lestra lambayı elinde tuttuğuna göre Solgun Anne olduğunu düşünüyordu.

Tayse’in kadınla mantıklı bir konuşma yapabileceğine olan inancı azdı.

Kadın lambayı yere koydu ve sandalyeyi Tayse’nin karşısına çekti. Hareketlerini önceden planlıyor gibi değildi ama Tayse birden öne atılsa zincirin kadına ulaşmasına engel olacağına emindi.

Üzerine çevirdiği gözleri büyüktü. Odanın belli belirsiz ışığında ölü bir siyah renge sahiptiler.

Kadın, "Pekâlâ," dedi. Sesi kısık ve ilgi uyandırıcı bir biçimde müzikaldi. "Bana senin Tayse adında bir Gezgin olduğun söylendi."

Başıyla onayladı. "Öyle."

Kadın önce zincirin pencereye bağlı olan ucuna sonra da Tayse'nin bileğindeki kelepçeye baktı. "Seni kontrol altında tutmak için aldığımız doğaçlama önlemleri affet," dedi. "Lumanen Manastırı'nda tutsakların olmasına alışkın değiliz."

Tayse, "Daha fazla insanı tutsak etmeyi planlıyorsanız belki de geleneksel hücrelere dönmelisiniz," dedi.

Kadının burun deliklerinin alevlenmesi izin almadan konuşmasına kızdığını belli etti ama hemen tepki vermedi. "Söylesene Tayse, yılın bu zor zamanında Nocklyn ve Gisseltess arasındaki yolda ne işin var?"

"Kralın emirlerini yerine getiriyorum."

Kadın başını yana yatırdı. "Peki, o emirler nedir?"

"Bence kral özel işlerini sizinle paylaşmamı istemezdi. Ya da başka biriyle."

Kadın kusursuz derecede mantıklı bir cevapmış gibi başıyla onayladı. "Birkaç haftadır yanında birileriyle seyahat ediyorsun, değil mi?"

"Grubumuzda altı kişi vardı."

"Arkadaşların nerede?"

Tayse sessiz kaldı.

Kadın, "Sanırım rollerini tahmin edebilirim," dedi. "En az iki tanesi mistik, çünkü görkemli gösterilerine şahit olanlardan bazıları bana neye benzediklerini anlattı. İki tanesi bir tür koruma olmalı, gerçi Gezgin değiller. Sonuncusu ise senin gibi kralın hizmetinde."

Tayse yine başıyla onayladı. "Çok doğru bir tahmin oldu."

Kadın öne eğildi. "Ben mistik olan kadınların kimliğiyle daha çok ilgileniyorum."

Tayse, "Bunun sebebini merak ediyorum," dedi.

Kadın sakın bir ses tonuyla, "Seninle aynı safta olmayanların isimlerini ve yüzlerini bilmek her zaman iyi bir şeydir," dedi. "Ve bence ben bu iki kadına aşınayım."

"Öyle mi?"

Kadın bir süre bukleleriyle oynadı. "Elleriyle iyileştirme gücü olan asil kanlı ve sarı saçlı bir kız," dedi. "On İki Ev'de doğan çok sayıda mistik yoktur ve benim aklıma bu tanıma uyan sadece bir kişi geliyor. Kirra Danalustrous."

Tayse, "Güzel bir isim," dedi.

Kadın gülümsedi. "Ve yanında seyahat eden arkadaşı. Kirra'dan daha yaşlı, saçları bir mumun alevi gibi beyaz ve dokunuşuyla yakabiliyor. Ben bu güce sahip birini tanıyordum ama uzun zaman önce öldüğünü düşünüyordum. Ama belki de bu kadın başka biridir."

Tayse omzunu silkti. "Kimi tanıyıp kimi tanımadığınızı bilemem."

"Öyleyse isimlerini bana söylemeyeceksin."

"Krala hizmet ediyorsam mümkün olduğunca az konuşmalıyım."

Kadın karanlık gözlerini Tayse'nin üzerine dikti. "Kralının mistikleri..."

Tayse, "O senin de kralın," diye araya girdi.

Kadın gözlerini kıstı ama azarlamakla vakit harcamadı. "Mistikleri yanlarında Gezginler ile kimseye anlatmayacakları bir göreve neden yolladığını merak ediyorum."

Tayse yine cevap vermedi.

Kadın, "Sen aptal bir adama benzemiyorsun, Tayse," dedi. "Sanırım güneye yaptığın seyahatte bazı gözlemlerde bulunmuşsunur."

"Solgun Annenin Kızları'nın güney Evleri üzerindeki etkisini arttırdığını fark ettim. Ghosenhall yakınlarında bu kadar çok sayıda sunak veya ayraşı yoktur."

"O zaman kral ve kuzey Evleri için üzüldüm. Çünkü Solgun Anne her yercidedir. Her şeyi gözetler; ışığı dünyanın en ücra köşelerini bile aydınlatır."

Tayse omzunu silkti. "Ben bir ışık görmedim."

Kadın suratını asmak yerine gülümsedi. "Ama göreceklerin seni şaşırtacak, Tayse."

Buna cevap vermeye gerek yoktu ve vermedi.

Kadın sandalyesinde kıpırdandı. "Dediğim gibi, aptal birine benzemiyorsun ama cğirimsiz olduğunu söyleyebilirim. Bazı şeyleri hiç bilmiyorsun. Şeytani biri olmaktan çok, cahilsin."

Tayse kendine hâkim olamayıp, "Şeytani?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı. "Mistikler şeytandır, Tayse ve onlara da tapanlar da öyledir."

"Ben mistiklere tapmıyorum. Kimseye tapmıyorum. Krala sadığını. Silah arkadaşlarıma sadığım. Ben sadece bu manastırlara bağlıyım."

Kadın ihtar verir gibi bir parmağını havaya kaldırdı. "Ah! Ruhunu henüz tatlı ışık veya acı karanlık ele geçirmemiş. Ama yine de tehlikedesin Tayse, hem de çok büyük bir tehlikedен bahsediyorum, çünkü büyücülerle seyahat ettin ve kanın son damlasına kadar zehirlendi."

Tayse yine sözcüklerini dikkatle seçti. "Bence burada, senin yanında, yolda mistiklerle seyahat ederken olduğumdan daha çok tehlikedeyim."

Yine dondurucu gülümsemesini gösterdi. "Ama zaten, sen aydınlanmadın ve fiziksel ile ölümcül tehlike arasındaki farkı bilmiyorsun."

Tayse gülümsedi. "Ölümü biliyorum," dedi. "Senin işin bu mu? Çünkü ben onlarla birlikteyken mistikler ölüm dağıtmıyordu."

"Ruhunu öldürebilirler, Tayse. Ruhunu büyülü dumanlarla öyle karartırlar ki bir daha asla temizleyemezsin. Bir mistiğin dokunuşu seni alçaltır. Bir süre sana heyecan verebilir ama sonunda

derinin altındaki bütün organları yemeye başlar. Sen mistiklerle birlikte oldun mu, Tayse? Seni yozlaştırdılar mı? Derinin altındaki bağlar damarlarında kötü niyet ve zift gibi kararmış kan akan bir kalbi mi kuşatıyor?”

Tayse ne diyeceğini bilemedi. Ama kadının zehri ve görüntüsü tüylerini diken diken ediyordu. Tüm duyuları tehlike sinyalleri veriyordu. Ama kendini savunmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Ben kendimi dürüst bir adam olarak görüyorum,” dedi. “Kimsenin beni yozlaştırdığını sanmıyorum.”

Lestra sandalyesinde geriye yaslandı. “Umarım bu söylediklerin doğrudur, Tayse,” dedi. Tayse adını kullanmayı bırakmasını arzuladı. “Ama kralın büyüye yenik düştü.”

Tayse bir an için nefes alamadı. “Ne demek istiyorsun?”

Kadın ellerini havaya kaldırdı, sanki kötü ile iyi arasındaki sınırlar elleriyle göstermeden anlatılamayacak kadar belirsizdi. “Kendisini büyüyle zehirlemelerine izin verdi, Tayse. Kutsal olmayan bir kadının koynuna girdi. Büyücülerle müttefik oldu. Bütün ülkeyi mahvedecek.”

Tayse, “O iyi bir kral,” dedi.

Kadın, “Yok edilmeli,” diye cevap verdi.

Tayse ayakta olmasaydı ayağa fırlardı. Şaşırdığını söyleyemezdi ama öfke tüm vücudunu ele geçirdi. Zihnine çöken karanlık geçene kadar konuşmadı. “Ve sen bu yıkımı getirecek olan mısın?”

Kadın, “Bu görevi bana Solgun Anne verdi,” dedi.

Tayse sakın bir ses tonuyla, “O zaman senin kalbin de kararmış,” dedi. “Çünkü Gillengaria’nın On İki Ev’ine ölüm getirecek ve kan dökeceksin.”

Kadın başıyla onayladı. “Olayı böyle görenler de var. Ancak bir ülkeyi uzun süredir girdiği felaket yoldan çekip alacak gücü ve öngörüsü olanlar anlayabilir. Beni kınayacaklarını biliyorum ama haklı olduğumun da farkındayım. Sonunda beni onurlandıracaklar. Tüm kurtarıcılar için böyledir.”

Tayse, "Öyleyse, ben senin planlarında neredeyim?" diye sordu.

Kadın durup düşündü, sanki Tayse'yi yeni fark ediyordu. "Belirsiz. Kralın sana çok değer verdiğine eminim, bu yüzden de çok değerlisin. Sana zarar veririm, o da karşılığında bana zarar vermek ister. Henüz bu tarz bir düşmanlığa hazır değilim. Bu yüzden, şimdilik, canlı olarak daha fazla işime yararsın. Ama şimdi sana bakarken merak ediyorum: Benim de sana hizmet etmemin daha iyi bir yolu yok mu?"

Saçmalayan bir fanatikti. Tayse duygusuz bir ses tonuna bürünerek, "Bunun anlamı tam olarak nedir?" diye sordu.

Kadın tekrar öne eğildi. "Sen farklı etkilerin arasında kalmış birisin, Tayse. Bunu çok iyi hissediyorum. Uzun süredir kralın sadık bir hizmetkârıydın, iyi bir adamsın, geçmişin böyle diyor ve bağlılığına, kendini bir davaya adanana saygı duyuyorum. Ama son zamanlarda, bunu da hissedebiliyorum, kalbinde ve zihninde bir kargaşa var. Bocalamaya başladın. Bu mistiklerden, büyücülerden birinin etkisi altına girmeye başladın. Büyü tarafından yok edilmeye çok yakınsın. Beyaz kalbin kavrulup kül-lere dönüşmek üzere. Seni bu kaderden kurtarabilirim. Kalbini tekrar ışığa, gümüşün yoluna geri döndürebilirim. Seni Solgun Anne'nin ordusunun bir askeri yapabilirim, bu yol zafere giden yoldur. Seni kurtarabilirim ve sen de karşılığında tüm gücünle bana hizmet edersin."

Tayse bir an için ne diyeceğini bilemedi. Kadının bölünmüş sadakatini bilmesi rahatsız ediciydi, çünkü muhtemelen Senneth'a olan takıntısını sezebiliyor ama bunun doğasını henüz anlayamıyordu. Ama yardım veya kurtuluş için en son gideceği kişi kendi zalim planlarının esiri olan bu fanatik kadındı. Yine de, kadını kendisinden tamamen uzaklaştırabilecek bir durumda değildi. Ne yüzüne gülebili, ne de yanından geçip odayı terk edebilirdi.

Sonunda, "Ben... ben buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum, leydim," dedi.

Kadın başıyla onayladı. "Evet. Kafan karışmış. Eski yeminlere derinden bağlısın. Birden bana bağlılık yemini etmeni beklemiyordum. Eski ilişkilerini bir anda kestirip atan bir adama güvenmem. Ama seninle çalışacağım. Bence ümit vaat ediyorsun. Bence görkemli Gümüş Leydi için cesur bir şövalye olabilirsin."

Tayse başını öne eğdi ve bir şey söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. Kadın ayağa kalkarken elbisesinin hışırtısını duydu. Kadın, "Tayse," dedi. Tayse başını havaya kaldırdı. Kadın parlak bir cisim fırlattı ve Tayse içgüdüsel olarak cismi havada yakaladı. Elindeki şey bir cam parçası gibi soğuktu. Tayse parmaklarını açıp ne tuttuğuna baktı.

Bir kuş yumurtası büyüklüğünde bir ayaşıydı. Kadına tekrar bakınca gülümsediğini gördü.

Kadın, "Derini yakmıyor," dedi. "Acıyla çılgılık atmıyorsun. Düşündüğüm kadar ileri gitmemişsin, Tayse. Sen hâlâ tanrıçanın etkisine açıksın."

"Bu, bana güvenebileceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Kadın gülmeye başladı, sesi o kadar neşeliydi ki böyle bir yerde böyle koşullarda bu ses tonunu duymak çok garipti. "Ah, Tayse. Sana güvenmem için haftalar gerek. Ama bu, senin ümitsiz olmadığın anlamına geliyor. Ruhunu şeytana satmadığın anlamına geliyor. Taşın sende kalmasını ister misin?"

Neden olmasın? "İzin verirsiniz," dedi.

Kadın başıyla onayladı. "Senin yanında kalması beni mutlu eder. Umarım tanrıça sana huzurlu rüyalar bahşeder."

Bu, hem bir kutsama hem de bir vedaydı. Tayse ciddi bir ses tonuyla, "Ben de sizin için aynısını diliyorum," dedi.

Kadın elini kapı koluna attıktan sonra duraksadı. "Tekrar konuşacağız," dedi. "Bunu dört gözle bekliyor olacağım."

Tayse selam verircesine başını iyice öne eğerek onayladı ama kadın kapıyı açıp dışarı çıkarken başka bir şey söylemedi.

Rüyalarının huzurlu olacağını hiç sanmıyordu. Uyuyabileceğinden bile şüpheliydi.

Senneth ve yanındakiler Tayse'i yakalayanların gittiği yoldan yavaşça ilerledi, yolda bir tehlike ile karşılaşmamak için tedbiri elden bırakmadı. Aslında, o kadar tedbirliydi ki Senneth bazen en büyük tehlikenin Justin'in delirmesi olduğunu düşünüyordu. Genç Gezgini sabırlı olmak ve korkusunu bastırmak için büyük bir mücadele veriyordu ama ağır ağır önce güneye sonra da batıya doğru ilerledikçe içinden kılıcını eline alıp koşmak geliyor gibiydi.

Justin'i mümkün olduğunca görmezden geldiler, bunu yapmak kolaydı çünkü herkesin işi vardı.

Kirra şahin formundaydı ve önden giderek yolu kontrol ediyor, askerlerin pusu kurup kurmadığını anlamaya çalışıyordu. Cammon'ın dikkati tamamen *raelyn*'in üzerindeydi. Donnal köpek formundaydı ve Tayse'nin kokusunu takip ediyordu. Gerçi Senneth izlerin kendilerini nereye götüreceğinden emindi: Nocklyn ve Gisseltess'in ortasındaki sahipsiz topraklarda yükselen Lumanen Manastırı'na.

Senneth manastırın kapılarına ulaştıklarında ne yapacaklarını planlamakla meşguldü. Kafatasının arkasında donuk bir ağrının başladığını hissedebiliyordu, öfkesini kontrol altına alması için bir uyarıydı. Bu yüzden omuzlarını rahatlatmaya, zihnini boşaltmaya ve düşüncelerini düzenli tutmaya çalıştı. Öfkeyle büyü yaptığı her seferde gücü tükeniyorsa kimsenin işine yaramazdı.

Justin, "Ona zarar veremezler. Kralın Gezgini'ne? Bu aptalca olur," dedi. Sabah pusunun kurulduğu yerden çıktıklarından beri bu tarz şeyler söylüyordu. "Demek istediğim, onu öldürürlerse, kral onları yok etmek için askerlerini gönderir. Ne kazanırlar ki? Hepsi ölür."

Tabii eğer Gisseltess ve Nocklyn askerleri manastırın önünde saldırıyı karşılamazsa. Eğer güneydeki isyancıların isteği her koşulda savaşı başlatmak değilse. Senneth bu gözlemlerini Justin ile paylaşmadı.

Justin, "Demek istediğim, Kralın Gezginlerinden birini öldürmek Evlerden birinin Marlord'una suikast düzenlemek gibidir," diye devam etti. "İntihar olur."

Cammon, yolda yanındaki tek kişi Senneth'miş gibi kadına baktı. "Yola devam mı edeceğiz yoksa gece mola verecek miyiz?" diye sordu.

Justin, "Yola devam edeceğiz," dedi.

Senneth başını iki yana salladı. "Gece duracağız."

Justin öfkelen-di. "Ne? Ve onu orada savunmasız olarak sekiz veya on saat daha yalnız mı bırakacağız? Hayır, hayır, bir Gezgin dostumu bu kadar uzun süre tehlikeye aramam. Doğrudan manastura gidelim."

Senneth adama baktı, kısa süreliğine de olsa susması için her şeyini verirdi. "Coralında Gisseltess ay tanrıçasının hizmetkârı," dedi. "En güçlü olduğu zaman gecedir. Onun karşısına onu yenebileceğimiz bir zaman çıkmak istiyorum."

"Ama Tayse..."

Senneth, "Bence hemen bir şey yapmaz," diye araya girdi. "Tayse çok değerli bir ödül, bundan hemen vazgeçemez."

Justin, "Bir Gezgin'e zarar vermesi için aptal olması gerek," dedi.

Senneth, "Evet," dedi. "Öyle olması gerek."

Kirra atlıların yanına dönüp insan formuna geri döndüğünde hava tamamen kararmamıştı. Böylesine kritik bir zamanda bile Senneth kızın dönüşümünü izlemenin büyüleyici olduğunu düşünüyordu. Donnal'ın insan ve hayvan formları arasındaki geçişleri çok hızlıydı, gözün takip edebileceği veya duyuların algılayabileceği kadar net değildi. Ama Kirra yavaşça şekil değiştiriyor, dönüşümün farklı safhalarından geçiyordu. Şahin atların önünde yolun ortasına kondu, sonra boynunu yukarı kaldırdı, boynu inanılmaz bir biçimde uzadı ve esnedi. Açık kanatları daha narin bir şekle bürünürken siyah tüylerin yerini de açık renkli deri aldı; zayıf ve pençeli ayaklar şişip pembeleşti. Dönüşüm bir veya iki

dakikadan daha uzun değildi ama bilinçli yapıldığı her halinden belliydi ve Senneth kızın her safha üzerinde düşündüğünden emindi. Donnal ise tamamen içgüdüsel olarak şekil değiştiriyor olmalıydı. Gerçi Donnal şimdi yolun ortasında nefes nefese bir köpekti ve insan formuna geri dönecek gibi durmuyordu.

Senneth, Kirra'nın işi bitince, "Manastır ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Bu yoldan devam edersek beş kilometre. Sabah hemen orada olabiliriz."

Justin, "Şimdi yola devam edersek birkaç saat sonra orada olabiliriz," dedi.

Senneth adama uzun ve ihtiyatlı bir bakış attı. Manastırı tek başına ele geçirmeye çalışacaksa herkesi kaybederlerdi: Justin, Tayse, hepsini. Justin bu bakışların altında biraz kıvrandı ama meydan okurcasına bakmaya devam etti. Senneth, "Justin," dedi. "Onu kurtaracağız. Ama bu akşam değil."

"Ama Solgun Annenin Kızları..."

"Ben Parlak Annenin Kızı'yım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye araya girdi. "Bu yolculukta beni hiç dindedin mi? Ellerimde topladığım gücü gördün mü? Ben güneşin yarattığı bir varlığım. Gücümün doruğuna gün ışığında çıkabilirim. Onu bensiz geri alamazsın ve ben yarın diyorum. Anlıyor musun? Anlaştık mı? Çünkü şimdi bana bağlılık yemini etmezsen seni burada bırakırım ve biz yarın Tayse ile geri dönene kadar burada sessizce bizi beklemeni sağlarım."

Kadının sesi çok soğukkanlıydı ama kelimeleri üzerine basa basa vurguladı. Justin kadına bakarken çok genç ve çok çaresiz görünüyordu ama aynı zamanda çok tehlikeliydi, Senneth göz kırpmamak ve bakışlarını kaçırmamak için mücadele etti. *Raelynx*'te yaptığı gibi gözlerinin içine baktı ve pes etmedi, gözlerini kaçırmadı. Justin sonunda derin bir nefes aldı, başını önüne eğdi ve onayladı.

Senneth, "Söyle," dedi.

Justin kısık sesle, "Sana güveniyorum, Senneth," dedi. "Ne istersen yapacağım."

"Pekâlâ. Gece burada kamp yapacağız. Ama kimsenin çok fazla uyuyabileceğini sanmıyorum."

Ana yoldan biraz uzaklaşarak hiç konforlu olmayan bir kamp kurdular ama manastırı koruyan ormanın kıyısında görünmez olduklarını ümit ettiler. Zemin nemliydi ve Senneth ellerini toprağın üzerine koydu, çamur bir süre sonra çatladı ve kurudu. Senneth ayrıca herkesi içine alacak kadar büyük bir sıcaklık balonu çağırdı ama yiyecekleri soğuktu ve yanlarındaki suyla mideye indirmek zorunda kaldılar.

Senneth herkes yemeğini bitirirken, "Üç nöbet," dedi. "Önce Cammon. Sonra gece yarısı Kirra ve sabahın ilk saatlerinde de Donnal. Kirra..."

Kirra, "Biliyorum," dedi. "Hayvan formunda. Duyularım o formda daha keskin."

Justin, "Ben de nöbet tutabilirim," dedi.

Senneth başını iki yana salladı. "Sende ve bende onlardaki yetenek yok, bu yüzden faydamız olmaz. Şimdi, dinlenebiliyorsan biraz dinlen."

Justin başıyla onayladı. "Eski askerlerin yenilere öğretmeye çalıştığı şeylerden biri de budur. Bazen yapabileceğin en iyi şey kendini güçlü tutmaktır. Öğrenilmesi en zor şeylerden biridir."

Senneth, "Yarın manastırdan çıktığımızda... Tayse'yi kurtardığımızda," dedi. Sanki neler olacağını biliyor, herkesin hayatını kaybetmesinden veya tutsak düşmesinden korkmuyordu. "Yeni-den güneye gideceğiz. Gisseltess'e."

Kirra, "Bu güvenli mi?" diye sordu.

"Ah, sanmıyorum. Planım sizden birini —Kirra veya Donnal— önden gönderip Halchon'a bir mesaj iletmek. Tarafsız bir yerde bizimle buluşmasını sağlamak. Bence bunu kabul edecek, sadece merakını gidermek için olsa bile."

Kirra, "Ama Sen," dedi. Sesi telaşlıydı. "Onunla yüz yüze ko-

nuşarak şimdiye kadar öğrenmediğimiz neyi öğrenebiliriz? Neden Tayse'i aldıktan sonra hemen Ghosenhall'a geri dönmüyoruz?"

Gerçekten, bunu neden yapmıyorlardı? Senneth elini yumruk yaptı ve çenesini üzerine koydu. "Çünkü benim de merak ettiğim şeyler var," dedi. "Ne diyeceğini merak ediyorum."

Birisinin ~muhtemelen Justin'in~ *bu sağduyu hepimizi öldürecek*, gibi bir şey söylemesini bekliyordu ama kimse bir şey söylemedi. Sonuçta, görev Senneth'ındı ve hepsi destek vermek için vardı. Ve Senneth da parçaları bir araya getirmek için Halchon Gisseltess'i görmesi gerektiğini düşünüyordu.

Cammon, "Pekâlâ, hepimiz gecenin bir kısmında ayakta olacaksak, şimdi biraz uyusak iyi olur," dedi. Sessizliği bozdu. "Ya da, siz hepiniz uzanın. Ben kalıp nöbet tutarım."

Birkaç dakika sonra herkes yerini almıştı. Kirra ve Donnal hemen uykuya daldı; Senneth biraz uzağındaki Justin'in uyumakta güçlük çektiğinin farkındaydı ama adamın vücudu hareketsizdi. Aklına gelseydi uyku tulumunun içine girmeden önce Kirra'dan elini Justin'in altında gezdirmesini isterdi çünkü bir iyileştiricinin gücü uykuya dalmayı kolaylaştırabilirdi. Ama belki de bu akşam Kirra'nın Justin'e dokunmaması daha iyiydi.

Senneth vakti varken uyuması gerektiğini biliyordu ama zihnini bir süre *raelynx* ile meşgul etti, yaratık şimdi kamptan elli metre ötede çalıların arasındaydı. Açtı ve huzursuzdu, ama beslenmesine izin veremezdi, sadece gecenin zengin kokularını burnuna çekebilir ve arada bir hayal kırıklığıyla tıslayabilirdi. Senneth şekil değiştirebilmeyi çok isterdi, böylece kendisi de *raelynx* formuna bürünüp ormanda koşabilir, açlık, güç ve tehlikeden başka bir şey hissetmezdi.

Ama kendi yeteneklerini şekil değiştirme yeteneğiyle takas etmezdi. Farklı şekilde de olsa güçlü ve tehlikeliydi.

Senneth sonunda birkaç saat uyudu. Cammon, Kirra'yı uandırırken Senneth uyandı. Serramarra aslan formuna büründü ve

Senneth'in gözlerinin açık olduğunu gören Cammon, "Sen uyurken *raelyn*'i senden alabilirim," dedi.

Senneth başını iki yana salladı. "Şimdilik benimle kalsın, sabah da benimle olacak. Senin dikkatin uyurken bile görünmeyen tehlikelerin üzerinde olmalı."

"Sence bizi arıyorlar mı? Yarın sabah manastırın kapısına dayanacağımızı bekliyorlar mı?"

Senneth karanlıkta gülümsedi. "Kızların bunları düşündüğünü sanmıyorum ama Tayse'in bunu bildiğinden eminim."

Cammon, "Onu kurtaracak mıyız?" diye sordu.

Evet ya da hepimiz tutsak olacağız. Senneth, "Onu kurtaracağız," dedi. "Şimdi uzan ve biraz uyumaya çalış."

26

Sabah olduğunda herkes çok yorgundu. Çok uzun süredir yorgundular ve Senneth sonrasında Gisseltess'e doğru yola çıktıklarında dinlenebileceklerini sanmıyordu. Belki de Kirra haklıydı ve doğrudan Ghosenhall'a dönmeleri gerekiyordu.

Belki de gerekmiyordu.

Hemen bir şeyler yediler, atlarına bindiler ve ormanın içindeki yoldan ilerlediler. Donnal şimdi kurt formundaydı, gerçi Senneth adama manastıra yaklaşırken onu insan formunda ve atının üzerinde istediğini söylemişti. Yine de, kalan son birkaç kilometrede tehlikeyi sezebilecek hayvan duyularına ihtiyaçları olabilirdi. Kurt bir ara hırladı ve atlıların yanına geri döndü, hemen yoldan çekilip yaklaşan askerlerin geçmesine izin verdiler. Sonrasında manastırı görene kadar da başka kimseyle karşılaşmadılar.

Kirra, "Düşündüğümden daha büyük," dedi. Hedeflerini incelemek için ormanın içine girmişlerdi. "Burası devasa bir yer."

Justin, "Yeterince yiyecekleri varsa kuşatılsalar bile aylarca dayanabilirler," dedi.

Senneth, "Onları kuşatmayı planlamıyor olmamız iyi oldu," dedi. Yanındaki dört dostuna baktı, herkes eyerinin tepesinde sakin bir biçimde oturuyor ve Senneth'a güvenerek emirlerini bekliyordu. "Hazır mıyız? Konuştuğumuz gibi."

Yola tekrar çıkıp ilerlemeye devam ettiler. Senneth grubun or-

tasında ve en öndeydi. Kirra ve Donnal iki yanındaydı, Cammon ve Justin arkadan geliyordu. Bu ok formasyonunda Lumanen Manastırı'nın kapılarına dayandılar.

Nöbetçilerin hiçbirisi Senneth ve yanındakilerle kapı arasında birkaç metre kalana kadar davetsiz misafirleri fark etmezdi. Sonra bir hareketlilik oldu ve destek çağrıldı, kısa süre sonra da beş atının etrafını yirmi asker sardı.

Biri, "Durun! Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Tanımadığı insanların birden manastırın kapısına dayanmasından rahatsız olmuş gibiydi.

Senneth adama soğuk bir bakış attı. Zihni kusursuz bir biçimde berraktı, parmak uçlarında tehlikeli bir karıncalanma hissediyordu. "Düzenin lideri ile konuşmak istiyoruz."

Adam, "Lestra sizin gibi haber vermeden kapısına dayanan serserilerle görüşmez," dedi.

Senneth, "Ah, bizimle görüşmeyi çok isteyecek," dedi. "Ona kapıda mistikler olduğunu söyleyin. Bence söyleyeceklerimizi duymak isteyecektir."

Adam bir süre gözlerini kısıp Senneth'a baktıktan sonra yanına döndü ve emrindeki askerlerden birine emir verdi. Şimdi manastırdaki bütün askerler önceki gün tutsak edilen adamı ve Gezgini ile birlikte güney eyaletlerinde seyahat eden mistikleri biliyor olmalıydı. Kışladaki en düşük rütbeli askerler bile kapılara dayananların kim olduğunu anlayabilirdi.

Senneth nazikçe, "Kapıları bizim için açacak mısınız?" diye sordu.

Adam tedirgin bir kahkaha ile cevap verdi. "Sizi içeriye Lestra'nın kendisi alacak."

Senneth başıyla onayladı. "O zaman bekleriz."

Senneth arkadaşlarını kapıda uzun süre bekleyebilecekleri konusunda uyarmıştı çünkü Coralinda'nın erken kalktığını sanmıyordu. Bu yüzden eyerinin üzerinde rahatladı ve diğerlerinin de rahat olduğunu ümit etti. Özellikle de Justin'in. Justin'in göğ-

sünde altın aslanlar kükremiyordu ama buna ihtiyacı da yoktu. Grubun içinde bir Gezgin daha olduğunu bilen herkes ilk bakışta bunun Justin olduğunu söylerdi.

Yirmi dakika kadar beklediler ve sonrasında manastırın devasa kapıları yavaş yavaş açıldı. Kış güneşinin altında yüze yakın kadın açığa çıktı.

Büyük bir kısmı beyaz cübbeler giyiyordu ama Senneth birkaçının daha koyu renkli cübbeler giydiğini fark etti. Daha koyu renk, tanrıçaya daha çok bağlılık anlamına geliyor olmalıydı. Solgun akıntının içinde gümüşler ve siyahlar içinde bir figür göze çarpıyordu. Ölçülü ve ağırbaşlı bir biçimde ilerliyordu, binadan kapılara kadar ulaşması sanki bir saat sürdü. Kadın yürürken etrafında sessiz ve tatlı yüzlü genç kızlar pervane oluyordu. Yüksek duvarın içinde toplanan rahibeler kapının demirleri arasından dışarıdaki günahkârlara baktı.

Siyahlı kadın kapının hemen içinde durdu. Başını geriye attı, bunu yapınca gri örgüsü ipeksi kumaşın üzerine düştü. Kadın vahşi siyah gözleriyle mistiklere baktı. Hiçbir şey söylemedi. Yüzlerce rahibe, etraftaki askerler, mistiklerden oluşan grup sessizce bekledi.

Senneth gülümsedi. "Günaydın, Coralinda."

Duvarların ardındaki kalabalık sessizce dehşete düştü ama Coralinda ne irkildi ne de bir tepki verdi. Kısık ve hoş bir ses tonuyla, "Senneth," dedi. "Sen olduğunu biliyordum."

"Beni görmemeyi ümit ettiğine eminim."

"Demek istediğin buysa, senden korkmuyorum."

Senneth, "Harika," dedi. "Çünkü ben de sizden korkmuyorum. Bizi içeri alacak mısın? Konuşmamız gereken şeyler var."

Coralinda, "Ah, lütfen," dedi. "İçeriye gelin." Askerlere işaret verdi ve iki tanesi hemen demir parmaklıkları kaldırtmaya başladı. Senneth ve yanındakiler atlarını manastıra sürdü.

Coralinda melodik bir ses tonuyla, "Sizi misafir ederdim," dedi. "Ama burada çok uzun süre kalmaktan hoşnut olacağınızı sanmıyorum."

Senneth, "Kısa bir ziyaret olacak," dedi. "Sende bana ait bir şey var ve onu almaya geldim. Sen onu bana verince yolumuza devam edeceğiz."

"Kapılar arkanızdan kapanır kapanmaz siz de dün yakaladığımız Gezgîn gibi tutsağımız olacaksınız. Aslında, sizi bir süre misafir edebilirim."

Senneth gülümsedi. "Gerçekten mistikleri bu duvarların içinde tutabileceğini düşünüyor musun?"

"Mistiklerin tanrıçanın manastırında güçlerini kullanabileceğinden emin misin? Şimdi bile gücünüzün azaldığını hissediyor olmalısınız, çünkü toprağın içine gömülen aytaşları lanetli gücünüzü emmeye başladı."

Senneth, "Çok garip," dedi. Kolunu kaldırdı ve bileziğini gösterdi. "Solgun Anne'nin tulsımı bileğimdeyken bile gücümünden bir şey kaybetmiyorum."

Coralinda gülümseyerek karşılık verdi. "Yine de alevden yapılmış bir kadın bile raştan küçük bir hücrenin içinde yakacak çok fazla şey bulamaz."

Senneth, "Bana zarar verirsen," dedi. "Manastırındaki herkes birkaç hafta içerisinde ölür."

Coralinda sabırsız bir ses tonuyla, "Ah yapma, Senneth," dedi. "Melodramatik olmayalım."

Senneth, "Ben pratik olduğumu sanıyordum," dedi. "Çünkü yanımda çok etkili bir silah getirdim."

Senneth atını biraz yana çekti ve grubun üzerine yaptığı gizlenme büyüsünü kaldırdı, böylece Coralinda ve yanındaki herkes Senneth'in yanındaki vahşi kırmızı yaratığı gördü. Tüylü kuyruğunu sallarken sanki vahşi doğasını kontrol altında tutmakta zorlanıyordu ve kulakları başına yapışmıştı. Sıcak gözlerini Coralinda'nın yüzüne odakladı.

Kızların büyük bir kısmı nefesini tuttu ve birkaç hafifçe inledi, yüz rahibenin büyük bir kısmı geri çekildi. Bazıları şaşkındı, bazıları korkuyordu. Coralinda çok öfkeliydi.

"Solgun Anne'nin evine ne getirdin, Senneth?"

"Bir *raelynx*. Türüyle ilgili bir şey biliyor musun? Yetişkin bir *raelynx* iki günde bir beslenmek için bir adam öldürür. Bu sadece altı aylık ve çok aç. Beslenebildiği kadar besleniyor."

Coralinda sesini çok fazla yükseltmeden, "Öldürün şunu," dedi. Hemen dört bir yandan arbaletler yaratığa dönüp ateşlendi. Oklar az önce yaratığın durduğu yere saplandı. Yaratık sanki bir anda yok olmuş, sonra da Kirra ve Cammon'ın atlarının ortasında yeniden açığa çıkmıştı.

Senneth havadan sudan bahseder gibi, "Bir *raelynx* öldürmek kolay değildir," dedi. "Tuzakları fark eder, zehir yemez ve daha önce bir avcı tarafından öldürüldüğünü hiç duymadım. Sen hikâyelerin hiçbirini duymadın mı, Coralinda? Lirrens'e bu kadar yakın yaşadığın için şimdiye kadar birkaç *raelynx* görmüşsündür diye düşünüyordum."

Lestra'nın siyah gözleri Senneth'a bakarken nefretle doluydu. "Bu yaratığı tapınağımdan çıkar."

Senneth, "Hayır," dedi. "Burası onun yeni evi. Senin rahibelerin onun yemeği ve eğlencesi olacak. Burada mutlu ve güvende olacaktır."

Coralinda elini belirgin bir emir verircesine tekrar havaya kaldırdı ve oklar yine havada süzüldü. Kirra'nın atı kişnedi ve şaha kalktı çünkü oklardan birkaç tanesi çok yakına düştü ama *raelynx* mucizevi bir biçimde zarar görmedi. Gözle görülemeyecek bir hızla yer değiştirdi.

Şimdi ağır avcı adımlarıyla beyazlı kızların üzerine yürüyordu. Kızlar çığlık attı ve kaçmaya çalışırken birbirlerine çarptı. Birkaçı binaya geri dönmeye çalıştı, bazıları ise dallarına çıkacakmış gibi ağaçlara doğru yöneldi.

Senneth arkalarından, "Tırmanabilir," diye seslendi. "Orada güvende olmazsınız." İki kız çığlık attı ve kaleye yöneldi.

Coralinda'nın öfkesi her geçen saniye ısınıyor ve kararıyordu. Siyah gözlerini Senneth'ın üzerinden ayırmadan, "Yaratığı

gizemli gücünle sen kontrol ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Senneth, "Biraz," dedi. "Ama büyüdükçe güçlenecek ve emirlerime ne kadar uyacağını tahmin edemiyorum."

"Onu al ve buradan git. Hemen."

"Tutsak ettiğin Gezgini bırakana kadar olmaz."

"O benim."

Senneth omzunu silkti. "O zaman kızların ölmeye başlar."

Coralinda öfkeli bir bakış attı. "Ah, hayır, Senneth, sen masumlara savaş açacak kadar sert değilsin. Benim kızlarımla beslenmesine izin vermezsin."

Senneth, "Evet," dedi. "Veririm. Bir gösteri ister misin? İstiyorsan söyle, onu hemen serbest bırakırım."

İki kadın birbirine baktı, Coralinda'nın tüyleri öfkeyle diken dikendi, Senneth ise gayet sakin ve huzurlu duruyordu. Arbaletler yine ateşlendi, oklar yine havada süzüldü. *Raelynx* hiç zarar görmeden kızların üzerine yürümeye devam etti.

Coralinda, "O gerçek değil," dedi. Hâlâ Senneth'a bakıyordu. "Sen zekice bir illüzyonla beni kandırmaya çalışıyorsun."

Senneth omzunu silkti. Birden, kulakları uzmaya bir çığlık geldi. Coralinda arkasına dönünce rahibelerden birinin yerde kıvrandığını ve beyaz cübbesinin kana bulandığını gördü. Diğer kızlar yaralı rahibenin başına toplandı, diz çöktüler ve ayakta dikildiler ama korku dolu gözleri omuzlarının üzerinden geriye bakıyordu.

Raelynx birkaç metre ötede patisini yalıyor ve hayal kırıklığıyla hırıliyordu. Birden tüyleri diken diken eden çığlığını attı, çığlığın sonu her zamanki gibi boğuklaştı. Oklar yine zararsız bir biçimde sağına soluna düştü.

Senneth, "İllüzyon değil," dedi. "Biraz daha tereddüt edersen, Coralinda, yemin ediyorum, birisi ölecek."

Coralinda omzu üzerinden, "Gezgini getirin," diye emretti. İki asker hemen binaya koştu.

Senneth, "Ve atını da," dedi.

Coralinda başıyla onayladı ve bir başka asker ahıra koştu. Senneth, "Bizi takip ederseniz, yolda bizi rahatsız etmeye kalkarsanız, peşimizden gönderdiğiniz bütün adamları öldürürüm," dedi. Sesi inanılmaz soğuktu. "Savaş istediğini görebiliyorum, Coralinda ve bence her zaman düşündüğümünden çok daha aptal birisin. Ama bana veya yanımdakilere saldırırsan gönderdiğin herkesi katledeceğim. Sen yumuşak veya duygusal bir kadın değilsin. Sakın hata yapıp benim öyle olduğumu düşünme."

Coralinda, "Sen tanrıçanın gözünde bir ucubesin," dedi.

Senneth gülmeye başladı. "Hangi tanrıça? Koca bir panteon var, Coralinda ve herkes senin leydini sevmiyor."

"Gillengaria'da sadece Gümüş Leydi'nin gücü vardır."

Senneth'in dikkati Coralinda'nın üzerindeydi ama göz ucuyla da olsa arkasındaki hareketliliği takip edebiliyordu. Ahırlardan bir at, binadan da bir adam getirildi. Senneth, "Gümüş Leydi huzursuz ve kibirli, kendine tapan insanlarla görkemli bir tanrıça olmak istiyor ama gücü olan tek varlık o değil," dedi. "Parlak Anne elini bana verdi ve kız kardeşinin bu topraklara hükmetmesine seyirci kalmayacak."

"Seni yok edeceğim, Senneth, seni ve bu ülkeyi kirlüten diğer bütün mistikleri."

Senneth, "Garip," dedi. "Ben de aynısını senin için söyleyecektim."

Tartışmanın sessizleştiği anda yaklaşan Tayse ile atının ayak ve nal sesleri duyuldu. Atın eyeri vardı ve yola çıkmaya hazır; Tayse'nin silahları kınlarıyla birlikte eyerin üzerindeydi. Senneth göz ucuyla bakınca Tayse'nin ellerinin önünde bağlandığını gördü ama zarar görmemiş gibi duruyordu; en azından görünür bir yerde yara izi yoktu. Askerlere direnmemiş gibi duruyordu ve görünüşe göre askerler de adama nazik davranmıştı.

Coralinda, "Adamı bırakın atına binsin," dedi. Tayse elleri bağlı bir adamdan beklenmeyecek bir hızla atına bindi. Askerler birkaç adım geriledi.

Senneth arkasına bakmaya gerek görmedi. "Kapıları açın," dedi. "Ve adamlarına söyle içeride kalsınlar."

Coralinda karşısındaki kadını küçümsercesine bir bakış attı. "Gitmenize engel olacak değiliz."

Senneth, "Kapıları açın," diye tekrarladı. "Ve adamlarına söyle içeride kalsınlar."

Coralinda, "Dediğini yapın," dedi. En yakındaki subay emirleri verdi. Senneth arkasında kapıların açıldığını ve botların içeriye girdiğini duydu.

Senneth, "Geri çekilin... hepiniz, manastıra ve ahırlara doğru," dedi. "Bize biraz yer açın."

Coralinda, "Sana söyledim..." diye cümleye başladı ama binanın arkasından bir yerden bir çığlık daha geldi. Coralinda ellerini iki yana açtı. Lestra alaycı bir ses tonuyla, "Dediği gibi," dedi. "Geri çekilin. Herkes manastırın yanına kadar geri çekilsin."

Birkaç kişi homurdandı ama korumalar ve geriye kalan cesus rahibeler çimenlerin üzerinden ağır adımlarla geri çekilmeye başladı. Senneth bir süre insanları seyrettikten sonra bakışlarını diğerleriyle birlikte uzaklaşan Coralinda'ya çevirdi.

"Cammon," dedi. "Dışarıda asker kaldı mı?"

"Hayır. Hepsi içeride."

"Justin. Herkesin güvende olduğundan emin olunca gruba liderlik et. Doğuya git ve sonra güneye dön. Hızlı ol ama güneş batmadan mola ver. Ben en kısa süre içerisinde, birkaç saat sonra size katılıyorum."

Tayse sert bir ses tonuyla, "Sen de bizimle geliyorsun," dedi.

Senneth, *tutsaklığı son bulalı beş dakika oldu ve otoriter tavırlarına hemen geri döndü*, diye düşündü. "Hayır," dedi. "Bana zarar veremezler. Siz gidin. Justin, yönetim sende."

Atların geriye döndüğünü duydu. Justin, "Dışarı," dedi. "Donnal, hayvan formunda önden git. Tayse, arkaya geç. Ama önce iplerini keseyim."

Kirra, "Bence Donnal burada Senneth'in yanında kalmalı," dedi.

Justin, "Hayır," dedi. "Gelin!"

Senneth atların seslerini dinledi, sonunda sesler o kadar belirli belirsizdi ki iyice uzaklaştıklarına kanaat getirdi. Ve beklemeye devam etti, kapının içinde tek başınaydı, huzursuz rahibelerin ve askerlerin dağılmaya başladığını gördü. *Raelynx*, Senneth'in çektiği görünmez çizginin üzerinde ileri geri yürüyordu, kapıdan birkaç metre uzaktaydı. Arada bir havaya sığıyor veya eksenî etrafında dönüyor, bir bıçak veya bir ok yanından geçip gidiyordu. Senneth hâlâ yarattığı öldürmeye çalışmalarına bir şey demedi.

Coralinda çimenlerin üzerinden, "Şimdi git, Senneth, yoksa bizi bütün gün kendi evimizde tutsak etmeye mi niyetlisin?" diye sordu.

Senneth, "Sadece dostlarımla uzaklaşmasını bekliyorum," dedi.

"Sana söyledim, peşinizden adam göndermek gibi bir niyetim yok."

Senneth, "Çok rahatladım," dedi. "*Raelynx* benimle mi gelsin yoksa onu burada bırakmamı mı tercih edersin?"

Kadının sessizliği öfkesine işaret etti. Senneth bir kahkaha attı. Dikkatini yarattığın köpüren zihninin üzerine kapattı ve isyan eden yarattığı önünde duran avlardan uzaklaşmaya zorladı. *Raelynx* tısladı ve sinir bozucu bir sineği kovmak istercesine patilerini havaya kaldırdı, sonra öne atıldı ve Senneth'i geride bıraktı, yola çıktı.

Senneth atını geri geri dışarı çıkardı, çok ağır hareket etti ve gözlerini Coralinda ile yanında toplanan insanların üzerinden hiç ayırmadı. Hiçbiri hareket etmedi, kısa süre sonra eşikten geçti. Senneth geri çekilmeye devam ederken mesafeyi ve gücünü tahmin etmeye çalıştı.

Kapıdan on beş metre uzaklaştığında Coralinda bir işaret vermiş olmalıydı ki askerlerden bazıları kapıya doğru koşmaya

başladı. Bir kısmı da ahırlara gidiyordu. Mistikleri rahat bırakma vaadi buraya kadardı.

Senneth ellerini öne attı ve sıcaklığı parmak uçlarında hissetti. Alevler yüksek duvarların üzerine atladı ve surlar boyunca ilerledi. Senneth parmaklarını açıp kapattı ve yeni bir alev dalgası kapının olduğu yerde parlak ve ölümcül bir bariyere dönüştü. Adamlar bariyerin içinden geçmeye çalışıp geriye sekerken korkuyla alarma geçti. Belki de hiçbiri büyüünün ateş kadar sıcak olabileceğine inanmıyordu.

Senneth atını geri çevirdi ve hızlandırdı, uzaklaşan dostlarının peşinden gitti.

Raelynx ve Senneth diğerlerine yetiştiğinde öğleni birkaç saat geçmişti. Senneth önce atını dört nala sürmüş ama uzun süre bu şekilde devam edemeyeceğini bildiği için tehlikenin geride kaldığından emin olunca atını yavaşlatmıştı. Lumanen Manastırı'nda bıraktığı alevler bir gün boyunca yanacaktı, gerçi sınırları sağlam birkaç usta asker alevlerin içinden geçecek cesareti bulabilirdi. Atları alevlerin içinden geçmeye ikna edebileceklerini sanmıyordu, bu yüzden şimdilik güvendediler.

Gerçi güvende olmak bu küçük grubun durup keyfini çıkarabileceği bir şey değildi.

Dört saat yol aldıktan sonra tepesinde daireler çizen şahini fark etti ve şahinin önünde bir yere indiğini gördü. Kirra olduğunu düşünüyordu ve bir sonraki dönemeci geride bıraktıktan sonra beş kişiyi yolun kenarında atlarının tepesinde bulunca şaşırmadı. Justin'in yüzü gelenin Senneth olduğunu görünce neşeye aydınlandı. Hemen öne çıktı, kadının ellerini elleri arasına aldı ve sanki eyerinin üzerinden eğilip Senneth'a sarılmak istiyor gibiydi.

Justin, "Senneth! Harikaydın! Sen çok... ben daha önce hiç böyle bir şey görmedim! Senden çok korktu!" dedi.

Senneth güldü ve ellerini indirdi. "Pek sayılmaz. Sadece dezavantajlı bir konumdaydı. Tayse nasıl?"

Justin yanlarına gelen diğer Gezgin'e döndü. Diğerleri de geldi; şimdi Senneth'in etrafını sırtan dostları kuşatıyordu. Pekâlâ, Donnal hâlâ kurt formunda olmasına rağmen yolun kenarında sırtıyor gibiydi. Tayse'nin yüzünde ise gülümsemeyi andıran bir şey yoktu.

Tayse aksi bir ses tonuyla, "Ben iyiyim," dedi. "Ama ben oradayken beni krala savaş açmakla tehdit etti."

Senneth, "Seninle özel olarak mı görüştü?" diye sordu.

Tayse başıyla onayladı.

Senneth devam etti. "Sebebini söyledi mi?"

"Kralın ruhu büyüyle yozlaşmış ve o Gillengaria'nın kurtarıcısıymış. Her zamanki fanatik retoriği ama bence o kadın çok tehlikeli."

Senneth, "Çok tehlikeli," diye onayladı. "Seni kendi ordusuna katmaya çalışmadı mı?"

Tayse'nin gözlerinde bir anlığına şaşkınlık açığa çıktı ama bunu hemen ifadesiz yüzüyle gizledi. "Bunu nereden bildin?"

Senneth gülümsedi. "Her zamanki fanatik retoriği."

"Bana bir aytaşı verdi ve benimle tekrar konuşacağını söyledi."

"O aytaşı şimdi nerede?"

Tayse sırttı. "Onu yastığımın üzerinde bıraktım."

Justin, "Yolun ortasında dikilmemiz güvenli mi?" diye sordu. "Peşimizden askerleri gönderir mi?"

Senneth, Justin'e dönüp gülümsedi ve Justin de aynı şekilde karşılık verdi. Senneth başardığını düşündü, belki de Justin'in kalbini kazanmanın bir yolunu bulmuştu. Tayse'nin hayatını kurtararak. "Bence bunu eninde sonunda yapacak," dedi. "Ama ben giderken bütün kampüsün etrafında bir alev duvarı vardı, bu yüzden bir süre oradan kimsenin çıkabileceğini sanmıyorum."

Bunu duyan herkes gülmeye başladı. Kirra, "Öyleyse, onlardan bir gün önde miyiz?" diye sordu.

Senneth başıyla onayladı. "Muhtemelen."

Cammon, "O zaman nöbet tutmadan geceyi uyuyarak geçirebilir miyiz?" diye sordu.

Senneth güldü. "Bizi sadece Coralinda'nın adamlarının aradığını sanmıyorum. Tayse'i yakaladıktan sonra kardeşine bir mesaj göndermiştir. 'Mistikler güneye doğru ilerliyor', diye uyarmıştır. Adamın bizimle ilgili başka neler duyduğunu kim bilebilir? Bu yüzden, ne kadar rahatlayabileceğimizden emin değilim."

Kirra, "Ah, sadece bir geceliğine bir yatağa uyusam," diye inledi. "Ve banyo yapsam. Bir başkasının pişirdiği yemekleri yesem."

Senneth, "Henüz değil," dedi. Tayse'e döndü, tutsaklıktan kurtarılan birine göre fazla dalgın ve fazla soğuktu. "Ama bu akşam kamp yaptığımızda Tayse bize orada yaşadığı her şeyi anlatacak."

Tayse başıyla onayladı. "Bence manastır hakkında öğrendiğim şeyler işe yarayabilir."

Justin dizginlerini çekti ve atını güneye döndürdü. "O zaman yola devam edelim."

"Senneth." Cammon'ın sesi Justin'in emrine uyduktan hemen sonra geldi. Herkes ne diyeceğini ve Cammon'ın sesindeki endişenin sebebini merak ediyordu.

Senneth, "Ne?" diye sordu.

"Oradayken. Manastırda. Bir şey vardı..." Durdu, kararsız gibiydi. "Bir yerde bir mistik vardı."

Senneth kaşlarının havaya kalktığını hissetti. "Emin misin?"

Cammon başıyla onayladı. "Çok zayıftı. Ve bence çok gençti. Galiba güçleri olduğundan habersiz."

Senneth, Kirra'ya baktı. Kirra'nın gözleri de fal taşı gibi açıktı. Senneth, "O zaman, düşman kampına giren bir casus değil, öyle mi?" diye sordu.

Kirra, "Güçlerini kullanmaya başlarsa bundan çok pişman olacak birisi," dedi.

Senneth, "Belki de güçleri hiçbir zaman açığa çıkmaz," dedi.

"Ama orası bastırılmış güçlerim olsa bulunmak isteyeceğim en son yer."

Tayse, "Vücudumda tek bir damla bile büyü yok ama benim de bulunmak isteyeceğim en son yer," dedi.

Herkes güldü. Justin geçici liderlik görevini aşırı ciddiye alıyordu ve atını öne çıkardı. "Hareket edin," dedi. İleriye işaret etti. "Karanlık çökmeden çok yol katedebiliriz."

Senneth iç geçirerek grubun sorumluluğunu sessizce Justin'e bıraktı. Eyerinde rahatladı ve hazırlık yapan diğerlerine baktı. Justin önde olduğu için Tayse en arkaya geçti. Donnal grubun önüne geçti ve çalıların arasında gözden kayboldu. Cammon ve Kirra, Senneth'in iki yanındaydı. Cammon, Donnal'ın atını da tutuyordu.

Senneth sessizce, "Tayse nasıl?" diye sordu. "Bana, içine kapanmış gibi geldi. Bir şey mi oldu?"

Kirra kıkırdadı. "Bence dikkatsiz olduğu ve tutsak edildiği için kendine kızgın. Ayrıca, kılıcını kaldırdığı anda öleceğini bilmesine rağmen askerlerle dövüşmüş olmayı yeğliyor." Senneth'a baktı. "Ve belki de senin tarafından kurtarılmayı utanç verici buluyor."

Cammon düşünceli bir biçimde, "Ben bunun utanç olduğunu sanmıyorum," dedi. Sonra alarına geçti ve ne demek istediğini sorsalar da bir şey söylemedi. Sonunda, "Sadece, Senneth, bilirsin," dedi. "Sen çok güçlüsün. Herkes sana hayran kalıyor."

Senneth'ın dudakları hafifçe büküldü. "Onun bana hayran olduğunu sanmıyorum. Belki de Gisselress'e gittiğimiz için aptal olduğumuzu düşünüyordur."

Kirra, "Belki de Justin'in gruba liderlik etmesine ve işini çok ciddiye almasına öfkeliyim," dedi.

Cammon, "Kendine gelmesi için ona biraz zaman tanıyın," dedi. "Sonra yeniden başa geçer."

Senneth, "Bence bu benim görevim ve lider benim," dedi. Yine güldüler ve Senneth da gülümsedi. "En azından bazı zamanlarda."

Kirra, "Yerinde olsam Tayse için endişelenmezdim," dedi.

Cammon gülümsemesini gizledi ve yüz ifadesini okumak çok zordu. "Ya da ona kendin sorabilirsin," dedi. "Kafasını neyin meşgul ettiğini."

Sonrasında sessizce yola devam ettiler. Senneth güvenli bir biçimde dinlenebilecekleri bir gün gelirse uzanıp bir hafta uyumayı planlıyordu. Justin hava kararırken grubu durdurdu ve yoldan uzaklaşıp kamp yapacak bir yer aradılar. Donnal bir süre daha dört ayak üzerinde kaldı ve havayı kokladı, sonra bir avın veya suyun veya ilgisini ne çektiyse onun peşine düştü. Senneth kendini uyku tulumunun üzerine bıraktı ve enerjisinin bir kısmını etrafını ısıtmak için kullandı.

Hafif bir ses tonuyla, "Ah," dedi. "Evde olmak ne güzel."

Tayse huysuz olduğunu ve Senneth'in bunu fark ettiğini biliyordu. Gillengaria'da en son kızdırmak isteyeceği kişi Senneth'ti. Yine de içindeki garip sıkıntıyı bir türlü atamıyor ve normal davranamıyordu. Kendisi için geleceğinden o kadar emindi ki nefes nefese bir muhafız hüccresine girip hemen kendisiyle gelmesini söylediğinde hiç şaşırılmamıştı. Senneth'in kendisini nasıl kurtaracağı konusunda bir fikri yoktu ama *raelyn*'in ortalıkta dolaştığını ve mistiklerin yan yana durduğunu görünce neler olduğunu tahmin etmişti. Avludaki bütün gözler Senneth'in üzerindeydi. Yıldız beyazı saçları yüzünün etrafında bir hale gibiydi ve yüzünde saf bir huzur ifadesi vardı. Bütün dünyanın dikkati kadının üzerinde olabilir, diye düşündü; iradesi bu kadar güçlü ve kararlılığı bu kadar fazlaydı. Kraliyet sarayı ve On İki Ev ve tüccarlar ve çiftçiler ve işçiler seve seve etrafında pervane olurdu.

Ya da kadının varlığını bu kadar güçlü hissedenden sadece kendisiydi, Senneth küçük dünyasında bir güneş gibiydi.

Bu da istemediği bir şeydi.

Kurtarılrken kendisine hiç bakmamıştı. O zaman bütün dikkati Lestra'nın üzerindeydi. Tayse eyerine atlamış, Justin'i ve diğerlerini takip ederek kapılardan dışarı çıkmış, dört nala atını sürmüş ve tüm bunlar olurken bütün vücudu kasılarak isyan etmişti. Kadını geride, yalnız ve savunmasız bırakmışlardı! Fakat

bütün bunları önceden planladığı belliydi, alevlerden bariyere kadar ve herkesin yapabileceği tek şey kadının yazdığı oyunu oynamaktı.

Ve yolda ilerlerken tüm duyularını seferber ederek arkalarından gelen bir atının sesini duymaya çalışmış ve gergin bir beklemiş başlamıştı. Sonunda Kirra yanlarına gelerek Senneth'in birkaç dakika uzakta olduğunu söylemişti. Kadının gelmesini diğerleri gibi memnuniyetle beklemiş, rahatlamış ve sırtmış, ama duygularının tamamını göstermemişti.

Bir şey değişmişti.

Bunu tanımlayamıyordu; bunun için uygun kelimeleri yoktu çünkü kendisi bile tam olarak anlamıyordu. Göğsünde bu ağırlığı hissetmektense Lumanen Manastırı'nda tutsak olmayı yeğlerdi ve bu ağırlıktan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Grubun geri kalanı kadar yorgundu ama gece mola vermek Tayse'yi rahatlatmadı. Senneth soğuğu uzak tutmak için büyüünü yapınca sıcaklığı hemen hissetti ve diğerleri minnetle kendini yere bıraktı.

Kirra uykulu bir ses tonuyla, "Burada kalabilir miyiz?" diye sordu. "Sonsuza kadar? Gerçekten yarın at binip yola devam etmek zorunda mıyız?"

Tayse dizginlerini atlarla ilgilenen Cammon'a uzattı. "Ben su bulurum," dedi.

Kirra işaret etti. "Donnal şu tarafa gitti. Bu da gidilecek ilk yönün orası olduğu anlamına geliyor." Matarasını fırlattı. "Teşekkürler."

Tayse diğer mataraları da aldı ve sonra Kirra'nın işaret ettiği yöne gitti. Tabii ki, biraz ilerledikten sonra dar ve yosunlu bir dereye ulaştı. Üstü yapraklar ve düşen dallar ile neredeyse tamamen kapatıldığı için gözden kaçırmak çok kolaydı ama çok hızlı aktığı için sadece iki yanında buz tabakası vardı. Eğildi ve mataraları teker teker doldurdu, ama önce içlerindeki bayat suyu döküp mataraları çalkaladı.

Ayağa kalktığında kamp yerine dönmek için acelesi yoktu. Etrafına bakındı, bir ağacın gövdesi gözüne ilişti, bel seviyesinden kesilmişti. Yüksek bir bar taburesine benzeyen kütüğün üzerine oturdu ve canı bir an için bu illüzyona destek verecek bir bardak şarap çekti. Son iki günde yaşadıklarından sonra bir veya iki dubleyi hak ediyordu. Ormanda han olmaması çok kötüydü.

Çalılarının arasından gelen bir hisırtı duydu, kampın bulunduğu taraftan geliyordu. Ellerini dizleri üzerine koydu ve bekledi. Senneth çalılarının arasından çıkıp bulunduğu yere doğru yürüyünce çok fazla şaşırmadı. Hava tamamen kararmamıştı ama Senneth yine de gölgeli bir figürdü, yüzü sadece saçlarının ışı-ğıyla aydınlanıyordu. Hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değilmiş gibi ağır adımlarla yürüyordu.

Kısık sesle, "Diğerleri senin iyi olduğunu söyleyip duruyor ama çok sessizdin," dedi. "Ben de işkence görüp görmediğini ve bundan bahsetmek isteyip istemediğini merak ettim. Eğer yeleğinin altında yaraların varsa, Kirra yaraların büyük bir kısmını iyileştirebiliyor, biliyorsun."

Tayse bunu duyunca hafifçe gülümsedi. "Hayır. Belki gururum yaralandı, pusuya düştüğüm için. Ama Lestra bana işkence etmedi, sadece dünya görüşünü anlattı ve bir kurtuluş fırsatı sundu."

"Ve mistiklerle birlikte takılmanın sakıncalarından bahsetmiştir."

Tayse'nin gülümsemesi bu sefer daha genişti. "Ah. Ben onların zaten farkındayım."

Senneth, "Justin senin için çok korktu," dedi. "Kendisini rahatlatmama izin verdi. Seni kurtaramasaydık sanki sana değil de daha çok ona ihanet etmiş gibi olacaktım."

Gülümseme bu sefer daha kolay geldi. "Ve bunun sonucu olarak şimdi sana sadık."

Senneth, "Ah hayır," dedi. "Sen her zaman onun kahramanı

olacaksın. Sadece, artık benden nefret etmiyor. Bu da hoş bir değişim."

Tayse buna itiraz edemezdi, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Başın nasıl?" diye sordu. "Bu sabah alevleri çağırdıktan sonra."

Senneth gülümsedi. "İyiyim, çok teşekkür ederim. Bence acılarına sebep olan şey alevlerden çok öfkem. Çok ama çok sakin kalmam gerektiğini biliyordum, yoksa *raelyn*x kontrolden çıkardı ve Coralinda ile yüzleşemezdim. Ve bunu başardım. Gerçi bilemiyorum, belki de yaşananların etkisi yarın sabah ortaya çıkar ve acıdan hareket edemeyecek halde olabilirim."

Tayse, "Pekâlâ," dedi. "Kendini iyi hissetmezsen bana haber ver. Acını azaltmak için elimden geleni yaparım."

Senneth sessizce, "Yeniden aramızda ve güvende olduğunu bilmek çok rahatlatıcı," dedi. "Ben sana zarar vermeyeceğinden emindim —ya da vermeyeceğini düşünüyordum— ama yine de..."

Tayse, "Benim için geleceğini biliyordum," dedi. "Korkmadım."

Senneth biraz daha yakına girdi, şimdi dizleri neredeyse Tayse'nin dizlerine değiyordu. Tayse kütüğün üzerindeki yerinde kaldı, şimdi başları neredeyse aynı seviyedeydi; kadının gri gözlerine rahatlıkla bakabiliyordu. Her zamanki gibi, kadının yüzü ihtiyatlı ve huzurluydu, ama bu duygular gözlerine yansımıyordu.

Sonraki sözleri beklenmedikti. Yumuşak bir ses tonuyla, "Seni hiçbir şey kıramaz mı?" diye sordu.

Tayse nefesini tuttu. "Neden kırılalım?"

Senneth omzunu silkti. "Yakalanmak, ölümle tehdit edilmek, kurtarılmak. Ama sen hiçbir tepki vermedin. Ne korktun ne de minnettardın."

Tayse, "Korkmuyordum ama gerçekten minnettardım," dedi. Sesi kendi kulaklarına bile fazla resmi geldi; duygularını kontrol altında tutmaya çalışmanın yan etkisiydi. "Nasil görünmemi istediğini bilemiyorum."

Senneth ellerini Tayse'in yüzünün iki yanına koydu, adamı susturdu. Derisi o kadar sıcaktı ki Tayse yazın kendisini ziyarete geldiğini ve verimli vaatlerde bulunduğunu düşündü. Sıcaklığın vücudunun her yerine yayıldığını ve kemiklerine kadar işlediğini hissetti. Hiç kıpırdamadı.

Senneth, "Belki de senden çok fazla şey bekliyorum," dedi. Neredeyse kendi kendine mırıldanıyor gibiydi, sanki Tayse ile konuşmuyordu. "Belki de, sadece Kralın Gezgini'sin ve daha fazlası değilsin, kalbinde başka kimseye yer yok. Ne bir dostu ne de bir sevgiliye. Belki de kalbini sadece bana karşı mühürledin. Belki de sadece bana güvenmiyorsun."

"Beni kurtaracağına güveniyordum," dedi. Sözcükleri dile getirmek zordu.

Senneth, "Bu da bir şey sayılır," dedi. Eğildi ve Tayse'i öptü.

Şok Tayse için ucu zehirli bir ok yemeye eşdeğerdi. Kadının elleri elmacık kemiklerinin üzerinde, dudakları dudaklarındaydı ve sıcaklık bütün vücuduna yayılıyordu. Tayse hemen hareketlendi, ayağa kalkarken kolları kadını göğsüne bastırdı. Kollarındaki kadının ayakları şimdi havada sallanıyordu, vücudu vücudunun bir parçasıydı ve ağzı ağzını yutuyordu. Tayse kabuğunun kırıldığını hissetti, sanki çok keskin bir balra kendisini bir kütük gibi ikiye ayırmıştı. Göğsünün ortasında bir sancı hissetti, öylesine yoğun bir baskıydı ki Senneth'i kucaklamak bile acıyı gidermedi.

Kadını yere bıraktı ve kolları yanlarına düştü. Ciddi bir yüz ifadesiyle kadına baktı.

Senneth de Tayse'e bakıyordu. Gözleri o kadar kararmıştı ki kenarlarında solgun bir ateşin dans ettiği sönmüş kömürlere benziyordu. Ağzı kabaca öpülürken kızarmış ama bu durum bile yüzünde belirsizliğe veya rahatsızlığa sebep olmamıştı. Yüzünün zarif hatlarına bakarak aklından ne geçtiğini okumak mümkün değildi.

Senneth, "Ve hâlâ bilemiyorum," dedi. Bir süre daha Tayse'e

baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Ve sen de bilmiyorsun."

Ve arkasına dönüp başka bir şey söylemeden kamp yerine geri döndü.

Tabii ki, yanıyordu. Tayse biliyordu; sadece bilmek istemiyordu. Kütüğün üzerine oturdu ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi, yüzündeki ve vücudundaki kan akışının normal dönmesi için zamana ihtiyacı vardı. Cammon yemeğin hazır olduğunu haber vermek için kendisini aramaya gelene kadar bekledi.

Tayse, "Tamam," dedi. Ayağa kalktı. Sesi normaldi ama Cammon merakla adama baktı ve sonra bakışlarını hemen kaçırdı, sanki bir kadının günlüğüne veya bir erkeğin yatak odasına yanlışlıkla göz atmıştı. Tayse yüzünde çarpık bir gülümsemenin açığa çıktığını hissetti ve başını iki yana salladı. "Sence bundan daha kötüsü olabilir mi?" diye sordu.

Cammon adama baktı, yüzünde hem umut hem de pişmanlık vardı. "Ben bu konuda çok fazla şey bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım olabilir."

Tayse başıyla onayladı. "Ben de bundan korkuyordum."

Sonraki iki gün aynıydı, temiz çarşafar ve sıcak banyolar ile ilgili sohbetler devam etti, tek fark önceki günkü öpücüktü. Bu, tekrar yaşanmadı. Tayse her akşam su veya odun getirmek için kamptan yalnız uzaklaştı ama Senneth peşinden gelmedi. Kimse gelmedi.

Senneth hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, gülüyor ve diğerleriyle, hatta Tayse ile, havadan sudan sohbetler ediyordu. Tayse'nin nöbeti devraldığı saatlerde irkilerek uykusundan uyanmıyor, doğrulup etrafına bakınmıyordu. Ne Tayse ile konuşmak için bir fırsat kolluyor ne de kendi atını Tayse'ninkinin yanında bulursa ondan kaçırıyordu. Tamamen eskisi gibiydi.

Tayse, ya da bana öyle geliyor, diye düşündü. Kurtarıldıktan sonraki gün doğal olarak grubun liderliğini Justin'den geri almış-

tı, gün boyu talimatlar veriyor ve herkesin iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Eskiden de çok konuşkan değildi, bu yüzden birden herkes ile sohbet etmeye başlamadı ama çok suratsız görünmemek için de elinden geleni yaptı. Akşamları Justin ile antrenman yaptı veya Cammon ve Donnal'ı çalıştırdı. Senneth katılmayı reddetti ama zaten bu durum önceden öngörülebilir bir şeydi. Hiçbir şey farklı değildi.

Her şey farklıydı.

İkinci günün akşamında diğerleri antrenman yaparken Senneth ve Kirra ateşin başında Halchon Gisseltess'e ulaşmanın en iyi yolunu tartışıyordu.

Senneth, "Gissel Ovası'na gitmek istemiyorum," dedi. Tayse bunu üçüncü veya dördüncü defa söylediğinden emindi. "Bizi o kadar hızlı tuzığa düşürebilir ki kendimizi zindanda bulana kadar ne olduğunu bile anlayamayız."

"Bizi tutsak edemez, senin kralın görevi için burada olduğunu bilirse."

Senneth kasvetli bir biçimde, "Beni sevmez," dedi. "Ve kardeşini yendiğimi öğrenince benden daha da nefret edecek. Bizi önce karanlık bir hücreye atıp, sonra bunun sonuçlarının ne olacağını düşünecek türden bir adamdır."

Kirra, "Buna inanamıyorum," dedi. "Ondan korkuyorsun. Sen kimseden korkmazsın."

Senneth hemen, "Ondan korkmuyorum," dedi. Ama ses tonu inandırıcı değildi.

Kirra omzunu silkti. "Sonuçta, Gisseltess'e gitmek zorunda değiliz. Şimdi dönüp Ghosenhall'a gidebiliriz."

Senneth iç geçirdi. "Evet. Yapabiliriz. Ama bence gitmeliyiz. Bu yüzden ihtiyacımız olan şey Gissel Ovası'na bir alternatif."

Kirra, "Lochau sahil kıyısındadır," dedi. "Oraya sık sık gider çünkü orası bir limandır ve orada bir sürü iş anlaşması var. Konforlu sayılabilecek kadar büyük bir şehirdir ve yakınlarda

başımız belaya girerse koşup saklanabileceğimiz bir sürü yer var. Belki bizimle Lochau'da buluşur. Gissel Ovası'na bir gün uzaktadır."

Senneth başını yana yatırdı. "Bu, iyi bir fikir," diye onayladı. "Ve belki de ticari bir gemide yer buluruz. Böylece Ghosenhall'a daha çabuk döneriz."

Kirra sırttı. "Belki de biz burada konuşurken limana Danalustrous gemileri yanaşıyordur. Ben nereye istersem giderler."

"Güzel. O zaman Halchon'a mesaj gönder ve birkaç gün içinde bizimle Lochau'da buluşmasını söyle."

Kirra yüzünü buruşturdu. "Ve sanırım bu mesajı Gissel Ovası'ndan götürmemi istiyorsun. Şahin formuna geçersem oraya gidip gelmem... bilemiyorum, birkaç gün sürer."

Senneth yavaşça, "Bence Donnal gitmeli," dedi. "Halchon seni tanıyor ve bir terslik olursa -biri seni Gissel Ovası'nda görürse- o zaman bu hepimizin zindanlara atılmasından çok daha kötü olur."

Kirra, "Gissel Ovası ve zindanlarına kafayı takmış gibisin," dedi. "Daha önce oradaki zindanlardan bahsedildiğini hiç duymadım! Zindana atılan birinden bahsedildiğini de hatırlamıyorum."

Senneth aksi bir ses tonuyla, "Korkularım Halchon Gisseltess'e karşı hislerimden kaynaklanıyor," dedi. "Bence o... her şeyi yapabilecek biri."

"Tamam. O zaman yarın veya sonraki gün Donnal'ı göndereyim. Ve diyelim ki Halchon teklifimizi kabul etti. Sonra ne olacak?"

"Sonrasını, sanırım bekleyip göreceğiz."

Sabah tekrar yola koyuldular. Yeterince güneye indikleri için Tayse havadaki değişimi hissedebiliyordu: Daha berrak, daha tatlı, fark edilebilir derecede sıcak bir sabahtı. Burada uzun süre kalırlarsa bahar yüzünü Ghosenhall'da veya kuzey şehir-

lerinde göstermeden burada ilk pastel renkleri görebilirlerdi. Bu bile burada kalmaya yeterdi. Sanki çok uzun bir kıştan çıkmışlardı.

Hâlâ yan yollardaydılar ama trafik beklediklerinden fazlaydı. Ama zaten, Gisseltess güçlü ve ferah bir yerdi; ticaret yolları hiç boş kalmazdı. Donnal önden gitmeye devam etti ve farklı hayvanların formlarına girdi. Tayse adamın iyi bir keşif eri olduğuna güvenmek zorundaydı. Tayse kimsenin güvende olduğunu düşünmediği için birbirlerinden çok fazla uzaklaşmıyorlardı ve Gezgînler her daim diğerlerinin yakınındaydı.

İki kere Gisseltess askerleri gördüler. Birinde bölgeye gidiyor, diğerinde bölgeden çıkıyorlardı, ama ikisinde de küçük grup askerlerin ilgisini çekmedi. Tüccar karavanları veya arabaları yüklerle dolu çiftçilere daha sık rastlıyorlardı; ara sıra da sırtlarında mevsimlik kürkler taşıyan avcılara denk geliyorlardı. Tayse, Donnal'ın bu avcılara görünmeyecek kadar zeki olduğunu düşünüyordu ya da en azından avcılarının ilgisini çekmeyecek formlarda olmalıydı.

Öğleden sonra Donnal'ı göndermeye karar verdiler. Tayse bu fikirden çok fazla hoşlanmıyordu; grubun her askerine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ve Donnal belirli formlarda yenilmezdi. Yine de, Kirra da koruma görevini yerine getirebilirdi ve mesajı göndermek için birini göndermek gerekiyordu. Tayse de Kirra ile aynı fikirdeydi. *Gisseltess macerasını bir kenara bırakıp Ghosenhall'a geri dönelim. Bilmemiz gerekenleri zaten biliyoruz.*

Ama Ghosenhall'a geri dönünce Tayse diğer Gezgînlere katılacak ve Senneth de ülkeyi dolaşmaya devam edecek, bu yüzden kadını bir daha göremeyecekti. Bu yüzden Gisseltess'e gidip seyahati bir beş veya on gün daha uzatmak işine geliyordu. Bu yüzden itiraz etmedi.

Öğlen yemek için bir mola verdiler. Senneth, "Eyerin tepesinde oturmaktan çok yorulduğum," dedi. Atından indi, ellerini

kalçasına koydu ve geriye doğru gerindi. "Bacaklarım çarpık mı? Perişan bir haldeyim ve çok kötü görünüyorum, bunlarla idare edebilirim ama çarpık bacaklı olmaya dayanamam."

Justin, "Atlıların hepsi çarpık bacaklıdır," dedi. Abartılı bir duruşla bacaklarını olduğundan daha çarpık gösterdi. "Ghosenhall'a gelip bizden biri olabilirsiniz."

Senneth, "Kralın Gezgin! Kariyerimin bir sonraki basamağı bu olabilir mi?" diye sordu. "Aranızda kadınlar olduğunu biliyorum ama sanırım sayıları çok fazla değil."

Justin, "Yarım düzine," dedi. "Ama çok çok iyiler."

"Sen neyi ima..."

Justin sırtıttı. "Yolda biraz daha antrenman yapman gerek. Gücün etkileyici ama yeteneklerin onlarınki kadar vahşi değil. Sen başka yeteneklere bel bağlıyorsun," diye bitirdi. Gülümsemesi genişledi.

Senneth aksi bir ses tonuyla, "Evet, tamam, seni yanan bir meşaleye dönüştürecek güçlere bel bağlıyorum," dedi. "Tayse! Şu tarafta suyun parıldadığını gördüm, buradan birkaç yüz metre ötede. Ben gidip mataramı dolduracağım."

Tayse, "Donnal'ı yanına al," dedi.

Senneth tatlı gülümsemesini gösterdi. "Ve vücudumdaki kirin tozun bir kısmından kurtulabilirim," dedi. "Bence bu yolculuğa yalnız çıkmalıyım."

Tayse emri tekrarlamak istiyordu ama kadın için duyduğu endişelerin ne kadarı gerçekti ve ne kadarının sebebi ona karşı duyduğu hislerdi, bilemiyordu. "Otuz dakika sonra yola devam edeceğiz," dedi. "Çabuk ol."

Senneth, Kirra'ya doğru sorgularcasına bir bakış attı. Kirra elini havada sallayarak soruyu geçiştirdi. "Ben biraz daha dayanabilirim," dedi. "Bir ara yıkanırım. Lochau'da."

Cammon, "Umarım Lochau'dan önce yıkanırsın," dedi. Yarı yarıya yenmiş bir ekmek parçasını Kirra'ya fırlattı. Senneth sırtıttı, tüm mataraları omzuna vurdu ve tepeden aşağıya inmeye baş-

ladı. Beş dakika sonra gördüğünü iddia ettiği derenin veya su birikintisinin yanında yetişen ağaçların arasında gözden kayboldu.

Donnal kafasını kaldırdı ve bütün vücudu kasıldı, sonra diğerlerinin göremediği bir avın peşinden koştu. Kırra bir süre arkasından baktıktan sonra, "Sanırım öğle yemeğinde bize katılmayacak," dedi. Çantasından yiyecekleri çıkarmaya başladı.

Justin, "Öyleyse, hayvan formundayken çiğ et mi yiyor?" diye sordu. Öğürmemeye çalışır gibiydi.

Kırra başıyla onayladı. "Ben de yiyorum. Medeni yiyecekler azsa ve karnın acıktıysa çok pratik bir çözümdür."

"Ama sonra form değiştiriyorsun ve o şeyler midende..."

Kırra kafasını kaldırıp sırtıttı. "Kendi adıma konuşmam gerekirse, ben sindirimimi tamamladıktan sonra insan formuna dönüyorum."

Tayse, "İnsan formuna geri dönmeyi unutmaktan korkmuyor musun?" diye sordu. "Çok fazla hayvan formunda kalırsan yani?"

Kırra bunun üzerinde bir süre düşündü. "Bir formda birkaç günden fazla kalmamaya çalışıyorum, bu yüzden hiçbir zaman kim olduğumu unutmadım. Ama Donnal... bence ona kalsa bir mevsimin tamamını kurt veya şahin olarak geçirebilir, bunu yaparsa da kendini unutabilir. Bazen geri döndüğünde gözlerinde farklı bir..." Başını iki yana salladı. "O benden daha vahşi, bundan eminim."

Cammon özlemle, "Ben kurtlarla bir mevsim geçirmek istedim," dedi. "Ne kadar garip ve harika olurdu!"

Kırra gülmeye başladı. "Pekâlâ, seni Ghosenhall'a götürdüğümüzde saraydaki insan avcılarla bir mevsim geçirebilirsin," dedi. "Garip bir deneyim olacağı kesin ama düşündüğün kadar harika olmayacaktır."

Justin devrilmiş bir kürüğün üzerine oturdu, bir dirseğini dizinin üzerine koydu ve çenesini yumruğunun üzerine yerleştirdi.

"Bu macera sona erince Cammon ile tam olarak ne yapacaksınız?" diye sordu.

Çocuk hemen, "Ben sizinle kalmak istiyorum," dedi.

Justin başını iki yana salladı. "Hepimiz bir arada olamayız," dedi. "Tayse ve ben bir sonraki görevimize çıkana kadar Gezginlerin yanında kalacağız. Kırra ve Donna da Danalustrous'a dönecek. Senneth... pekâlâ, Senneth'in ne yapacağını kim bilebilir?"

Tayse, "Kralın Muhafızları ile antrenman yapmak için gönüllü olabilirsin," dedi. Çünkü Cammon çok umutsuz duruyordu. "Justin ve ben sana kefil oluruz. Gezin olacak kadar iyi değilsin ama biraz çalışırsan iyi bir asker olabilirsin."

Kırra, "Ya da benimle babamın malikânesine gelersin," dedi. "Sana orada bir yer buluruz."

Cammon iç geçirdi. "Senneth benim bir başka mistik bulup eğitim almam gerektiğini düşünüyor," dedi. "Ama bence siz yanımda olmayınca her şey çok garip olacak."

Justin destek olmak istercesine, "Ghosenhall'daysan Tayse ve ben yakınında olacağız," dedi. "Seni orada barlara götürür ve dövüşmeyi öğretiriz. Ve kadınlarla flört etmeyi."

Kırra, "Dövüşmeyi bildiğinizden eminim ama Cammon'ın flört etmeyi sizden öğrenmesini istemem," dedi.

Justin sırtıyordu. Tayse, Kırra ile dalga geçtiğinin farkındaydı çünkü Justin kerhanelerden hoşlanmazdı. Justin, "Ona kadınlarla flört etmek konusunda bilmesi gerekenleri zaten öğrettin," dedi. "Şimdi genel hayatı için daha faydalı olacak şeyleri öğrenme zamanı."

Cammon, "Ben bunu hiç..." dedi. Sonra durdu, yüzünde kararsız bir ifade vardı.

Kırra, Justin ile tartışmaya devam ediyordu. "Senin faydalı olarak gördüğün şeyler..." dedi ama Tayse bir elini havaya kaldırdı.

"Sessiz olun," dedi. Cammon'a döndü. "Ne var? Ne duyuyorsun?"

Cammon başını iki yana salladı, odaklanırken yüzü kırıştı. "Sanki... bilemiyorum, bence..."

Kirra boğuk bir ses tonuyla, "Donnal geliyor," dedi. Tayse omzu üzerinden geriye bakınca koşarak yanlarına gelen Donnal'ı gördü.

Tayse, "Cammon," dedi. "Ne..."

Ve sonra Cammon çığlık attı. "*Senneth!*"

28

Cammon tekrar, "SENNETH!" diye haykırdı. "Yaralandı... Tayse, Justin, sanırım... askerler olmalı, galiba biri onu okla vurdu. Acı çekiyor..."

Tayse söylenenlerin sadece birkaç kelimesini duydu. İlk sözcüklerden sonra atına atladı ve atını dört nala Senneth'in su bulmak için gittiği yöne sürdü. Arkasından gelen sesleri duydu, Justin de atına bindi ve hemen peşine düştü. Yanından siyah bir şey geçti: Donnal. Altın renginde bir şey: Kirra. Dördü ağaçların arasına daldıklarında hayvanların sadece birkaç saniye gerisindeydi.

Kendilerini hemen ateşli bir savaşın ortasında buldular. Tayse sadece siyah ve gümüş renkli üniformalar görebildi, sonra elinde kılıcı olan iki askerin üzerine yürüdü. Kendi silahlarını çekmişti; Tayse'in kulaklarındaki öfkeli kükreme kılıçların kılıçlara çarpınca çıkardığı sesi, iniltileri, çığlıkları ve küfürleri neredeyse bastırdı. Etrafındaki insanların hayal meyal farkındaydı, Justin yanındaydı, kılıcını vahşice sağa sola savuruyordu. Karşılarındaki askerler Gezginlerin çılginca saldırısı sonrası birkaç adım geriledi.

Senneth'i görmüyordu. Senneth neredeydi?

Siyah bir kurt havada uçtu ve bir askeri yere serdi. Korku ve acı dolu çığlık sadece bir anlıktı ama hemen kesildi. Tayse kılıcını karşılarındaki askerin kalbine sapladı, silahını geri çekti ve sonra eyerinde dönüp bir sonraki saldırıya hazırlandı.

Kurdun tekrar saldırdığını gördü ve kulakları tırmalayan bir çığlık daha geldi. Göz ucuyla bir dağ aslanının yerden havaya sıçrayıp atlı askerlerden birini pençeleyerek öldürmesine şahit oldu. Büyük kedi, rakibinin işini bitirdikten sonra bir diğer askerın sırtına atladı, kanlı pençelerini eyerinde dönüp kendini savunmaya çalışan adamın yüzüne geçirdi. Bu mücadeleyi izleyecek zamanı yoktu, havada bir kılıç Tayse'in başına doğru geliyordu. Tayse kılıcını havaya kaldırdı, vuruşun etkisinin omuzları ve kaburgalarından kalçasına doğru indiğini hissetti.

Kılıcını kurtardı, adamın bir sonraki saldırısını karşıladı ve eyerinde öne atıldı. Rakibi ikiye bölünmüş olarak yere düştü.

Senneth neredeydi? Solgun Leydi, Parlak Anne, Karanlık Gözetleyen, hangisi dinliyorsa ona soruyordu, Senneth nerede?

Mücadele bir anlığına kesilince vahşice etrafına bakındı ama Senneth'i ne ormanda ne de suyun kenarında göremiyordu. Yerde en az sekiz ceset vardı, hepsi siyahlar ve gümüşler içindeydi, hepsi kana bulanmıştı. Justin, Coralinda'nın askerlerinden biriyle hâlâ dövüşüyordu ama kimin kazanacağı çok belliydi. Donnal ve Kirra bir başka askerın etrafında daire çiziyordu, adam atından aşağıya düşmüş ama ayağa kalkmayı başarmıştı. Kedilerin önünde çömelip bıçağını çaresizce önünde sallamaya başladı. Bu mücadelenin de sonu belliydi. Tayse bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Gözüne ağaçların arasındaki bir hareketlilik ilişti, yirmi metre kadar ötedeydi: Bir asker eyerinde sallanıyor ama atı manastırın olduğu yere doğru kaçıyor. "Kirra!" diye bağırdı. Altın kafa hemen sese döndü ama Kirra'nın bu askerın peşinden gitmesine gerek yoktu. Tayse bakarken havadan çok hoş bir kırmızılık geçti ve *raelynx*, askeri atının tepesinden aldı. Asker ve yaratık birbirine dolanarak yerde yuvarlandı ve gözden kayboldular.

Tayse bu dövüşten de kimin sağ çıkacağını merak etmedi.

Bakışlarını ağaçların arasında gezdirdi, yeni saldırganlar aradı, kendini bir sonraki dövüşe hazırladı. Ama gölgelere sinen kim-

se yoktu. Justin kılıcını son karşılaştığı askerin göğsünden çekip alırken Donnal da kurbanının boğazını parçalayıp kafasını kaldırdı. Kirra şimdi insan formundaydı ve ağzındaki kanı kirli elbisesinin koluna sildi.

Tayse, "Senneth nerede?" diye sordu. "Onu gördünüz mü?"

Kirra başını iki yana salladı ve gözleri en az Tayse'inkiler kadar açık ve korku doluydu. "Hayır... sanırım ok saplandıktan sonra görünmez olmuştur. Bir yaydan veya bir arbaletten çıkmış olmalı, ona kılıçlarla zarar verecek kadar yakınına girmiş olamazlar."

Tayse atından indiğinde göğsü korkunç bir korkuyla sıkıştı, bir şey kaburgalarını sıkıştırıyor ve kasları hiçbir işe yaramıyordu. "O zaman buralarda bir yerde yatıyor olmalı, gerekirse ellerim ve dizlerim üzerinde burada sürünür..."

Kirra başını iki yana salladı. "Donnal," dedi. Yanına gitti. "Senneth nerede? Onu bulabilir misin?"

Donnal başını yana çevirip havayı koklayınca iz sürmesine gerek olmadığını anladı. Sarı gözlerin baktığı yer derenin hemen yanıydı, orada Cammon çimlerin üzerine diz çökmüş havayı yaşama döndürmeye çalışıyor gibiydi.

Kirra, "Onu görebiliyor," dedi. Eli kendi boğazındaydı.

Tayse, "Hepimizin onu görmesi gerekiyor," dedi. Yürümeye başladı. "Onu kurtaracaksak."

Diğer üç kişi Tayse'in peşinden gitti ama Cammon'ın yanına ilk varan Donnal oldu. Kirra kurdu bir kenara ırtı ve Cammon'ın yanına çömeldi. Elleri görünmez bir vücudun üzerinde gezindi. Tayse, Cammon'ın kısık ve endişeli sesini duydu.

"Ok delip geçmiş. Kanamayı durdurmak için elimden geleni yaptım ama kendinde olduğunu sanmıyorum. Ona yardım edebilir misin?"

Kirra, "Cammon, onu göremiyorum," dedi. Sesi boğuktu. "Sen... sen onu görebiliyor musun? Zihnine uzanır mısın? Sana cevap verir mi? Yaralarını sarmam gerek ama nerede olduklarını göremiyorum..."

Kirra'nın elleri görünmez ve baygın bedenin üzerinde gezinirken Tayse ve Justin bir adım gerileyip boşluğa baktı. Tayse hayatı boyunca bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyor ve bunun sadece kirra olduğu sanmıyordu. Senneth'in vücudunun yaydığı sıcaklığa o kadar alışmıştı ki herhalde kaybı şimdi kemiklerine kadar hissetmesinin sebebi buydu.

Cammon öne eğildi ve sanki yere bir şeyler fısıldadı. Justin, Tayse'ye yaklaştı. Genç Gezgin, "Sence onu yerinden kaldırabilir miyiz?" diye sordu.

Kirra kafasını kaldırdı, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Hayır," dedi. "Bence vücudun etrafında kamp yapmamız lazım."

Tayse başıyla onayladı. "Ne yapabiliriz?"

"Şimdilik, hiçbir şey. Sadece eşyalarımı getirin ve bir ateş yakın. Gece yakabileceğiniz en büyük ateşi yakın."

Justin etrafına bakındı. Dere küçük bir tepenin dibindeydi, bir yanında orman diğer üç yanında ise açıklık vardı. Ne düşündüğü çok belliydi: Burası kamp yapmaya hiç uygun değildi. Her yerde cesetler vardı ve bunlar avcılarını kendine çekecek, bir süre sonra da hiç hoş olmayan kokular yaymaya başlayacaktı.

Tayse, "Burası çok korunaklı bir yer değil," dedi. "Daha fazlası da gelebilir."

Kirra, "O zaman onu daha iyi korumamız gerek," dedi.

Tayse hâlâ toprağa fısıldıyormuş gibi duran Cammon'a bakıyordu. "Keskin duylara güvenmeye çok alıştık," dedi. "Bu yüzden tedbiri elden bıraktık."

Justin, "Askerlerin geldiğini nasıl görmediğini merak ediyorum," dedi. Kimse Cammon'a bir şey sormadı, her ne yapıyorsa önemli olmalıydı ve kimse dikkatini dağıtmak istemiyordu. "Bundan çok daha uzaktaki atlıları fark etmişti."

Kirra kafasını kaldırdı. "Şapkalarına aytaşı iliştirilmiş," dedi. "En azından benim öldürdüklerimde vardı. Muhtemelen başlarına bu kadar yakın bir yerde aytaşı olduğu için Cammon onların geldiğini önceden göremedi." Senneth'in olduğu yere baktı. "Bil-

miyordum. Benimki sadece bir tahmin."

Tayse bir an için kadının öldürdüğü adından ne kadar duygusuzca bahsettiğini fark etti. On İki Ev'den birinin serramarra-sından beklenmeyecek bir şeydi. Ama gözünü bile kırpmamıştı. Şimdi yeni bir tehlike ortaya çıkarsa yine hayvan formuna geçer yine öldürürdü. Kirra hayvan formundayken bile olsa öldürdüğü kişinin sorumluluğunu alacak kadar sofistike biriydi. En ufak bir pişmanlık duymadığı belliydi.

Kirra, "Ah," dedi. Bir saniye sonra Tayse yerde yatan formun dalgalanıp açığa çıktığını gördü. Bir an için belli belirsiz bir şekildi, sanki hemen yok olacaktı, ama Cammon bir şeyler daha fısıldadı ve form somutlaşmaya başladı.

Gerçi Senneth'i görmek kimseyi rahatlamadı. Ölü gibi duruyordu, yüzü o kadar beyazdı ki saçları yüzünün yanında renkli gibi duruyordu. Tamamen hareketsizdi; nefes alıyorsa bile fark edilebilecek türden değildi. Kirra hıçkırarak nefesini tuttu.

Tayse eğildi ve kadının kanlı gömleğinde yaranın yerini bulmaya çalıştı. "Ok nereye isabet etmiş?"

Kirra, "Ciğerine," diye fısıldadı. Bir an için hareketsiz kaldı, sonra birden kafasını kaldırdı ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Orada dikilip durmayın! Su getirin! Odun getirin! Ateş yakın! Bana yardım edin."

Herkes yerinden kalktı ama sonraki bir saat o kadar acı vericiydi ki Tayse vücudunun yorgunluğunun bile farkında değildi. Justin ile bölgeyi dolaşıp yere düşmüş dalları topladılar ve daha küçük parçalara ayırdılar. Sonunda iki gün boyunca yanacak bir ateş yakmaya yetecek kadar yakıtları vardı. İnsan formuna geri dönen Donnal ateşi yaktı ve suyu kaynatmaya başladı, arada gidip Kirra'nın istediklerini getirdi. Cammon, Senneth'in yanına, Kirra'nın karşısına oturdu ve ellerini Kirra'nın gösterdiği yerlere koydu. Zaman zaman baygın kadınla bir şekilde iletişim kuruyor gibiydi.

Raelynx gelip ateşe uzak bir yere oturdu ve bakaşlarını

insanların üzerine dikip bekleyemeye başladı. Tüylü kulakları öne eğikti ve her zamanki huzursuz kuyruğu şimdi yanında hareketsizdi. Tayse bugün neden yanlarında olduğunu merak etti: Senneth acı çektiği için mi, Cammon öyle istediği için mi yoksa bu yorgun ve endişeli insanları kolay bir av olarak gördüğü için mi?

Ama ilki olduğuna inanmak istiyordu; *raelyn* de herkes gibi bu garip ve güçlü kadını sevmeye başlamıştı, şimdi hayatı tehlikeyken de yanından ayrılmak istemiyordu.

Tayse ne zaman işlerine ara verip yanına gitse yaptığı gibi, "Durumu nasıl?" diye sordu.

Kirra her defasında dudaklarını büzüyor ve başını iki yana sallıyordu. "Bilmiyorum. Çok soğuk. Ama hâlâ hayatta."

Justin ateş yeni bir odun eklerken sert bir ses tonuyla, "Senin harika bir iyileştirici olduğunu sanıyordum," diye homurdandı. "Ellerindeki büyü gücünü kullanarak..."

Donnal yanına gitti ve Justin'in omzuna bir yumruk attı. Justin önce ellerini yumruk yapıp karşılık verdi ve Senneth hemen yanlarında baygın yatarken tepesinde kavgaya çıkmaya başladılar. Cammon boğuk bir çığlık attı ve ayağa kalkıp ikilinin arasına girdi. Tayse bir saniye sonra yanlarındaydı, kollarını Justin'in vücuduna doladı ve Gezgin'i ateşten uzaklaştırdı. Donnal üzerinde aynı taktiği denemedi çünkü yaratığa dönüşüp canına okuyabilirdi.

Sert bir ses tonuyla, "Kesin! İkiniz de!" diye bağırdı. "Hepimiz korkuyoruz. Kesin."

Justin kendini kurtardı ve ormanın içine daldı. Donnal bir şey söylemedi ve Kirra'nın yanına çömeldi. Tayse de Cammon'ın yanına oturdu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Sesi çok telaşlıydı ama buna engel olamadı. "Onu tutmak? Onu ısıtmak için yanına uzanmak..."

Kirra başıyla onayladı. "Evet... belki daha sonra. Önce kana-

mayı durdurmam gerek. Sanki vücudundaki bütün sıcaklığı kaybetmiş ve şimdi gücü parmak uçlarından soğuk bir nehir halinde akıp gidiyor...”

Tayse, “Elleri asla soğuk değildir,” dedi. Kendine hâkim olmayıp uzandı ve Senneth’in elini tuttu. Bunu, sadece ve sadece, kadının vücudunda biraz da olsa sıcaklık kaldığını ispatlamak için yapmak istiyordu.

Kanlı kumaş kolundan sıyrılınca Senneth’in kolundaki ayağı bilezik açığa çıktı.

Tayse bir küfür ederek bileziği kadının kolundan çekip aldı ve dereye fırlattı. Yanındaki ateş birden on santimetre yükseldi ve ortama ani bir sıcaklık yayıldı. Tayse’nin tuttuğu el şimdi alev alev yanıyordu.

Kirra hıçkırarak nefesini tuttu. “Bilezik,” diye fısıldadı. “Bilezik...”

Tayse farkında olmadan kendi sıcaklığının bir kısmını kadına aktarmak istercesine Senneth’in elini sıkmaya başladı ya da belki de kadının sıcaklığını hissedip kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Dikkatlice basıncı azalttı ve kadının kolunu vücudunun yanına bıraktı. Ayğa kalktı. Boğuk bir sesle, “Bunun bir faydası oldu mu?” diye sordu. “Bir şey söyleyebiliyor musun?”

Kirra başıyla onaylıyordu ama bir şey söylemedi, sadece iyileştirici ellerine odaklandı. Tayse arkasını dönüp Justin’i aramaya gitti, ağaçların arasında öfkeyle volta attığını duyabiliyordu. Gezgini bulduğunda atlardan birini bir ağaca bağladığını gördü. Justin, Tayse’in geldiğini görünce kafasını kaldırdı.

“Özür dilerim,” dedi. Üzgün gibiydi, gerçi daha fazla şey söylemek istemiyor gibiydi.

Tayse başıyla onayladı. “Atları ne yapacağız?” diye sordu. Justin büyük bir kısmını ağaçlara bağlamıştı; iki tanesi ise ormanın içinde geziniyor ve doyurucu görünmeyen kahverengi çimenleri dişliyordu.

Justin başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Yanımızda görü-

remeyeceğimiz kadar çoklar, belki bir veya iki tanesini yanımıza alabiliriz. Şu benekli gri olan seni taşıyacak kadar büyük görünüyor ve şu kısrak da en iyileri. Ama on bir veya on iki ata daha ihtiyacımız yok. Bunu yaparsak yolda çok dikkat çekeriz."

Tayse, "Bence yola çıkacağımız zaman onları soyup serbest bırakalım," dedi. "Muhtemelen büyük bir kısmı manastıra geri dönecektir ama bu birkaç gün alır. O zamana kadar Lochau'da güvende oluruz."

Justin hemen bir bakış attı, bunu komik buluyor gibiydi. "Artık hiçbir yerde güvende değiliz."

Tayse, "Doğru," diye onayladı. Gri atın yanına gidip sırtını okşadı. Geniş göğüslü ve kaslı bir hayvandı, böylesine bir katliamın ortasında bile çok sakindi. Harika bir savaş atıydı. Tayse böyle bir ata ihtiyacı olacağından emindi. "Onları serbest bırakırsak, bence manastıra geri dönene kadar hayatta kalmalarını sağlayacak kadar çimen ve ağaç kabuğu burada var."

Justin omzunu silkti. "Ya da yoldan geçenler onları yakalar ve kendi konvoylarına katar. Nereden geldiklerini de çok fazla sorgulamazlar."

Tayse etrafa saçılmış cesetlere baktı, buzlanmaya başlamışlardı. Hava böyle soğuk kalırsa hemen çok kötü kokmazlardı. "Hepsini gömecek kadar güçlü olduğumuzu sanmıyorum," dedi.

Justin, "Bir yere toplayıp yakalım," dedi.

"Ya da bırakalım adamların neden geri dönmediğine bakmaya gelen Lestra'nın askerleri onları bulsun."

Justin, "Üzerlerini arayalım mı?" diye sordu.

Tayse başını iki yana salladı. "Buna gerek yok. Kim olduklarını biliyoruz. İstedğin bir bıçak varsa alabilirsin ama muhtemelen büyük bir kısmının kabzasında aytaşı vardır. Ve bundan sonra yanımda Solgun Anne'nin bir parçasını taşımak istemiyorum."

Justin başıyla onayladı, bakışlarını yere indirdi, sonra kafasını kaldırıp Tayse'ye baktı. "Ölecek mi?"

Tayse göğsünün biraz daha sıkıştığını hissetti. "Hayır," dedi.

Justin başıyla onayladı. "Ben atların koşum takımlarını çıkar-maya başlayayım."

Tayse ormandan tekrar çıktı ve etrafına bakındı. Saatin bu kadar erken olması imkânsızdı, sanki saatler, hatta günler geç-mişti. Ama güneş hâlâ gökyüzündeydi ve altın renkli ışığı her yeri aydınlatıyordu. Hava birkaç saat daha kararmayacaktı.

Peşlerinden daha fazla asker gelirse bu kampı koruyabilecek-lerinden emin değildi.

Enkazın, çalıların ve cesetlerin üzerinden atlayarak Senneth'in yanına geri döndü. Cammon hâlâ Kirra'nın yanında çömelmiş duruyordu; Donnal yakında bir yerdeydi, bir şey isterler diye ha-zır bekliyordu. Tayse, Cammon'a işaret etti. Genç adam ayağa kalktı ve yerini Donnal aldı. Cammon, Tayse'i takip ederek ateş-ten uzaklaştı.

Cammon, "Çok üzgünüm," dedi. Yüzü neredeyse Senneth ka-dar solgundu ama korku ve suçluluktan yüz hatları gergindi, oysa Senneth'in yüzü gevşek ve ifadesizdi. "Benim hatam, geldiklerini hissetmedim. Bunun sebebini bilmiyorum. Belki de Kirra'nın dediği gibi şapkalarındaki aytaşları yüzündendir. Bilemiyorum ama sezmem gerekirdi, bir şeyler olduğunu bilmeliydim..."

Tayse ağır ellerini omuzlarına koyunca Cammon sesini kesti. "Bugün yaşananların sorumlusu sen değilsin," dedi. "Altımız da kendi başımızın çaresine bakabilecek şekilde eğitildik. Sana ken-disini koruman gerektiğini en son söyleyecek kişi Senneth."

Cammon, "Ama korumam gerekirdi," diye fısıldadı. Gözleri ıslaktı, sanki biri izin verse ağlayacaktı.

Tayse adamın omuzlarını sıktı. "Ve bir dahaki sefere bizi koruyabilirsin," dedi. "Çünkü bence bunlar geri dönmeyince Lestra yeni askerler gönderecek. Senin dikkatini neden çekmediklerini öğrenmeliyiz, böylece bir dahaki sefere onları sezebilirsin. Bu sefer ilk farkına vardığın şey neydi?"

"Senneth'in acısı. Ok saplandığı anda hissettim.

Tayse başını iki yana salladı. "Hayır. Ok saplanmadan önce

bir şey hissettin, hiçbirimizin duyamadığı sesleri dinliyor gibiydin. O sesler neydi?"

Cammon kaşlarını çattı, odaklanmaya çalıştı. Anılarını yeniden gözden geçirmek en azından gözlerindeki yaşların kurumasına sebep oldu. "Bir şey duymadım," dedi. "Atların geldiğini biliyordum. Çok sayıda at." Tayse'nin yüzüne odaklandı. "O zaman düşünmedim ama tabii ki bu kadar çok sayıda atın binicisi de olmalıydı."

Tayse, Cammon'ın omzunu dostça sıktı, sonra ellerini geri çekti. "Evet. Güzel. O zaman kendine bir şeye daha bakmayı veya dinlemeyi öğretmen gerek. Bu konuda pratik yapmanın bir yolu var mı bilmiyorum ama..."

Cammon düşünüyordu. "Ormandan geçerken vahşi hayvanlara çok fazla odaklanmam. Ama ara sıra yakınlarda olduklarını sezebiliyorum. Sanırım onları da dinlemeye başlayabilirim, mesela bir tavşanı bir sincaptan ayırt etmeye çalışabilirim. Veya bir şahini bir kargadan." Tayse'ye baktı. "Bu, işe yarar mı?"

Parlak Anne adına, şimdi de mistikleri eğitmeye çalışıyordu. Ciddi bir ses tonuyla, "Bence işe yarar," dedi. "Belki de Senneth'in bu konuda işe yarar fikirleri vardır, o..."

Cammon başıyla onayladı. "İyileştikten sonra," dedi. "Evet."

29

Tayse bütün umuclarını, bütün korkularını barındıran yere geri döndüğünde çok büyük bir değişim olmamıştı. Tayse, Kirra'nın karşısına çömeldi ve elini Senneth'in yanağına koydu. Soğuktu ama buz gibi değildi. Derisinin altında bir yaşam ısı vardı.

Kendine hâkim olamayıp, "Ne durumda?" diye sordu.

Kirra, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Cammon'dan daha kötü durumdaydı. Cammon solgundu ama Kirra perişan bir haldeydi ve yüzü kıpkırmızıydı. Uzun siyah saçlarını bir deri parçasıyla bağlamıştı ama yüzüyle gömleğinin önünde kan ve çamur lekeleri göze çarpıyordu. Tayse kan lekelerinin Senneth'in mi yoksa...

"O kanlar senin mi?" diye sordu.

Donnal cevap verdi. "Hayır. Ben bunu çoktan sordum."

Tabii ki... Tayse bunu tahmin etmeliydi. Kirra, Cammon, Tayse, Justin; herkes Senneth için her şeyi yapmaya hazırды. Donnal ise buraya Kirra ile ilgilenmek için gelmişti. Bu durum Tayse'i garip bir biçimde rahatlatmıştı; şimdi Senneth'tan başka kimseyi düşünmediği için kendini suçlu hissetmedi. Bazılarının özel koruyucuları vardı.

Tayse, "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Kirra başını iki yana salladı. "Şimdilik hiçbir şey. Durumu stabil, kanamayı sonunda durdurmayı başardım. Ama güneş batıktan sonra olacaklar beni endişelendiriyor."

'Tayse'nin kafası karıştı. "Neden?"

Kirra adama baktı ve gözleri alevlendi. "O Parlak Anne'nin çocuğu," dedi. "Kırmızı Leydi onu seviyor. Anladın mı? Şimdi bile gölgedeyiz ama güneş ışığı Senneth'in yüzüne düşüyor. Güneş gökyüzünde olduğu sürece Senneth tanrıçadan güç alacaktır. Ama güneş batıp Solgun Leydi çıktıktan sonra... bilmiyorum. Neler olacağını tahmin edemiyorum."

Tayse'in korkusu yeniden alevlendi, sanki közlerin üzerine taze yakıt döküldü. "O... ama sonra o... biz ne yapabiliriz? Onu nasıl koruyabiliriz?"

Kirra yakındaki ateşe baktı. "Ateşin yardımı olur. Gece boyunca yanmasını sağlamalıyız. Belki de mumları vücudunun etrafına dizmeli, ona yaklaştırabildiğimiz kadar yaklaştırmalıyız."

Tayse'in aklından bir sürü şey geçiyordu. "Parlak Anne'nin ödül olarak verdiği tılsımlar yok mu? Demek istediğim, aytaşları Solgun Annenin Kızları'na güç veriyor, Senneth'a ne güç verir?"

Kirra düşünceliydi. "Bilmiyorum, Parlak Anne hakkında çok şey bilmiyorum, Gümüş Leydi dışında tanrılardan çok anlamam. Senneth'ın taktığı altın bir tılsım vardı, ona güç veriyor muydu? Bilmiyorum. Verebilir."

Tayse ayağa kalktı. "Altın o zaman. Bakalım bulabilecek miyiz?"

Şimdi cesetlerin üzerini aramak için bir sebepleri vardı, gerçi Tayse bu askerlerin tanrıçalarına aykırı bir şey taşıyacağını sanmıyordu. Yine de, ümit ettiği gibi, birkaçında küçük altın yüzükler buldu –nikâh yüzükleri veya Ev hatıralarıydı– ve birkaçının cebinden de altın paralar çıktı. Birinin kılıcının kabzası altın kaplamaydı ama üzerine ince bir işçilikle aytaşları yerleştirilmişti, bu yüzden kılıcı Senneth'ın yanına götürmenin bir faydası olmazdı. Justin askerlerden birinin kemer tokasının altından olduğunu gördü; Tayse birinin boynunca ince altın bir zincir buldu. Zincirin ucunda çiçeğe benzeyen zarif bir tılsım vardı; herhalde sevgilisinden bir hediye idi.

Justin topladıkları altınlara bakıp, "Bunlar yeterli olur mu?" diye sordu.

Tayse, "Olmak zorunda," dedi. "Tabii eğer sen kendi kişisel don takılarını saklamıyorsan. Cammon'da öyle bir şey olduğunu sanmıyorum çünkü hiç eşyası yok. Kirra ve Donnal da yanlarında altın olsaydı şimdiye kadar bir şey söylerlerdi."

Justin güldü. "Hayır," dedi. "Tek bir parça değerli taşım veya bir mücevherim yok. Bana hiçbir zaman cazip gelmediler."

Tayse doğruldu ama şimdi en yakınındaki cesede bakıyordu. "Merak ediyorum," dedi. "Aytaşları ne kadar uzağı etkiliyor. Belki de bütün aytaşlarını toplayıp kamptan uzaklaştırmalıyız, bunun da bir faydası olabilir."

Justin, "Olabilir," dedi. "Bir şeyler yapmamız gerek."

Çünkü beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Kirra altınları dikkatle aldı ama altın zinciri hemen Senneth'in bileğine doladı ve altın paraları da çoraplarının üzerine koydu. Tayse ateşin yeniden yükselip yükselmediğine baktı ama yeni hediyelerden sonra alevlerde bir hareketlilik yoktu. Belki de tılsımlar işe yaramıyordu. Ama Tayse çabalarından cesaret alıyordu.

"Şimdi ne yapabilirim?" diye sordu.

Kirra başını iki yana salladı. "Uyu."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Kirra hafifçe gülümsedi. "Uyuman gerek. Bir süreliğine. Ve sanırım gece sana ihtiyacım olacak. Daha sonra ona yardım edecek kadar güçlü olman için şimdi biraz uyuman gerek."

Acı bir tavsiyeydi ama kesinlikle mantıklıydı. Tayse'nin kendisi de zor görevlerde çaylaklara aynı tavsiyeleri veriyordu. "Bu akşam nöbetleri nasıl dağıtacağız?" diye sordu. "İki kişi nöbet tutsun, iki kişi uysun, sanırım böylesi daha iyi. Cammon ve Donnal'ın farklı saatlerde nöbet tutması gerek, Justin ve benim için de aynısı geçerli."

Kirra, "Cammon çok yorgun," dedi. "Şimdi uysun, böylece gece yarısı seninle birlikte nöbet tutabilir."

Tayse bir espri yapmaya çalıştı. "Justin ve Donnal nöbet tutmak için uygun bir ikili değil."

Kirra, "Bence idare ederler," dedi. Gülümseyemeyecek kadar yorgundu.

Tayse, "Sen ne zaman uyuyacaksın?" diye sordu.

"Gözlerimi açık tutamayana kadar bekleyeceğim."

Tayse'nin bakışları derenin diğer tarafında hareketsiz yatan *raelyn*'in üzerine odaklandı. "Cammon uyurken bu yaratığa ne olacak?" diye sordu. "Uyurken onu kontrol edebilir mi?"

Kirra neşesiz bir kahkaha attı. "Umarım edebilir," dedi. "Senneth yapıyordu."

"O, Senneth değil."

Kirra ellerini iki yana açtı. "Bence başka seçeneğimiz yok." Tayse isteksizce başıyla onayladı. "Şimdi senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Dinlen ki sonra bana yardım edebilesin."

Tayse gidip Cammon'ı getirdi. Cammon önce itiraz etti ama sonunda dinlenmeyi kabul etti. Tayse uykusunda *raelyn*'i kontrol edip edemeyeceğini sorunca Cammon dalgın bir ses tonuyla, "Tabii ki," diye cevap verdi. Tayse, Cammon'ın kendine güveni boşa çıksa bile yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Birlikte soğuk ve telaşlı bir yemek yediler, sonra Kirra'nın oturduğu yerin karşısına battaniyelerini serip uzandılar.

Sürekli seyahat edenlerin bir yeteneği de her koşul ve şart altında uyuyabilmektir. Tayse bunu çok uzun zaman önce öğrenmişti ama bu sefer vücudunu uykuya zorlayabileceğinden emin değildi, zihni emrine itaat etmeyebilirdi. Senneth birkaç metre ötede ölüm kalım savaşı verirken uyumak büyük bir suç, büyük bir saçmalık gibi geliyordu.

Ama affedilmeyecek şey gerektiğinde kadına yardım edemeyecek kadar yorgun düşmektir. Bu yüzden gözlerini kapattı ve zihnini kapatmaya, nefes alıp verişini yavaşlatmaya çalıştı. Karanlığı çağırdı ve karanlık geldi.

Yeniden uyandığında geceydi, saatin kaç olduğuna bakmak için doğrulmadan ve kimin ne durumda olduğuna bakmadan ilk fark ettiği şey karanlık oldu. Muhtemelen gece yarısına bir saat vardı; hava şimdi soğuktu ve yıldızlar gökyüzündeki yolculuklarına yeni başlamıştı. Birisi kamp ateşinin üzerine eğilmiş bir kütüğü dürtüyordu. Justin, ateşi canlı tutuyordu.

Tayse doğruldu ve hemen ateşin yanına gitti. Senneth ateşin önünde yatıyordu, şimdi yüzü ve vücudunun ön kısmı alevlere bakıyordu. Donnal ayı formunda kadının arkasında yatıyordu, bu tüylü formun sıcaklığı muazzam olmalıydı. Tayse'in geldiğini görünce kara kafasını pençelerinin arasından kaldırdı. Kirra, Senneth'in ayaklarının dibinde bağdaş kurmuş oturuyordu, dirsekleri dizlerinin ve çenesi de yumruklarının üzerindeydi. Uyukluyor gibiydi ama Tayse yaklaşıp yaklaşmaz gözlerini açtı.

"Durumu nasıl?" diye sordu.

"Bir fark yok. Kötüye de gitmedi. Uyuyor gibi."

"O zaman şimdi senin için uyuma zamanı."

Kirra başıyla onayladı. "Donnal yanında kalıp onu ısıtabilir."

Tayse, "Bunu ben yaparım," dedi.

Kirra yine başıyla onayladı, itiraz edemeyecek kadar yorgundu. "Cammon'ı uyandırırım."

Birkaç dakika içinde kamp yeri yeniden düzenlendi. Justin, Tayse'in sıcaklığıyla ısınan battaniyenin üzerine uzanır uzanmaz uykuya daldı. Kirra birkaç metre uzağındaydı ve Donnal şimdi aynı ayı formunda Kirra'ya sarılıyordu. Cammon sırtını ateşe verdi ve gözlerini manastıra doğru uzanan yoldan ayırmadı.

Tayse, Senneth'in arkasına uzandı ve vücudunu kadının vücuduna dayadı. Bir kolunu nazikçe kadının başının altından geçirdi ve sonra kadının göğsüne yasladı; diğer elini de Senneth'in kalçasına koydu. Kıvrılan bacakları Senneth'in kollarıyla aynı açıdaydı. Vücut sıcaklığının kadına aktığını hissetti ya da bunun olmasını o kadar istiyordu ki gücünün kendi vücudundan çıkıp kadının damarlarını yaşam ve enerjiyle doldurduğunu hayal ediyordu.

Sonraki altı saat boyunca kampı çok fazla hareketlilik olmadı. Cammon arada bir kalkıp kampın etrafında dolaştı; bunu muhtemelen Tayse ile birlikte tuttuğu nöbetlerde Gezgin'den öğrenmişti. Diğerleri ara sıra kıpırdandı, Kirra birkaç kez uyandı ve bakışlarını ateşe çevirdi.

Her defasında, "Senneth nasıl?" diye sordu.

"Aynı. Nefes alıp verişini biraz hırıltılı ama düzenli. Vücudu çok soğuk değil. Ama çok fazla hareket etmedi ve hiç konuşmadı."

"Bir değişiklik olursa beni uyandır."

"Uyandırırım."

Ama bir değişiklik olduğunda uyandırmadı.

Gecenin çok geç saatlerinden birinde, gün neredeyse ağarmak üzereyken, Cammon yine kampın etrafında volta atıyordu. Tayse'in vücudu tamamen rahatlamıştı ama zihni sürekli meşguldü, her zamanki gibi planlar yapıyor, kamp yeri saldırıya uğrarsa hangi silahları kullanacağını ve hangi hamleleri yapacağını düşünüyordu. Kılıcı birkaç santimetre uzakta yerdeydi ve kınındaydı; her bir botunun içinde birer bıçak vardı. Atının üzerinde olmandan atlı düşmanlarla karşılaşsa bile başının çaresine bakabilirdi. Tabii ki, önce atları devre dışı bırakırdı; bunu yapmaktan nefret ediyordu ama gerekliydi.

Sonra Senneth kollarında kıpırdandı.

Tayse'nin vücudu gerildi ama bir şey söylemedi, kadın belki de uyurken istemsiz olarak hareket ediyordu. Ama sonra tekrar kıpırdandı, istemsiz bir biçimde omzunu silkiyor gibiydi. Ellerini kaldırdığını ve ellerinin üzerine koyduğunu hissetti, bunlar istemli hareketlerdi.

Çok zayıf bir ses tonuyla, "Tayse," dedi.

Kadının kendisini göremeyeceğini bilen Tayse diğer duyularıyla sıcaklığını emdiği kişinin kim olduğunu anladığını düşündü. Kadına daha sıkı sarılırken omurgasının huzursuzlukla katıncalandığını hissetti. "Evet," diye fısıldadı. "Nasılsın?"

Cevap, "Berbat," oldu. "Ama... sanırım, ölümcül derecede berbat değil."

"Çok endişelendik."

Senneth bir süre düşündü, kendisini bu duruma neyin getirdiğini hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Askerler öldü mü?" diye sordu. Görünüşe göre neler olduğunu hatırlıyordu.

"Evet. Ve hepimiz –sen dışında– iyiyiz."

"Peşimizden kimseyi göndermeyeceğini söylemişti. Yalan söyledi."

"Sanırım bunu sıklıkla yapıyordur."

"Neredeyiz?"

"Senin düştüğün yerin yakınında."

Kadın hareketlendi, sanki doğrulmak istiyordu ama bunu yapacak gücü yoktu. "Burada güvende değiliz."

"Sen yeterince güçlenince hareket edeceğiz."

"Donnal, Gisseltess'e gitti mi?"

Tayse kendine hâkim olamayıp güldü. "Hayır, Lochau toplantısını ayarlamadan önce senin hayatta kalıp kalmayacağını görmek istedik."

"Dikkatsizdim."

"Hepimiz dikkatsizdik. Cammon kendini suçluyor, ben de bunun benim hatam olduğundan eminim..."

Senneth, "Senin hatan değildi," dedi. Sesi uykulu geliyordu, enerjisinin daha fazla nyanık kalmaya yetmeyeceği belliydi. "Sen hep benimle çok iyi ilgilendin."

Tayse, "Kralımın emirlerini yerine getirdim," dedi. Sesi boğuktu.

Senneth gücü olsaydı bunu duyunca bir kahkaha atardı. "Bütün bunları kral için yapmadın," dedi.

Tayse'nin buna verecek cevabı yoktu ve kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki herhalde tekrar uykuya dalmıştı. Sonra Tayse kadının kaslarının tekrar kasıldığını hissetti. Senneth, "Tayse," diye fısıldadı.

"Evet."

"Beni bırakma."

Sanki bırakacaktı. Sanki bu düşünce aklından hiç geçmişti. Sanki bunu yapabiliirdi. "Hayır," dedi. "Buradayım, yanımdayım."

Sonrasında Senneth tekrar uykuya daldı. Tayse kadının göğüs kafesinin inip kalktığını hissedebiliyordu, nefes alıp verişini düzenliydi. Cammon devriyeden geri döndü ve Tayse'in yanına, ateşin ışıyla aydınlanan yere çömeldi.

Cammon, "Uyandı, değil mi?" diye sordu. "Durumu nasıl?"

Bu adamdan herhangi bir şeyi gizlemek imkânsızdı. Tayse bu adama âşık olacak ve onu kandırmaya çalışacak kadına acıyordu. "Kendine geldi. Ama hâlâ çok yorgun."

"Bu, iyi bir işaret, değil mi? Konuşabilmesi?"

Tayse, "Sen neler dediğini duyabiliyor muydun?" diye sordu. Sesini yükseltmedi ama sinirlendiğini belli etti.

Cammon sırtıyordu. "Sözcükleri değil. Sadece bilincini hissettim. Ve konuştuğunu. Ama bu iyi bir şey, değil mi?"

Tayse, "Sabah göreceğiz," dedi. "Ama bence iyi bir şey."

Kirra sabah ilk uyanan oldu, uyuyanların üzerinden atlayıp Senneth'in yanına gitti. Çömelip, "Durumu nasıl?" diye sordu.

Tayse, hepimiz aynı şeyi sorup duruyoruz, diye düşündü. "Bence iyi. Uyuyor. Gece yarısı uyandı ve birkaç kelime konuştu."

Kirra, "Öyle mi? Harika!" diye haykırdı.

"Ama şimdi uyuyor."

"Tekrar uyanırsa, ona bir şeyler yedirmeye çalışalım."

Tayse, "Belki de kanlı kıyafetlerini de değiştirmeliyiz," dedi.

Kirra yüzünü buruşturdu. "Evet. Benim bunu dün yapmam gerekirdi."

Kimse başka bir şey söyleyemedi. Donnal ve Justin kıpırdandı, Cammon da kampın etrafında attığı son turdan geri döndü.

Sonraki otuz dakika boyunca herkes Senneth'ı sordu, bildiklerini karşılaştırdı, hemen bir şeyler yendi ve sonraki altı saatin nöbetleri ayarlandı. Cammon uzandı ve hemen uykuya daldı. Justin nehrin diğer tarafında tuzak kurulabilecek yerleri gözden geçiriyordu. Donnal şimdi kurt formundaydı ve ateşin başında ağzı açık Kirra'ya bakıyordu.

Kirra, Tayse'ye, "Senin de uyuman gerek," dedi.

"Uyurum. Sadece birkaç dakika daha. Senneth için yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

Kirra yakındaki Donnal'a baktı ve Justin konuşulanları duymayacak kadar uzaktaydı. "Üzerini değiştirmem için onu doğrultabilirsen iyi olur ama bana centilmen bir erkek olacağına ve bakmayacağına dair söz vermen gerek ve Donnal da başka bir yere gitmeli."

Tayse her şeye rağmen kendine hâkim olamayıp sırtıttı. "On İki Ev'in erkeklerinden gördüğüm kadarıyla, centilmen olmak çok onurlu bir adam olmak anlamına gelmiyor," dedi. "Ama yine de sen onu giydirirken gözlerimi kaçırırım."

Donnal'ın ağzı genişleyerek hayvani bir gülümsemeye dönüştü ama dört ayağı üzerinde doğrulup hemen uzaklaştı. Kirra bir kaba sıcak su koydu ve bir bez hazırladı. Sonra eğildi ve ellerini Senneth'ın yüzünün iki yanına koydu.

"Sen. Uyanık mısın? Sen? Seni biraz temizlemem gerek, bu yüzden seni hareket ettireceğiz. Çok acı çekersen bana söyle, dururuz."

Senneth zayıf bir ses tonuyla, "Ben... uyanığım," diye fısıldadı.

Kirra'nın yüzü neşeye aydınlandı. Güzel bir hediye alınca heyecanlanan küçük bir kız gibi ellerini göğsüne koydu. "Nasılsın? Daha iyi misin? Canın yanıyor mu?"

Senneth, "Çok... kötü hissediyorum," dedi. "Göğsüm acıyor."

Kirra soğuk bir ses tonuyla, "Ok yüzünden," dedi.

"Ama... dün akşamdan daha iyiyim. Biraz."

"Güzel. Seni önce temizleyeceğiz ve sonra sana bir şeyler yedireceğim. Tamam mı?"

"Tamam."

Kirra mantıksızca, "Tayse de yardım edecek," diye ekledi.

Senneth başını hafifçe çevirip Tayse'ye baktı ama bir şey söylemedi. Kirra hemen işe koyuldu. "Tayse, onu biraz kaldırıp destekleyebilirsen ben de şu gömleği çıkarabilirim... güzel..."

Tayse için narin ve alışık olmadığı bir manevraydı, bir kadının kanlı kıyafetlerini çıkarmak ve vücudunu temizlemek, sonra göğsünü tekrar sarmak yeni bir şeydi. Sadece Kirra'nın dediklerini yaptı, Senneth'in ağırlığını kendi göğsüyle destekledi, istendiğinde kadını kaldırdı ve sonra kendisine yaslanmasına tekrar izin verdi. Senneth bütün bunlar olurken yarı uyanıktı çünkü arada bir acıyla inledi ve sonra fısıldadı. "Teşekkür ederim," dedi. Ama gözleri çoğunlukla kapalıydı ve daha fazla konuşmadı. Kirra işini ustalıkla ve hızlı yapıyordu, Tayse kızın iyileştirme yeteneklerinin ne kadarının büyümlü olduğunu ve ne kadarının eğitimle öğrenildiğini merak etti. Senneth'in sargısı kısa sürede değiştirildi ve şimdi üzerinde temiz bir gömlek vardı. Başı Tayse'nin göğsündeydi ve kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Kirra, "Güzel. Hâlâ uyanıksın," dedi. Tayse kadının yüzünü göremese de gözlerinin açık olduğunu düşündü. "Bir şeyler yiyebilir misin? Biraz çorba? En azından biraz su içebilirsin."

Senneth, "Sanırım yiyebilirim," dedi.

Kirra ateşin yanına gidip ısıttığı bir kupayı getirdi. "Önce çok az iç," dedi. "Sonrasına bakarız."

Bu şekilde birini beslemek de Tayse'nin alışık olduğu bir şey değildi çünkü kaşıktaki çorbanın bir kısmı kadının temiz gömleğine dökülüyor ve bir kısmı da Senneth'in çenesine damlıyordu. Ama büyük bir kısmı ağzına giriyordu ve Tayse kafasını kaldırıp Kirra'nın yüzüne bakınca işini düzgün yaptığını düşündü.

Kirra, "Şimdi biraz daha su iç ve sonra biraz uzan," dedi. Bir şişeyi Senneth'in ağzına götürdü.

Tayse, Kirra'nın Senneth'in vücudunu temizlemek için getirdiği bezlerden temiz bir bezi aldı. Kirra şişeyi eğer eğmez Senneth'in ağzını ve boğazını temizlemeye başladı, boynuna ve temiz gömleğinin V yakasına damlayan çorbayı sildi. Boğazını temizlerken altın madalyonunu kenara çekmek zorunda kaldı. En üst düğmenin altında daha koyu renkli bir leke gördü ve Senneth'in yakasını daha fazla açmadan lekeyi silmeye çalıştı.

Kirra, "Kan lekesi mi kalmış?" diye sordu. Dikkatini Tayse'ye odakladı. "Tamam, gömleğini biraz daha açarsak..."

Ve bunu yapınca Tayse de lekeyi tekrar sildi ama ıslak beze yine bir şey bulaşmadı. Tayse eğilip gördüğü şeyin ne olduğuna baktı; belki de başka bir yaraydı, okun girdiği yere odaklandıkları için daha önce fark etmemişlerdi. Daha yakından bakınca küçük, kırmızı bir deri parçası dikkatini çekti. Göğüslerinin tam ortasında ve hemen üzerindeydi, Senneth'in balolara katılırken taktığı kolyelerin tam altında kalan yerdeydi.

Bu bir mühürdü.

Bir evin işaretiydi.

Tayse dünyası tepetaklak olurken bu güç ve prestij işaretine bakakaldı. Senneth'in omzuna dayanan ağırlığını ve elinin altındaki ıslak bezin dokusunu hissediyordu. Kirra'nın bakışlarının mühürden kaçıp yüzüne odaklandığını hissetti ve Senneth'in gözleri muhtemelen hâlâ kapalıydı. Tayse hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Bunu kabullenemiyordu.

Bir evin işareti. On İki Ev'den birine aitti. Senneth ülkenin en yüksek dereceli asillerinden biriydi. İstemese de onu seviyordu ama artık bunun bir önemi yoktu. Senneth kendisine göre değildi ve asla olmamıştı, öpüşükleri gece veya önceki akşam kollarında yatarken bir şey söylese ya da yola koyulduktan sonra sırrını artık içinde daha fazla tutamasa bile bir şey değişmezdi.

Kafasını kaldırıp Kirra'ya baktı. Kızın yüzünde perişan ve şef-

katli bir ifade vardı. Senneth'ın ailesiyle ilgili neden yalan söylediğini merak etti ama kendine göre sebepleri olmalıydı. Yine de görünüşe göre Kirra en başından beri biliyordu. Tabii ki biliyordu çünkü o bir serramatraydı. Kirra doğduğundan beri birbirlerini tanıyor olabilirlerdi.

Tayse boğuk bir ses tonuyla, "Hangi Ev?" diye sordu.

Kirra, Senneth'a baktı ve Tayse de kızın bakışlarını takip etti. Senneth başını yana çevirip kısık gözlerle Tayse'e baktı. Derisi kusursuz bir beyazdı; gri gözlerine hafif bir renk gelmişti.

Tayse, "Hangi Ev?" diye tekrarladı.

Senneth cevap verdi. "Brassenthwaite."

Tayse öğlene kadar derin bir uyku çekti. Bir daha asla uyuyamayacağını veya sonsuza kadar uyuyabileceğini düşünmüş, battaniyenin üzerine uzanıp gözlerini kapatmış ve kendisini hangi kuskanç tanrı ilgileniyorsa onun kollarına bırakmıştı. Ama, sıradan insanlar gibi, birkaç saat uyuduktan sonra uyandı. Kendini daha iyi hissettiğini söyleyemezdi. Vücudu gizli bir zehirlenmeden sonraki uyuşukluğa sahipti. Kalbi düzensiz atıyor ve uzuvları beyninin emirlerine güçlkle itaat ediyordu.

Çaresizlikten veya üzüntüden hasta olan insanların hikâyelerini duymuştu, acı duyguların bazı insanların bütün enerjisini tüketebileceğini biliyordu. Bunları hep küçümsemişti, çünkü nasıl zayıf bir insan, kalbinin tutkularına yenik düşerdi? Ama şimdi hepsini çok iyi anlıyordu. İlk kez, bir insanın bir kılıçla kesilmeden veya boğazına bir ok yemeden de yaralanabileceğinin farkındaydı. Ruhta açılan bazı yaraların en güçlü askeri bile yere serebileceğini düşündü.

Güçlkle de olsa ayağa kalktı ve Senneth'in yanında oturan Kirra ve Donnal'ın yanına gitti. "Durumu nasıl?" diye sordu. Sesi kendine bile boğuk geldi.

Kirra kafasını kaldırdı. "Uyuyor. Ama birkaç saat önce yemek yedi ve vücudundaki sıcaklığın arttığını hissediyorum. Güçleniyor. Bence çabuk iyileşecek."

Tayse başıyla onayladı. "Ya sen? Senin de uykuya ihtiyacın var."

Kirra başıyla onayladı. "Uyuyacağım. Ama tekrar uyansın ve onu tekrar besleyeyim, ondan sonra."

Justin derenin ötesinden elinde ölü bir tavşanla geri döndü. Sırıtarak, "Akşam Senneth'in yanında oturan Kirra ve Donnal'ın yanına gitti. "Durumu nasıl?" diye sordu. Sesi kendine bile boğuk geldi.

Kirra kafasını kaldırdı. "Uyuyor. Ama birkaç saat önce yemek yedi ve vücudundaki sıcaklığın arttığını hissediyorum. Güçleniyor. Bence çabuk iyileşecek."

Tayse başıyla onayladı. "Ya sen? Bence senin de uykuya ihtiyacın var."

Kirra başıyla onayladı. "Uyuyacağım. Ama tekrar uyansın ve onu tekrar besleyeyim, ondan sonra."

Justin derenin ötesinden elinde ölü bir tavşanla geri döndü. Sırıtarak, "Akşam yemeği," dedi. "Tuzak kurabiliyorsan bir kurda veya *raelyn*'e ihtiyacın yoktur."

Tayse başıyla onayladı. "Güzel. Şimdi biraz uyu. Ben ayakta-
tayım." Kurda baktı, kafasını kaldırıp meditasyon yaparcasına Tayse'c bakıyordu. "Sen de uyu."

Ateşin diğer tarafında Cammon doğruldu ve esnedi. "Senneth nasıl?" diye seslendi.

Tayse, "Daha iyi," diye cevap verdi. "Nöbet sırası bizde."

Kirra, Donnal ve Justin'in uzanmasını bekledi, Cammon da yıkanmak için dereye gittikten sonra Tayse ile konuşmaya başladı. "Kim olduğunu söylemediği için ona kızamazsın."

Tayse omzunu silkti, yorgundu ve acı çekiyordu, bu konudan bahsetmek istemiyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değil. Hayatını bana anlatmak veya anlatmamak onun seçimi. Benim için neden önemli olsun ki?"

Kirra sert bir ses tonuyla, "On yedi yaşındaydı," dedi. "Babası oğlunu öldürdü ve onu evden kovdu. Çünkü bir mistikti. Babam onu yanına alabilirdi. Annesinin Kianlever'deki akrabaları da aynısını yapabiliirdi ve Ariane Rappengrass ona evini açtı. Ama o

hiçbirini kabul etmedi. Sadece dolaştı ve bu garip hayatı seçti. Hikâyelerinin bir kısmını duydun. Kendini artık bir Brassent-hwaite olarak görmüyor. On İki Ev'den olduğunu iddia etmiyor."

Tayse, "Ama öyle," dedi.

Kirra, "Hayır," dedi. "O Senneth. Gillengaria'da yaşayan en güçlü mistik. Vahşice kontrol altına aldığı vahşi bir gücü var ve gücünü krala hizmet etmek için kullanıyor. O, senin tamamen güvenebileceğin biri. Tayse, altı haftadır onunla seyahat ediyorsun. Kim olduğunu biliyorsun. O değişmedi."

Tayse huzurlu bir biçimde uyuyan Senneth'in yüzüne baktı, teninin rengi yerine gelmeye başlamıştı. Bu, iyiye işaretti, demek ki ateş damarlarında tekrar dolaşıyordu. "Kim olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ve ben de değişmedim."

Sonraki iki gün aynı rutinde devam etti, uyudular ve nöbet tuttular ve hastayla ilgilendiler. Tayse nöbet tutmak, odun toplamak, su getirmek ve yemek pişirmek döngüsünden çıkmadı. Ama artık Senneth için Kirra'ya yardım etmesi gerekmiyordu çünkü Senneth artık doğrulabilecek kadar iyi durumdaydı, kendi yemeğini yiyebiliyor ve üstünü gerekirse kendi değiştirebiliyordu. Sıcaklığı neredeyse normal seviyeye geri dönmüştü, bu yüzden geceleri Donnal bile yanına uzanmıyordu. Tayse'ye göre birkaç gün içerisinde sıcaklığın kontrolünü yeniden sağlayabilecek ve parmaklarıyla ateş yakıp fiziksel varlığıyla kamp yerini ısıtabilecekti.

Senneth ikinci günün akşamında ayağa kalkmak konusunda ısrarcıydı ve kamp ateşinin etrafında dolaştı. Ağır adımlar atıp derenin yanına kadar gitti. İnatla, "Dört gün önce temizlenme ümidiyle buraya gelmiştim," dedi. "Ve temizleneceğim. Erkekler... başka bir yere gidin. Kirra bana yardım et."

Böylece Tayse, Cammon ve Donnal uzaklaşıp yoldan geçen birileri olup olmadığına bakmaya gittiler. Cammon ve Donnal manastıra doğru bakıyor, sanki belanın o yönden gelmesini bek-

lıyor, sanki o taraftan belanın kokusunu veya hissini alabiliyorlardı ama hiçbirisi herhangi bir yorum yapmadı. Tayse'nin dikka-ti arkalarında, suyun olduğu taraftaydı, zayıf veya boğulan bir kadının yardım çağlığını bekliyordu. Ama kimse seslenmedi ve ateşin yanına geri döndüler. Senneth ve Kirra ateşin başında ısı-laktılar ve gülümsüyorlardı.

Senneth, "Bence yarın yola çıkalım," dedi.

Kirra, "Hayır," dedi.

Senneth, "O zaman sonraki gün," dedi.

Kirra gözlerini kısıtı ve durumu değerlendirir gibi Senneth'a baktı. "Belki. Ama yavaş ilerlemek zorundayız."

Senneth, "Sonraki gün yola çıkacağız," diye tekrarladı. Kadını fikrinden vazgeçirmek mümkün durmuyordu. "Pekâlâ, Donnal, sabah Halchon'a mesajımızı iletmek için Gisseltess'e doğru yola çık. Dört veya beş gün sonra muhtemelen Lochau'da oluruz. Belki bizimle orada buluşur veya belki onu birkaç gün daha bekleriz."

Donnal başıyla onayladı. "Sence gelecek mi?"

Senneth düşünceli bir biçimde ateşe baktı. "Evet. Sanırım."

"O zaman sabah yola çıkarım."

Yanlarında hiç kâğıt veya yazı yazmak için kullanılabilecek bir şey yoktu ama Kirra bu gibi durumlara karşı hep hazırlıklıydı. Geniş, kuru bir kış yaprağı üzerine yazı yazılacak kâğıt oldu; bir dal ve bir kupa su da ellerinde kalem ve mürekkebe dönüştü. Kaşlarını çatan Senneth ağır ağır bir şeyler yazmaya başladı ama sonra Halchon Gisseltess'e yazdığı mektubu buruşturup ateşe attı.

"Daha fazla kâğıda ihtiyacım var," dedi.

Kirra abartılı bir bakış attı ve sonra yeni yaprakları kâğıda dönüştürdü. "Bunların hepsini mahvedersen bana söyle," dedi.

Senneth güldü. "Birkaç denemeye daha ihtiyacım var."

Sonunda, kabul edilebilir olarak gördüğü bir mesajı yazma-yı başardı, gerçi yazdıklarından çok hoşnut değildi. Kâğıdı kat-

ladı, Tayse'den ödünç aldığı kraliyet mührüyle mühürledi, ve Donnal'a uzattı. "Bunu doğrudan Halchon'un eline vermeni tercih ederim," dedi. "Gerçi ona bu kadar yaklaştırmaya izin veremeyebilirler. Kralın mührü seni çok ileri götürmezse benim adımı kullan. Bazı kapıları daha kolay açabilir."

Donnal başıyla onayladı ve kâğıdı cebine koydu. "Sizinle Lochau'da mı yoksa yolda mı buluşayım?"

Senneth omzunu silkti. "Lochau'dan başla, orada değilsek bizi aramaya çıkabilirsin. Orada muhtemelen..." Dönüp Kirra'ya baktı.

Kirra, "Dalian Hanı'nda kalacağız," dedi. "Babam Lochau'da hep orada kalır."

Donnal, "Peki, hangi isimle kalacaksınız?" diye sordu.

Senneth güldü ve cevap vermedi. Kirra sırtıyordu. Kirra, "Danalustrous olacağız," dedi. "O şehirde işimize yarayabilir."

İki gün öncesinden beri kimse Brassenthwaite ismini ağzına almamıştı. Tayse, Donnal ve Cammon'un gerçeği bildiğinden şüpheliydi. Belki Cammon biliyor olabilirdi. Ve Cammon bildiklerini Justin'e anlatmış olabilirdi. Böylesine küçük bir grupta bireysel bağlantılar inanılmaz fazlaydı. Ama kimse o ismi Tayse'nin yanında tekrar dile getirmedi.

Kimse dile getirmezse daha iyiydi.

Donnal herkes uyanmadan yola çıktı. Cammon, Kirra insan formunda kaldığı sürece kamp yerinde keskin duyuları olan tek kişi olduğunun bilincinde olduğu için sorumluluğu artmış gibi davranmaya başladı. Geriye kalanlar günü seyahat için hazırlık yaparak geçirdi: eşyalar çantalara koyuldu, geriye kalan yiyecekler paketlenildi, mataralar dolduruldu, suya yakın oldukları için bu temizlenmeleri için son şanstı. Tayse silahlarını defalarca kontrol etti. Senneth vücudunu tazelemek için uyuyor veya kaslarını güçlendirmek için uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Tayse kadının beklediğinden daha iyi görüldüğünü itiraf etmek zo-

rundaydı, ölümcül bir yara alalı sadece beş gün olmuştu. Kadının kendi büyüğü veya Kirra'nınki sayesindeydi, ama kesinlikle büyüydü.

Sabah günün ilk ışıklarıyla yola çıktılar. Tayse durup manastır atlarını saldı. Kısrığı ve Justin'i övdüğü benekli gri atı yanına aldı, Donna'nın atıyla birlikte bu ikisini de yanlarında götürdüler. Hava serin ama berraktı ve çok soğuk değildi. Baharın gelmesine sadece birkaç hafta vardı.

Kararlı ama kimseyi yormayacak bir hızla ilerlediler, arada bir durup Senneth'in dinlenmesine izin verdiler. Senneth daha iyi olduğunu ve kendisi için endişelenmelerine gerek olmadığını söyleyip duruyordu ama öğleden sonra yorulmaya başladı. Tayse hâlâ birkaç saatlik gün ışığı varken grubu yoldan çıkardı ve erken bir kamp yapmakta ısrarcıydı.

Senneth kaşlarını çatarak, "Ben iyiyim," dedi.

Tayse, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Ben yorgunum. Şimdi kamp yapıyoruz."

Senneth sabah daha güçlüydü ve günün sonunda bir önceki güne göre daha fazla mesafe katettiler. Yolda trafik çok fazla yoktu ve bölgeye giren veya bölgeden çıkan Gisseltess askerleri gördüler ama manastır muhafızları ortalıkta görünmüyordu. Son birkaç gündür nehir kenarındaki kamp yerinde hiç görünmeyen *raelyn* şimdi yeniden kırsal kesimdeydi, gece durduklarında bile grubun yanına gelmiyordu.

Tayse ikinci gece Cammon'a, "Hâlâ bizimle mi?" diye sordu.

Cammon başıyla onayladı. "Çok uzakta değil."

Justin, "Onunla Lochau'da ne yapacağız?" diye sordu.

Senneth yüzünü buruşturdu. "Ben de bunun için endişeleniyordum. Ben onu gizlesem bile onu bizimle Dalian Hanı'na sokamayabiliriz. Lochau, sokaklarında vahşi bir hayvanla dolaşmak için çok büyük bir şehir."

Kirra da düşünmeye başladı. Sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Babanın gemilerinden biri limandaysa, onu bir kafese koyup gemiye

bindirebiliriz. Aclarımızı da yanımıza alacaksak içeride hayvanlara göre bir yerleri de olması gerek.”

Senneth kıza baktı. “Ve *raelynx*’i kafese kim sokacak?” diye sordu.

Kirra sırıttı. “Sen sokarsın diye düşündüm.”

Cammon, “Ben yaparım,” dedi.

Herkes dikkatini delikanlıya çevirdi. Yüzü biraz kızaran Cammon omzunu silkti. “Bence benim yanımda sakın kalacaktır. Kirra gemi kaptanıyla gerekli ayarlamaları yaparken ben şehre yakın bir yerde beklerim ve sonra onu bir kafese koyup gemiye getiririm. Bunu başarabileceğimi düşünüyorum.”

Justin başıyla onayladı. “İşe yarar gibi duruyor. Bir Danalustrous gemisi bulabilirsek, hepimizi kuzeye götürebilecek kadar büyük bir gemiyse. Kaptan gemisine vahşi bir hayvanı almayı kabul ederse,”

Tayse başını iki yana salladı. “Bu kadar çok yol kat edip hâlâ hayvana uygun güvenli bir yer bulamamamıza çok şaşıyorum,” dedi.

Senneth adama baktı, son birkaç gündür nadiren yaptığı bir şeydi. Gülümsüyordu ama gözlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. “Ama Tayse, o yaratık seni Lumanen Manastırı’ndan kurtardı,” dedi. “Onu şimdi terk edemezsin, değil mi?”

Tayse, *beni kurtaran sensin*, demek istiyordu. *Bu macera sona erince seni de terk edip etmeyeceğimi mi soruyorsun?* Kasıtlı olarak, “Vahşi bir varlık,” dedi. “Ne düşündüğünü veya ne istediğini hiçbir zaman bilemeyiz. Bizim dünyamızın dışındaki bir dünyaya ait ve onu kendi dünyamıza sokamayız. Her zaman bizim arzu ettiğimizden daha egzotik kalacaktır.”

Kirra kaşlarını havaya kaldırdı ve bakışları Tayse ile Senneth arasında gidip geldi. Cammon bakışlarını önüne indirdi. Justin neler olduğundan bihaberdi. Diğer Gezgin, “Pekâlâ,” dedi. “Bence onu güvenli bir yere götürmeliyiz, bunu ona borçluyuz.

Ve ben aslında yanımızda dolaşmasından hoşlanıyorum, bizden başka kimse neden yanımızda olduğunu veya neler yapabileceğini bilmiyor. Bu, sanki..." Ellerini iki yana açtı. "Bence hoş bir şey."

Senneth'in gülümsemesi şimdi daha sıcaktı. "Evet," dedi. "Bizden biri oldu, biz istesek de istemesek de. Artık geri dönemeyiz veya ondan istesek de kurtulamayız. Bizim huzurlu dünyamız için ne kadar garip veya tehlikeli olursa olsun."

Tayse, Kirra'nın kıkırdamamak için kendini zor tuttuğunu ve Cammon'un sırtıttığını görünce öfkelen-di. Justin de başıyla onayladı. Justin, "Kesinlikle," dedi. "Keşke onu Ghosenhall'a götürmenin bir yolunu bulsak. Kralın çok hoşuna gidebilir."

Senneth, "Kral," dedi. "Ona bayılır."

Tayse gecenin ortasındaki nöbetini Cammon'dan devraldı. Alışık olduğu gibi önce uyuyan herkesin iyi olup olmadığını kontrol etti, sonra ateşten uzaklaşıp kamp yerinin etrafında bir daire çizdi. Lochau'ya yarım gün uzaktaydılar; yakınlarda başka kamp yerleri görse bile buna şaşırmazdı. Aslında, uzaktaki kamp yerini seçebiliyordu çünkü kırsal kesimin büyük bir kısmı engebeli de olsa düzdü, nazik kahverengi dalgalar halinde şehre giren yola doğru uzanıyordu. Diğer kamp yerlerinin hiçbirisi tehlike sayılacak kadar yakın değildi ve Tayse güvende olduklarına kanaat getirdi. Gerçi yeniden Ghosenhall'un kışlarına adım atana kadar kendini güvende hissedemeyecek ve bazıları o zaman bile güvende olmayacaktı.

Senneth krala raporunu sunduktan sonra ne yapacaktı? Yeniden başıboş dolaşmaya mı başlayacak yoksa saray için başka bir göreve mi çıkacaktı? Kral ne yapacaktı? Sadık ordularının savaşa hazırlanmasını mı isteyecekti yoksa danışmanlarını çağırıp barış için planlar mı yapacaktı? Tayse, bir seçim şansı olsa, kimi takip eder ve korurdu? Bu soruyu kendine sormaya korkuyordu. Kampın etrafındaki dairesini biraz daha genişletti, şu anda koruması

altında olanların güvende olduğundan emin olmak istedi. Şimdilik bundan daha fazlasını yapması mümkün değildi.

Kamp yerine geri döndüğünde karşısına karanlık bir silüet çıktı. Vücudu kasıldı ve eli hemen hançerine gitti. Ama figür hareket edince ay ışığının altına girdi ve harları tanıdıktı. Saçların renginden, omuzların şeklinden ve kendi vücudunun verdiği tepkiden gecenin bir yarısı kendisini bulmaya kimin geldiğini anlayabiliyordu.

“Senin uyuyor olman gerek,” dedi.

“Huzursuzum.”

“Hâlâ sancın mı var?”

Gölge ay ışığı altında omuz silktilti. “Ara sıra. Her geçen gün azalıyor. Sol yanıma yatarsam acı beni uyandırıyor.”

“Kırra bunun için bir şeyler yapabilir.”

“Sabahları daha iyiyim.”

Tayse birkaç adım daha attı ve Senneth peşine takıldı. Gerekenen daha yavaş bir biçimde kampın etrafında daire çizmeye başladılar. “Sen bu Halchon Gisseltress ile buluşmak konusunda endişeli misin?” diye sordu.

Kadın, “Biraz,” dedi. “Güçlü, ne yapacağı önceden tahmin edilemeyen bir adamdır ve ne istediğini bilmiyorum. Onu düşmandan dosta dönüştürmenin bir yolu var mı? Varsa bunu bulabilecek miyim? Beni sancılarımdan çok bu sorular uyanık tutuyor.”

Tayse aklına gelen tek cevabı verdi. “O zaman uyumak için kendini daha fazla zorlamalısın.”

Tayse yürürken önüne bakıyordu ama göz ucuyla Senneth’in kendisine baktığını gördü. Senneth yumuşak bir ses tonuyla, “Seni geceleri uyanık tutan nedir, Tayse?” diye sordu. “Her sabah yorgun ve suratsız kalkıyorsun.”

Tayse buna bir cevap veremedi.

Senneth, “En azından bana yönelttiğin sessiz suçlamaları yüzüme de söyleyebilirsin,” dedi.

Tayse, "Adın senin için bir suçlama mı?" diye sordu. "Senneth Brassenthwaite. Sen söyle."

Senneth, "On yedi yaşından beri Brassenthwaite olarak bilinmiyorum," dedi. "O günden beri babamın evine girmedim, ailem veya kanımla ilgili herhangi bir talepte bulunmadım. Derimdeki mühür dışında Brassenthwaite olan hiçbir yanımda yok."

"Brassenthwaite senin ruhuna mühürlenmiş."

Senneth durdu ve adamı tutup kendine çevirdi. Tayse kadının bu ani tepkisinden kadını kızdırdığını anladı. Senneth sert bir ses tonuyla, "Büyü benim ruhuma mühürlendi," dedi. "Beni tanımlayan ve şekillendiren şey büyü, en başından beri bana güvenmemenin sebebi de büyü. Şimdi asil bir ismim olduğunu ve soylu bir aileden geldiğimi öğreniyorsun ama benden daha da çok nefret ediyorsun. Söylesene Tayse, senin beni sevmen için benim ne olmam veya kim olmam gerekiyor?"

"Gezginler kraldan başka kimseyi sevmez."

"En azından bana bir iyilik yapıp yalan söylemeyecebilirsin."

Tayse, "Sen de bana bir iyilik yapıp büyümü bozabilirsin," diye fısıldadı.

Senneth öfkeli bir ses çıkardı ve bakışlarını kaçırdı. Tayse kadının duruşuna ve profiline bakarak hâlâ kızgın olduğunu anlayabiliyordu. Senneth, "Öyle bir büyüm olsaydı, sence senin üzerine yapar mıydım?" diye sordu. "Sana acı ve üzüntü verecek bir büyüyü dener miydim? Beni sevmeni dileyebilirdim ama bunun için sahip olduğum büyülerden çok daha kadim bir şey gerekli. Seni büyülemedim, Tayse. Sana sadece mutsuzluk verdim. Herhalde bunun büyüyle yapılacak bir şey olduğunu düşünmüyorsundur."

Tayse, "Hayır," dedi. "Ama istersen bunu tersine çevirebileceğini düşünmüştüm."

Senneth, "Yapabilseydim acını dindirirdim," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, beni sevmene engel olacak bir büyüm olsa da yapar mıydım bilemiyorum."

Tayse, "Bana neden yalan söyledin?" diye sordu. "Bana kim olduğunu neden söylemedin?"

Senneth, "Yalan söylemedim," dedi. "Kim olduğumu biliyorsun."

Tayse, "Hayır," dedi. "Seni parça parça keşfettim. Sen, büyük bir kısmı gizli çok sayıda parçadan oluşan bir kadınsın. Gerçeği söylemeye zorlanınca isteksiz de olsa önce bir parçanı, sonra başka bir parçanı gösterdin. Ben parçaları birleştirdim."

"Ve bu parçalardan gerçekten nefret mi ettin?"

Tayse, "Hiçbirinden nefret etmedim," dedi. "Ama hiçbiri sana ulaşmamı sağlamadı."

"Hiçbiri bana ulaşmana engel de değildi."

Tayse, "Benim için her zaman çok nadide bir kadındın," dedi. "Çoğu zaman kendimi Donnal gibi hissettim, görkemli sahibesinin peşinden giden sessiz bir köpek gibi. Ben Donnal gibi değilim. Evet, onun kadar sadığım ama o kadar mütevazı değilim. Bir defasında beni neyin kıracağını sormuştun. Bence bunu artık biliyorum: Uzun süre yanında olmak ve acı çekmek. Bu, beni paramparça eder."

Senneth bunu duyunca öne bir adım daha attı, Tayse kadın yakınına girdikçe vücudunun yaydığı sıcaklığı hissetti. Kadının öfkesi kaybolmuş gibiydi ama yüzündeki düşünceli ifadede çok yoğun duygular içinde olduğu belliydi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Sen bunun için fazla güçlüsün, Tayse," dedi. "Aşk bile seni kıramaz. Büyüye bile dayanabilirsin." Bir elini kaldırdı ve Tayse'nin dudaklarına dokundu, sessizliğin keyfini çıkardı. Tayse zaten konuşacak durumda değildi.

"Seni iyileştiremem, içindeki bu acıyı dindiremem, ama sana düşüncelerini ele geçirecek bir şey verebilirim. Ve o da bu: Seni seviyorum, Tayse. Yanımda at binecek bir adam yaratmam gerekseydi, senin gibi birini yarattırdım. Sana benzerdi, senin gibi dövüşürdü, senin gibi ikna etmesi zor ve ihtiyatlı olurdu. Sen olurdun. Ama yavaşça da olsa aşkı bir kenara atmamayı öğrenir-

di. Benim yalnız olduğumu, korktuğumu, karanlığı uzak tutmak için alevlere sığınan bir kadın olduğumu zamanla anlardı.”

“Ben yalnız ve güçlü olmaya alıştım. Endişeli ve zayıf olmayı sevmiyorum. Ama sen yanımdayken kendimi güvende hissediyorum ve sorunlarımı unutuyorum. Bu duyguların kolay kolay kaybolacak şeyler olduğunu sanmıyorum. Seni kurabilecek gücüm olduğunu söylüyorsun; pekâlâ, sen beni değiştirdin ve ben değişebileceğimi bilmiyordum. Tek ümidim beni terk etmemen, çok değiştim ve kendimi artık tanıyamıyorum, çünkü benim aşkını kabul etmeyecek kadar gururlu olduğumu düşünüyorsun. Hayatıma böyle devam etmek, sensiz devam etmek beni çok üzer. Bence böyle bir şey olursa sonunda kırılacak olan benim.”

Tayse şaşkın ve hareketsiz bir biçimde dikilirken Senneth ellerini indirdi, parmak uçlarında yükseldi ve Tayse’i dudaklarından hafifçe öptü. Tayse geri çekildiğinde kadının gülümsediğini gördü.

Senneth, “Bakalım bu akşam herhangi birimiz uykuya dalabilecek mi?” diye sordu.

Tayse cevap vermedi ve Senneth karanlığın içinde gözden kayboldu. Tayse kamp yerine geri dönüşünü ve battaniyesinin üzerine uzanışını seyretti. Sonra bir adım attı, ardından kampın etrafındaki turuna devam etti. Hareket edebilmesi bile bir mucizeydi, çünkü bütün kemikleri altından yapılmış gibi ağırdı ve damarlarında kan yerine ateş dolaşıyordu. Kampın etrafında iki tur daha attı, daireyi her defasında biraz daha küçülterek kamp ateşine yaklaştı.

Nöbeti iki saat sonra sona erecekti ama kadın tek bir konuda haklıydı. Bu akşam gözüne uyku girmeyecekti. Bir daha uyuyabileceğini bile sanmıyordu.

31

Lochau tam anlamıyla bir liman şehriydi. Senneth bütün evlerin ve bütün hanların iskeletlerinin iskartaya çıkarılan gemi dircklerinden yapıldığına, eski gemilerin gövdelerinin evlerin inşasında kullanıldığına ve sokaklardaki boyalı tabelaların da gemi parçalarından yapıldığına emindi. Tuz ve balık kokusu olmadan tek bir nefes bile almak mümkün değildi; martıların çığlıkları yüzünden sesini yükseltmeden konuşmak imkânsızdı. Bunun gibi parlak bir günde bile sokakların kaldırım taşları nemliydi ve rüzgâr denizden her daim esiyordu.

Kirra, "Lochau," dedi. Elini altın buklelerinin arasında gezdirdi. "Saçlarım şimdiden bozulmaya başladı."

Senneth, "Hemen yerleşelim," dedi. "Halchon'un ne zaman geleceği belli olmaz. Tabii eğer gelirse."

Kirra iç geçirdi. "Ve yapacak çok işimiz var."

Dalian Hanı'nı kolaylıkla buldular. Eski bir oteldi, biraz fazla yıpranmıştı ama üç katlı bina yeniden boyanarak eski görkemli görüntüsünü biraz da olsa geri kazanmıştı. Senneth ve Kirra erkekleri seyislerin yanında bırakıp odaları ayarlamak için içeri girdi.

Senneth gülümseyen resepsiyonistin yaklaştığını görünce, "Sadece Danalustrous ismini kullanalım," dedi.

Kirra başıyla onayladı, sonra öne çıkıp gülümseyerek adamı karşıladı. Burada gururlu bir asil rolüne bürünmedi ve adamı

etkilemeye çalıştı, kısa süre sonra da ikinci katta yan yana iki oda ayarlamayı başardı.

Çok ciddi bir ses tonuyla, "Halchon Gisseltess'in bir veya iki gün sonra bize katılmasını bekliyoruz, daha doğrusu ümit ediyoruz," dedi. "Ona farklı bir isimle mesaj gönderdim. Gelirse, onu hemen odama gönderebilir misiniz? Onunla konuşmam gereken çok önemli şeyler var."

"Evet, serramarra Kirra. Size hemen haber veririm, serramarra Kirra. Burada ne kadar kalacaksınız?"

Kirra bir elini havada salladı. "Her şey Marlord ile yapacağım konuşmaya bağlı. Bilirsin."

"Tabii ki."

"Limanda babamın gemileri olup olmadığını biliyor musun?"

"Evet, bu sabah işe gelirken kırmızı ve altın flamaları olan üç gemi gördüm."

Kirra, "Harika," dedi. "Seyahat ayarlamaları için kaptanı görmem gerek."

Adamı takip ederek odalarına çıktılar, içerisi biraz küf kokuyordu ama temizdi ve Senneth kendini yataklardan birine hemen attı. "Harika," diye mırıldandı. "Ne kadar yumuşak! Benim berbat durumdaki kemiklerim için ne kadar yumuşak bir yastık!"

Kirra sırttı. Yoktan var ettiği kırmızı bir kurdeleyle saçlarını bağlıyordu ve yürüyüşe uygun koyu kırmızı bir elbiseyi üzerine geçirmişti. "Sen neden biraz uyumuyorsun? Benim bu ayarlamalar için sana ihtiyacım yok."

Senneth, "Ah... tamam... belki," dedi. Yatağı terk etmekte zorlanıyor gibiydi. "Justin'i veya Tayse'i yanına al."

Kirra, "Galiba Justin ile gitmem daha uygun olacak," dedi. "Çünkü Tayse senin yanımdan ayrılmıyor."

Senneth kıza bir yastık fırlatmak istedi ama buna enerjisi yoktu. "Tayse, Ghosenhall'a geri döndükten sonra yanımdan ayrılmaya hevesli olacak."

“Gerçekten mi? Bence bizim huysuz Gezgîn’imiz kalbinin iki yarısı arasında gidip geliyor.”

Senneth yana dönerek Kirra’ya sırtını gösterdi. Tayse ve Justin’in koridordan gelen seslerini duyabiliyordu. “Donnal gelirse beni uyandır,” dedi. “Ya da Halchon ortaya çıkarsa.”

Kirra, “Uyandırırım,” dedi. Başka bir şey söylediyse bile Senneth bir şey duymadı çünkü çoktan uykuya dalmıştı.

Senneth uyandığında birkaç saat uyuduğunu düşündü. Bir süre daha yatakta kaldı, saatin kaç olduğunu ve etrafında neler yaşandığını merak etti. Sert beyaz perdelerden içeriye giren güneş ışığı günün sona ermek üzere olduğunu habercisi olacak kadar zayıftı. Yandaki odalardan hiç ses gelmiyordu, demek ki arkadaşları kendi işlerine koyulmuştu: Limanda gemileri bulmak, yerel dükkânlardan yiyecek veya yeni giysiler satın almak, yakındaki bir barda birkaç bardak bira içmek. Herhalde gelip kendisine ne yapacaklarını söylemek yerine rahatsız edilmeden uyumasının daha iyi olacağını düşünmüşlerdi.

Senneth diğer tarafına döndü ve bunu yaparken bütün kemikleri isyan etti. Sol yanındaki ağrı birkaç gün öncekinden daha azdı ama hâlâ rahatsızlık veriyordu; çok hızlı veya dikkatsizce hareket ederse kasları vahşice kasılıyordu. Büyünün bundan çok daha etkili olacağını düşünmüştü. Kirra’nın büyülerini ve iyileştirme yeteneklerinden sonra şimdiye kadar çoktan iyileşmiş olması gerekirdi.

Gerçi hâlâ hayatta olduğuna sevinmesi gerekirdi çünkü yarayı kendisine anlattıklarında ölmesi gerektiğini düşünmüştü. Ama sadece bir otel odasındaki yatakta doğrulmak bile acı veriyorsa minnettar kalmak zordu. Ve çok endişeliydi: Solgun Annenin Kızları, Coralinda Gisseltess, Halchon Gisseltess, yaklaşan savaş ve diğer her şey endişe vericiydi.

Bir de Tayse vardı.

Önceki akşam adama söyledikleri apralcaydı. Doğruyu söylemiş olsa da apralca bir şey yaptığını düşünüyordu çünkü artık

savunmasızdı, adamın gönlünü kazanacak kadar zarif veya kurnaz bir kadın değildi. Kirra ise büyüleyici ve güzel ve erkeklerden anlayan bir kadındı. Tayse'ye veya Justin'e —Tayse'nin Senneth'a güvenmediği gibi Justin de Kirra'ya hiç güvenmiyordu— göz koyan Kirra olsaydı istediğini eninde sonunda elde ederdi. Hoş kahkahası, parlak saçları ve etkileyici gülümsemesi ile erkeğini baştan çıkarırdı. Karşısındakini büyüler ve göz koyduğu erkek de nereye gitse peşinden gider, çaresizce onun güzelliğine ve rengine kapılırdı.

Kirra asla gecenin bir yarısı bir erkeğin peşinden gidip ona aşkını ilan etmez, sonra da arkasını dönüp uzaklaşmazdı.

Ve o erkek her kimse böyle bir şey olsa bile ertesi sabah Kirra'ya hiç değişmemiş, hatta daha da uzaklaşmış bir yüzle bakmazdı.

Brassenthwaite mührünü vücudundan kazısa bile, derisinde görünür bir iz kalmasa bile, Tayse kendisini affetmeyecekti. Adamı en başından beri kandırmaya çalışmadığına ikna edemiyordu. Geçmişe dair artık geçerli olmayan bir şeyden bahsetmediği doğrudu. Justin de sokaklarda serserilik yaptığı zamanlardan, zengin adamları nasıl soyduğundan ve sokaklarda nasıl dövüştüğünden sürekli bahsetmiyordu. Cammon hikâyesini sadece bir kez anlatmış ve sonra sanki geçmişte yaşadıklarını unutmıştu. Donnal'ın kendisinden bahsetmesini sağlamak bile mümkün değildi. Bütün bunlara rağmen kendisinin üç cümlede bir durup, "Bu arada, ben Brassenthwaite olarak doğdum, biliyorsunuz," mu demesi gerekiyordu? Bu, hiç adil değildi.

Ama fark etmezdi. Tayse kendisine yalan söylemediğini kabul etse bile, asil bir soydan geldiğini asla kabullenemezdi. Kendisi için önemli olmadığını söylese bile Tayse için önemliydi. Sanki Prenses Amalie'ye âşık olsa daha iyiydi.

Senneth iç geçirdi ve yataktan hiç kalkmamış olmayı diledi. Güneş yakında batacaktı. Gözlerini kapatıp geceyi uyuyor numarası yaparak geçirebilir, hatta sabaha kadar uyuyabilirdi.

Bu planı uygulamaya karar verdiği sırada Kirra odaya daldı.

"Ah! Hâlâ uyuyor musun? Özür dilerim. Ben senin..."

Senneth esnedi ve doğruldu. "Hayır, hayır, uyanığım. Son durum nedir?"

Kirra, "Her şey yolunda," dedi. Yatağın ayak ucuna oturdu. "Bir gemi buldum, yük taşıyor ve bolca yeri var, ve kaptanı tanıyorum. Yarın yola çıkacaklar ama kaptan nezaket göstererek bizi beklemeyi ve Dormas'a götürmeyi kabul etti, her ne kadar normalde oraya uğramak gibi planları olmasa da." Kirra sırtıttı. "Bana nazik davranmanın babamın gözüne girmesini sağlayacağını düşünüyor, gerçi bunu bu şekilde dile getirmedir. Ama aslında haklı, tabii ki ödüllendirildiğinden emin olacağım."

Senneth tekrar esnedi. "Ya *raelynx*?"

"Biz konuşurken güverteye çıkarılıyor. Pekâlâ, bunu görmek için beklemedim. Hayvanı bir kafese sokmanın ve sonra gemiye çıkarmanın biraz zaman alacağını düşündüm. Zaten Cammon bu işle ilgileneneceğini ve bunu yapabileceğini söyleyerek beni ikna etti. Kaptan Abernot gemide vahşi bir hayvan taşıma düşüncesinden çok hoşlanmadı ama gerçek bir *raelynx* görmenin ilgi çekici olabileceğini de itiraf etti. Çünkü sanırım bu hayvanlar Lirrens'in batısına çok fazla geçmiyor."

Senneth, "Babanın bir *raelynx*'ten hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum," dedi. "İstersen onu -Kaptan Abernot muydu?- onun yanına bırakabiliriz, yarattığı Danalustrous'a kadar götürür. Baban kaynakları olan bir adamdır. Onunla ne yapacağını bilir."

Kirra sırtıttı. "Babam pratik bir adamdır. Onu öldürür ve kürkünden Casserah'a kırmızı bir ceket yaptırır. Hayır, Lirrens'e gidene kadar bu sorumluluğu üzerinden atabileceğini hiç sanmıyorum."

Senneth iç geçirdi. "Ve sanırım Ghosenhall'dan çıktıktan sonra önce oraya gideceğim."

Kirra başını yana yatırdı. "Ama seyahatini bitirince Danalustrous'a gelecektin. Babam seni tekrar görmeyi çok ister."

Senneth, "Sonrasında ne yapacağımı bilemiyorum," dedi. "Belki de kral bana yeni bir görev verir. Bekleyip göreceğiz."

Kirra sessizce, "Dolaşıp durmaktan sıkılmadın mı?" diye sordu.

Senneth yüz ifadesini esneyerek gizledi. Bu sorunun cevabı vücuduna saplanan keskin bir acı oldu. Buna nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. "Geriye kalan günlerimin büyük bir kısmını seyahat ederek geçireceğimi düşünüyorum," dedi. Doğrulamaya çalıştı. Aslında ayağa kalkınca kendisini daha iyi hissetti. "Burada hiç banyo var mı? Bir hafta boyunca yıkanabilirim."

Temiz, dinlenmiş ve morali düzelmiş Senneth birkaç saat sonraki akşam yemeğinde arkadaşlarına katıldı. Yemekte altı kişi de hazırды çünkü Senneth ve Kirra banyo yaparken Donnal da gelmişti. Haberleri iyiydi: Halchon yanına kimleri alacağını belirleyip hazırlıkları tamamladıktan sonra Lochau'ya gelecekti. Her ne kadar Senneth'in istediği şey bu olsa da Senneth bu konuşmayı dört gözle beklemiyordu.

Yine de, diğerlerinin iyiliği için, iştahlı bir biçimde yemeğini yemeye çalıştı. Dalian'ın yemek salonu yol boyunca kaldıkları küçük otellerin salonlarından çok farklı değildi. Her ne kadar beyaz boyası ardı arkası kesilmeyen nem yüzünden soyulmaya ve tavan kirişlerinden bazıları aşınmaya başlamış olsa da zarif ve resmiydi. Yemek için birkaç seçenekleri vardı ve hepsi lezzetli görünüyordu.

Kirra, "Size söylemiş miydim? Bir daha asla tavşan yemeyeceğim," dedi.

Donnal sırttı. Nadir görülen bir neşçyle, "En azından pişmiş tavşan," dedi. "Ama şahin formundaysan ve acıktıysan..."

Kirra ürperdi ve şaraplı bir sosa batırılarak kızartılmış tavuğundan bir çatal daha aldı. "Şimdilik, bir daha o kadar acıkacağımı hayal edemiyorum."

Cammon, "Ben tavşanı severim," dedi. "Ve bu çok iyi."

Senneth, "Tavşanı ben de severim ama ara sıra diyetimi değiştirmekten hoşlanıyorum," dedi. "Bilirsiniz, bir akşam geyik eti yediysem, bir sonraki akşam ördek..."

Justin, "Son yediğimiz tavşanları benim yakaladığım ve onları yerken sizin ne kadar mutlu olduğunuz düşünülecek olursa, hepimizin minnet nedir bilmeyen alçaklar olduğunu söyleyebilirim," diye araya girdi.

Kirra, "Minnetle ilgisi yok," dedi. "Sadece, bu zarif ortamın bana çok daha uygun olduğu gayet açık."

Sohbet yemek boyunca böyle devam etti, herkes uzun süredir ilk kez rahatlamış ve mutluydu. Senneth, Halchon'un adamlarının birden hana gireceğini ve kendilerini tutuklayacağını sanmıyordu, ama şehirdeki Danalustrous adamları böyle bir şeyden haberdar olursa hemen Kirra'nın babasına haber vereceği için artık böyle bir şeye hiç ihtimal vermiyordu. Bu yüzden her zaman ki gibi ihtiyatlı değildi ve diğerlerinin de kendisi gibi olduğunu görebiliyordu, bunun sonucu olarak ortaya çıkan özgürlük hissi herkesi aptallaştırmıştı.

Tabii ki, Tayse hariç. Tayse hiç rahatlamış gibi durmuyordu. Sırtını duvara vermiş gözleri kapıdaydı ve içeriye giren herkesi teker teker inceliyordu. Acıkmıştı ve yemeğini iştahla yiyordu, aralarda gülüyor ve sohbele birkaç yorum ekliyordu ama Senneth'a göre bunu yapmasının sebebi kimsenin sessizliğinden şikâyet etmesini istememesiydi. Senneth, Ghosenhall'daki Gezgin kışlasına geri döndükten sonra rahatlayıp rahatlamayacağını merak etti.

Muhtemelen bunu asla bilemeyecekti.

Justin, "Pekâlâ!" dedi. Tabagını kenara itti ve masadakilere göz gezdirdi. "Bu akşam ne yapacağız? Eğlence için hazır olan var mı?"

Cammon, "Ben," dedi.

Kirra ihtiyatla, "Olabilir," dedi. "Aklında neyin olduğuna bağlı."

Donnal başıyla onayladı.

Tayse bir şey söylemedi ama bakışlarını Senneth'in yüzüne odakladı. Senneth, "Şu anda benim eğlence anlayışım uykuya dalıp güzel rüyalar görmek," dedi. "Yemeğim biter bitmez yatağa uzanacağım. Ama siz bensiz eğlenin ama Lochau'daki herkesin dostunuz olmadığını unutmayın."

Justin, "Evet, ama hepsi bizden nefret ediyor olamaz," dedi. "Tayse? Sen var mısın?"

Tayse başını iki yana salladı. "Bu akşam olmaz."

Senneth, Kirra'nın kendisine kaçamak bir bakış attığını hissetti ama kıza bakmadı. Kirra, *Tayse senin yanından ayrılmaz*, demişti. Senneth, kendisi de diğerleriyle gidecek olsa Tayse'nin gruba eşlik edeceğini düşünüyordu. Ama görevi Senneth'in güvenliğini sağlamaktı ve bir kez daha başarısız olamazdı. Gölge gibi peşinde dolaşmasının sebebi bundan fazlası olamazdı.

Kirra, "Bana doğruyu söyleyin," dedi. "Sizinle birlikte gelirim keyfinizi kaçıtır mıyım?"

Justin, "Ah, kerhanelerde seni hoş karşılarlar, korkma," dedi. "Seni içeriye almak isterler."

Senneth aksi bir bakış attı. "Seni daha önce hiç bu kadar neşeli bir ruh halinde görmemiştim," dedi.

Justin güldü. "Çok stresli günler geçirdik," dedi. "Herkesin biraz eğlenmeye ihtiyacı vardır."

Tayse, "Bu akşam ne kadar eğlendiğinize dikkat edin," dedi. "Çok fazla içmeyin ve düşman topraklarında olduğunuzu unutmayın."

Justin başıyla onayladı, hemen ciddileşti. "Gitmememizin daha uygun olduğunu düşünüyorsan gitmeyiz."

Tayse, "Gidin," dedi. "Ama dikkatli olun."

Justin bunu duyunca tekrar sırtıttı. "Ya da en azından silahlı gidin diyorsun."

Herkes gece için giyinmek üzere odasına geri döndü, Kirra siyah pantolonunu ve siyah ceketini giydi, örgülü saçlarına yumu-

şak siyah bir şapka geçirdi. Senneth bakarken Kirra yüz hatlarını çok asil veya çok kadınsı görünmeyecek şekilde değiştirdi.

Senneth, "Bir oğlan gibi görünmek istiyorsun," dedi.

Kirra güldü. "Daha önce hiç kerhaneye gitmedim."

"Bunu yapmayı istemezsin..."

"Evet, muhtemelen istemem ama itiraf etmeliyim ki merak ediyorum."

Senneth başını iki yana salladı. "Sen çok terbiyesiz bir kızsın."

Kirra yine güldü. "Her zamanki gibi."

Senneth yatağın üzerine uzandı ve yumuşak yatağın içine göçerken yine minnettardı. "Garip, çok zarif de olabiliyorsun. Ben babanın evinde kalırken bile senin doğal zarafetine eşlik edemiyordum."

Kirra aynada kendine baktı. Çenesi daha sert ve genişti, burunu şimdi daha büyüktü. "Ah, hayır, bu sadece bir rol," dedi. "O zamanlar Casserah gibi davranmaya çalışıyordum. Aslında en az senin *raelynx*'in kadar vahşiyim." Senneth ile camda göz göze geldi. "Sen bunu yapamazsın çünkü dürüst bir insandan başka bir şey olmak senin için imkânsız. Sen asla şekil değiştiremezsin. Olmadığın biri gibi davranamazsın. Senin için yalan söylemek çok zor."

Senneth iç geçirerek, "Bazı insanlar seninle aynı fikirde değil," dedi.

Kirra sırtıttı ve kadına döndü. "Ve bazı insanlar senin yanından uzaklaşamıyor, bir gecelik bir eğlence için bile olsa," dedi. "Pekâlâ, sen bu konuda ne yapacaksın?"

Senneth kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Kirra işaret etti. "Odamız, yani onun odası, sadece ikiniz varsınız. Farklılıklarınızı azaltmanın bir yolunu bulursunuz diye düşündüm."

Senneth inledi ve yatağa tekrar uzandı, yüzünü bir yastıkla gizledi. "Git. Dışarı. Ben seni ateşe vermeden odayı terk et."

Kirra, "Bu akşam başka birini de ateşe verebilirsin," dedi. He-

men odadan çıktı. Senneth'in fırlattığı yastık kapıdan sekti.

Aslında, Senneth'in Kirra'nın tavsiyesi üzerinde düşünecek vakti olmadı çünkü hemen uykuya daldı. Vücudu geçen zor günlerin ardından zayıf düşmüştü; Tayse ile beyhude bir tartışma daha yaşayarak stresini arttırmak istemiyordu. Tartışmanın bu sefer farklı sonlanabileceğini düşününce gözleri bir anlığına açıldı ama bu akşam fiziksel bir şey yapıp kendini daha fazla yormak istemiyordu. Hayır ve Tayse teslim olup kendisini sevmeye hazır değildi. Hilekâr asil mistiğin cesurca bir hamle daha yapmasını hoş karşılamazdı. Gözlerini tekrar kapattı ve uykuya daldı.

Sabah, Kirra ve genç erkekler sırlarla ve kahkahalarla doluydu. Senneth gecenin düşündüklerinden daha güzel geçtiğini düşündü. Senneth sonunda kahvaltı ederlerken, "Dün akşam tam olarak ne yaptınız?" diye sordu.

Kirra, "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Senneth etrafını kuşatan sırtan yüzlere baktı ve sonra Tayse'ye döndü. Tayse hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı. Senneth, "Sanırım istemiyorum," dedi.

Cammon, "Ama istiyorsan bu akşam bizimle gelebilirsin," dedi.

Justin, "Tabii ki. Yapacak başka bir şey buluruz," dedi.

Tekrar güldüler ve birbirlerine suçlu bakışlar attılar, sonra kırıdamaya başladılar. Senneth, "Çok sinir bozucusunuz," dedi.

Tayse, "Hepsi çok genç," dedi.

Senneth iç geçirdi. "Ben hiçbir zaman onlar kadar genç olmadım."

Kirra, "Yapma," dedi. "Seni alışverişe götüreyim."

"Hayır. Halchon gelirse diye burada bekleyeceğim."

Donnal, "Muhtemelen bir gün daha ortaya çıkmaz," dedi.

Senneth, "Yine de," dedi. "Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyım. Bu da bazılarınızın her daim benim yanımda olması anlamına geliyor." Bakışlarını masada gezdirdi. "Kirra, Tayse, Justin.

Çok uzağa gitmeyin.”

Tayse başıyla onayladı. “Burada olacağız. Ne zaman geleceği önemli değil.”

KAKTUSUN

32

Aslında, Halchon ve maiyeti öğleden sonra Dalian Hanı'nın önüne geldi. Altı kişi erkeklerin odasında oturup kart oynuyorlardı ve herkesin parasını Donnal alıyordu.

Justin sonunda, "Bence hile yapıyor," dedi. "Bence kartları elindeyken değiştiriyor."

Kirra, "Onu ben yapıyorum ama benim işime yaramıyor," dedi.

Herkes gülmeye başladığında Cammon kafasını kaldırdı ve dinledi. Senneth, Cammon'a bakarken kaşlarını havaya kaldırdı. Lochau'nun dar sokaklarında bir sürü insan vardı; Cammon gerçekten de bu kargaşanın içinden birkaç belirgin kişiyi sezebilirse büyük başarı olurdu.

Cammon, "Bir grup atlı az önce şehre girdi," dedi. "Görünüşe göre askerler. Yedi veya sekiz kişiler."

Kirra ve Senneth göz göze geldi. Senneth, "Muhtemelen Halchon," dedi. "Gidip saçlarımızı düzeltelim."

Kendilerini daha güzel göstermeye ihtiyaçları varmış gibi sessizce yan odaya geçtiler. Kirra'nın üzerinde her zamanki kırmızı, kenarları ağır fildişi renkte dantellerle süslü elbisesi vardı. Senneth siyah ve altın renkte olan elbiseyi seçti, bunlar kralın renkleri idi ve dar, resmi elbisenin kesimi çok basitti. Senneth'in saçları bir şekle sokulamayacak kadar kısa ve dalgalıydı ama Kirra siyah bir kurdele ortaya çıkararak Senneth'in saçlarını yüzüne

düşmeyecek şekilde bağlamayı başardı. Görünümü şimdi ciddi ama çarpıcıydı.

Senneth aynaya bakarken, "Beni tanıyıp tanımayacağını merak ediyorum," dedi.

"Seni daha önce ne kadar iyi tanıyordun? Sen ortadan kaybolduğunda on yedi yaşında mıydın? O zaman nasıl görünüyordun?"

Senneth yansımasına bakmaya devam etti ve bu soruya cevap vermedi.

Kapı yumuşak bir biçimde çalındı. "Serra Kirra? Siz ve dostunuz için bir ziyaretçi var." Gelen resepsiyonistti ve tedirgin gibiydi. "Marlord Halchon sizi çağırdı. İkinizi de."

Kirra, Senneth'a bakıp sırttı. "Bu, olabilir mi? Ziyaretçimiz senin ismini söyledi ve görevli diğer misafirin de ne kadar önemli olduğunu fark etti."

Senneth, "Halchon hiçbir zaman ağzı sıkı bir adam değildi," dedi. Kapıyı açtı.

Resepsiyonist gerçekten de kapının önünde dikiliyordu ve kadınların odadan çıkmasını beklerken tedirgin bir hali vardı. Senneth bunun sebebinin kendisiyle birlikte seyahat eden erkeklerden ikisinin koridorda beklemesi olduğunu düşündü, ikisi de ağır silahlıydı ve tehditkâr görünüyorlardı. Ama belki de Halchon gelip Senneth Brassenchwaite'yi görmek istediğini söylediği içindi.

Senneth adama, "Teşekkürler," dedi. "Hemen aşağıya geleceğimizi söyle."

Adam, "Özel bekleme odasında," dedi. Kirra ile konuştu ve Senneth'a gözlerine inanamıyormuş gibi bir bakış attı.

Kirra, "Teşekkürler," dedi. "Yanında kaç adam var?"

"Bekleme odasında dört, kapının önünde iki. Avluda daha fazlasını var mı diye bakmadım ama istiyorsanız..."

Senneth, "Buna gerek yok," dedi. "Hemen geleceğimizi söyle."

Adam gidene kadar bekledikten sonra emirlerini verdi. "Donnal. Kuş formuna geç ve bizi çatıda bekle. Burada herhangi bir sorun olursa hemen limandaki Danalustrous gemisine uç ve Kirra'nın babasına haber gönder. Cammon. Senin bekleme odasının önündeki koridorda olmanı istiyorum. Herhangi bir sorun sezersen bizi hemen uyar. Justin, Tayse, Siz bizimle aşağıya gelin."

Tayse, "Buna izin verir mi?" diye sordu.

Senneth acı acı gülümsedi. "Ah, evet. Kendi adamları aşağıda. Bizim de korumalarımız olduğunu düşünüyordur."

Kirra, "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece yanımda dur ve asil görün. Ne yazık ki, bu benim konuşmam. Benim ne diyeceğimi duymaya geldi."

Kirra ters ve Tayse de şaşkın bir bakış attı. Senneth gülümse-di. "Bakalım Halchon Gisseltess bize neler söyleyecek."

Bekleme salonunun kapısını koruyan iki asker Gisseltess arması taşıyordu: Pençelerinde kırmızı bir çiçek tutan bir şahin. Aynı armayı taşıyan dört asker daha vardı ve hepsi içerideydi. Senneth ve arkadaşları içeriye girdi. Senneth yanındaki Kirra kadar asil görünmeye çalışıyordu, belki de önceki akşam bahsettiği Casserah Danalustrous'u taklit etmek böyle bir şeydi. Tayse'nin yanında olduğunu bilmek rahatlatıcıydı, her ne kadar dönüp ona bakamasa da. Odadaki askerlerin Tayse'yi süzdüğünü gördü ve Gezgin'in her zamanki gibi görkemli görüldüğünü düşündü. Şimdi ihtiyacı olan şey de arkasında görkemli biriydi.

Halchon Gisseltess pencereden dışarı bakıyordu ve gelenlere sırtı dönüktü, hemen arkasına dönmedi. Senneth bunu fırsat bilip adamı inceledi. Seyahat kıyafetlerini giymişti: Deri pantolonunu siyah botlarının içine sokmuş, sırtına yün bir kazak geçirmişti. Saçları rüzgârdan biraz dağılmıştı ama yakasına düşen saç telleri kalın ve ağırdı. Siyahların arasında gümüş renkli saç telleri de göze çarpıyordu ama kız kardeşi kadar değildi. Ama zaten Coralinda'dan on yaş gençti. Kırkını yeni geçmişti. Güçlü

bir vücudu vardı, çok inatçı ve çok tehlikeli bir adamdı.

Senneth, "Halchon," dedi. Odadaki gergin sessizlikten sıkıldı. "Beni görmeye gelmene çok sevindim."

Halchon bunu duyunca arkasına döndü, Senneth adamın dikkati üzerine odaklanırken kişiliğinin sert bir tokat gibi üzerine inmesine hazırды. Adamın gözleri geceyarısı gibi siyahı, kare yüzü çok yakışıklı değildi ama hatırladığı gibi vahşiydi. İnsan formuna girip biraz yaşlansa yanında getirdiği *raelyn*x de herhalde böyle görünürdü.

Adam, "Senneth," dedi. Sesi hoş ve sertti, egzotik bir ağaç veya keskin bir bıçak gibiydi. "Çok uzun zaman oldu."

Senneth, *yeterince uzun değil*, diye düşündü. "Son birkaç senedir meşgul olmalısın," dedi. "Gisseltess'in mahareti ve Gillengaria'nın her yerinde Gisseltess mallarının dolaştığıyla ilgili hikâyeler duydum."

Halchon, "Çok zengin topraklarım var," dedi. "Ve evimi geliştirmek benim görevim. Bence artık Brassenthwaite ve Danalustrous da Gisseltess'in en büyük evler arasına girdiğini kabul ediyordur."

Senneth, "Her zaman olduğu gibi," dedi. "Ama son zamanlardaki söylentilere göre, Gisseltess belki de boyundan büyük işlere kalkışmış. Doğruyu söylemek gerekirse, Ev'in hak etmediği rollerin ve onurun peşindeymiş."

Halchon gülümsedi, *raelyn*x bir insan olsa ancak bu kadar etkileyici ve vahşi bir gülümseme gösterebilirdi. "Hemen konuya girelim ve boş konuşmalarla vakit kaybetmeyelim. Bu odada bana saldırmadan beş dakika geçiremeyeceğini biliyordum."

Senneth sakın bir ses tonuyla, "Ben sana saldırmadım," dedi. "Ama ben sana sorular sormak için buradayım. Birkaç haftadır dostlarımla yollardayız. Ve yola çıktıktan kısa süre sonra Gisseltess askerlerinin aslında Helven ve Fortunalt askerlerini ilgilendiren konulara müdahale ettiğini öğrendik. Bu da etkinin

nerelere kadar uzandığını merak etmeme sebep oldu ve daha ne kadar nüfuz sahibi olmak istediğini.”

Halchon hemen, “Ben ülkeyi yönetmek istiyorum, eminim buna şaşırmamışsındır,” diye cevap verdi. “Her zaman hırslı biriydim. Her zaman daha fazla toprak, daha fazla para, senin de dediğin gibi daha etkili olmak istedim. Şartlar uygunsa, tüm güney evlerinin yönetimini devralmak istiyorum, hatta ülkenin ortasındaki ve kuzeyindeki evlerin, hatta Ghosenhall’un kontrolünü de. Benden duymak istediğin bu muydu?”

Senneth, “Ancak doğruysa,” dedi.

Halchon gülmeye başladı. “Peki, sence doğru mu?”

Senneth, “Gördüklerimden sonra her şey mümkün,” dedi. “Sanırım esas bilmek istediğim şey, nedeni. Ve neden şimdi olduğu.”

Adamın elindeki bardakta kehribar renkli bir sıvı vardı, bir yudum aldı ve bardağı bir kenara bıraktı. “Sanırım neden ve neden şimdi sorularının cevabı aynı,” dedi. “Tahtta yaşlanan bir kral var. Yanında gizemli bir kraliçe oturuyor ve sarayın gölgeleri arasında çok az sayıda insanın gördüğü genç bir prenses dolaşıyor. Halefiyet tehlikede, Senneth ve bunu söyleyen sadece ben değilim. Kraliyet soyu karıştıysa ülkede kargaşa çıkabilir. Ülke karışırsa herkes taç için mücadele eder.” Omzunu silkti. “Ve tacı alacak olan benim. Bu yüzden de kendimi buna hazırlıyorum.”

Senneth, “Kralın hasta veya kızının ülkeyi yönetemeyecek durumda olduğuna dair bir kanıt yok,” dedi. “Çok erken harekete geçtin.”

“Erken olması geç olmasından iyidir.”

“Ya kralın başa geçebilecek bir çocuğu daha olursa? Prensес Amalie veya Kraliçe Valri’den doğacak çocuğu başa geçebilir. Bu durumda varana ihanetle suçlanmaktan korkmuyor musun?”

Halchon, “Kraliçe henüz bir çocuk doğurmadı,” dedi. Bunu komik buluyor gibiydi. “Ve mevcut duruma bakacak olursa hiçbir zaman da doğuramayabilir.”

“Öyleyse bu kadarı senin için yeterli. Savaşa hazırlanmak için geçerli bir sebep, öyle mi?” Senneth son birkaç haftada öğrendiklerinden sonra buna çok şaşırmamıştı ama hâlâ olayların ardındaki felsefenin bu kadar basit ve bu kadar acımasız olabileceğine inanmıyordu. “Kralın gücünden şüphe ediyorsun ama kanıtın yok ve kimseye danışmadan tacı ele geçirme planları yapıyorsun ve bunun ülkenin iyiliği için olduğunu söylüyorsun.”

Adam omzunu silkti. “Ah, her zaman hırslı biri olduğumu itiraf etmiştim. Motivasyonumun başkalarını düşünmek olduğunu söyleyemem. Ama bu kral kabul edilebilir bir vârisi olmadan ölürse ve yerine kimin geçeceğiyle ilgili önceden bir plan yapılmadıysa, o zaman mezarında kemikleri soğumadan bir iç savaş çıkaracağımızı söyleyebilirim. Planlarımı birkaç yıl öne çekmiş olabilirim ama arka planda savaş hazırlıkları Amalie doğduğundan beri yapılıyordu.”

Senneth, “Kardeşin kutsal bir savaştan bahsediyor ve ne kralar ne prensesler ne de vârisler umurunda değil,” dedi. “Ama ülkeye en az senin kadar zarar vermeye kararlı.”

Halchon’un gülümsemesi genişledi. “Kız kardeşimin tutkusu işime yarıyor,” dedi. “Farklı sebeplerden aynı şeyi istiyoruz. Daha iyi bir müttefik istesem de bulamazdım. Ama orduları toplayıp onları yönetecek kişi kardeşim değil. Bir savaş çıkarsa, ordular benim emrimde savaşacak.”

Senneth, “Bir savaş çıkarsa,” diye tekrarladı. “Bu planlarından vazgeçmen için ne olması gerekiyor?”

Halchon, “Korkarım kralın yapmak istemeyeceği fedakârlıklar,” dedi. “Ama sen endişelerimi kendisine iletip bu konuda ne cevap vereceğini öğrenebilirsin. Gerçekten kan dökülmesini istemiyorsa –gerçekten ülkenin geleceğinden endişeliyse ve yorgunsa– o zaman benimle bir anlaşma yapabilir. Mantıklı olmaya hazırım.”

Senneth, “O zaman bana şartlarını ilet,” dedi. “Lochau’yu terk ettikten sonra Ghosenhall’a geri döneceğim.”

Halchon, "Vârisin kim olacağını açıklasın," dedi. "Bu kadar basit."

Senneth kaşlarını havaya kaldırdı. "Ve diğer evlerin Marlord'larının, Gisseltess'in böylesine güçlü bir konuma birden gelmesiyle ilgili ne düşüneceğini, biraz da olsa, merak etmiyor musun?"

Halchon omzunu silkti. "İttifak yapmaya hazırım. Kuzey Ev'lerinden birinden bir kızla evlenirim ve benden sonra tahta çocuğumuz geçer."

Senneth, "Senin bir eşin zaten var," dedi.

"Eşlerden kurtulmak kolaydır," dedi.

Senneth kanının damarlarında buz kestiğini hissetti. Duygusuz bir ses tonuyla, "Amacına ulaşmak için acımasız olmaya kararlısın," dedi. "Şimdiki evliliğini geçersiz kılarak –her nasıl olcaksa– eşinin ailesini kızdırmaktan ve bir müttefik kaybetmekten korkmuyor musun?"

Sıradan bir şeymiş gibi, "Neredeyse bir Nocklyn kızıyla evleniyordum," dedi. "Ama bundan vazgeçtim. Sonrasında da Gisseltess asillerinden biriyle evlendim. Çok ileriye düşünüyordum, anlıyor musun? Gisseltess'ten kimse bana ihanet etmez."

Senneth'ın kanı biraz daha soğudu. Neyin geldiğini bildiğini sanıyordu ama kendine hâkim olamayıp birkaç soru daha sordu. Kurumuş boğazından, "Ya oğulların?" sorusu çıktı. "Annelerini bir kenara atarsan sana kızmazlar mı?"

"Yeterince büyüdüklerinde yeni sarayda çok daha nüfuzlu bir konumda olacaklar. Ve güçlü Evler kızlarını evlendirmek için onları seçecek, sarayla bağlantı kurmak ve beni kontrol altında tutmak için. Bence bu onlar için o kadar da kötü bir şey değil."

Senneth, "Diğer on bir Ev'in bu durumdan hoşnut olacağını sanmıyorum," dedi. "Ghosenhall'u seve seve sana vereceklerini düşünmüyorum."

Halchon, "Doğru gelini seçersem itiraz etmezler," dedi. "İtti-

fak çok güçlü olduğu için başka seçenekleri kalmayacak."

Artık soğuk kemiklerine işlemeye başlamıştı. Senneth, "Ve nasıl bir ittifakın peşindesin?" diye sordu.

Halchon'un siyah gözleri kısa süreliğine de olsa Kirra'nın üzerinde dolaştı ve gözleri tekrar Senneth'a odaklandı. "Danalustrous olur," dedi. "Ama bu ikinci seçeneğim. Malcolm Danalustrous en iyi zamanlarda bile güvenilmez bir müttefiktir. Bir savaştan kaçınmak için bile olsa nasıl bir şey yapacağını önceden tahmin edemem."

Senneth sessiz kalmayı başaran Kirra'ya bakamadı. "Danalustrous olmazsa, kim?" diye sordu.

Adamın siyah gözleri Senneth'ın üzerine odaklandı, bu bakıştan kaçmak mümkün değildi. Senneth hayatı boyunca bir sürü insandan nefret etmişti ama hiçbirinden Halchon Gisseltess kadar nefret etmiyordu. "Brassenthwaite," dedi. "Sen."

Odaya kusursuz bir sessizlik hükümdü.

Halchon devam etti. "Yirmi sene önce istediğim evliliği ve hâlâ istiyorum. Senin ağabeyin Malcolm Danaluttrous'tan çok daha mantıklı bir adam. Bence bu eşleşmenin avantajını hemen görecektir, tıpkı baban gibi. Ve Brassenthwaite tahta geçmemi hevesle destekleyince, diğer Evler de benim hükümdarlığımı kabul etmek zorunda kalacak. Seni ve beni kabullenecekler."

Senneth, Kirra'ya veya Tayse'ye bakamıyor ama hayatının son gizemlerinden biri daha açığa çıkarken ikisinin de şaşkın gözlerle kendisine baktığını hissedebiliyordu. Boğazı öyle düğümlenmişti ki konuşamadı, ama normal ve tepkisiz görünmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. "Kardeşlerimin isteğini yerine getirmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi.

Halchon, "O zamandan bu yana çok şey değişti," dedi.

Senneth gücünü topladı ve bunu sesine de yansıttı. "Ve hatırlarsan, bu eşleşme en son teklif edildiğinde seninle evlenmeye çok hevesli değildim."

Halchon, "Bu sefer her şey farklı," dedi.

"Nasıl? Şimdi on yedi yaşındakinden daha özgürüm."

Halchon, "Şimdi her şey farklı çünkü benimle evlenmezsen bütün ülke savaşımaya başlayacak," dedi. "Bence böyle bir trajediye engel olmayı isteyecek kadar yumuşak bir kalbin var. Benimle ilgili kişisel hislerini bir kenara bırakacak ve krallığı kurtarmak için evleneceksin."

Senneth sakın bir ses tonuyla, "Ölmeyi yeğlerim," dedi.

Bir an için odadaki herkes şok oldu. İlk tepki veren Halchon oldu, kısa ve kuru bir kahkaha attı. "Benim neyimden hoşlanmadığını bilmiyorum," dedi. "Benden korkuyor olamazsın çünkü Senneth Brassenthwaite hiçbir şeyden korkmaz."

Senneth, "Beni korkutuyorsun," dedi. "Her zaman korkutun. Senin bu kadar yakınında olmak bile benim için çok zor."

Halchon bu cevaptan alınmak yerine bunu komik bulmuş gibiydi. "Ve belki de beni karşı koyulmaz bir biçimde sana çeken de budur," dedi. "Kaçmayı bu kadar çok istiyor olman. Merak ediyorum da —her zaman merak etmişimdir— seni kollarıma almak ve artık kaçamayacağını bilmek nasıl bir his olurdu? Çılgınlık mı atardın? Parçalanır mıydın? Teslim mi olurdun? Gelinim olursan bu soruyu cevaplayabileceğim. Ama bunu öyle veya böyle öğreneceğim."

Öne doğru üç hızlı adım attı ve Senneth'in boğazını sıktı.

Senneth için dünya içinde ışık parçaları olan gölgeli bir yere dönüştü. Boğazındaki baskı o kadar fazlaydı ki nefes alamıyor, adamdaki kurtulacak gücü bulamıyor, ellerini yumruk yapıp alevleri çağtıramıyordu. Sanki adamın dokunuşu lanetli bir şeydi, sanki aytaşından yapılmıştı, sanki kendi büyü gücünün tam karşısı olan bir güce sahipti. Mücadele edemiyor ve karşılık veremiyordu. Sadece adama bakıyordu, gölgeler ve parlaklık etrafını kuşatıyor, karanlığın sesi kulaklarında kükrüyordu.

Gözünün önünden gümüş bir parıltı geçti ve iri yarı bir şekil Halchon'un arkasında belirdi. Kısık ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Onu bırak," dedi. "Yoksa ölürsün."

Bir saniye sonra boğazını sıkan parmaklar gevşedi. Senneth tökezleyerek kendini yana bıraktı, görüşünün berraklaşması için başını iki yana salladı. Kolunda yumuşak parmakları hissetti ve Kirra'nın iyileştirici gücü kaslarının içine aktı. Bir süre iki büküm kaldı, düşüncelerini ve enerjisini toplamaya çalıştı.

Doğrulduğunda karşısında talihsiz bir tablo vardı: Tayse'nin bıçağı Halchon'un gırtlığında, Gisseltess askerleri de silahlarını çekip Tayse'nin etrafını kuşatmıştı. Tayse, Halchon'u bırakır bırakmaz, dört asker Gezgini öldürecek. Alarm verilmemişti, bu yüzden dışarıdaki iki askerin sorun olacağını sanmıyordu. Her halükârda, Justin'in de kılıcını çektiğini ve kapıyı koruduğunu bilmek için arkasına dönmesine gerek yoktu.

Sert bir ses tonuyla, "Ondan uzaklaşın," dedi.

Gisseltess askerleri delirdiğini düşünürcesine kadına baktı.

Senneth, "Silahlarınızı indirin ve ondan uzaklaşın," diye tekrarladı. Ellerini bir büyü yaparcasına havaya kaldırdı. Askerler bir tepki vermeyince parmaklarını açtı ve alevlerin bileklerinden avuçlarına aktığını hissetti. Askerlerden biri ciyakladı; diğer üçü küftetti ve şaşkın sesler çıkardı. Dördünün de kılıcı yere düştü.

Senneth, "Sırtınızı duvara verin," dedi. Askerler emre itaat etmeye çalışırken birbirine çarptı. Duvarın dibine geçtiklerinde, "Hareket etmeyin," diye uyardı. Sonra eliyle üzerlerine küçük sıcaklık dalgaları gönderdi. Odanın sıcaklığı herhalde on derece yükselmişti. Mobilyaların alev almasına ramak kalmıştı.

"Kirra. Cammon'ı bul. Eşyaları topla. Justin. Dışarıdaki iki askeri içeri al ve onları burada tut. Tayse, gitmeye hazır olana kadar gözün üzerinde olsun."

Tayse, "Onu yanımızda götürebiliriz," dedi.

Senneth bunu duyunca beklenmedik bir biçimde gülümsedi. "Ah hayır. Değerinden daha çok sorun çıkarır."

Kirra, "Onu hemen öldürebiliriz," dedi. Odaya girdiğinden beri ilk kurduğu cümle buydu. "Kendimizi bir savaştan kurtarmış oluruz."

Senneth, Halchon'a kısa bir bakış attı. Tayse'nin kontrolündeki adamın ne düşündüğünü yüz ifadesinden anlamak mümkün değildi ama bakışları hâlâ üzerindeydi. Ne öfkeliydi ne de korkuyordu ama siyah gözleri hâlâ plan yapıyordu.

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Bu savaşa engel olmanın yolları o kadar iğrenç ki hiçbirini yapamam," dedi. "Ama yok yere kan döken ben olmayacağım. Ben Halchon Gisseltess değilim. İstedigimi elde etmek için bir canı almayacağım." Kirra'ya döndü. "Şimdi, Cammon'ı bul. Gitmemiz gerek."

Kirra'nın ayak sesleri uzaklaştı ve sonra dışarıdaki iki asker içeriye girerken ağır botlarının çıkardığı sesler duyuldu. Ortalık yine karıştı, yine öfkeli sesler yükseldi, Senneth sabrı tükenmeye başladığı için yeni gelenlerin üzerine de bir sıcaklık dalgası gönderdi ve duvarın dibindeki arkadaşlarına katılmalarını emretti.

Halchon, "Sana zarar vermeyeceklerine dair benden teminat istemen yeterdi ve bu saçmalığa hemen bir son verebilirdik," dedi.

Senneth adama bakmadı. "Tayse. Ciddi bir zarar vermeden onu etkisiz hale getirebilir misin?"

"Evet."

"O zaman sana sorun çıkarırsa bunu hiç düşünmeden yap. Justin, silahlarını toplayabilir misin? Onları yanımızda götüreceğiz, en azından yolun bir kısmında."

Justin, "Üzerlerinde kılıçlardan fazlası vardır," dedi.

"O zaman ne bulabiliyorsan al."

Gisseltess askerlerinden bazıları bunun hırsızlık olduğunu söyleyerek homurdandı ama sonra botlarının ve kollarının içindeki metaller kızgın dağlama demirleri gibi yanmaya başladı. Sonra küfürler edildi ve metaller yere fırlatıldı. Senneth farklı büyüklüklerde silahları toplayan Justin'in çıkardığı sesleri dinledi. Justin perdelerden birini söküp silahları sararak taşınabilir bir bohçaya dönüştürdü. Ama Senneth'ın bakışları hep Halchon'un üzerindeydi.

Halchon da odaklanmış Senneth'a bakıyordu. "Gerçekten," dedi. "Şehirden çıkabilirsiniz. Şimdi burayı yürüyerek terk edin, size bir şey yapmam."

Senneth, "Kardeşin de aynı sözü vermişti," dedi. "Sonra aynı gün içinde peşimizden askerler gönderdi. Nedendir bilmiyorum ama Gisseltess'in verdiği sözler artık bana bir şey ifade etmiyor."

Halchon gülümsedi ve Senneth adama uzak olmasına rağmen ürperdi. Halchon, "Kardeşim incelik nedir bilmez," dedi. "Ama benim seni öldürmem için bir sebebim yok. Sonuçta, benim seçilmiş gelinimsin. Aramızdaki farklılıkları krallığın iyiliği için bir kenara bırakabiliriz."

Senneth gözlerini kaldırıp Tayse'nin yüzüne bakamıyordu. Yüzündeki ifade o kadar soğuk ve vahşiydi ki Halchon'un gırtlığını hâlâ kesmemiş olması mucizeydi. Neredeyse, adamın bunu yapmasını dileyecekti. Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Diğer rüyalarını bilmem ama bundan vazgeç," dedi. "Benimle asla evlenmeyeceksin, Halchon. Asla bana sahip olamayacaksın."

"Göreceğiz," dedi.

Kapı çalındı ve hızlı ayak sesleri geldi. Kirra, "Hazırsınız," dedi. "Donnal'ı önden Kaptan Abernot'a gönderdim, hemen yola çıkacağımızı söyleyecek."

Senneth başıyla onayladı. Gözleri hâlâ kendisine bakan Halchon'un üzerindeydi. "Bu kapının üzerine bir büyü yapacağım," dedi. "Dışarı çıkamayacaksınız ve içeriye kimse giremeyecek, altı saat boyunca. Kapıya veya pencerelere dokunmadığınız sürece güvendesiniz. Teklifinizi krala ileteceğim."

Halchon güldü. "Çok cömertsin, Senneth. Ama zaten, hep sıcakkanlı bir kadındın."

Senneth, "Benden istediğin bu," dedi. "Buzu eritecek ateş."

Ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını açıp kapattı ve pencerelere bir alev büyüü yaptı. Gisseltess askerleri huzursuzca kıpırdandı, bir şeyler mırıldandılar ve ellerini ovuşturdular. Senneth, Tayse'ye bakıp başıyla onayladı. Tayse, Halchon'u bıraktı. As-

linda adamı sert bir biçimde askerlerinin yanına itti. Sonra beşi koşarak dışarıya çıktı, kapıyı arkalarından kapattılar ve Senneth kapıyı geçilmez kılmak için yine hayalet alevleri çağırdı.

Kirra, "Gerçekten altı saat dayanacak mı?" diye sordu.

Senneth, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Büyüm Halchon'un yanında çok güçlü değil. Ama bence Lochau'da çıkamamıza yetecek kadar dayanacaktır."

Cammon, "Atlar dışarıda," dedi. "Gidelim."

Kaptan Abernot hemen yola çıkma fikrinden çok hoşlanmadı çünkü rüzgâr buna uygun değildi ve Gisseltess savaş gemileri gece peşlerine düşebilirdi. Ama atları hemen güvertenin altına indirdiler ve yolcular da kamaralarına yerleşti.

"İlk birkaç saat çalkantılı olabilir," diye uyardı. "Mideniz bulanmaya başlarsa lütfen kendinize içine kusacak bir kap bulun."

Kısa boylu, yapılı, fırça gibi bıyıkları ve parlak mavi gözleri olan bir adamdı. Derisi rüzgârla aşınmış ve kızarmıştı, adamın otorite ve hürmet karışımı Senneth'in hoşuna gitti. Senneth ciddi bir ses tonuyla, "Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedi. "Sorun çıkarmamaya çalışırız."

Kaptan, "Marlord Malcolm'un kızı için bütün bunlara katlanmam gerekiyor," dedi. "Marlordun Brassenthwaite'e iyilik yapmayı umursayacağını sanmıyorum."

Senneth iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Tek aklına geleni söyleyerek tekrar teşekkür etti, sonra Kirra ile kamarasına çekildi.

Birkaç dakika sonra limandan ayrıldılar ama önce çok ağır ilerlediler. Senneth kamarasındaki pencereden uzaklaşan Lochau rıhtımına baktı ve görüşü kısıtlı da olsa peşlerine düşen bir Gisseltess gemisi görmüyordu. Açık denize çıktıklarında gemi hızlandı ama kaptan haklıydı: Deniz çalkantılıydı ve geminin sürekli sallanması Senneth'in bile midesini bulandırdı.

Çok fazla gündür çok fala strese maruz kaldık, diye düşündü.

Bir kabın içine kustu. Bir süre kendine gelemedi. Karanlığın çökmesine ve geminin altındaki denizin sakinleşmesine bu kadar sevineceği aklına bile gelmezdi. Dar yatağın üzerine uzandı, bir an için Kirra'nın nerede olduğunu merak etti ve sonra hemen uykuya daldı.

33

Lochau'dan Dormas'a gitmek bir hafta sürdü. Bu bir hafta ilk geceden sonra daha iyi geçti. Senneth sabah uyandığında kendini öyle veya böyle daha iyi hissediyordu, gerçi kahvaltısını ihtiyatla yedi. Tayse ve Justin gün içinde birkaç kez göründüler; ikisi de solgundu ve bir şeyler yemek istemiyordu. Geminin minik salonunda yiyebildiklerini yedikten sonra Cammon hemen Senneth'ın yanına gidip ailesiyle çıktığı uzun seyahatlerde kendisini denizin hiç tutmadığını söyledi.

Senneth, "Ben genelde limandan ayrıldığım gün kötü olurum," dedi. "En azından, geçmişte öyleydi. Ama bunu çoktan aşmış olmayı ümit ediyordum."

"Kirra aşağıda kusuyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum. Donnal da ortalıkta yok."

Cammon sırtıttı. "O zaman ikisi de iyidir çünkü bir arada olduklarına şüphem yok."

Senneth başıyla onayladı. "Ben de öyle olmasını ümit ediyorum."

Senneth güvertede yavaş bir daire çizdi, tırabzanlara tutundu ve işlerini yapan denizcilerin yoluna çıkmamaya özen gösterdi. Gemi sabit bir hızla kuzeye doğru ilerliyordu ama Senneth ne kadar hızlı gittiklerini bilmiyordu. Rüzgârın yüzüne çarpmasına bakılacak olursa oldukça hızlı ilerliyor olmalıydılar. Senneth bir

süre geminin pruvasında kaldı ve huzursuz suları yaran gemiyi, gövdenin iki yanına saçılan köpükleri seyretti. Kış hâlâ bitmemiş miydi yoksa çok hızlı gittikleri için mi hava bu kadar soğuktu, emin değildi. Sağında, Gillengaria gölgeli maviler ve yumak yumak kahverengilerden bir kitleydi. Her zaman görünür olması Senneth için çok rahatlatıcıydı, böylece büyü gücünün kemiklerini gıdıkladığını hâlâ hissedebiliyordu.

Kirra ve Donnal hava kararırken ortaya çıktı. Öğleden sonrayı uyuyarak geçiren Senneth temiz hava almak için güverteye çıkmıştı. Bir saniye önce tırabzanların üzerine tüneyen iki büyük martı bir saniye sonra güvertede dikilen Kirra ve Donnal'a dönmüştü. Elleri tırabzanlardaydı ve gemiyle birlikte sallanıyorlardı. İkisi de etrafa saçılan su damlaları ile sıılsıklamdı.

Senneth, "Ah," dedi. "Demek bu yüzden yoktunuz."

Kirra güldü ve dağınık saçlarını geriye attı. "Çalkantılı sular beni hasta eder," dedi. "İnsan formundaysam. Dün gece karada uyuduk ve bütün gün gemiyi takip ettik. Ama deniz şimdi daha sakin."

Senneth, "Görünüşe göre Kralın Gezginlerini de deniz tutuyor," dedi. "Ama Cammon hiç etkilenmiyor. Tabii ki. Hiçbir şey Cammon'ı etkilemiyor. Dün kendimi çok kötü hissediyordum ama bugün daha iyiyim."

Donnal, "Hızlı ilerliyoruz," dedi. "Beş veya altı gün sonra Dormas'ta oluruz."

Senneth, "Oradan da Ghosenhall'a gideceğiz," dedi. "Anlatacak çok ilgi çekici bir hikâyemiz var."

Kirra geceyi gemide geçirdi ve Senneth'in karşısındaki dar yarıta uyudu. Kabin çok küçük olduğu için birbirlerine doğru uzansalar el ele tutuşabilirlerdi. Şimdi kamara penceresinden içeriye yıldızların ışığı süzülüyor, yerde yuvarlak ve sulu bir şekil oluşturuyordu.

Kirra kendilerini rahat hissetmelerini bekledikten sonra ka-

ranlığın içine doğru konuşmaya başladı. "Bana hiç anlatmamıştın," dedi. "Seninle evlenmek isteyenin Halchon olduğunu, ondan kaçtığını."

Senneth, "Eski bir hikâye," diye mırıldandı. "Başka bir hayata ait. Senneth Brassenthwaite ile evlenmek istiyordu ve ben onu reddettim." Bir süre düşündü ve iç geçirdi. "Ya da reddetmeyi denedim. Şimdi yeniden aynı istekle karşıma çıktı, hoş karşılanmayan ve inatçı bir hayalet benziyor."

Kirra yatağında kıpırdanınca hışırtılar geldi. "Ama Senneth... Halchon Gisseltess! Sana kafayı takmış ve bunca senedir aklından çıkmamışsın..."

"Brassenthwaite bağlantısı yüzünden."

Kirra, "Bence tek sebebi bu değil," dedi. "Bence seni istiyor ya da öyle görünüyor. Bu, onun için kişisel bir şey."

Senneth bir süre sessiz kaldı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Bunu yapamam," dedi. "On altı yaşına gelene kadar onunla belki bir düzine kez karşılaştım. Babalarımız biz çok küçükken evlenmemizin uygun olacağına karar vermişti. En az adım kadar eski bir şeydi. Ama ben... o beni ürkütüyordu. Ve on altı yaşındaki halimi tanıımıyorsun ama o zamanlar hiçbir şeyden korkmazdım."

Kirra'nın sesinde neşe vardı. "Artık seni hiçbir şey korkutmuyor."

"Ah, artık dünyada ne kadar korkunç şeyler olduğunu ve hepsini kendimden uzak tutamayacağımı bilecek kadar yaşlıyım. Ama on altı yaşındayken... kimseden, hiçbir şeyden korkmazdım. Halchon Gisseltess hariç. Ve onunla evlenmemeye karar verdim. Onu kendimden uzaklaştırmak için bir sevgili yapmak istedim. Gayrimeşru bir çocukla lekelenince buna çok sevindim çünkü gururlu ve asil bir erkek böylesine bir hataya düşen bir kadınla evlenmezdi. Ama Halchon... Halchon babamın evine geldi ve hazırlıklara devam edilmesini istedi, bebeğe de Gisseltess ailesinden bir kadının bakması için gerekli ayarlamaları yaptığını söyledi. *Bu bebek benim olmayabilir ama onun izini kaybetmek*

istemiyorum, dedi. Onu yetiştirecek, gelecekte işime yarayıp yaramayacağına bakacağım."

Kirra, "Bu çok ürkütücü," dedi.

"Evet, söylediği ve yaptığı her şey kanımı donduruyordu. Bu yüzden, bebek doğduktan sonra, evi terk etmem gerektiğinin farkındaydım. Büyükannemin Kianlever'deki akrabalarının yanına gidebilirdim. Bebek benimle olurdu, babamın yanından ayrılmış olurdum ve On Üç Ev'in içinde sakin, gözlerden uzak bir hayat sürebilirdim. Ya da en azından planım buydu..." Sesi azalarak yok oldu.

Kirra hikâyenin geri kalanını biliyordu; şimdi tekrar üzerinden geçmeye gerek yoktu. "Benim anlamadığım şey dün yaşananlar," dedi. "Halchon seni tuttuğunda neden onu alevden bir sütuna dönüştürmedin?"

Senneth bartaniyesine biraz daha sarındı. Asla üşümeyen Senneth adamın dokunuşunu hatırlayınca ürperdi. "Yapamazdım. Onda bir şey var, büyü gücümü bastıran. Bazı yerlere –mağaralara veya katedrallere– girince seslerin bastırıldığını bilir misin? Yankı yoktur ve kendi sesin bile dudaklarından ancak birkaç santimetre uzağa ulaşabilir. Halchon da benim için öyle bir şey. Ölü bir yer. Büyümün aydınlatamayacağı bir yer. Bunu on altı yaşımıdayken bile biliyordum."

Kirra, "Onunla evlenemezsin," dedi. "Bir savaşa son vermek için bile olsa."

Senneth acı acı, "Bence savaş eninde sonunda gelecek," dedi. "Yoksa ona hayır dediğim için kendimi nasıl affederim?"

Haftanın geri kalanı gemide benzer şekilde geçti. Gerçi Tayse ve Justin denizde geçen üçüncü günde güvertedeydi ve sallanarak da olsa yürüyorlardı. Senneth ve diğerleri sağlıkları düzeldikten sonra denizdeki düzene alıştı. Sürekli at binmeye ve tetikte olmaya alışmışlardı, bu yüzden mevcut hareketsizlik biraz sinir bozucuydu. Tayse herkese artık rahat rahat uyuyabileceklerini söylüyor-

du ama yataklar o kadar rahatsızdı ki bu tavsiyeye uymak kolay değildi. Genelde altı kişi bir odada toplanıyor, dar yarakların üzerine ve zemine oturuyor, kart oynuyor veya havadan sudan bahsediyor veya can sıkıntısından dert yaşıyorlardı.

Senneth ve arkadaşları manzarayı seyretmek için güverteye çıkarsa Kaptan Abernot ve denizciler onlara kibar davranıyordu ama onlarla vakit geçirmeye çok hevesli değildiler. Senneth yapılacak işler varken davetsiz bir misafirin ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyordu, bu yüzden tayfalardan birine denk gelirse önünden çekilip işini yapmasına izin veriyordu. Cammon yardım etmeye hevesliydi, Senneth onu arada bir halatlara düğüm atarken veya yelkenlere yardım ederken görüyordu. Justin de Cammon'ın izinden gitti ve rüzgâr sert estiğinde veya yardıma ihtiyaç olduğunu hissettiğinde tayfaların yanına gitti. Senneth kaptanın bu gönüllülerden hoşnut olup olmadığını bilmiyordu ama gördüğü kadarıyla kimseye zararları yoktu, bu yüzden onlara hiçbir şey söylemedi.

Kirra ve Donnal gemiden sıklıkla ayrılıyor, kimsenin sahip olmadığı yeteneklerini kullanarak kendilerini eğlendiriyordu. Senneth yolculuk bitene kadar martıdan şahine yunustan yılan-balığna kadar düzinelerce şekle girdiklerini görecekti. Bir akşam Kirra kabine okyanusta yüzdüğü için ıslak gelince, "Dikkat edin de aç bir denizci sizi yakalayıp tavaında kızartmasın," dedi.

Kirra sırttı ve parmaklarını ıslak saçlarının arasında gezdirdi. "Ah, iğneyi dudaklarımın arasında hisseder hissetmez insana dönüştürüm ve o da beni güverteye çeker," dedi. "Bir deniz kızı veya başka bir deniz yaratığı yakaladığını düşünür, sonrasında o kadar afallar ki oltasını denize düşürür."

Senneth, "Tabii eğer seni arbaleti ile vurmaz ve tuzlu suda ölüme terk etmezse," dedi.

Kirra gülmeye başladı. "Kaptan Abernot balık yakalamayı ve martı öldürmeyi yasakladı, en azından bir süreliğine," dedi. "Benim için senin kadar endişeleniyor."

Senneth bu uzun ve kasvetli yolculuk boyunca Tayse'yi çok fazla görmedi. Birlikte yemek yedikleri, oyun oynadıkları veya sohbet ettikleri zamanlar dışında ortalıkta görünmüyordu. Çoğunlukla kamarasındaydı ve suda olmayı seven bir adam olmadığı her halinden belliydi. Bu yolculuğa başladıklarından beri ilk kez herkesin güvende olduğunu düşünüyordu, bu yüzden her zamanki gibi tetikte değildi. Senneth'ın kapısına bir nöbetçi dikmeye de gerek görmemişti, artık her hareketini takip etmiyor, gece veya gündüz Senneth'ın nerede olduğuyla çok fazla ilgilenmiyordu.

Senneth bazı zamanlar sinir bozucu olsa da adamın ilgisinin sürekli üzerinde olmasına alışmıştı. Ghosenhall'a vardıklarında ve Tayse yanından ayrıldığında bunu daha da çok özleyecekti.

Tayse'yi birkaç kez kamarasının dışında görmüştü, bazen güvertede yalnız dolaşüyor ve çoğunlukla geminin kış kısmından altlarından akıp giden suyu seyrediyordu. Senneth adamın gözlerinin arkalarında olduğundan emindi, güney sularından çıkıp peşlerine düşen Gisseltess gemisi olup olmadığına bakıyordu. Koruyucu içgüdülerini tamamen kaybetmemiştir.

Senneth, Tayse ile yalnız konuşma fırsatını ancak altıncı günde bulabildi. Akşamın erken saatleriydi ve arkadaşları birazdan küçük salonda toplanıp yemeklerini vardiyalar şeklinde gelecek tayfalardan yarım saat önce yiyecekti. Güneş batı ufkunda batmak üzereydi, kısa süre sonra dalgalı denizin ucunda gözden kaybolacaktı. Rüzgâr her zamanki gibi soğuk ve sertti. Tayse sırtını tırabzanlara dayamış, ceketine sarınmış, eldivenli elleri demirlerin üzerindeydi.

Senneth yanına gidip bir süre dikildi, bir gülümsemeyle veya çatık kaşlarla karşılanmak umurunda değilmiş gibi yaptı. Tayse ikisini de yapmadı; ifadesiz bir yüzle Senneth'a baktı ve sonra kadına yer açmak için kenara çekildi.

Bir süre sessiz kalan Senneth sonunda konuşmaya başladı.

Kaygısızca, "Peşimizden gelen gemi var mı?" diye sordu.

Tayse başını iki yana salladı. "Ne ben, ne de Donnal veya Kirra bir şey görmedik. Maceralarına çıktıklarında gözlerinin güneyde olmasını öğütledim."

"Ah. O zaman deniz yaratıklarına veya su kuşlarına dönüştüklerinde sadece çocuk gibi oyun oynamıyorlar."

Adamın yüzü hafif bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bence keşiften çok oyunla ilgileniyorlar ama düşman gemileri olup olmadığına bakmak için keşfe çıkacaklarını biliyorum."

"Kaptan Abernot yarın karaya çıkacağımızı söyledi. İtiraf etmeliyim ki, bunu dört gözle bekliyorum."

Tayse, "Ever," dedi. Kelimeyi o kadar içten söyledi ki Senneth gülmeye başladı.

Senneth, "Ghosenhall'a geri dönmeyi de dört gözle bekliyor musun?" diye sordu. "Bu, senin için çok uzun bir yolculuk oldu, biliyorum."

Adam dönüp Senneth'a baktı, koyu renkli gözlerini okumak imkânsızdı. Gülümsemesi gitmişti. "Anlayabildiğim insanların yanına dönünce mutlu olacağım," dedi. Kelimeler ağzından tane tane döküldü. "Ama bu yolculuktan sonra normal yaşantıma dönmek zor olacak. Bence yollar ve mola verdiğimiz yerler uzun süre aklımdan çıkmayacak."

Senneth, "Yeterince seyahat etmedin," dedi. "Yoksa her seyahatin kalbine yeni bir harita çizdiğini bilirdin."

"Sen çok seyahat ettin," dedi. "Yoksa hayatın sadece bu yolculuklardan ibaret olmadığını bilirdin."

Senneth, "Bu doğru," dedi. "Yolları kendime ev edindim. Ama başka hiçbir yer bana evim gibi gelmedi."

Tayse, "Justin'in dediği gibi Gezginlere katılabilirsin," dedi. "Yeterince iyisin ve çok fazla eğitim alman gerekmez. Ve kral da seni saflarına katmaktan mutluluk duyar."

Senneth, "Ya Gezginler?" diye sordu. Bunu komik buluyor gibiydi. "Belirgin taraftarlarla ile çok iyi kaynaşamayan biriyim."

Tayse, "Biraz zaman alır," diye itiraf etti. "Ama sen gönüllerini kazanırsın. Büyük bir kısmının."

Senneth, "Ah, Tayse," dedi. Tırabzanlara dayandı ve altlarından akıp giden köpüklü suyu seyretti. "Beni Gezgin olarak görmek istemezsin, varlığım sana huzursuzluk verir. Sen benim güvenliğimden endişelisin. Sen yanımda olmayınca her dönemde karşıma yeni bir tehlikenin çıkmasından korkuyorsun. Dikkatli olacağıma söz veriyorum, artık benim için endişelenmene gerek yok."

Yüzünü güneye dönen Tayse, "Pek sayılmaz," dedi.

Senneth kısık sesle, "İtiraf etmeliyim ki," dedi. "Halchon Gisseltess ile karşılaştığımızda odada benimle olduğun için sana minnettarım."

Tayse bir süre sessiz kaldı. "Onu öldürmeliydim."

"Biliyorum." Senneth bir süre sessiz kaldıktan sonra iç geçirdi. "Ama bunu yapmaman daha iyi oldu."

"Ondan korkuyorsun."

"Evet."

"Sana ne yapabilir ki? Seni kendisiyle evlenmeye zorlayamaz, değil mi?"

Senneth güldü. "Hiç sanmıyorum ama eşinin gizemli bir biçimde ortadan kaybolduğunu duyarsam benim için saklanma vakti gelmiş demektir."

Tayse dönüp Senneth'a baktı, gözleri çok koyu ve çok ciddiydi. "O zaman kardeşlerinle konuşma zamanı gelmiştir," dedi.

Tayse'den böyle bir yorum beklemiyordu ve öfkesi hemen körüklendi. "Ve sen de bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sen ve Kirra savaşın saflarını tartışırken bütün hesaplamalarınız Brassenthwaite'nin tahta sadık kalacağı varsayımı üzerindedir. Kardeşlerin senin tahta geçeceğini düşünürse sadakatleri değişebilir."

"Kardeşlerim artık benimle ilgilenmiyor."

Tayse acı acı, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Halchon Gisseltess'in

müttefik olmayı hâlâ istediğini öğrenince sana olan ilgileri yenilenecek.”

“Brassenthwaite soyundan ve Brassenthwaite ilişkilerinden vazgeçtim.”

“Ama onlarsenden vazgeçmedi,” dedi. “Senneth Brassenthwaite bu savaşın merkezinde olacaksa, o zaman müttefiklerinin ve düşmanlarının kim olduğunu bilmesi gerekiyor.”

Senneth adama bakıyordu, çünkü durumu kendisinin dile getirebileceğinden çok daha basit bir biçimde özetlemişti. Öyle veya böyle bu savaşın merkezindeydi çünkü bir mistikti, çünkü güçlüydü, çünkü içten bir tutkuyla kral için savaşırdı. Ama Halchon’un teklifi politik arenada da anlaşmazlığın merkezine oturmasına sebep olacaktı. Ona engel olmalı veya Kiernan’ın aklını çelmeliydi, öngöremediği veya görmek istemediği bir sürü sorumluluğu vardı.

“Kardeşimden nefret ederim,” dedi.

Tayse, “On yedi yaşından sonra çok değiştin,” dedi. “Belki o da değişmiştir.”

“Benim tarafımda yer almaz.”

“Şimdi hangi tarafta olduğunu da bilmiyorsun.”

Senneth öne eğildi, tırabzanlara dayandı ve çenesini ellerinin üzerine koydu. “Ve büyükannem de öldü,” dedi. “Ve annem bana ihanet etti. Artık Brassenthwaite’de beni bekleyen hiçbir şey yok.”

Tayse, “Krallık tehlikede,” dedi. “Gitmen gerek.”

Senneth cevap vermedi. Gözlerini önünde tutup dalgalara baktı, kendi üzerine katlanıp sonsuz maviliğin üzerine açılan suları seyretti. Tayse, tabii ki, haklıydı. Brassenthwaite’e gitmeliydi. Gerçi yapmak isteyeceği en son yolculuk buydu.

Ertesi gün öğleden sonra Dormas’a ulaştılar. Eşyalarını toplamak, atlarını hazırlamak ve *raetlynx*’i kiralık bir araca bindirmek neredeyse iki saatlerini aldı. Senneth, Cammon’a yaratığın şehir-

den çıkana kadar kafesinde kalacağını ama sonrasında serbest bırakılacağını söyledi. Herkes rıhtımda dikilirken Kirra da Kaptan Abernot'a babasına iletilmek üzere mektuplar verdi.

Cammon aşırı tedirgindi. "Ya Kardon'u görürsek?" diye sordu. Gözlerine düşen saçları geriye attı. "Beni tanır. Ya beni geri almak isterse?"

Tayse çocuğa tepeden bakarak gülümsedi. "Seni geri vermek istediğimizi nereden çıkardın?"

Cammon utanarak, "Benim için dövüşmenizi istemiyorum," dedi.

Justin güldü. "Biz bu gruptaki herkes için dövüşürüz," dedi. "Bunu hâlâ anlayamadın mı?"

Senneth, "Her halükârda, sen güvendesin. Dormas'ta bizi tanıyacıkları kadar uzun süre kalmayacağız," dedi.

Ama tabii ki sözleri bir dakika sonra anlamını yitirdi. Rıhtımda beklerlerken, bir grup atlı yanlarından geçti ama sonra birden durdular ve şaşkın sesler çıkardılar.

"Tayse! Justin! Gerçekten siz misiniz?"

"Hey, bu Justin! Ve Tayse! Neden Dormas'tasınız?"

Birkaç saniye sonra etraflarını eyerlerinden inen erkekler ve kadınlar kuşattı. Askerler tokalaşarak veya birbirlerinin omuzlarına yumruk atarak selamlaştı. Senneth sekiz kişi saydı ama o kadar hızlı hareket ediyor ve o kadar hızlı konuşuyorlardı ki emin olamadı. Kim oldukları zaten belliydi: Kralın Gezginleri, siyah ve altın üniformaları vardı, göğüslerinden geçen kuşaklarda küstah ve öfkeli aslan göze çarpıyordu.

Justin ve Tayse'nin bu insanların yanında kendilerini çok rahat hissettiklerini anlamak çok zor değildi. Justin kendi yaşlarında çekici ve genç bir adamla güreşiyor, adamın kafasına hafif darbeler indirirken üzerine gelen vuruşlardan kolaylıkla kaçıyor-du. Tayse daha yaşlı iki askerin ortasında dikiliyor, heyecanla bir şeyler anlatıyor ve gerçekten gülümsüyor, gerçekten gülüyordu.

Cammon dönüp Senneth'a baktı. Gülerek, "Gerçek dostlar."

dedi. Senneth başıyla onayladı ve bakışlarını önündeki tahtalara indirdi. Tayse'nin kendisiyle böyle içten ve samimi ilgilenmesinin nasıl bir şey olacağını merak etti.

"Ama işiniz bitti, değil mi? Göreviniz? Güneyde dolaşmanız veya ona benzer bir şey yapmanız gerekmiyor muydu?"

Bu alakasız soru Senneth'in ilgisini çekti ve kafasını kaldırdı. Halka açık bir yerde konuşmaya uygun bir konu değildi. Tayse etrafı arkadaşları ile çevrili olsa bile Senneth'a rahatlatıcı bir bakış attı. "Görevimiz hâlâ devam ediyor, arkadaşlarımızı kralın yanına götüreceğiz," dedi. "Ve şimdi bundan bahsetmek istemiyorum."

Az önce Justin ile güreşen yakışıklı oğlan, "Ama kralın bu dostları kim ve neredeler?" diye sordu. Genç ve korkusuzdu ama Senneth çocuğu suçlayamazdı. Bakışları önce Senneth'ın üzerine odaklandı, gözlerine inanamadı, sonra Cammon ve Donnal'a baktı.

Tayse'nin yanında dikilen yaşlı Gezginlerden biri, "Kendine çekidüzen ver," diye uyardı. "Bu halinde hiç saygın bir savaşçıya benzemiyorsun, gerçi ben sebebini bilmesem de kral sana çok değer veriyor."

Askerler boğuk kahkahalar attı ve genç adam yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Tayse sakin bir ses tonuyla, "Bunlar birlikte seyahat ettiğim insanlar," dedi. "Ama seyahat boyunca bize liderlik eden şu kadın."

Birden fazla kişi, "Ahhh..." çekti. Senneth başını yana çevirmedi ama Kirra'nın bulundukları yere geldiğini anladı. Kirra de etraflarını kuşatan askerleri görünce kim olduklarını tahmin etmiş olmalıydı ve şimdi en asil, en etkileyici maskesini takındığına şüphe yoktu. "Bu, Danalustrous kızı olmalı."

Biri kendine hâkim olamayıp, "Yolculuğunuz sona ermedi mi?" diye sordu. "Bir kılıca daha ihtiyacınız varsa size katılabilirim."

Tayse bunu komik bulmuş gibi, "Teşekkürler," dedi. "Şimdiye kadar sen olmadan da başımızın çaresine baktık."

Yaşlı olanlardan biri, "Şimdi nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa bunu sormamalı mıyım?"

Tayse, "Ghosenhall," dedi.

Gezgin, "Biz de öyle!" dedi. "Birlikte seyahat edelim mi? Yoksa yolda küçük bir grup olmak için farklı bir sebebiniz mi var?"

Senneth göğsünün sıkışmaya başladığını hissetti. Daha fazla Gezgin'i yanlarına alarak sayılarını arttırmaya hiç gerek yoktu. Aslında, Tayse'nin bunu iyi bir şey olarak göreceğini biliyordu, fazladan askerler herkesin daha güvende olması anlamına gelecekti.

Tayse, "Bizimle gelmeniz çok iyi olur," dedi. "Aslında, beklediğimden daha fazla sorun yaşadık. Bu kadar kuzeyde başımıza bir şey geleceğini sanmıyorum ama yolculuğun son kısmında nöbetlerin azalmasına itirazım olmaz."

Diğer Gezgin, "Harika," dedi. "Ne kadar zamana ihtiyacınız var? Biz hemen yola çıkabiliriz."

Tayse, "Biz de öyleyiz," dedi. "Atlarımıza biner binmez."

Kirra gruba katıldı ve yeni gelenlere parlak gülümsemesini gösterdi. Kadınlar bile Kirra'dan etkilenmiş gibi duruyordu. Kirra, "Tayse, yeni dostlar mı edindin?" diye sordu. "Bunca zamandır dostun olmadığını düşünüyordum."

Bunu duyanlar güldü. Tayse sırıtıyordu. "Çok fazla dostum var, gerçi bunca zamandır seni koruduğumu öğrenince çok şaşırdılar," dedi. "Ghosenhall'a kadar bize eşlik etmeyi teklif ettiler ve ben de senin itirazın olmaz diye düşünerek teklifi kabul ettim."

Tayse gibi Kirra da Senneth'in Brassenthwaite isminin burada dile getirilmesini istemediğinin farkındaydı ve rolünü hemen kabullendi. "Neden itirazım olsun ki? Etrafımın Gezginler ile çevrileceği için mutluyum. Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Tayse, "Hemen," dedi. Atına bindi. Yeni Gezginlerden üç ta-

nesi Kirra'nın atına binmesine yardım etmek için öne çıktı. Gülmseyen Kirra içlerinden birinin yardım etmesine izin verdi.

Senneth başını yana çevirip sırttan Cammon ve öfkeli Donnal'a baktı. "Gitme zamanı," dedi. Atına kimseden yardım almadan bindi ve yola koyuldu.

34

Altı gün sonra Ghosenhall'daydılar. Storian topraklarından geçtiler ve ülkenin orta kısımlarının bakımlı yollarını kullandılar. Çok hızlı ilerlediler, Senneth'in böylesine büyük bir gruptan beklediğinden daha çok yol katettiler. Senneth istemeden de olsa *raelynx*'in yolculuk boyunca kafesinde kalmasının daha uygun olacağını kabul etti çünkü sayıları çok artmıştı ve bunca insanın arasında yaratığın izini sürmek daha zor olacaktı. Cammon yaratığı serbest bırakması için yalvardı ama Senneth'in fikrini değiştireceğini sanmıyordu. Vahşi yaratığın kafesini taşıyan araba yüzünden hızları yavaşlıyordu ama yine de seyahatleri sorunsuz geçti.

Kirra hemen kampın gözbebeği oldu ve erkek Gezginler onunla flört etmek için yarıştı. Donnal yol boyu suratını astı, yabancılarla gülüp sohbet ettiğini görmemek için çoğunlukla geride kaldı ve grubun arkasını kolladı. Senneth, "Şekil değiştirme, dikkatleri üzerine çekme," diye uyardı. Bu yüzden insan formunda kaldı ama suratı şimdi bir ayı gibi asıktı.

Cammon yolculuktan çok keyif alıyordu ve Gezginler arasında en az Kirra kadar popüler oldu. Bunun sebebi Justin'in çocuğa davranma şekliydi, çok sevdiği genç bir kardeşiyle ilgilenir gibiydi. Kadın Gezginler hemen Cammon'ı evlat edindi ve sevgi dolu teyzeler gibi etrafına toplandı. Senneth çocuğu bu kadar mutlu gördüğü için gülümsüyordu, Cammon gündüzleri

kalış antrenmanlarına dahil oluyor ve akşamları ateşin başında Gezginlerin hikâyelerini dinliyordu. Evet, Cammon'ı da muhtemelen Ghosenhall'a bırakacaktı, onu eğitecek bir mistik bulsun veya bulmasın fark etmezdi. Gezginler onunla öyle veya böyle ilgilenirdi, onların yanında güvende olurdu.

Kendisine gelince, Senneth yolculuğun son kısmında dikkatleri üzerine çekmemeye çalıştı. Bir görünmezlik büyüü yapıp ortadan kaybolacak değildi ama bir şey sorulmadıkça kimseyle konuşmadı, diğer Gezginlerin yanına sebepsiz hiç gitmedi, ateş yakmayı teklif etmedi ve geceleri kamp yerini ısıtmaya gerek görmedi. Yeni gelenlerin kendisini Kirra'nın hizmetkârı veya yoksul arkadaşı olarak gördüğünü biliyordu, bununla bir sorunu yoktu. Kendisine karşı herkes medeni ama biraz kayıtsızdı, istese hiç fark edilmeden kamp yerini terk edebilirdi.

Görünmezmiş gibi kimse kendisiyle ilgilenmediği için morali iyice bozulmaya başladığı bir günde Cammon yanına gelip iki saat boyunca yanında at bindi. Bunun dışında, özellikle yemek yenirken çok huysuzdu ve kafasını kaldırıncı Kirra'nın kendisine bakıp gülümsediğini görüyordu. Ayrıca, bir Gezgin kazayla atının tepesindeki Senneth'a çarpacak olursa Justin hemen yanına geliyor ve diğer adama öfkeli küfürler savurup Senneth'ın iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Geceleri her zamanki gibi kamp yerinin etrafında turlar atan Tayse ilk olarak gelip Senneth'ı kontrol ediyordu. Ve sabahları herkes atlarına binerken Tayse hemen Senneth'ın ne durumda olduğuna bakıyor ve sonra yola koyuluyordu. Ve her gün birkaç kez Senneth kafasını kaldırıncı atının tepesinden Tayse'nin kendisine doğru baktığını görüyordu. İçinden bir ses gündüz veya gece herhangi bir zaman korkuyla çığlık atacak olursa Tayse ve Justin ve Cammon ve Kirra'nın hemen yanına koşacağını söylüyordu.

Donnal tabii ki Kirra'nın yanında kalırdı ama Senneth'ın buna itirazı yoktu.

Bu kadar büyük bir grubun içinde bile dostlarının hâlâ kendisine sıkı sıkı bağlı olduğunu bilmek Senneth'in ortadan kaybolma isteğini bastırıyordu. Ama yolculuğun bu son kısmından çok fazla keyif aldığını da söyleyemezdi.

Ghosenhall'a kraliyet şehrini bütün görkemiyle açığa çıkaran güneşli bir günde girdiler. Şehir geniş ve düz bir ovanın ortasında yükseliyordu, yataktan kalkamayacak kadar tembел bir kadın gibi arazinin üzerine nazikçe uzanmış gibi bir hali vardı. Binaların büyük bir kısmı alçak ve bağlantısızdı, sıcak granit veya bal renginde mermerden yapılmışlardı; halkın yaşadığı yerlerde sokaklar geniş ve bakımlıydı. Parklar ve havuzlar ve çiçek bahçeleri şehrin dört bir yanına saçılmıştı, hiçbirisi yılın bu zamanı çok güzel görünmese de şehrin açık ve ferah havasına hâlâ katkıda bulunuyorlardı. Her yerde insanlar vardı, geniş bulvarlardan geçerken birbirlerine sesleniyor ve dikkatsiz sürücülere bağırtıyor, bir kısmı mallarını satıyor ve bir kısmı Gezginlere el sallıyordu. Her şey o kadar düzenli ve medeniydi ki bu sokaklardan geçmek keyif vericiydi.

Kraliyet sarayı şehrin ortasında, şehrin dört bir yanından görülebilecek yüksek bir yerin üzerindeydi. Paslı gibi görünen granitlerden yapılmış, spiral kuleler ve kemerler ve surlarla süslenmişti. O kadar çok ek binası ve kanadı vardı ki yapımında bütün bunlar planlanmamış gibi duruyordu. Etrafı yüksek bir duvarla çevrili devasa bir kampüsün ortasında yükseliyor, kapılarını kraliyet askerleri koruyordu. Duvarın ardında o kadar çok bahçe ve süslü havuz ve çiçek vardı ki baş bahçıvan bile sorumlu olduğu yerlerin sayısını bilmiyor olmalıydı.

Senneth kendine hâkim olamadı. Ghosenhall'u seviyor ve bu saraydan hoşlanıyordu. Eğer olur da Halchon Gisseless ile evlenip tahta geçmeye karar verirse, her gününü burada geçirmek çok hoş olurdu.

Beklediği gibi grup kapıda selamlandı ve hemen içeriye alındı.

Tayse, "Burada ayrılmalıyız," dedi. Avludan geçerken diğer Gezginlere döndü. "Çünkü Kirra raporunu krala sunarken Justin'in ve benim yanında olması gerekiyor."

Cammon öne çıktı. "Ya *raelyn*? Ben burada onunla mı kalayım?"

Tayse, Senneth'a baktı ve başını iki yana salladığını gördü. "Altı kişi birlikte girmeliyiz," dedi.

"Ama endişeliyim. Çok uzun süredir kafeste. Onu serbest bırakabileceğimiz bir yer yok mu?"

Tayse'nin arkadaşı yaşlı Gezginlerden biri bu konuda şüpheliydi. "Onu bizimle birlikte ahırlara götürebiliriz ama serbest bırakma kısmından emin değilim."

Cammon, "O zaman bu akşam," dedi. "Kralla görüşürken sonra." Sabırsız gibiydi ve sesini duyan herkes sıırttı. "Bana onu kısa süreliğine de olsa serbest bırakabileceğim bir yer gösterirseniz. Ben yanında kalır onunla ilgilenirim."

Tayse, "Bir şeyler düşünüyoruz," dedi. "Ama önce gidip kralla konuşmamız gerek."

Diğer Gezginler vedalaşıp el sallayarak uzaklaştı. Altı kişi beyaz taşlarla döşenmiş yoldan sarayın kapısına doğru yürümeye devam etti.

Kirra, "Önce temizlensek daha iyi olmaz mı?" diye sordu. "Kendimi hiç kraliyet sarayına uygun hissetmiyorum."

Tayse, "Bakalım Milo ne diyecek," dedi.

Cammon, "Kim?" diye sordu.

"Milo. Kralın sekreteri ve kimin Kral Baryn ile görüşeceğine, kimin görüşemeyeceğine karar verir. Ve ne zaman görüşüleceğine."

Cammon atını Tayse'ninkine biraz daha yaklaştırdı. Senneth, Cammon'ın bu uzun yolculukta ilk kez tedirgin görüldüğünü fark etti. Cammon endişeyle, "Bizi bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Biz kralın yanına girerken bizimle olacaksın, değil mi?"

Tayse gülümseyerek karşılık verdi. "Seni bırakmam," dedi. Ve sonra, kendine hâkim olamayıp, Senneth'a baktı. "Henüz değil."

Kapıya yaklaştıkları anda hizmetkârlar dışarı döküldü. Bazılarını atlardan çantaları ve uyku tulumlarını aldı; diğerleri kadınların atlarından inmesine yardım etti; bazıları dizginleri aldı ve atları uzaklaştırdı.

Bir adam eşikte dikiliyor ve kapıyla çevreleniyor, sabırla misafirlerin mermer basamakları çıkmasını bekliyordu. Orta boylu ve yapılı bir adamdı, kafası neredeyse keldi ve üzerinde zarif kıyafetler vardı. Otoriter görünümünü kusursuz bir rahatlıkla taşıyordu.

"Kral sizi bekliyor," dedi. "Sizi dinlenmeniz için ziyaretçi salonuna götürmemi ve sonra özel odasına kadar size eşlik etmemi istedi. Benimle gelin."

Ve bir cevap beklemeden arkasına dönüp koridorda yürümeye başladı. Justin ağzıyla "Milo" dedi ve adamı işaret etti. Diğerleri sırtıttı ve başlarıyla onaylayıp adamın peşinden gitti.

Cammon dışında herkes bu salonlardan daha önce de geçmişti, bu yüzden durup yüksek tavanlara, pahalı duvar halılarına, mermerden ve altından yapılmış gerçek büyüklükteki heykellere bakmadılar. Ama Senneth etrafını kuşatan zenginliğe ve görkemli boyutlardaki mimariye hayran hayran bakan Cammon'ı görünce kendine hâkim olamayıp gülümsedi. Bütün seyahatlerinde kralın evine benzer başka bir yer daha görmemişti.

Cammon'a, "Ve sarayın her yeri böyledir," dedi. "Her bir koridor diğerinden daha görkemlidir. Benim en sevdiğim güneş odasıdır. Odanın her yeri, tavanı ve duvarları da dahil, altın varaklı ve oymalı ahşap yüzeyler ile kaplıdır. Muhteşem güzel bir yerdir."

Gözleri fal taşı gibi açık Cammon, "Böyle bir yerde yaşamak nasıl bir şey olmalı? Hem de her gün?" diye sordu.

Justin neşçyle, "Ah, zamanla alışıyorsun," dedi. "Fakir bir adamın kulübesine alıştığı gibi. Sonrasında altınları ve tabloları ve süsleri fark etmiyorsun."

Senneth gülümsedi. "Bunu söyleyen de kışlarda yaşayan bir adam."

Justin sırıttı. "Pekâlâ, ben nereye gitsem oraya kolaylıkla alışırım."

Ziyaretçiler için ayrılan küçük ve zarif odada yirmi dakika geçirdiler, dış görünüşlerini düzeltmek için ellerinden geleni yaptılar. Kirra'nın tek yapması gereken şey saçlarını taramak ve gizemli bir biçimde kaba elbisesinin kumaşını ağır ipek gibi göstermekti, sonrasında harika görünüyordu. Senneth yolun tozunu toprağını sildi, saçlarını ıslak bir fırça ile ehlileştirdi, üzerine temiz bir bluz ve etek giydi. Erkekler yüzlerini yıkadı; Justin ve Tayse tıraş oldu, Donnal da sakalını taradı. Kısa süre sonra huzura kabul edilmeye uygun görünüyorlardı ve Milo kapının eşiğinde belirdi.

"Kral şimdi sizi görecekt."

Kral Baryn konforlu sandalyeler ve zengin renkli aksesuarlar ile döşenmiş küçük ama sıcak bir odada misafirlerini bekliyordu, burası yakın ve güvendiği dostlarıyla sohbet ettiği yerd. Kapı açılır açılmaz gelenlere döndü ve yüzündeki gülümseme misafirleri hoş karşıladığını belli etti. Senneth adamı ne zaman görse bir oyuncak yapımcısı veya bir ayakkabı tamircisi veya bir bahçıvana benzediğini düşünürdü, bir kral gibi durmuyordu. Uzun boylu ve zayıf, tüy gibi gri saçlarına hiçbir berber şekil veremiyordu. Yüzü al ve neşeliydi; tel çerçeveli gözlükleri burnundan aşağıya kayınca kahverengi gözleri gözlüklerinin üzerinden her daim etkileyici bulduğu bir dünyaya bakar gibiydi.

"Senneth! Tatlım!" dedi. Kollarını iki yana açtı ve kadını kucakladı. "Ve Kirra! Şu haline bak, sen Danalustrous'un mücevherisin! Ben her zaman kardeşinin saçların yüzünden senden nefret ettiğini düşünmüşümdür."

Kirra güldü. "Ediyor."

Kral dönüp Gezginlerle tokalaştı. "Justin. Tayse. Her zamanki gibi, size olan güvenimi boşa çıkarmadınız."

Tayse, "Yolda bazı sorunlar yaşadık, duymuşsunuzdur," dedi.

Kral başıyla onayladı. "Ama döndünüz ve hayattasınız, arkadaşlarınız da güvende," dedi. Durup başını yana yatırdı ve gelenleri teker teker inceledi. "Şimdi, sanırım bu genç adamları tanımiyorum."

Senneth, "Donnal," dedi. "Danalustrous'tan. Malcolm kızını korumak için Gezginlere bile güvenmiyor."

Kral, "Akıllı adam," diye onayladı.

"Ve Cammon. Onu Dormas'ta bulduk. O da bir mistik."

"Harika! Hepiniz hoş geldiniz. Gelin, gelin, oturun. Gördüğünüz gibi, bir sürü yiyecek ve içecek sizi bekliyor. Davet beklemeyin, sonra konuşuruz."

Erkekler tereddüt etti ama Senneth ve Kirra kraliyet ortamına alışkın oldukları için hemen açık büfenin yanına gidip tabaklarını doldurdu. Kısa süre sonra yedi kişi de şekerli meyvelerini ve harika pastalarını yiyordu. Oturacakları yerleri seçtiler ve sandalyeleriyle bir daire oluşturdular, sonrasında kapı çalındı.

Kral mutlu bir ses tonuyla, "Bu, Valri olmalı," dedi. "Gel!"

Kadın içeriye girince grup hemen kadını takdir edercesine sesini kesti. Valri gençti; Senneth, Kirra'dan daha büyük değil, diye düşündü. Bu da kocasından kırk yaş daha genç olduğu anlamına geliyordu ve soğuk bir güzelliği vardı. Derisi zarif bir beyazlığa sahipti, kısa kesilmiş saçları zengin ve siyahı, gözleri bahar çimenleri rengindeydi ve şaşırtıcı bir yeşildi. Küçük ve zarif bir kadındı, her haliyle Senneth'a bir bebeği hatırlatıyordu: porselen, abartılı, kusursuz, gerçek olamayacak kadar güzel.

Kadın duygusuz bir ses tonuyla, "Sana katılmamı mı istedin?" diye sordu. Odaya göz gezdirdi.

Baryn, "Evet, evet, bizimle otur," dedi. İşaret etti. "Senneth ve Kirra'yı sanırım tanıyorsun." Kadınlar birbirlerini selamladı. "Justin ve Tayse, tabii ki. Bu, Donnal, o da Danalustrous'tan ve bu da Cammon, onu Dormas'ta bulmuşlar ama kökünün çok daha egzotik yerlere gittiğinden şüphem yok."

Valri soğuk bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi. Kralın yanında yerini aldı. Ellerini kucagında birleştirdi ve sırtını dikleştirdi, bu haliyle şimdi dünyanın herhangi bir yerinde olmayı yeğler gibiydi.

Kral, "Şimdi," dedi. "Bana öğrendiklerinizi anlatın."

Herkes Senneth'a döndü. Senneth nereden başlayacağını düşünüyordu. Bu toplantıda Kraliçe Valri'nin de olacağını düşünmemişti ama galiba fark etmezdi. Kral zaten anlatılan her şeyi ona iletecekti, tabii eğer her konuda Valri'ye danıştığı söylentisi doğruysa. Bir sürü insanı hoşnut etmeyen şeylerden biri de buydu, özellikle de kadının bir mistik olduğunu düşündükleri için...

Senneth, "Önce vardığımız sonuçlarla başlayacağım ve sonra geriye dönüp size bütün hikâyeyi anlatacağım, tabii duymak isterseniz," dedi. "Görünüşe göre güney Evleri savaşa hazırlanıyor. Bu güçlerin ardındaki esas kuvvet Gisseltess, ama Fortunalt ve Nocklyn de Halchon ile işbirliği yapmaya niyetli. Martin Helven asil bir adam gibi konuşuyor ama hükmettiği topraklar ondan daha kararsız. Ariane Rappengrass müttefikiniz ama etrafı potansiyel hainlerle çevrili, bu yüzden size çok fazla yardım edebilecek bir konumda değil."

Baryn, "Bazı Evlerin huzursuz olduğunu biliyordum. Ama savaş..." dedi.

Senneth sakın bir ses tonuyla, "İşler oraya varmayabilir," dedi. "Ama varırsa, savaşın iki cephesi olacak gibi duruyor: Politik ve dini. Güney bölgeleri Solgun Annenin Kızları'nın etkisi altında, Gümüş Leydi'ye sadakat yemini ediyorlar ve büyülü olan her şeyi yok etmek istiyorlar. Güneydeki mistikler rahatsız ediliyor, dışlanıyor, bazen öldürülüyor. Büyük ve küçük kasabalarda bağnaz düşünceler kök salıyor. Coralinda Gisseltess eski Lumanen Manastırı'nı yeniden açmış ve oraya beş yüz rahibe yerleştirmiş; onları ise güney Evleri'nden özel askerler ve seviyesi düşük asillerden oluşan büyük bir birlik koruyor. O ve kardeşi Halchon'un motivasyonları çok farklı ama ortak bir amaç için birlikte çalışıyorlar."

Baryn sakın bir ses tonuyla, "Benden kurtulmak ve Halchon'u tahta geçirmek," dedi.

"Kesinlikle."

"Ve böyle bir işe girişmelerinin sebepleri nedir?"

Senneth kendine hâkim olamayıp hareketsiz Kraliçe Valri'ye doğru kısa ve endişeli bir bakış attı. "Diğer asillerin kafasını en çok kurcalayan şey halefiyet," dedi. "Prenses Amalie hakkında... sorular var. Halchon ve diğerleri bu fikri yaymış, ortalıkta nadiren görüldüğünü ve başa geçmeye uygun olmadığını söylüyorlar. Sizin Kraliçe Valri ile bir çocuğunuz olmadığı için de, Amalie başa geçmeye uygun değilse krallığın geleceğinden endişe ettiklerini söylüyorlar."

Baryn başıyla onayladı. "Hikâyeyi biliyorsun, sanırım... ya da belki bilmiyorsun. Amalie annesiyle birlikte Ghosenhall'un pazar yerinde at binerken sadece bir çocuktu. Bir grup serseri onlara saldırdı, karımı umursamadı ve kızına odaklandılar. Onu, benim küçük kızımı öldürmeye çalıştılar. Evet, yanlarında Gezginler de vardı, bu yüzden sonucun ne olduğunu tahmin edebilirsiniz. Serserilerin hepsi öldü, Pella ve Amalie güvendedi. Ama kiralık katilleri kimlerin gönderdiğini hiç öğrenemedim ve aynı olay yaşanır diye hep endişeliydim. O günden beri de Amalie'yi hep sarayın yakınlarında tuttum, insanların arasına ne zaman girse yanında hep korumalar olur. Bence onu güvende tutmanın en iyi yolu buydu. Ama belki de, bir şekilde, hayatı onun için daha güvensiz hale getirdim. Bunun üzerinde düşünmeliyim."

Senneth, "Onu cemiyetin içine göndermek huzursuzluğun azalmasına sebep olabilir," dedi. "Ama bu yeterli olur mu bilemiyorum. O çok genç ve lütfen beni affedin ama siz de yaşıyorsunuz."

Baryn kıkırdayarak, "Ben zaten yaşlıyım," dedi.

"Birden ölürseniz, Amalie'nin çok genç ve başa geçemeyecek kadar deneyimsiz olduğuyla ilgili korkular var."

Başını bir yana yatırdı ve sıcak gözlerini Senneth'a odakladı.

"O zaman bir kral naibi atanmaz mı? İtiraf etmeliyim ki bu senaryoyu ben de düşündüm."

Kirra konuşmaya başladı. "Herkesin kabul edeceği biri olmalı," dedi. "Bütün Evleri düzen altında tutabilecek kadar güçlü biri ama tavsiyelere kulak asmayacak kadar da kibirli olmamalı. Ve tamamen güvenebileceğiniz biri olmalı."

Baryn eşine baktı, kadın omzunu silkti ve başıyla onayladı. "Aklımdaki adam Amalie'nin amcası Romar'dı," dedi. "Sence kriterlere uyuyor mu?"

Kirra, "Merrenstow'dan Lord Romar," dedi. "Onunla birkaç kez karşılaştım ama babamın ona çok değer verdiğini biliyorum ve babam genelde kimseyi sevmez."

Kral gülümsedi. "Evet, Malcolm'un en sevdiğim yanlarından biri de budur, kimseye güvenmez. Aslında, Romar bizi ziyarete geldi ve akşam yemeğinde onunla bir araya gelip sonrasında bana ne düşündüğünüzü söyleyebilirsiniz."

Kirra, "Amalie ile kan bağı olması kesinlikle onun lehine," dedi. Adam üzerinde hâlâ düşünüyordu. "On İkinci Ev'den, Merrenstow'un serramarrası değil, bunlar da onun lehine sayılır, insanlar onun çok hırslı olduğunu düşünmez. Karakteri sağlamsa ve insanları etkileyebiliyorsa, bence iyi bir seçim olur."

Kral neşeyle, "O zaman vâris sorununu çözdük demektir," dedi. "Halchon ve diğerlerinin bana karşı kullandığı başka neler var?"

Senneth dürüstçe, "Büyü," dedi. "Coralinda ve rahibeleri mistiklerin lanetli ve tehlikeli olduğu öğretilisini yayıyor. Sizi büyüye tolerans gösteren bir kral olarak görüyorlar ve insanlar bu görevimden sonra benim hizmetlerimden faydalandığınızı öğrenecektir. Ghosenhall'da mistiklere iyi davranıldığını biliyorlar, Malcolm Danalustrous'un sizin en sadık müttefiklerinizden birisi olduğunu ve kızının bir büyücü olduğunu biliyorlar. Büyüyü herkesin önünde kötülemezsensiz, bence vâris sorununu çözsensiz bile savaş kapınıza dayanacaktır."

Kral, "Ama büyüyü herkesin önünde kötülersem savaş zaten kapıma dayanır," dedi. "Çünkü Malcolm bana sırtını döner ve Kianlever de aynısını yapar."

Kirra, "Kesinlikle," dedi. "Evleri ayıran konu büyü olursa kimin kiminle müttefik olacağını tahmin etmeye çalışıyorduk. İki tarafın denk olduğunu söyleyemem ama diğer on bir Ev'in karşısında sadece sizin ve babamın olacağını sanmıyorum."

Kral, "Halefiyet konusu çözülse bile Halchon büyüü baha ne ederek isyan çıkarabilir mi?" diye sordu. "Gerçekten krallığın geleceğini düşünerek endişelendiği için değil de, sadece kendi amaçlarına hizmet ettiği için bunu yapar mı?"

Senneth, "Halchon'u tanıyorsunuz," dedi. "Bence bu soruya kendiniz cevap verebilirsiniz. Fakat sadakatini kazanmanız için size bir teklifi var."

"Şartlarını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sizden sonra tahta geçeceğini duyurun. Sizden sonraki geçiş sürecinin sorunsuz olması için sizinle birlikte çalışacağını söylüyor."

Kral, "Halchon Gisseltess benim vârisim!" dedi, yumuşak ses tonu bile öfkesini gizleyemedi. "Küstahlığı beni şaşırtıyor. Ve On İki Ev benden sonra başa geçmesini neden kabul etsin?"

Senneth gözlerin kendisine döndüğünü fark etti. Odaya şöyle bir göz gezdirince Kirra, Tayse, Cammon ve Donnal'ın kendisine baktığını gördü. Kaşlarını çattı ve bakışlarını önüne indirdi.

Kirra konuştu. "Bu konuda da bir planı varmış, kralım. Mevcut eşini bir yük olarak gördüğünü ve ondan kurtulabilirse kendisine kuzey ve güney Evlerini bir araya getirecek stratejik bir yeni gelin alacağını söyledi."

Bu politik hamle Baryn'in ilgisini çekmiş gibiydi, sanki bir anlığına konunun kendisini de ilgilendirdiğini unuttu. "Gerçekten mi? Kiminle evlenmeyi planlıyormuş?"

Kirra açık açık, "Brassenthwaite," dedi.

Kral olasılıkları gözden geçirdikten sonra kaçınılmaz sonuca

varırken uzun bir sessizlik oldu. "Senneth?" diye sordu. Senneth isteksizce başıyla onayladı. Kralın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Gerçekten, seninle evlenmek istediğini mi söyledi? Umarım bu sefer onu dramatik bir biçimde reddetmemişsindir."

Senneth kederli bir biçimde, "Hayır, bu seferki çok daha gösterişliydi," dedi. "Ama ümidini kaybetmeyeceğini söyledi."

"Hayır, gerçekten de sebat ederek senin peşinden geliyor! Bence bir darbe yapmak istiyorsa en iyi şansı bu."

"Ben olsam —umarım böyle düşünmüyorsunuzdur— Halchon Gisseltess..."

Kral neşeyle güldü. Senneth kraliçenin bunu hiç de komik bulmadığını fark etti. "Ah, Senneth, Taysc'nin beni sırtımdan bıçaklayacağı nasıl aklıma gelmezse senin de beni tehlikeye atacaktır bir şey yapacağını asla düşünmem," dedi. "Halchon Gisseltess'ten tüm kalbinle nefret etmiyorsan bile, sadece tahta geçmek için onunla evlenmezdin."

Kraliçe Valri kontrollü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Yine de, Senneth böyle bir hareketin savaşa engel olacağını düşünüyorsa, asil bir davranışta bulunduğu için affedilebilir." Ses tonu sanki bu eylemin çok da asil olmadığını düşündüğünü belli ediyordu.

Senneth açıkça, "Halchon Gisseltess ile asla evlenmem," dedi. "Kralıma ihanet edeceksem bunun için başka bir yol bulurum."

Kral, "Her halükârda, Senneth bir mistik. Onunla evlenirse, bölgedeki savaşa niyetli bütün fanatikleri sakinleştirmek zorunda," dedi. "Bu konuda biraz zorlanabilir."

Valri yeşil gözlerini Senneth'ın üzerine dikti. "Henüz bahsetmedin ama büyüyle ilgili bir başka kritik soru daha olduğunu hissediyorum."

Senneth kraliçenin kendisiyle ilgili şüpheleri soğukkanlılıkla açmasını takdir etti. "Evet, majesteleri," dedi. "Birden fazla kaynaktan, mistiklerden nefret edenlerin sizin de onlardan biri olduğunuzu söylediklerini duydum."

Kral zarif gri kaşlarını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi? Valri'nin mistik olduğunu mu söylüyorlar? Kanıtları var mı? Herhangi bir şey görmüşler mi?"

Senneth başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama söylentileri bilirsiniz. İnsanlar her zaman o dönemde en kötü görünecek şeylerle suçlanırlar. Tahta karşı insanları kızdırmak isteyenler halkın büyüye olan güvensizliğini kullanıyor."

Valri cesaret kırıcı gözleriyle krala ne olduğu okunamayan bir bakış attı. Kısık bir ses tonuyla, "Senin için bir yük olmaya başladım," dedi. Dediğini diğerlerinin duyması umurunda değildi.

Kral, "Saçmalık," dedi. "Sen benim için çok önemlisin."

"Benim varlığım savaşa sebep olacaksa, o zaman benden kurtulmak isteyebilirsin."

Baryn uzandı ve kadının elini tuttu. Senneth bunun bir sevgiliden çok çocuğunu rahatlatmaya çalışan bir babaya uygun olduğunu düşündü. "Ben senden vazgeçmeden krallık düşer," dedi.

Rahatsız bir sessizlik oldu ve herkes bu sahneye tanıklık etmemiş gibi görünmeye çalıştı. Senneth ne kralın ne de kraliçenin ortadaki basit gerçeği gördüğünü sanmıyordu. "Bence bu aşamada hiçbir şeyin faydası olmaz," dedi. "Asilleri etkilemek için kraliçeyi bir kenara atsanız bile olan oldu. Sizi tehlikeye atıyorsa zaten attı. Bence dünyaya karşı birlikte yan yana durmanız çok daha iyi."

Kral, "Ben de bunu söyledim," dedi. "Valri beni terk etmesine izin vermeyeceğimi biliyor."

Valri hafifçe gülümsedi ve bakışlarını önüne indirdi.

Kral sohbet edercesine, "Pekâlâ! O zaman neredeyiz?" diye sordu. "Bir sonraki adım ne olmalı?"

Kirra, "Vârisinizi duyurun, Amalie'yi daha görünür hale getirin ve sadık olduğunu düşündüğünüz lordlar ile konuşun," dedi.

Senneth, "Ve hain olduğunu düşündüğünüz Evlere gücünüzü gösterin," dedi. "Nocklyn ve Fortunalt'a silahlı askerlerin eşlik ettiği elçiler göndermeniz uygun olur. Lordlar kapalı kapılar ardında planladıklarını bildiğinizi bilmeli."

Tayse ilk kez konuştu. "Lumanen Manastırı'na da bir elçi gönderin," dedi. "Bağnaz Lestra'nın ciddi bir uyarı almasının kimseye zararı olmaz."

Kral askerine ilgiyle baktı. "Coralinda ile yüz yüze konuşmuş gibisin," dedi. "Bu, mümkün mü? Bana yoldaki maceralarınızdan bahsedin."

Tayse hafifçe gülümsedi. "Hikâyenin bu kısmı benim için küçük düşürücü. Solgun Anne'ye hizmet eden askerler tarafından pusuya düşürüldüm ve savaşta ölmektense teslim olmanın daha iyi olacağını düşündüm. Beni başlayıp manastıra götürdüler ve orada tutsak ettiler. Lestra'nın kendisi beni ziyarete geldi, beni Gümüş Leydi'nin yoluna döndürmeye çalıştı. O kadında çok rahatsız edici bir şey var. Bence bir şeyi ispat etmek istiyorsa sonuna kadar gidecek biri. Beni hemen öldürmenin amacına hizmet edip etmeyeceği konusunda kararsızdı; Gezgınlerden birini tutsak ettiğini haber vererek sizinle dalga geçmeyi de düşünüyordu."

Kral şaşkıındı. "Ama söylesene! Oradan nasıl kurtuldun?"

Tayse, Senneth'a baktı, odaya girdiklerinden beri bunu ikinci veya üçüncü kez yapıyordu. "Senneth, tabii ki. Manastırın kapılarına dayandı ve beni bırakmazlarsa her yeri yakacağını söyledi."

Cammon artık kendine hâkim olamadı; sessiz kalmasına sebep olan hayranlığı artık azalmış gibiydi. "Ve *raelyn*x'i serbest bırakmakla tehdit etti," dedi.

Kral, "Bir *raelyn*x'i serbest bırakmak?" diye sordu. Bundan çok keyif alıyor gibiydi. "Bu yaratığı nerede buldunuz?"

Ama Kraliçe Valri bunu duyunca çok şaşırmıştı. Yeşil gözlerini kaldırdı; Cammon'a baktı. Fısıltıya yakın bir ses tonuyla, "Yanınızda bir *raelyn*x mi var?" diye sordu. "Sizin emirlerinize uyan bir *raelyn*x mi?"

Cammon başıyla onayladı ve Senneth'ı işaret etti. "Tabii ki, onu en başta yakalayan Senneth'tı ve onu gerçekten kontrol edebilen tek kişi ama ben de öğrenmeye çalışıyorum. Artık onu bir gün kontrol altında tutabiliyorum ve benden kaçmaya çalışmıyor."

Valri'nin bakışları Senneth ve Cammon arasında gidip geldi. "Bir *raelyn*?" diye tekrarladı. "Ama onlar hiçbir zaman Lirrens'ten çok fazla uzaklaşmaz. Ve bunu yaptıklarında da... geride bıraktığı kanlı cesetleri takip ederek mi ona ulaştınız?"

Senneth, "Neredeyse," dedi. "Bir yaratığın dehşet saçtığı küçük bir kasabaya vardık. Henüz yetişkin değil, bu yüzden etrafına çok fazla zarar vermemiş. Ben onu Lirrens'e geri görürmeyi planlıyorum, tabii buradaki işlerimi bitirdikten sonra."

Kral bunu komik bulmuş gibiydi. "Ve bu korkunç yaratık şimdi nerede? Onu Ghosenhall'a salıp insanlarımızı yemesini söylemedin, değil mi?"

Cammon, "Şimdi bir kafeste çünkü Senneth onu şehre sokmanın güvenli olmadığını düşünüyordu," dedi. "Ama bence... sarayın bahçelerinde özgürce koşamaz mı? Çok uzun süredir esaret altında ve buna dayanamıyorum."

Kral, "Bence..." diye cümleye başladı ama eşi araya girdi.

"Evet. Benim özel bahçemde," dedi. "Etrafı tamamen duvarlarla çevrilidir. Oraya benim davet ettiklerimden başka kimse giremez. Orada güvende olur."

Senneth düşünceli bakışlarını Cammon'dan kraliçeye çevirdi. *Bu çok enteresan*, diye düşündü. Kral neşeli bir ses tonuyla, "Tatlım, burada bizi endişelendiren şey yaratığın güvende olup olmadığı değil, yemek isteyeceği insanların güvende olup olmadığı."

"Beni rahatsız etmez," dedi.

Senneth, Kirra'nın gözlerinin de kraliçenin yüzüne odaklandığını fark etti, muhtemelen kendisiyle aynı şeyleri düşünüyordu. Cammon kraliyet ailesi çok sevdiği yaratıkla ilgileneceği için rahatlamıştı. "O zaman muhafızlarınızla konuşur musunuz?" diye sordu. "Çünkü beni dinlemiyorlar."

Kraliçe, "Evet," dedi. "Burada işimiz biter bitmez bu konuyla ilgileneceğim."

Kral yüksek sesli bir kahkaha attı. "Senneth, bana ilgi çekici haberlerle dönmeni bekliyordum ama yanında vahşi hayvanla

geri döneceğin akluma bile gelmemiştii. Sanırım bir mistikle pazarlık yapmakla ilgili söyledikleri şeyler doğru."

Senneth gülümsedi. "Sizi hiç beklemediğiniz şeylerle ödüllendirebilir veya hayal kırıklığına uğratabilirim."

Kral ayağa kalktı ve hemen herkes aynısını yaptı. "Tayse, bu genç adam için kışlada bir yer bulabilirsin, değil mi?"

"Ever, majesteleri."

"Kirra, Senneth, siz sarayda istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Tabii ki akşam yemeğini bizimle yiyeceksiniz. Konuşacak çok şeyimiz var."

Kral ve kraliçe kapıya doğru iki adım attıktan sonra Cammon kendine hâkim olamayıp, "Ama *naelynx* ile ilgileneneceksiniz, değil mi?" diye sordu.

Senneth sert bir ses tonuyla, "Cammon," dedi.

Kraliçe Valri arkasına döndüğünde kırmızı dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Yarım saat sonra benimle buluş," dedi. "Milo'ya özel bahçemin nerede olduğunu sor."

Cammon kadının arkasından, "Geleceğim," dedi. Ama kapı çoktan kapanmış ve kralla kraliçe odayı terk etmişlerdi.

Senneth arkasına döndü ve odadakilere baktı. Cammon hâlâ Sraelynx ile ilgili şeyleri düşünüyor gibiydi ama geriye kalanlar Senneth'a bakıyor, yüzleri farklı derecelerde merak ve endişe belli ediyordu. Şimdi kendisiyle birlikte odada olanlara başka hiç kimseye güvenmediği kadar güvendiğini o kadar içten düşündü ki bu düşünce neredeyse acı verdi.

"Pekâlâ," dedi. "Bundan ne çıkarıyoruz?"

Justin, "Senin söylediğin hiçbir şeye şaşırmadı," dedi.

Kirra, "Amalie ile ilgili olan kısma bile," dedi. "Oysa ben bu suçlamalara kızacağını düşünüyordum."

Senneth yavaşça, "Ama bunları daha önce duymuş ya da düşünmüş," dedi.

Tayse, "Ve kral naibi olabilecek kişiyi çoktan belirlemiş," dedi.

Senneth, "Bu da," dedi. "Amalie'nin başa geçemeyecek durumda olduğunu gösteriyor. O da bunu biliyor. Ve ölümünden sonra yaşanacaklar için hazırlık yapmış."

Kirra, "Çünkü iyi bir kral naibi bile yeteneksiz bir hükümdar için sonsuza kadar işleri idare edemez," dedi.

Donnal başını iki yana salladı. "Bu, hiç mantıklı değil," dedi. "O iyi bir kral. Kızına inancı yoksa krallığı devretmenin planlarını yapıyor olması gerekir. Kızına güveniyor ama onunla ilgili başkalarının hoşuna gitmeyecek bir şey biliyor."

Senneth, Kirra'ya döndü. "Ben Ghosenhall saldırısını hatırlamıyorum. Ya sen?"

Kirra başını iki yana salladı ama iki Gezgin birden, "Evet," dedi. Justin, "Ben Gezgin olmadan önce yaşandı ama bu konudan hâlâ bahsediyorlar. O gün Gezginler prensesin hayatını kurtarmış." Sırttı. "Ben de hep benzer bir fırsatın hayalini kuruyorum."

Senneth, "Kralın tepkisinden daha ilgi çekici bulduğum şey," dedi. "Kraliçenin söyledikleri veya söylemedikleri."

Kirra, "Kadın bir mistik mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Herkes Cammon'a döndü, çocuk önce şaşkın sonra düşünceliydi. "Öyle mi?" diye tekrarladı. "Bilmiyorum. Bizim gibi değil, dördümüz gibi değil." Elini havada salladı. "Ama onda bir şey var, bir tür güç. Büyü olup olmadığını bilmiyorum. Okuyamıyorum. Bununla ne yapabileceğini bilemiyorum. Ama o..." Omzunu silkti. "Onun tehlikeli olduğunu söyleyemem ama..."

Justin karamsar bir biçimde, "Kral üzerinde bir etkisi var," dedi.

Cammon'ın alnı kırıştı. "Hayır," dedi. "Öyle demezdim. Büyülenmiş bir adama benzemiyor."

Donnal burnundan soludu. "Âşık bir adam. Böylesine güzel genç bir kadın..." Omuzlarını devirdi.

Cammon başını iki yana salladı. Tekrar, "Hayır," dedi. "Onu sevmiyor."

Herkes Cammon'a bakıyordu. Kirra, "Böyle bir şeyden emin olabiliyor musun?" diye sordu.

Cammon başıyla onayladı. "Kral kadına âşık değil. Kadın da kesinlikle krala âşık değil." Omzunu silkti.

Senneth kafasını kaldırdı ve bakışları odadakiler arasında gezindi. "O zaman neden onunla evlendi?" diye sordu. "Onda 'vazgeçilmez' olarak gördüğü şey tam olarak nedir?"

Tayse gülümsedi. "Bu akşamki baloya davetli olan sizlersiniz," dedi. "Belki bir şeyler öğrenirsiniz."

Cammon topukları üzerinde yaylanıyor gibiydi. "Kraliçe bahçeye tam olarak ne zaman gidecek?" diye sordu. "Sizce şimdi bahçesinde midir?"

Kirra, "Evet, bir de o konu var," dedi. "Neden *rachlynx* ilgisini bu kadar çekti?"

Senneth, "Ben merak ediyorum," dedi. "Bu yaratıkların özgürce koştuğu Lirrens'ten geliyor olması mümkün mü? Onun hakkında veya hangi Ev'den olduğuyla ilgili kimsenin bir şey bilmemesinin sebebi bu olabilir mi?"

Kirra, "Lirrens," diye tekrarladı. Kulaklarına inanamıyordu. "Sizce kral bir Lirrens kıızıyla mı evlendi? Ama bu..." Omzunu silkti. "Çok garip."

Senneth, "Ben hep Lirrens'te garip bir tür büyü olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Bu da kraliçeyi bir tür mistik yapar."

Donnal inanmamış gibiydi. "Ya da vahşi hayvanları seven bir Merrenstow kızıdır," dedi. "İtiraf etmelisiniz, bir sürü insan karpısına böyle bir yaratık gelse büyülenir."

Senneth, "Belki," dedi. "Ama şunu söylemeliyim ki kraliçeyle bahçede bir araya gelirken Cammon'ın yanında olmak istiyorum."

Tayse yine Senneth'a bir bakış attı. "Ya da vahşi hayvanını dağlara götürürken onun da yanında olmasını istiyorsun."

Senneth gülümsedi. "Belki onu davet ederim."

Justin, Senneth'ın görmediği kadar sessizdi. "Bundan sonra ne olacak?" diye sordu. "Demek istediğim, bize? Biz kuşlamıza geri döneceğiz ve siz geceyi sarayda geçireceksiniz, ama sonra? Sabah yola mı çıkacaksınız? Bu, sizi son görüşümüz mü?"

Cammon bunların hiçbiri aklından geçmemiş gibi endişeliydi. Kirra bunu komik buluyor gibiydi. Senneth gülümsedi ve elini Justin'in yeni tıraşlanmış yanağına koydu.

"Ben birkaç gün sonra yola çıkarım, belki daha da sonra," dedi. "Ve veda etmeden bir yere gitmem. Ve Cammon'ın bir yere yerleştiğini görmeden burayı terk etmem. Bu yüzden endişelenme."

Cammon çocuksu bir ses tonuyla, "Ama macera neredeyse sona erdi," dedi.

Senneth gülümsedi. "Bu macera," dedi. "Her zaman yeni maceralar vardır."

Kirra akşam yemeği için giyinmeleri konusunda ıstarcıydı ve seyahat ederken giydikleri giysileri harikulade balo kıyafetlerine dönüştürdü. Kendisi için altın ve dantel karışımı bir elbise seçti, etkiyi arttırmak için sarı saçlarını da danteller ile süsledi. Senneth ise Brassenthwaite mavisini bir elbise giyiyordu, Kirra'nunki kadar süslü değildi ama yaka dekoltesi oldukça fazlaydı.

Kirra, "Evinin sembolünü göster!" diye emretti. Senneth itiraz etti. "Şu eski altın kolyeyle üzerini kapat ama herkesin kim olduğunu bilmesini sağla."

"Ortalıkta Senneth Brassenthwaite olarak dolaşmak istemiyorum."

Kirra duygusuzca, "Çok yazık," dedi. "Çünkü, özellikle de burada, sen osun."

"Daha az dikkat çekecek bir şey giyemez miyim?"

Kirra, "Hayır," dedi. "Ayrıca, çok güzel görünüyorsun. Derin için en kusursuz renk bu. Gözlerin bile mavi duruyor."

"Ama mavi değiller."

Kirra sırtıttı ve eğilip kulağına fısıldadı. "Akşam yemeğinden sonra hemen kışlaya gidersin. Tayse'ye güzel bir elbise içinde nasıl görüldüğünü gösterirsin."

Senneth geri çekildi, hem üzgün hem de kızgındı. "O zaman benden daha da uzaklaşır," dedi.

Kirra gülümsüyordu. "Adamın üzerindeki etkini küçümsüyorsun."

Senneth, "Bence abartıyorsun," dedi. Aynaya döndü. "Yemeğe geç kalacağız."

Kirra ve Senneth içeriye girdiğinde balo salonunun hemen yanındaki bekleme odasında yirmi kadar asil vardı. Senneth

birkaç tanesini tanıdı –bunlar çocukluğunda Brassens Sarayı'nı ziyaret eden yaşlı adamlardı– ama yanına gidip konuşabileceği kadar tanıdığı kimse yoktu. Kirra, tabii ki, herkesi tanıyordu ve insanların arasında gezinip merhaba dedi, Senneth'i tanıştırdı, arkadaşlarının ve akrabalarının hatırlarını sordu. Sosyal toplantılardan nefret ettiğini iddia etmesine rağmen Kirra çok keyif alıyor gibiydi ve aşırı rahattı. Senneth lordlar veya leydiler, "Senneth Brassenthwaite! Ben... sonunda tanıştığınıza çok memnun oldum!" derken ifadesiz bir yüz takınmaya özen gösteriyordu. Sohbeti genellikle Kirra'ya bırakıyor ve geriye kalanların kaba olduğunu düşünmesine izin veriyordu. Zaten buradaki kimseyle dost olmak istemiyordu.

Fakat Kirra kendisini yakışıklı ve geniş omuzlu bir adamla tanıştırdınca meraklandı. Adam fazlasıyla sabırsızlanıyor gibiydi. Uzun boyluydu, ama Tayse kadar uzun değildi. Kalın telli altın renkli saçları omuzlarına düşüyordu, rengi Kirra'nın saçlarından sadece birkaç ton koyuydu. Gözleri kahverengiydi, ciddi ve zeki bir yüze sahipti.

Kirra, "Lord Romar," dedi. Adamı sohbet ettiği insanlardan uzaklaştırdı, zaten konuştuğu insanlarla çok ilgilenmiyor gibiydi. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Beni hatırlamayabilirsiniz, Malcolm Danalustrous'un kızı Kirra'yım."

Romar, "Serra Kirra. Evet, seni tabii ki hatırladım," dedi. Senneth bundan çok emin değildi.

Kirra yardımcı olmak istercesine, "Geçen sene nikâhınıza gelmiştim," dedi. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"Çok güzel gidiyor, çok teşekkür ederim." Adam bu soruyu komik bulmuş gibiydi. "Eşim yanımda değil, çünkü buraya politik bir iş için geldim yoksa onu sizinle tanıştırmaktan memnuniyet duyardım."

Kirra yanındaki Senneth'i hafifçe öne itti. "Senneth Brassenthwaite ile tanışmış mıydınız emin değilim."

Adamın gözleri ilgiyle parıldadı ama şaşkınlık yoktu; hiç şüp-

hesiz kraldan haberleri almıştı. "Serramarra Senneth," dedi. Kadının elini sıcak bir biçimde sıktı ve Senneth'ı merakla inceledi. "Daha önce kardeşlerinle birkaç iş yapmıştım, onları hep dürüst ve açıksözlü bulmuşumdur."

Adamın söyledikleri hoştu ama Senneth kendisinden beklenen cevabı vermedi. "Bu konuda benden daha deneyimsisiniz. Ben on beş seneden fazla bir süredir kardeşlerimle görüşmedim," dedi. "Sizi kandırmamış olmalarına sevindim."

Kirra, "Sen," diye tısladı.

Lord Romar elini indirdi ama afallamış gibi durmuyordu ve merak körüklenmişti. Görünüşe göre dürüstlüğü seven bir adamdı. "İtiraf etmeliyim ki babanı çok fazla sevmedim ama kardeşlerin bana onurlu adamlar gibi geldi," dedi. "Benim kayınbiraderime çok sadıklar."

Senneth, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Lord Romar'ın bakışları Senneth ve Kirra arasında gidip geldi. "Duyduğuma göre ikiniz kral için çıktığınız görevden yeni dönmüşsünüz," dedi. "Anlatacak hikâyeleriniz var mı yoksa hepsi sırlar ve politik manevralarla mı ilgili?"

Tam bu sırada hizmetkârlardan biri küçük gümüş bir çan ucaldı ve insanlar yemek salonuna girmeye başladı. Kirra gülüyordu. "Sanırım bazı hikâyelerden bahsedebiliriz," dedi. "Yan yana oturursak size en ilgi çekici kısımları anlatırım."

Ama Kirra yemekte Romar'ın soluna otururken Senneth yarım masa ötedeydi. Baryn'in sağında şeref misafiri olarak yerini almıştı, bu durum şüphesiz diğer asillerin dedikodu yapmasına ve kiskanmasına sebep oluyordu. Senneth kendine hâkim olamayıp krala ölümcül bir bakış attı, kral bunu görünce yüksek sesli bir kahkaha attıktan sonra Senneth'ı en yakınındakilerle tanıştırdı. Tilt ve Kianlever ve Storian'ın yüksek seviye asilleri. Teorik olarak Senneth'ın dengiydiler ve Kianlever'den gelenlerle uzaktan akraba olabilirdi, eğer ailelerini öğrenirse. Senneth uygun sözcüklerle mırıldandı, kendisine sorulan sorulara cevap verdi ama

zarif görünmeye çalışmadı. Kendini zarif hissetmiyordu. Hayatının yarısını gerçek kimliğinden kaçarak geçirdikten sonra şimdi Brassenthwaite asili gibi görünmek istemiyordu. Bir daha asla ne Ghosenhall'da ne de On İki Ev'den birinde resmi bir yemeğe katılmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Bu kararı almak neşesini biraz yerine getirdi ve yemeğinin geriye kalanı iştahla yedi.

Yemekten sonra planlanan aktivitelerden özrünü istedi. Kart oyunları ve müzik, görünüşe göre herkesin dört gözle beklediği şeylerdi ve uzun bir yolculuktan geldiğini, çok yorgun olduğunu söyledi.

Senneth salonu terk etmeye hazırlanırken kral, "Yarın gelip beni gör," dedi. "Öğleden sonra ikide. Seninle konuşmamız gereken şeyler var."

Senneth adamın gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. "Emrinizdeyim, majesteleri," dedi. Verebildiği kadar resmi bir selam verdi.

Kralın sesinden memnuniyeti belliydi. "Bütün Brassenthwaiteler gibi."

Senneth sabah erkenden uyandı ve hemen seyahat kıyafetlerini giydi. Giysileri saray hizmetkârları tarafından temizlenmiş ve ütülenmişti, bu yüzden giysilerin içinde son birkaç haftadır görüldüğü gibi perişan durmuyordu. Kapıdaki görevliye ve sonra yanından geçtiği iki veya üç bahçıvanla uşağa Kraliçe Valri'nin özel bahçesinin nerede olduğunu sordu. Saray birkaç yüz kilometrekarelik bir alanı kapsıyordu; kaybolmak çok kolaydı.

Sonunda kraliçeye ait olan kısmı buldu; etrafı yüksek tuğla duvarlarla çevrili yirmi beş metrekarelik bir yerdi. Bir yanda geçen senenin sarmaşıklarından arda kalanlar vardı; süslü ağaçlardan birkaçının ince dalları duvarın üzerine kadar çıkıyordu. Senneth duvarın etrafında dolaşıp kuzey tarafındaki metal parmaklıklı kapıyı aradı ama kilidi açacak anahtarı yoktu.

Yüzünü parmaklıklara dayadı ve içeri baktı. Gözüne çalılar ve

sarmaşıklar ve egzotik çiçekler ilişti. Yazın burası bitkilerle dolu çok güzel bir yer olmalıydı. Şimdi her şey kahverengi ve tozluydu, sabırla baharı bekliyordu.

"Cammon?" diye seslendi. "İçeride misin?"

Çalıların hışırtısı geldi ve Cammon mutlu bir köpek yavrusu gibi sırtıarak açığa çıktı. "Senneth! Erken uyanmışsın."

Senneth, "Senin kadar erken değil," dedi. "Vahşi dostumuz nasıl?"

Cammon, "Vahşi," dedi. "Dün onu serbest bıraktıklarından daha sakın. Ama dolanıp duruyor ve arada bir durup o tüyler ürperten çığlığını atıyor, hangisi olduğunu biliyorsun..."

Senneth başıyla onayladı. "Bahçenin saraya uzak olması iyi bir şey."

Cammon güldü. "Ben de aynı şeyi düşündüm."

Senneth, "Sen içeri nasıl girdin?" diye sordu. "Kapı kilitli."

Cammon cebinden bir şey çıkardı. "Kraliçe bana anahtarı verdi."

Senneth'in kaşları havaya kalktı. "Verdi, öyle mi? Seni çok sevmiş olmalı."

Cammon sırtı ve kilidi açtı. Senneth hemen içeri girdi ve Cammon kaptıyı tekrar kilitledi. "*Raelynx*'i çok sevdi ve ona değer verdiğimin farkında. Bu yüzden dost olduk."

Senneth etrafına bakınıp yarattığı aradı. Bir an için bir şey göremedi ve tüyleri diken diken oldu. Gelişini fark etmemiş olamazdı ve bir yerde üzerine atlamaya hazırlandığını düşünmek rahatsız ediciydi. Ama sonra sık çalıların arasında kızıl bir dalga gördü ve üç metre ötede oturduğunu fark etti. Kendisine bakıyor, kuyruğunu ileri geri sallıyordu.

"Geldikten sonra iyi beslendi mi?" diye sordu.

Cammon başıyla onayladı. "Bahçeye birkaç sincap yuva yapmış. Artık yoklar," dedi. Omzunu silkti, talihsiz sincapların kısa hayatı ve vahşi ölümlerinden çok etkilenmemiş gibiydi. "Ve kraliçe bu sabah çiğ et gönderdi. Sanırım geyik eti."

“Öyleyse, dün öğleden sonra buraya gerçekten de geldi mi? Onu görmeye?”

Cammon başıyla onayladı.

“Ne dedi?”

Cammon ellerini iki yana açtı. “Onu nasıl bulduğumuzu ve kaç yaşında olduğunu sordu. Yaratıkla Solgun Annenin Kızları’nı nasıl korkuttuğumuzu da öğrenmek istedi. Burada kaldığı süre boyunca benimle konuştu ve *raelynx*’i seyretti. *Raelynx* bu sırada bahçede dolaşıyor, hoplayıp zıplıyor, biraz tedirgin hareket ediyordu. Ben kadının varlığından ona saldıracak kadar rahatsız olacağını düşünüyör ve zihnini sıkı sıkı kontrol altında tutuyordum.”

Senneth hiçbir zaman duygularını gizlemek konusunda çok iyi olmayan Cammon’a döndü ve önceki gün heyecan veya endişe verici bir şey daha yaşandığını düşündü. “Ve sonra?” diye sordu.

“Ve sonra o... Senneth, açıklaması çok zor. Onun kontrolünü bana vermen veya benim onu sana geri vermem gibi bir şeydi, ama bunu yapacağını önceden bilmiyordum. Sadece... onu benden aldı. Aniden, artık *raelynx* benim zihnimde değildi ve yüzündeki ifadeden kadının kontrolüne geçtiğini anladım. Ve *raelynx* önce bundan hoşlanmadı. O korkunç çığlıklarından birini attı ve öfkeyle volta atmaya başladı. Nasıl olduğunu bilirsin, kulakları aşağı iniyor ve kuyruğu sallanıyordu. Ama kraliçe sakın bir biçimde dikildi ve hiç hareket etmedi. Sanki nefes bile almıyordu. Ve sonra *raelynx* sakinleşmeye başladı, adımları yavaşladı, arka bacakları üzerine oturdu ve bir süre bize baktı.”

Cammon, “Ve sonra,” dedi. Sesi şimdi titriyordu. “Yeniden doğruldu ve üzerimize geldi. Bir köpek veya ev kedisi gibi. Ama biraz hırıltıyordu, dişlerini görebiliyordum. Ben sırtımı duvara dayadım ama kraliçe yerinden hiç kıpırdamadı, sanki onu durduracakmış gibi elini öne uzattı. Ve *raelynx* tekrar oturdu. Ve sonra yere uzanıp ayaklarının dibinde gerinmeye başladı. Krali-

çenin ayakkabılarını yalayacak kadar yakındı. Yemin ederim, bir an için uzanıp başını okşayacağını düşündüm ama bunu yapmadı. Sadece tepesinde dikilip kendisine bakan yaratığa baktı. Ve sonra birden arkasına döndü ve bahçeyi terk etti. *Raelynx* de hemen yerinden kalktı ve bana saldırmak ister gibi bir hali vardı." Cammon'ın sesinde şimdi üzüntü vardı. "Ama çok yakınırma girmeden zihninin kontrolünü tekrar ele geçirdim."

Senneth'in duyguları takdir, spekülasyon ve kışkırtıcı karışımı bir şeydi. Dikkatini şimdi çalırların arasında gezinen *raelynx*'e çevirdi, arada bir dönüp Senneth'a bakıyordu. Senneth doğal bir ses tonuyla, "Bu, çok etkileyici," dedi. "Ve o *raelynx* üzerinde kontrol kurarken onda büyüünün kokusunu aldın mı? Herhangi bir büyücülük sezdin mi?"

Cammon ellerini iki yana açtı. "Dünkü gibi. Bence onda güç var ama benim anlayabildiğim bir şey değil. Sizininkiyle aynı türden bir büyü değil."

Senneth yumuşak bir ses tonuyla, "Ona güveniyor musun?" diye sordu. "Çünkü birinin dost mu yoksa düşman mı olduğunu anlamak konusunda iyisin."

Cammon bakışlarını *raelynx*'in üzerinden ayırmayan Senneth'a baktı. "Senneth, bilemiyorum."

Senneth başıyla onayladı ve cevap vermedi. Yaratığı kontrol altına almak için bütün enerjisini kullanmış, vahşi yaratığı tehlikeli arazilerde kendisiyle birlikte yüzlerce kilometre seyahat etmeye zorlamıştı. Yaratığı evine geri götüreceğine ve uygun bir yer bulduğunda serbest bırakacağına söz vermişti. *Raelynx* burada Gisseltess yollarında olduğundan daha mutlu değildi. Kararsızlığını, ihtiyatlılığını, doymak bilmeyen açlığını hissedebiliyordu. Zihniyle yaratığın zihnini kuşattı.

Yaratık isyan ederek ciyakladı ve birkaç metre öteye sıçradı, kuyruğunu vahşice ileri geri salladı. Tüylü kulakları şimdi başının kırmızı tüylerine çok yakındı ve gözleri sıcak bir öfkeyle yanıyordu. Senneth zihnini boşalttı, düşüncelerini sakinleştirdi ve

yaratığı yanına çağırdı. *Raelynx* tısladı ve hırladı ve arka bacakları üzerine oturdu. Senneth bir elini uzattı.

Cammon korkuyla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ama Senneth onu umursamadı. Zihnini biraz daha açtı, özgür ve neşeli bir alan açtı, *raelynx*'i içeri girmeye davet etti. Yaratık bir an için tereddüt etti, sonra birden çevik bir hareketle ayağa kalktı. Bir patisini tedirgin bir biçimde öne attı, sonra diğerini öncekinin önüne yerleştirdi, Senneth ve Cammon'a yaklaştı.

Raelynx ile aralarında birkaç metre kalınca Senneth yere çömeldi ve elini öne biraz daha uzattı. *Raelynx* tek ısırtıkla Senneth'in parmaklarını mideye indirecek kadar yakına girdi. Nazikçe, kırmızı yüzünü öne uzattı ve eli kokladı. Senneth yaratığın bırıklığının derisini gıdıkladığını hissedebiliyordu.

Sonra ağzını açtı ve dilini Senneth'in avucunda gezdirdi. Senneth bıçaklar tarafından öpülüyormuş gibi hissetti; anlık acıyla gözleri sulandı ama elini önünde tuttu ama *raelynx* elini tekrar yalamadı. Bunun yerine Senneth'in önünde yere uzandı ve göğsünün derinliklerinden memnuniyetini belli eden bir mırıltı yükseldi.

Senneth başını yavaşça yana çevirip Cammon'a bakı. Cammon hem dehşet hem de hayranlık içeren bir ifadeyle Senneth'a bakıyordu. Senneth kendine hâkim olamayıp yüksek sesli bir kahkaha attı.

36

Bahçeyi arkalarında bırakıp kapıyı kilitledikten sonra, Senneth ve Cammon sarayı şehirden ayıran kapılara doğru yürüdü.

Senneth, "Biriyle tanışmanı istiyorum," dedi. "Bence onu seveceksin."

Gün serin ama güneşliydi. Ghosenhall her zamanki gibi duylara hitap ediyordu. Üç kez durup sokak satıcılarından yiyecek aldılar: kurutulmuş meyveler, sıcak ekmek, kızarmış sosisler. Tüccarlar sokağında dükkânların düzenli dizilişine, bakımlı parklara ve köşeleri koruyormuş gibi duran yakışıklı heykellere hayran oldular.

Cammon, "Bu şehri sevdim," dedi.

Senneth, "Evet," dedi. "Gillengaria'nın mücevheridir. Şehrin bu kadar hoş olmayan yerleri de vardır –istersen Justin seni oralara götürebilir– ama büyük bir kısmı bir hazine ve ziya-fettir.

Saraydan uzaklaşarak yarım saat yürüdükten sonra hedeflerine vardılar. Her sokağında ustaca inşa edilmiş binaların olduğu meskûn mahalde üç katlı bir evdi. Basamakları çıkmaya başladıkları anda ön kapı açıldı ve uzun boylu, zayıf, kel kafalı bir adam misafirlerini karşılamaya koştu.

"Senneth!" diye haykırdı. "Ghosenhall'a döndüğünü duydum ama gelip bizi göreceğin aklıma gelmemişti!" Senneth'a sarıldı,

sonra geri çekilip kadına baktı, ardından tekrar sarıldı. Sonunda kadını bıraktığında yüzünde takdir vardı. "Daha da güçlenmişsin," dedi. "Hissedebiliyorum. Sanki damarlarında kan değil de ateş var."

Senneth bunu duyunca gülümsedi. Adam kendisinden on yaş büyük olmalıydı ama yüzü Senneth'inkinden daha genç duruyordu ve soluk gri gözleri adama garip, dünyevi olmayan bir hava katıyordu. "Jerril, Cammon ile tanışmanı istiyorum," dedi. "Onu Dormas'ta bulduk ve sıradışı yetenekleri var. Yolda birkaç kez hayatımızı kurtardı."

Jerril hemen Cammon'a döndü ve kemikli ellerini gencin omuzlarına koydu. Cammon ümitli ve ihtiyatlı gözlerle adama bakıyordu. Senneth, Cammon'ın doğuştan her yeni macerayı kucaklayan mutlu bir çocuk olarak yaratıldığını düşünüyordu ama deneyimleri Cammon'a maceraların ne kadar acı olabileceğini öğretmişti. Jerril'in dokunarak nasıl bir iletişim kurduğunu bilmiyordu ama Cammon'ın yüzü aydınlandı ve hayretle parıladı. Jerril de bunlar olurken Cammon'a bakmaya devam ediyordu.

Jerril sonunda, "Pekâlâ!" dedi. Ellerini yanlarına indirdi. "Bir hissedenden... ama bu konuda çok güçlü. Düşman bölgesinde seyahat ederken sizin için neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum."

Senneth masum bir ses tonuyla, "Gillengaria'da düşman bölgeler mi var?" diye sordu. Jerril gülerek karşılık verdi.

Jerril, "İnsanların duygularını okuyarak vardığım sonucu yüksek sesle ifade ettiğim için beni affet," dedi. "Melodram meraklılarının insanların kullandığı cümle neydi? Bunlar tehlikeli zamanlar."

Senneth, "Ah, değilse bile olacak," dedi. "Bence gerçek bela başlayana kadar bir süre rahatız."

Jerril gülerek, "O zaman çay için vaktin var mı?" diye sordu. "Belki de hafif bir yemek? Lynette ve Areel seni gördüklerine çok sevinir."

Senneth, "Hemen saraya geri dönmem gerekiyor çünkü orada kral ile bir konferansa katılacağım," dedi. "Ama Cammon'ın bir süre yanında kalabileceğini düşünüyorum. Ona evinin hazinelerini göster. Ona açıkla..." Senneth omzunu silkti. "Ona öğretebileceklerini öğret."

Jerril memnuniyetle, "O zaman Cammon bizim öğrencimiz mi olacak?" diye sordu.

Senneth, "Bu, Cammon'a bağlı ve tabii ki, size," dedi. "Eğitilmesi gerekiyor ve ben bu konuda seninle Lynette'den daha iyisini tanımıyorum. Ama saraydaki dostlarından ayrılmaya hazır mı bilemiyorum. İki Gezgin ve bir *raelynx*. Sıradışı dostlar."

Jerril, "Bir *raelynx*?" diye sordu. "Bu çok ilgi çekici bir hikâye olmalı."

Cammon, "Justin kendileriyle kalabileceğimi söyledi," dedi. Ama emin değildi. "Benim için bir yer ayarlayacaklarmış. Tayse de öyle dedi."

Jerril, "O zaman kendini nerede daha rahat hissediyorsan orada kalabilirsin," dedi. "Ama bizimle kalırsan mutlu oluruz. Şimdi sadece iki öğrencimiz var ve ev neredeyse boş. Ve saraydan çok uzakta yaşamıyoruz, buraya gelirken bunu fark etmişsinizdir. Bizimle çalışıp aralarda dostlarını görebilirsin."

Cammon, Senneth'a döndü. "Ne yapmalıyım?" diye sordu. "İkisini de istiyorum."

Senneth güldü ve Cammon'a sarıldı. "Neden öğleden sonrayı Jerril ve dostları ile geçirmiyorsun?" diye sordu. "Ve belki de kararını verene kadar burada birkaç gün kalırsın. Seni güvenli olmayan bir yere bırakmayacağımı biliyorsun, dostlarıma güvenebileceğini de biliyorsun, burada mutlu olursun."

Cammon, "Ah, biliyorum," dedi. "Şimdiden farkındayım."

Senneth, "O zaman günü burada geçir," dedi. "Sonra akşam gelip benimle konuş. Henüz bir karar vermek zorunda değilsin."

Cammon neşeyle, "Pekâlâ, öyle yapacağım," dedi. "Umarım kralla konferansın ilgi çekici geçer."

Senneth güldü ama bu seferki biraz kederliydi. “Öyle olacağına eminim.”

Milo, Senneth’i kralın küçük ve konforlu özel çalışma odasına soktuğunda Kraliçe Valri de içerideydi. Koyu mavi mobilyalar biraz aşınmıştı; masanın üstünde çok fazla şey vardı. Pencere bahçelere ve çimenlere bakıyordu ama kralın burada çalışırken nadiren dışarıya baktığı belliydi.

Senneth içeri girdiğinde kraliçe kralın masasının yanında dikiyordu. Kral rahat sandalyesinde oturuyordu ve tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Senneth’a baktı. İkisi de çok ciddi duruyordu.

Senneth içgüdüsel olarak kapıya doğru bir adım geriledi. “Özür dilerim,” dedi. “Daha sonra geleyim.”

Ama Kral Baryn gülümsedi. “Saçmalama! Ben de seni bekliyordum. Ayrıca, Valri seninle seni ilgilendiren bir konuda konuşmak istiyor.”

Valri de dönüp Senneth’a baktı ama kralın aksine gülümse-miyordu. “Kocamdan *raelynx*’in bende kalması için izin istiyordum.”

Bunu duyan Senneth odada birkaç adım attı. “Burada kalması için mi? Ama... bu sarayda mı? Bahçende mi? Ben... onu burada tutabileceğini biliyorum ama o... buranın onun için çok uygun bir yer olduğunu sanmıyorum.”

Valri başıyla onayladı, sanki bu konuşmayı anlamsız veya saygısız bulmuştu. “Sarayın derinliklerinde küçük bir koru var. Orada bir sürü hayvan vardır ve kocam arkadaşları ile oraya avlanmaya gider. Bu bölgenin etrafını çevirip korumaya alacağım ve *raelynx* orada yaşayacak. Onun gibi bir yaratık için gerçek özgürlük olmayacak ama bahçeden iyidir.” Derin bir nefes aldı. “Ve ayrıca, vaktim olursa, *raelynx*’i Lirrens’e götürüp vahşi doğaya bırakmak istiyorum.”

Kral, “Şimdi veya sene içinde de gidebilirsin,” dedi. “Beklemene gerek yok.”

Kraliçe yeşil gözlerinde okunamayan bir mesajla krala baktı. "Hayır. Seni burada yalnız bırakamam."

Burada garip bir şey vardı. Senneth, Cammon'ın yanında olmasını ve sohbetin altında gizli olanları açığa çıkarmasını arzuladı. Gerçi Cammon kraliçenin büyüünden etkilenmediğini çoktan söylemişti. Pekâlâ, şimdilik etkilenmiyor olabiliirdi ama Cammon, Jerri ve Lynette'nin yanında birkaç ay eğitim aldıktan sonra, en iyi korunan zihinlerden bile birkaç şey öğrenmeyi başarabiliirdi. Senneth, Cammon'ın kraliçeden neler öğreneceğini çok merak ediyordu.

Kral teessür veya kabullenme olarak yorumlanabilecek şekilde elini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, *Raelynx* sende kalabilir." Senneth'a döndü. "Tabii eğer Senneth'ın itirazı yoksa."

Senneth hemen, "İtiraz etmek bana düşmez, majesteleri," dedi. "Onu başka birine emanet etmek beni mutlu eder."

Kraliçe muhteşem gözleriyle bir süre Senneth'a baktı. Yüz ifadesi yumuşadı ama mutlu veya minnettar görünmüyordu. Sessizce, "Teşekkürler," dedi. "Onunla elimden geldiğinde ilgileneceğim." Ve sonra başıyla onaylayıp odayı terk etti, kapıyı da arkasından kapattı.

Kralın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Sanırım benim çok hoşgörülü bir eş olduğumu düşünüyorsun."

Senneth, "Aklımdan geçen bu değildi," dedi.

Kral güldü ve masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Senneth oturdu. "Aklımdan şöyle geçiyor olmalı, *Bu aptal, torunu olabilecek kadar genç bir kızla evlenirken aklımdan ne geçiyordu?* Bunu düşünen çok fazla insan var, gerçi yüzüme söyleyecek cesaretleri yok."

Senneth şimdi sırtıyordu. "Aslında, yaşlı bir adamın genç bir kızla neden evlendiğini hiç merak etmem. Gerçi genç bir kızın yaşlı bir adamla neden evlendiğini hep merak etmişimdir."

"Ama ben kralım!" dedi. "Ona hükmediyorum! İtaat etmekten başka çaresi var mı?"

Şaka yapıyordu ama Senneth doğruyu söyleyip söylemediğini merak etti. "Size çok sadık," dedi. Tek söyleyebildiği bu oldu.

"Onsuz yapamam," diye devam etti. Gerçi sesinde artık neşe yoktu.

Senneth, "O zaman burada olduğuna mutluyum," dedi.

Kral başıyla onayladı ve bir parmağını masaya vurmaya başladı. Ruh halî hemen değişti; çünkü şimdi ciddi bir şey düşünüyor gibiydi. "Pekâlâ! Sen *raelynx*'i Lirtens'e geri götürme işinden kurtulduğuna göre, artık benim için görevler yapmaya hazırsın, değil mi?"

Senneth güldü. "Ben hizmet etmek için buradayım, majesteleri."

Kral gözlüklerinin üzerinden Senneth'a baktı. "Sana vereceğim bir sonraki görevin çok fazla ilginî çekeceğini sanmıyorum."

Senneth dalga geçerek, "Ama siz kralsınız," dedi. "Siz emredersiniz ve ben de yaparım."

"Sen en itaatkâr hizmetkârım değilsin ve teklifimi beğenmezsen sarayımı yakarsın!" dedi. "Sadece kendi istediklerini yaptığını biliyorum ve vicdanının tavsiye ettiklerini. Sana istediğimi yaptırabileceğime çok fazla inanmıyorum."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Ben onu cemiyetle tanıştırtırken Amalie'ye eşlik et."

Senneth bütün sinir uçlarının alevlendiğini hissetti. "Ne? Benden... ah, majesteleri, ben bu iş için hiç uygun biri değilim."

"Amalie'nin daha görünür olmasını sağlamam gerektiğini söyleyen sendin! Bu bahar ve yaz onu On İki Ev'in önemli toplantılarına gönderirsem..."

"Evet ve bu harika bir fikir! Ama ona eşlik etmek için uygun kişi ben değilim. Ben on yedi senedir cemiyetin içinde değilim! Nasıl giyineceğimi veya ne diyeceğimi bile bilmiyorum ya da insanların büyük bir kısmını tanımıyorum! Ve onları sevmiyorum! Bence bu iş için en uygun kişi Kirra. Prenses için harika bir refakatçi olur."

Kral, "Kirra kızıma zarar vermek isteyecek insanları yakamaz," dedi.

Senneth bir süre krala baktı. Yavaşça, "Ah," dedi. "Demek benden olduğumdan farklı görünmemi istemiyorsunuz. Saygın bir yol arkadaşı istiyorsunuz, bir Gezgin kadar vahşi birisi. Ve herkesin kızınızın iyi korunduğunu anlamasını istiyorsunuz."

Kral, "Çağımızın en yetenekli mistiği tarafından," dedi. "Senin hakkında anlatılan hikâyelerin sayısı arttıkça, ben de seni kızımın yanında görmekten o kadar mutlu olacağım. Senin korumanda olduğu sürece kimse Amalie'ye zarar vermeye çalışmaz."

Senneth kısık bir ses tonuyla, "Bu, çok ağır bir yük," dedi. "Bu görev düşündüğümünden de zor."

Kral neşeyle, "Pekâlâ, üzerinde birkaç hafta düşünebilirsin," dedi. "Ama geri dönünce bana kararını ilet."

Senneth şimdi üzerindeki baskının daha da arttığını hissetti. "Nereden geri dönünce?"

"Sence şimdi nereye gitmeni isteyeceğim?"

Senneth gözlerini kapattı ve hayatının dönüp dolaşıp uzun süre önce terk ettiği yere nasıl geri döndüğünü merak etti. İç geçirerek, "Brassenthwaite," dedi.

"Evet. Gider misin?"

Senneth gözlerini açtı. "Kardeşlerim beni bekliyor mu?"

Kral elini havada sallayarak soruyu geçiştirdi. "Şöyle diyelim, senin hayatta ve sağlıklı ve benim adıma özel görevlere çıkan biri olduğunu biliyorlar. Ve benim birbiriyle anlaşılamayan aile üyelerinin bir araya gelmesinden mutlu olacağımın farkındalar."

Senneth açık açık, "Ben onlara katlanamıyorum," dedi.

Kral sakın bir ses tonuyla, "Kiernan senin baban değil, Senneth," dedi. "Hıurladığından daha düşünceli biri. Bir defasında bana babanın sana aceleyle yaptığı zalimliklere ne kadar üzüldüğünü söylemişti. Seni aradı, biliyorsun."

"Aramadı."

Kral, "Aradı. Baban hayattayken ve öldükten sonra daha büyük bir telaşla. Kiernan'a hayatta olduğunu ilk söyleyen Ariane Rappengrass'tı. Malcolm da biliyordu," dedi. Gülümseyerek devam etti. "Ama Malcolm kimseye bir şey söylemezdi. Nasıl biri olduğunu bilirsin."

Senneth kemiklerinin desteğe ihtiyacı varmış gibi arkasına yaslandı. "Ve Nate aptalın tekidir."

"Yine, on yedi sene önce doğru olsa bile artık olmayabilir. Kolay ve neşeli insanlar değiller, kibar veya hoş sohbet olmadıklarını da kabul ediyorum. Ama onlara güveniyorum, Senneth. Onlar iyi adamlar. Ben onlara bir şans daha vermeni istiyorum."

Senneth, "Saraya geri döndüğüme pişman oldum," dedi. "Tayse'yi size rapor vermesi için Kirra ile saraya göndermeli ve *raelynx* ile Lirrens'e doğru yola çıkmalıydım."

Kral sırıttı. "Brassenthwaite'e gidecek misin?"

Senneth yine iç geçirdi. "Evet, gideceğim. Saraya ne zaman dönmemi istiyorsunuz? Çünkü orada çok uzun süre kalmak istemiyorum."

Kral, "İki veya üç ay," dedi. "Sezonu bir balo ile açacağız. İnsan içine çıkarken senin Amalie'nin yanında olmanı istiyorum."

Senneth başıyla onayladı. "Pekâlâ. Brassenthwaite'e gidip sonrasında buraya geri döneceğim."

Kral, "Ama Senneth," dedi. Yüzünde o kadar ciddi bir ifade vardı ki Senneth sinir bozucu bir şey söyleyeceğinden emindi. "Ama Brassenthwaite'e yalnız gitmeyeceksin. Yolda güvenliğini sağlamak için yanına birilerini alman gerek ve Kiernan'ın kapısına dayandığında sana yardımcı olacak birilerine."

Senneth gözlerini kıstı. Kralın kulağına birisi bir şeyler mi fısıldıyordu? Kirra olmalıydı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Birileri mi?" diye sordu. "Tavsiyeniz var mı?"

Kral ciddi yüz ifadesini daha fazla koruyamadı; yüksek sesli bir kahkaha attı. "Ah, düşündüm de belki de Gezginsilerden birini yanına alırsın? Bir veya iki tanesi ile tanıştın, belki kendine

birini seçebilirsin. Ya da istersen ben sana bir tavsiyede bulunabilirim...”

Senneth ayağa fırladı, kralın kendisiyle dalga geçmesine tahammül edemezdi. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsunuz,” dedi. “Kızınızı bana emanet ediyorsanız bunun bilincinde olmalısınız.”

Kral ayağa kalkarken hâlâ gülümsüyordu. “Evet, ama size göz kulak olacak biri olursa hepimiz kendimizi daha iyi hissederiz,” dedi. “Dünya böyle yönetiliyor, Senneth. Sen çok uzun zamandır yalnızdın, yanında bir dostun olmasının ne demek olduğunu unutmuş olabilirsin.”

Senneth abartılı bir biçimde, “Evet, ama bana hatırlamamı söyleyen bir kralım var,” dedi.

Kral yine gülümsemesini gösterdi. “O zaman sana emrediyorum,” dedi. “Git kendine bir Gezgin bul ve Brassenthwaite’e giderken sana eşlik etsin. Kralın böyle istiyor.”

Tayse eğitim sahasının etrafını kuşatan çitlere dayanmış diğer Gezginlerin dövüşmesini seyrediyordu. Sabahı kendisi yollardayken yeteneğinden hiçbir şey kaybetmeyen Coeval ve Hammond ile antrenman yaparak geçirmişti. Hem ayakta hem de at üzerinde iyi işler çıkarmış ve Tayse vahşice bir saldırıyı karşıladığında Coeval yeteneğini takdir etmişti.

Coeval alnındaki terleri silerken, "Yolda gerçek dövüşler görmüş olmalısın, böyle antrenmandan bahsetmiyorum," dedi.

Tayse, "Biraz," dedi. "Genelde dövüşmeye hevesli olduğumuzu gösterdik ve bu karşımızdakilerin cesaretini kırmaya yetti."

Hammond, "Evet, ama bir Gezgin, kuşağındaki aslan gibi değilse o zaman krallığın dört bir yanındaki yarı eğitilmiş askerler Gezginlere rakip olabileceklerini düşünebilirler," diye homurdandı.

Tayse güldü ve bir havluyla kendi terini sildi. "Ama öyle bir gün asla yaşanmayacak," diye öngöründe bulundu.

Yeniden Gezginler arasında olmak güzeldi. Önceki akşam Justin ile birlikte elli kişi civarındaki Gezginlerin hepsi tarafından çok hoş karşılanmışlardı. Herkes ana kışladaki salonda er-raflarına toplanmış, sorular sormuş, şakayla takılmış, yeterince yakına girebilirse Tayse ve Justin'in sırtına hafifçe vurmuşlardı. Herkes gece yarısından sonra da ayaktaydı ve bira içip –ama çok fazla içmemişlerdi çünkü Gezginler asla sarhoş olmazdı– sohbet

etmişlerdi. Ama gece çok güzel geçmişti, Tayse herkesle teker teker konuşmuş, bir sürü erkek ve birkaç kadınla sohbet etmiş, elit savaşçılar arasındaki derin ve sessiz bağı yenilemişti. *Ben dostunuzum. En karanlık saatlerde hep yanınızda olacağım.* Prestijden çok bunun için bir Gezgin olmayı seçmişti, bir birliğe ve bir ideale böylesine derinden bir bağlılık hissetmek için. Kışlaya geri dönünce, kendisi gibi insanların arasında olunca, nereye ait olduğunu ve kim olduğunu hatırlamıştı.

Ama artık eski Tayse olmadığını da farkındaydı.

Babası gece geç saatlerde kutlamalara katılmış, o sırada bazıları yatmaya başlamıştı. Tayse'nin gözleri tabii ki kışlaya girdiğinden beri babasını arıyordu ama Coeval babasının kral için bir mesaj iletmeye gittiğini söylemişti. "Ama bu akşam geri dönecek," demişti. Ve dönmüştü.

Tayse odaya girdiğini görmemişti. Tir iri yarı bir adamdı ama sessiz hareket etmek konusunda uzmandı; Tayse taburelerden birinin tepesinde oturup birasını yudumlarken birden yanında belirmişti. Tir, "Geri döndün," dedi. Oğluyla bir bira içmeye karar verdi.

Tayse, "Bu öğleden sonra," dedi.

"Seyahat iyi miydi?"

"Başarılıydı. Herkes güvende. Ama getirdiğimiz haberler iyi değil."

Tir başıyla onayladı. "Haberler senin sorumluluğun değil."

"Burada bir sorun var mı?"

Tir başını iki yana salladı. "Henüz yok ama olacak."

"Biz de öğrendik."

Bu kadardı. Gezginler yoldan gelen iki arkadaşlarını kucaklarken babasıyla ettiği sohbet bundan ibaretti. Önemli noktalardan bahsedip boş şeylerle vakit harcamamak daha öncesinde Tayse'ye hep yeterdi. *Görevimi yerine getirip geri döndüm, yeteneklerim benden bekleneni yapmaya yetti. Başka ne söylenebilirdi?*

Baba, bir kadınla tanıştım ve hayatımı değiştirdi. Beni de

tirdi. Bu iş artık benim için yeterli değil. Onu nasıl unutacağımı bilmiyorum, eski Tayse'ye nasıl geri döneceğimi de bilemiyorum. Kendimi ilk kez antrenman kılıcını eline alan küçük bir çocuk gibi hissediyorum ve kılıf çok ağır. "Bunu yapamam," diye düşünüyorum. Senneth'ten uzakta kalınca aynı hisse kapılıyorum. "Bunu yapamam."

Ama bunları Tir'e söyleyecek değildi. Bunları Gezginlerden kimseye anlatamazdı.

Bu yüzden birasını içti ve küçük odasında uyudu, sabah kalktı ve en iyi iki Gezgin ile antrenman yaptı. Ve kasları alışık olduğu tepkiler verdi, gücünden veya çevikliğinden bir şey kaybetmemişti. İyimser bir biçimde, *belki de kalbim de eski rutinine geri döner*, diye düşündü. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu.

Senneth birkaç güne gidecekti, gerçi veda etmeye söz vermişti ama bunu unutması da mümkündü. Kadını bir daha asla göremeyebilirdi.

Gerçi bunun olacağını hiç sanmıyordu.

Çite bir ağırlığın daha dayandığını hissedince kafasını çevirdi ve Justin'in kendisine katıldığını gördü. Tayse hafifçe gülümsedi. En azından bu hiç değişmemişti. Justin kendisini her zaman buluyor, her konuda kendisini taklit ettiği gerçeğini hiç gizlemiyordu. Justin, Gisseltes'e yaptıkları uzun seyahatte bile Tayse'ye olan güvenini hiç kaybetmemişti. Bu, bir tür iyileştirici merhemdi.

Tayse, "Cammon nasıl?" diye sordu. "Onu bugün görmedim."

"Girişteki nöbetçilere sordum. Sabah Senneth ile ayrılmış."

Ah. Tayse, "O zaman onu bir yere yerleştirmek istiyordur," dedi. "Muhtemelen Ghosenhall'a onu tanıştırabileceği bir mistik vardır."

Tayse, "Onun için bizimle kalmasından daha iyi," dedi. "Sanırım."

Tayse nazikçe, "Cammon nerede olmak isteyeceğine karar verecek kadar olgunlaştı," dedi. "Geri dönecektir."

Justin sırtını çite dayamak için döndü ve dirseklerini çitin üzerine koydu. "Döneli sadece bir gün oldu ve huzursuzlanmaya başladım," dedi. "Sontaki birkaç haftayı veya birkaç ayı nasıl geçireceğimi bilmiyorum, sadece eğitim yapmak ve bir şeylerin olmasını beklemek yetecek mi emin değilim."

Tayse, "Bir şeyler olacaktır," dedi. "Bu yüzden eğitim almaya devam ediyorsun."

Justin birden, "Senneth ne zaman ayrılıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Vedalaşacağını söylemişti."

"Evet."

"Keşke gitmese."

Tayse bu duyguyu iyi biliyordu. "Onun kendi özel görevleri var. Bizimkilerden farklı ama en az bizimkiler kadar önemli."

Justin hafifçe yana döndü ve Tayse'ye baktı. "Seni terk etmemesi gerekir," dedi.

Tayse ne diyeceğini bilemedi.

Justin, "Ya da senin onu terk etmemen gerekir," diye ekledi.

"Ben henüz tam olarak çözemedim. Ama ondan ayrı olmamalı-sın."

Ve Tayse bu konuyu konuşabileceği kimse olmadığını düşünüyordu. Justin'in Gisseltess seyahati sırasında bu kadar çok şeyi fark etmiş olması şaşırtıcıydı çünkü Justin kendi duygularından başka hiçbir şeyi düşünmezdi. Justin'e kendi kendine yüzlerce kez verdiği cevabı verdi. "Ben bir Gezgin'im. O Brassenthwaite'den. Biz birlikte olamayız."

Justin, "Siz tanıdığım en güçlü insanlarsınız," dedi. "Bence birbirinize yaklaşıyorsunuz. Aksini düşünmek imkânsız. Açıklaması çok zor." Elini havada salladı. "Cammon olsaydı açıklardı ama o burada değil ve Senneth gidiyor. Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

Tayse, "Zorlu bir görevden dönünce hep böyle şeyler hissedersin," dedi. "Boşlukta kalırsın. Daha önceki düzenine hemen

geri dönemezsin. Kendine bir hafta ver, sonrasında her şey normale dönecektir.”

Justin, Tayse’ye baktı. “Ama o zamana kadar gitmiş olacak.”
“Biliyorum.”

Justin başını iki yana salladı. “Tayse, sen asla hata yapmazsın. Asla. Tüm Gezginler en zorlu görevlerde seni yanında ister. Ölümüne sebep olacak olsa bile senin emirlerini yerine getiririm. Ama Senneth konusunda yanılıyorsun. Onu bırakma.”

Tayse dönüp boş gözlerle antrenman sahasına baktı. Kalbi göğsünü çekiçliyor ve başı zonkluyordu. Birinin bu konuda kendisiyle konuşacağını düşünmemişti, ama düşünse bile bunun Justin olacağı aklına gelmezdi. “Brassenthwaite serramarraasına verebileceğim hiçbir şey yok.”

Soğuk ses tonu ve asık suratı bile Justin’in cesaretini kırmadı. “Ama Senneth’a her şeyini verebilirsin.”

Tayse akşam yemeğinden sonra dışarı çıktı ve sarayın etrafında dolaşmaya başladı. Yıllar önce edindiği bir alışkanlıktı, kral için çıktığı görevlerden birinden sonra buna başlamıştı. Yollardayken, tabii ki, geceleri birkaç kez kamp yerinin etrafında tur atıyor, herkesin iyi olup olmadığından emin oluyor, yakınlarda beklenmedik tehlikeler olup olmadığını kontrol ediyordu. Ghosenhall’da ise her yeri koruyacak bir sürü nöbetçi vardı ama geceleri sarayın etrafında bir tur atmak Tayse’ye doğru bir şey gibi geliyordu. Aynı zamanda, uyku tutmadığında zihnini ve yorgun vücudunu sakinleştirmek için bir egzersizdi.

Hızlı adımlarla yürüyüp çitlerin etrafındaki bir saatlik turunu tamamladı. Karşısına çıkan nöbetçilerle sohbet etti, hiçbiri Tayse’i gördüğüne çok şaşırmamıştı. Ay tepedeydi, küçük ve gümüş bir tabağa benziyordu. Esen hafif rüzgâr yüzünden üzerine ceketini aldığına minnettardı ve rüzgâr beraberinde baharın kokularını da getiriyordu. Ya da bunu hayal ediyordu. Kış geldiğinden beri baharın gelmesini ümit ettiği doğrudu.

Dış turu tamamladıktan sonra içerideki tura geçti, sarayın etrafındaki engebeli arazide yürümeye başladı. Mutfaklardan, yatak odalarından, yemek salonlarından ışıklar geliyordu. Resmi akşam yemeği bitmek üzere olmalıydı, şimdi kralın bütün misafirleri eğlenceyi terk etmeye hazırlanırken hizmetkârlar alt kattaki odalarında esniyor olmalıydı. Tayse kralın ve kraliçenin yanında kimin oturduğunu merak etti, Kirra ve Senneth'ı düşündü, saraydaki her toplantıya katılan asiller aklına geldi.

Gerçi Senneth dışında hiçbiri umurunda değildi.

Bir an için geniş basamakları çıkıp muhafızları selamlaşa ve sarayın içine girse ne olacağını merak etti. Misafirlerin toplandığı yemek salonunun veya müzik salonunun veya balo odasının seslerini takip edebilirdi. Bir Gezgîn'di; sarayın bütün koridorlarına ve odalarına girebilirdi. Kralını selamlar, kraliçeyi o kadar samimi olmayan bir selamla geçiştirir, sonra toplanan görkemli ve süslü kalabalığın içinde Senneth'ı arardı. Güzel elbiseler giymiş kadınların ve havalı erkeklerin arasından geçer; evlerinin sembolü olan mücevherlere bakmak veya hoş kokularını burnuna çekmek için duraksamazdı. Senneth'ı bulur, önünde eğilerek öyle bir selam verirdi ki Valri bunu kıskanır ve kral buna öfkelenirdi. Herkesin önünde, Marlord'ların ve Marleydi'lerin ve asillerin önünde, elini tutup ona şöyle derdi, "Seni seviyorum."

Ama muhafızların koruduğu kapıya beş veya on dakika boyunca baksa da cesaretini toplayıp merdivenleri çıkamadı. Aradaki mesafeyi kapatamıyor; içinden bunu yapmak gelmiyordu. Ondan kendisi için değişmesini isteyemeyeceği gibi kendisi de değişmezdi.

Kışlaya dönmek için arkasını döndüğünde Senneth'ın birkaç metre öteden kendisini seyrettiğini gördü.

Bir an için bunun ümitsiz arzularının yarattığı bir illüzyon—bir halüsinasyon—olduğunu düşündü. Ama sonra kadın hareket etti, öne doğru birkaç adım attı ve Tayse her zamanki gibi kadının sıcaklığını dalga dalga hissetti. Bu sayede gerçek olduğunu anladı.

Kadının üzerinde antika beyaz bir elbise vardı, saçlarının do-

kusuna ve rengine uygun dantel renginde bir elbiseydi. Bu soğuk gecede bile kolları açıktaydı; elbisesinin derin yakası vücudunun hatlarını seyahat ederken giydiği kıyafetlerden daha çok açığa çıkarıyordu. Yıldızların ışığı gibi parlak ve ulaşılmazdı.

"Senneth," dedi. Çünkü konuşmasını bekliyordu. "Gece burada ne işin var?"

Senneth, "Kralın partisinden sıkıldım," dedi. "Ve seni aramaya geldim."

"Beni mi?" diye sordu. Memnuniyetini bastırmaya çalıştı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Kadın hafifçe omzunu silkti. Mutsuzdu veya kendinden emin değildi, sanki bir şeyden rahatsızdı. "Yolda geçen günlerimizi özlüyorum. Cammon'ı mistiklerin olduğu bir eve götürdüm ve bütün günü orada geçirdi, sonra bana gelip neler öğrendiğini anlattı. Donnal çok öfkeli ve çok huysuz çünkü Kirra... ah, onu görmem gerek! Helven veya Nocklyn'dekinden çok daha gösterişli. Ona bakmak çok güzel çünkü çok keyif alıyor ama yanına oturup onunla konuşmak mümkün değil. Sen ve Justin dostlarınızla birliktesiniz, *raelyn*x bile kendine yeni bir yer buldu. sanırım çok yalnızım. Başıma böyle bir şeyin geleceğini sanmıyordum. O kadar uzun süredir yalnızım ki başkalarına bel bağlamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Belki de o kadar kötü bir şey değildir," dedi.

"Ne? Mutsuz olmam mı?"

Tayse gülererek, "Hayır," dedi. "Arkadaşlarını özlemen. Belki daha çok dost edinarsın."

Senneth iç geçirdi. "Ya sen? Saraya, çok sevdiğin Gezgincilerin yanına geri döndüğüne, mutlu musun?"

Tayse sözcüklerini dikkatle seçti. "Justin de senin gibi hissediyor," dedi. "Ona her görevin sonrasında böyle bir dönemin yaşandığını söyledim. Keyifsiz olursun ve alışmaya çalışırsın."

"Bu, senin için de geçerli mi?" diye sordu. Ama buna inanmıyordu.

"Benim için bile. En azından bu sefer. Ama ona bunun geçeceğini de söyledim."

Senneth, "Evet," dedi. "Ona böyle söylediğine eminim."

Tayse bunun bir yalan olduğunu düşündüğünden bahsetmedi. "Ben senin bunu kafaya taktığına inanamıyorum," dedi. "Sen yerinde duramayan bir kadınsın. Şimdiden bir sonraki seyahatini planlıyor olmalısın."

Kadının dudaklarının kenarı hafifçe büküldü. "Aslında, bir veya iki gün sonra yola çıkıyorum," dedi.

"Ve bu sefer nereye gidiyorsun?"

Senneth birkaç adım daha yaklaştı ve şimdi uzanıp tutabileceği kadar yakındı. Yüzündeki duygu karışımından bir anlam çıkarmak mümkün değildi: Huzursuzluk, pişmanlık, neşe ve ümide benzer bir şey. "Brassenthwaite."

"Ah."

"Emirle."

Tayse gülümsedi. "Kralın emriyle mi?"

"Evet. Kardeşlerimle barışmamı istiyor."

"Kral yaşlı ve zeki bir adamdır. Krallık için neyin iyi olduğunu bilir. Senin için de neyin daha iyi olduğunu biliyordur. Göreceksin."

Senneth duraksadı. Elbisesinin dantelli kenarlarıyla oynadı ve bir düşünceye veya bir deneyime odaklanmış gibiydi. Sonunda yavaşça, "Denizlerde ve karalarda savaştım," dedi. "Beni öldürmekten başka bir şey düşünmeyen öfkeli askerlerle ve avcılarla dövüştüm. Hastalandım. Yalnız kaldım. Sayısız kez ölmekten korktum. Ama hiçbir şeyden Brassenthwaite'e geri dönüp kardeşlerimin karşısına çıkmak kadar korkmadım."

Tayse kendine hâkim olamayıp, "Yanına bir dostunu al," dedi.

Elleri hâlâ elbisesinin önünde duruyordu. "Sen gelir misin?" diye sordu.

Tayse karanlıkta kadına baktı. Çok az ay ışığı olduğu için sadece elbisesinin rengini ve saçlarının parıltısını seçebiliyordu.

Yine de, yüzündeki gerginliği ve gri gözlerindeki beklentiyi görebiliyordu. Bir şeyden daha korktuğunu anladı ve bu vereceği cevaptı. Ve bunu bilmek içindeki barajın duvarlarını yıktı; bütün sınıf, kast ve statü korkularından sıyrıldı; kadının endişesi içini yumuşattı.

Sessizce, "Gelirim," dedi. "Brassenthwaite'e kadar sana eşlik ederim ve sonrasında da Gillengaria'nın neresine gidersen. Denizin ardındaki isimli veya isimsiz ülkelere gitsen bile. Seni silahlarım ve yeteneğimle hayatım pahasına korurum. Ne kardeşlerin ne düşmanların ne de yolda karşılaşacağın yabancılar ben yanıdayken sana zarar veremez."

Senneth, "Ben senden bundan fazlasını istiyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi.

Senneth ellerini tereddüt ederek kaldırdı ve Tayse kadının bu kararsız, bu çaresiz haline daha fazla kayıtsız kalamadı. Aralarındaki mesafeyi kapattı. Kurtarılmaya ihtiyacı olan bir çocukmuş ve en yakındaki kurtarıcı kendisiymiş gibi kadının beline sarıldı. Aralarından bir alevin parlaklığı yükseldi; Tayse bir an için kadının kıyafetinin yandığını düşündü ama sadece vücudunun sıcaklığı veya kendi heyecanı veya gecenin keyfini çıkarmaları yüzündendi, korkulacak bir şey yoktu. Senneth'i öptü ve bu kardı. Artık rol yapmayacak, kendini geri çekmeyecekti. Hayatı aşkla değişmişti, hayatında şimdi garip bir büyü vardı. Kadına sarıldı ve bu değişimi kucakladı. Dudaklarını geri çekerken artık farklı bir adam olduğunu biliyordu.

Dünyası tamamen değişene kadar kadını tekrar öptü ama bu bile yetmedi.

MİSTİK GİZEMLER VE BÜYÜLEYİCİ KARAKTERLERLE DOLU BİR MACERAYA BAŞLAMAYA HAZIR OLUN!

Gillengaria'da huzursuzluk baş göstermeye başlamıştı. Güneyde, Kral Baryn'ın emirlerine rağmen büyüye ve büyüyle uğraşan mistiklere olan düşmanlık tehlikeli bir şekilde artıyordu. Bu emri, onu ağına düşürmüş olan yeni karısının bir mistik olması sebebiyle verdiği dedikoduları dolaşıyordu. Kral, soylu On İki Ev'de, ona karşı yükselen düşmanlığı kendi çıkarına kullanacak kişiler olduğunun farkındaydı ve bu sebeple ülkenin durumunu değerlendirmesi için mistik Senneth'i görevlendirmişti. Aynı zamanda ona eşlik eden başka mistikler ve Kralın Gezginlerinden, büyüye ve tüm mistiklere farklı bir bakış açısı olan Tayse vardı.

Ancak günaye doğru ilerledikçe, Gillengaria'daki tüm mistiklere karşı güçlü bir nefret besleyen, hiç beklenmedik düşmanlarla karşılaşacaklardı. Ve kurtulmalarının tek yolu, ne olursa olsun bir arada kalmalarıydı...

"Temiz, zarif bir anlatı... Shinn bize okunması kolay, insanı içine çeken yüksek kaliteli bir eser sunuyor."

– Booklist

"Merak uyandıran romantik hikâyelere ilgi duyan fantastik roman severler için ustaca yazılmış bir eser... Büyüleyici karakterler... Zengin bir başlangıç." – Publishers Weekly

